

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

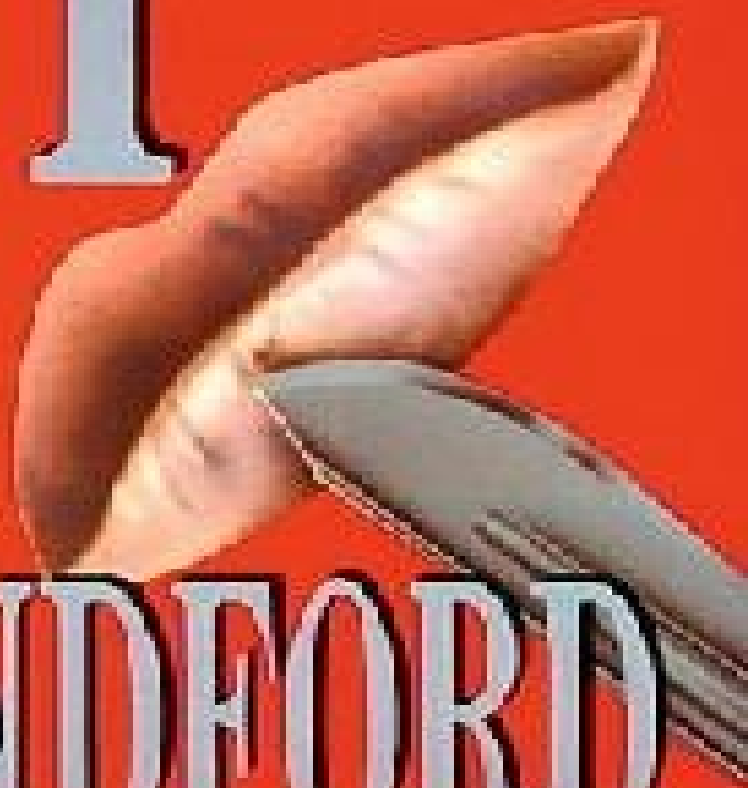
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Electrifying *New York Times* Bestseller!
By the Author of *Winter Prey* and *Night Prey*

SILENT PREY

"Sleek and Nasty...
Superb!"

—*St. Paul Pioneer Press*

JOHN SANDFORD

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Sessiz Av

John Sandford

BÖLÜM

1

Bekker'in zihninin karmaşasında bir düşünce kıvılcımlandı. Jüri.

Zihinsel olarak, hızlı bir elin havadaki bir sineği yakalaması gibi yakaladı.

Bekker, sirkin merkezi olan savunma masasına yığıldı. Boş mavi gözleri plastik bir oyuncak bebeğinki gibi solgun ve geniş, mahkeme salonunun içinde dolaşıyor, bir aydınlatma armatürüne takılıyor, bir elektrik prizine takılıyor, bakan yüzlerin yanından geçip gidiyordu. Saçları hapishanede kısacık kesilmişti ama sarı sakalının kalmasına izin vermişlerdi. Bu bir merhamet gösterisiydi: Sakal, yüzünü çaprazlama kesen pembe yara dokusunu gizliyordu. Sakalının ortasında, pembe gül goncası dudakları bir yılan balığınıninki gibi açılıp kapanıyor, nemli ve parlıyordu.

Bekker yakaladığı düşünceye baktı: Jüri. Ev kadınları, emekliler, sosyal yardım çöpleri. Onlara akranları diyorlardı. Saçma bir kavram: O bir tıp doktoruydu. Mesleğinin zirvesindeydi. Saygı görüyordu. Bekker başını salladı.

Anladın mı?

Bu kelime yargıç karganın ağzından döküldü ve zihninde yankılandı. "Anladınız mı, Bay Bekker?"

Ne...?

Düz suratlı aptal avukat Bekker'in kolunu çekti: "Ayağa kalk."

Ne...?

Savcı dönüp ona baktı, gözlerinde nefret vardı. Nefret ona dokundu, ona ulaştı ve zihnini açıp akmasına izin verdi

Geri. Sana beş dakikalığına sahip olmak isterdim, iyi keskin bir neşter seni lanet olası bir istiridye gibi açardı: fermuar, fermuar. Lanet bir istiridye gibi.

Savcı Bekker'in ilgisini hissetti. Sert bir kadındı; altı yüz erkek ve kadını parmaklıklar ardına koymuştu. Onların küçük tehditleri ve aptalca yalvarışları artık onu ilgilendirmiyordu. Ama irkildi ve Bekker'den uzaklaştı.

Ne? Ayakta mı? Şimdi zaman mı?

Bekker geri çekildi. Çok zordu. Duruşma sırasında kendini bırakmıştı. Davayla hiç ilgilenmedi. Tanıklık etmeyi reddetti. Sonuç belliydi ve başa çıkması gereken daha ciddi sorunları vardı. Hennepin İlçe Hapishanesi'nin kafeslerinde hayatta kalmak, ilacı olmadan hayatta kalmak gibi.

Ama artık zamanı gelmişti.

Kanı hâlâ çok yavaş hareket ediyor, atardamarlarından çilek reçeli gibi sızıyordu. Mücadele etti ve aynı zamanda mücadelesini gizlemek için de mücadele etti.

Odaklan.

Ve başladı, o kadar yavaştı ki sanki macunun içinde yürüyor gibiydi, mahkeme salonuna doğru ilerliyordu. Duruşma yirmi bir gün sürmüş, gazetelere ve televizyon haber bültenlerine damgasını vurmuştu. Kameralar sabah akşam onu pusuya düşürmüş, dayanılmaz ışıklarıyla yüzüne vurmuş, kameramanlar onu zincirler içinde hapishane ile mahkeme salonu arasında dolaştırırken geri geri kaçmışlardı.

Mahkeme salonu sarı lamine ahşaptan yapılmıştı, odanın başında yükseltilmiş yargıç kürsüsü, sağda jüri locası, yargıcın önünde iddia makamı ve savunma için masalar vardı. Masaların arkasında uzun bir parmaklık odayı ikiye bölüyordu. Kırk adet rahatsız izleyici sandalyesi rayın arkasında yere vidalanmıştı. Tartışmalar başlamadan bir saat önce sandalyeler dolmuştu, yarısı basına ayrılmıştı, diğer yarısı ise ilk gelenlere veriliyordu. Duruşma boyunca izleyiciler arasında adının geçtiğini duyabiliyordu: Bekker Bekker Bekker.

Jüri dışarı çıktı. Hiçbiri ona bakmadı. Gözlerden uzakta, onun akranları olacaklardı ve makul bir süre sohbet ettikten sonra geri dönüp onu birinci dereceden birden fazla suçtan suçlu bulacaklardı.

Cinayet. Karar kaçınılmazdı. Karar verildiğinde, karga onu hapse atacaktı.

Yan hücredeki siyah pislik, sahte sokak şivesiyle söylemişti: "Seni Oak Park'a tıkacaklar, dostum. Buzdolabı büyüklüğünde bir kafeste yaşıyorsun ve televizyon her hareketini izliyor. Sıçmak istiyorsun, her hareketini izliyorlar, filmini çekiyorlar. Oak Park'tan kimse çıkamaz. Tam bir orospu çocuğu."

Ama Bekker gitmiyordu. Bu düşünce onu tekrar harekete geçirdi ve titreyerek kontrol etmeye çalıştı.

Odaklan.

Küçük parçalara odaklandı: Spor şortu belindeki eti ısıırıyordu. Taşaklarının arkasına bastırılmış jilet başı. Sigara karşılığında aldığı Sox şapkasını kemerinin altına sıkıştırmıştı. Gülünç koşu ayakkabılarının içinde terleyen ayakları. Koşu ayakkabıları ve doktor çizgili beyaz çorapları... Aptal gibi görünüyordu ve bunu biliyor, bundan nefret ediyordu. Sadece bir moron ince çizgili beyaz çorap giyerdi ama beyaz çorap ve koşu ayakkabısı... hayır. İnsanlar ona gülerdi.

Son bir kez kanat uçlarını takabilirdi - bir insan suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur - ama o bunu reddetti. Bunu anlamadılar. Yedi yüz dolarlık takım elbiseyle plastik ayakkabı giymenin başka bir tuhafılık olduğunu düşündüler. Bilmiyorlardı.

Odaklan.

Şimdi herkes ayaktaydı, karga kıyafetli bakıyor, avukat kolunu çekiştiriyordu. Ve işte Raymond Shaltie...

Shaltie ona doğru eğilerek, "Ayağa kalk," dedi sertçe. Shaltie bir şerif yardımcısıydı, üzerine tam oturmayan gri bir üniforma giymiş, kilolu bir zaman görevlisiydi.

"Ne kadar sürecek?" Bekker avukata sordu, başını kaldırdı, kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu, dili damağına yapışmıştı.

"Shhh..."

Yargıç onlara bakarak konuşuyordu: "... beklemedeyiz ve numaralarınızı ofisime bırakırsanız, jüriden haber alır almaz sizinle iletişime geçeceğiz..."

Avukat başını salladı, dosdoğru önüne bakıyordu. Bekker'in gözleriyle karşılaşmadı. Bekker'in hiç şansı yoktu. Avukat kalbinde onun bir şansı olmasını istemiyordu. Bekker deliydi. Bekker'in hapse ihtiyacı vardı. Sonsuza kadar ve birkaç gün daha hapse.

"Ne kadar sürecek?" Bekker tekrar sordu. Yargıç odasına doğru gözden kaybolmuştu. Onu da yakalamak gibi.

"Söyleyemem. Aynı ayrı suçlamaları değerlendirmek zorunda kalacaklar," dedi avukat. Mahkeme tarafından atanmıştı, paraya ihtiyacı vardı. "Seni almaya geleceğiz..."

Domuz gözüydü.

"Gidelim," dedi Shaltie. Bekker'in dirseğini tuttu, parmak uçlarını Bekker'in dirseğinin üstündeki sinir bağlantı noktasına soktu, eski bir gardiyanın hâkimiyet kurma numarasıydı bu. Shaltie bilmeden Bekker'a bir iyilik yaptı. Ani ve keskin bir acı darbesiyle Bekker el çırpıp gibi hızlı ve sert bir şekilde geri çekildi.

Gözleri odada bir kez gezindi, zihni soğuktu, her zamanki kaosu yüksek basınçlı bir köşeye sıkıştırılmıştı, vahşi düşünceler kafesteki fareler gibi öfkeleniyordu. Hesaplıyordu. Sesine acı kattı, çocuksu bir yalvarış: "Gitmem gerek..."

"Tamam." Shaltie başını salladı. Ray Shaltie kötü bir adam değildi. Yirmi yıl boyunca mahkemelerde çalışmıştı ve bu deneyim onu yumuşatmış, en kötü adamların bile insani yönlerini görmesini sağlamıştı. Ve Bekker en kötü adamdı.

Shaltie, Bekker'in yine de bir insan olduğuna inanıyordu: Aranızda günahsız olan ilk taşı atsın... Bekker yanlış yola sapmış bir adamdı ama yine de bir insandı. Ve Bekker ağzından mızımız bir şarkıyla dökülen kelimelerle Shaltie'ye hemoroidlerinden bahsetti. Bekker, hapisane yemeklerinin onlar için kötü olduğunu söyledi. Hepsi peynir, ekmek ve makarna. Yeterince kaba yem yok. Gitmek zorundaydı...

Duruşmanın yirmi bir günü boyunca tuvaleti hep öğlen saatlerinde kullandı. Raymond Shaltie ona hak verdi: Kendisi de bu durumdan muzdaripti. Shaltie, Bekker'ı kolundan tutup artık boş olan jüri locasının önünden geçirdi, Bekker çocuksu bir tavırla ayaklarını sürüyerek yürüyordu, gözleri odaklanmamıştı. Kapıda Shaltie onu çevirdi -sessiz, sessiz, görünüşe göre başka bir dünyaya gitmişti- ve önce kelepçeleri, sonra da bacak zincirlerini taktı. Başka bir

Şerif yardımcısı süreci izledi ve Bekker kilitlendiğinde öğle yemeğini düşünerek uzaklaştı.

"Gitmem gerek," dedi Bekker. Gözlerini Ray Shaltie'ye çevirdi.

"İyi olacaksın, iyi olacaksın," dedi Shaltie. Bekker, Shaltie'nin kravatında çorba lekeleri olduğunu ve omuzlarında kepek lekeleri bulunduğunu düşündü: bir hödük. Shaltie Bekker'ı mahkeme salonundan dışarı çıkardı, Bekker hapishane adımlarını atıyordu, bacakları otuz santimlik bir adımla sınırlıydı. Mahkeme salonunun arkasında dar bir koridor iç merdivenlere, oradan da bir nezarethaneye çıkıyordu. Ama solda, bir servis kapısından geçince, içinde bir lavabo, bir pisuar ve tek bir kabin bulunan, sadece çalışanlara ait küçük bir erkekler tuvaleti vardı.

Shaltie, Bekker'ı erkekler tuvaletine kadar takip etti. "Şimdi, iyisin..." Sesinde bir uyarı vardı. Ray Shaltie savaşmak için çok yaşlıydı.

"Evet," dedi Bekker, soluk mavi gözleri yuvalarında gezinirken. Dolaşan gözlerinin ardında, zihni şimdi kolayca hareket ediyordu, adrenalin beynine en saf amfetamin dozu gibi etki ediyordu. Döndü, kollarını yukarı ve geriye doğru kaldırdı, bileklerini Shaltie'ye doğru uzattı. Shaltie anahtarı taktı ve mahkûmun kelepçelerini çözdü: Shaltie kuralları çiğniyordu ama bir adam kelepçeliyken kendini silemezdi. Ayrıca, Bekker bacak zincirleriyle hükümet binasının tepesinde nereye gidebilirdi ki? Kaçamazdı. Ve çılgınca sakallı yüzü, en azından şu an için, Şehirlerdeki en tanınmış yüzdü.

Bekker ayaklarını sürüyerek kabine girdi, kapıyı kapattı, pantolonunu indirdi ve oturdu. Gözleri şimdi keskin, odaklanmıştı. Hapishanede tek kullanımlık jiletler kullanıyorlardı, Bics. Bir tanesinin sapını kırmış, sadece başını ve sapını bırakmıştı, haraç keserken saklaması kolaydı. Fırsatını bulduğunda, daha rahat kullanabilmek için sapını bir kibritle yakmış, kenarlarını yuvarlamıştı. Bu sabah onu taşaklarının altına bantlamış, bir yara bandının ucuyla sabitlemişti. Şimdi usturayı kendi soydu, kalan bandı usturadan çekti ve sakalını kesmeye başladı.

Çatlamış yüzünü örtmek için sakal bırakmıştı. Bir zamanlar çok güzel olan, klasik İskandinav yüzüne, gül dudaklı soluk, çarpık olmayan bir oval yüze sahip olan Bekker, dövülerek grotesk bir cüceye dönüştürülmüş, parçalara ayrılmış ve ancak kötü bir şekilde onarılmıştı. Davenport. Davenport'u getirin. Davenport'u getirin.

Fantezi onu ele geçirdi: Davenport'u açmak, yüzünü soymak için bıçağı kullanmak, deriyi santim santim kaldırmak...

Buna karşı koydu: fanteziler hapishane içindi. Davenport'u zihninden uzaklaştırdı ve tıraş olmaya devam etti, hızlıca, düzensiz bir şekilde, ustura kuru cildini sıyrıyordu. Acı bir inlemeye yol açtı. Kabinin dışında Shaltie yüzünü buruşturdu.

"Orada işiniz bitti mi?" Shaltie seslendi. Banyo amonyak, klor, idrar ve ıslak paspas kokuyordu.

"Evet, Ray." Bekker usturayı ceketinin cebine attı, sonra tuvalet kâğıdı tutucusuyla uğraştı. Aslında dört vidayla yerine sabitlenmişti. Duruşmanın ilk üç gününde bunlardan ikisini çıkarıp sifonu çekmiş, diğer ikisini de gevşetmişti. Tutucunun serbest kalacağından emin olmak için aslında bir gün önce onları çıkarmıştı. Çıkmıştı da. Şimdi vidaları son bir kez daha söktü, tuvalete attı ve kâğıt tutucuyu duvardan kurtardı. Silindirden kavradığında, eline çelik bir boks eldiveni gibi oturdu.

"Tamam şimdi, Ray." Bekker ayağa kalktı, pantolonunu yukarı çekti, ceketini çıkardı, paltosunu demir yumruğun üzerine bıraktı, sifonu çekti. Bir nefes aldı. Sanki fermuarına bakıyormuş gibi başını eğdi. Kapıyı açtı. Karıştıranak ilerledi.

Shaltie ellerinde kelepçelerle bekliyordu: çelimsiz, çilli ve yavaş hareket eden biriydi. "Arkanı dön..."

Bekker'in yüzünü görünce fark etti: "Hey..."

Bekker yarı dönmüş, gerilmişti. Ceketini düşürdü, sağ eli kırbaç gibi şaklıyordu, ağzı açıktı, beyaz dişleri floresanda parlıyordu. Shaltie geriye doğru sıçradı, bir eliyle örtmeye çalıştı. Çok geç, çok geç. Paslanmaz çelik sopa kulağının üstüne isabet etti: Shaltie yere düştü, düşerken kafasının arkasını porselen lavaboya çarptı.

Ve sonra Bekker üzerine yürüdü, çelik yumruğu kaldırdı, indirdi, kaldırdı, Shaltie'nin kafatasının çatladığını, kan sıçradığını hissetti.

Vur vur vur..

Bekker'in beyninin sinapsları statik kıvılcımlarla aydınlandı. Mücadele etti, kontrolü ele almak için savaştı ama burnuna taze kan kokusu geldiği için zor oldu. Savurmayı bıraktı, sol elini Shaltie'nin elinin üzerinde buldu.

Boğazını. Elini çekti, yarı ayaktaydı, beyni tam yerinde değildi: Yüksek sesle, kendini susturarak, "Şşşt. Shhhhhh," dedi parmağını dudaklarına götürerek.

Doğruldu. Kanı şimdi su gibi akıyordu, buhar gibi, onu dolduruyordu. Şimdi ne olacaktı? Kapı. Topallayarak kapıya gitti, mandalı çevirdi. Kilitlendi. Güzel. Fayans zeminde sırtüstü yatan ve yırtık burnundan kan kabarcıkları üfleyen Shaltie'nin yanına döndü. Bekker yardımcısının anahtarları tutuşunu izlemişti ve anahtarlar Shaltie'nin sağ cebine girmişti... Onları buldu, bacak zincirlerinin kilitlerini açtı. Özgür. Özgürdü.

Dur. Kendini geri getirdi, aynaya baktı. Yüzü darmadağındı. Ceketinin cebinden usturayı çıkardı, yüzüne su ve sıvı sabun sıçrattı ve usturayı yüzünde gezdirdi. Shaltie'yi dinledi, nefes alıyordu, gargara yapar gibi inliyordu. Shaltie'nin başı bir kan birikintisinin içinde yatıyordu ve Bekker kanın kokusunu alabiliyordu.

Bekker usturayı çöp sepetine attı, döndü, eğildi, Shaltie'yi omuzlarından yakaladı, onu tuvalet kabinine sürükledi, tuvalete oturttu ve duvara yasladı. Shaltie horlama sesi çıkardı ve burnundan daha fazla kan fokurdadı. Bekker onu görmezden geldi. Fazla zamanı kalmamıştı.

Takım elbisesinin pantolonunu çıkardı, Sox şapkasını başına geçirdi ve pantolonu yerdeki kanı silmek için kullandı. İşi bittiğinde pantolonu, ceket, gömleği ve kravatı Shaltie'nin cesedinin üzerine attı. Aynada kendini kontrol etti: yeşil atlet, kırmızı şort, spor ayakkabıları, şapka. Bir koşucu. Yüzü kötüydü ama haftalardır kimse onu yakından, sakalsız görmemişti. Birkaç polis onu tanırdı, birkaç avukat da. Ama şansları varsa, koşuculara bakmazlardı.

Davenport. Bu düşünce onu durdurdu. Eğer Davenport dışarıdaysa ve kararı görmeye geldiyse, Bekker ölü bir adamdı.

Bunun için yardım yok. Düşüncelerini bir kenara bırakıp nefes aldı. Hazır. Shaltie'yle birlikte kabine girdi, kapıyı kilitledi, sırt üstü düştü, kapının altından geçti ve tekrar ayağa kalktı.

"Orospu çocuğu." Bunu yüksek sesle söyledi, hapisanede öğrenmişti: standart, çok amaçlı bir küfür. Tekrar yere çöktü, tezgahın altına doğru kayd ve el yordamıyla Shaltie'nin cüzdanını aradı. Buldu, kontrol etti. On iki dolar. Bir kredi kartı, bir Visa. İyi değil. Para olabilir

bir sorun... Cüzdanı külotunun içine soktu, kapıya gitti, dinledi.

Shaltie'nin nefes alışını, fokurdadığını duyabiliyordu. Bekker tekrar kabine girip onu kemeriyle boğmayı düşündü. Geçen haftalardaki tüm aşağılamalar, kimyasallarını aldıklarında yaşadıkları işkence... Yeterli zaman yoktu. Zaman şimdi ona zarar veriyordu. Hareket etmeliydi.

Shaltie'yi yaşamaya bıraktı, kilit düğmesini çevirdi ve koridora baktı. İç koridor boştu. Bir sonraki kapıya, genel salona gitti. Yarım düzine insan, hepsi de koridorun sonunda, asansörlerin yanında, konuşuyorlardı. Onların yanından geçmek zorunda kalmayacaktı. Merdivenler diğer taraftaydı: Yangın hortumunun hemen ötesindeki çıkış işaretini görebiliyordu.

Bir nefes daha. Ve hareket. Koridora çıktı, başı eğikti. Öğle vakti dışarıda koşturan bir bürokrat. Koridorda kendinden emin adımlarla asansörlerden uzaktaki merdivenlere doğru yürüdü. Bir bağırış bekliyordu. Birinin parmağıyla işaret etmesini. Koşan ayakları.

Merdivenlerdeydi. Kimse merdivenleri kullanmazdı, bu kadar yüksekten değil.

Katları sayarak aşağı koştu. Altı katı geçtiğinde aşağıda bir yerde bir kapı çarptı ve önünde birinin yürüdüğünü duydu. Usulca arkasına geçti, başka bir kapının açılıp kapandığını duydu ve tekrar hızlandı. Ana katta durdu ve dışarı baktı. Resepsiyon alanında düzinelerce insan dolaşıyordu. Tamam. Burası ikinci kattı. Burası ikinci kattı. Bir kişiye daha ihtiyacı vardı. Bir kat daha indi ve işaretlenmemiş bir çelik kapı buldu. Kapıyı iterek açtı. Dışarıdaydı, meydanda duruyordu. Yaz güneşi pırıl pırıldı, esinti patlamış mısır ve güvercin kokuyordu. Bankta bir kadın oturuyordu, yanında da bir çocuk. Kadın çakısıyla bir elma kesiyor, çocuğu da elmayı bekliyordu.

Başını eğen Bekker koşarak yanından geçti. Sadece bir başka öğle vakti fitness manyağı, trafikte salınarak ilerliyor, dizleri yukarıda, güneşin altında terliyordu.

Manyak gibi koşuyorum.

BÖLÜM

2

Lucas Wisconsin'in asfalt yollarında bir eli direksiyonda, diğeri vites kolunda, virajlarda parmak uçlarında ilerliyor, güneş ışığı Porsche'nin tozlu ön camından yansiyordu. Taylor Şelalesi'ndeki St. Croix köprüsünden yavaş adımlarla Minnesota'ya geçti, polisleri aradı, sonra tekrar gaza bastı, güneye, güneşe ve şehirlere doğru ilerledi.

Stillwater'ın batısındaki 36. Otoyol'u yakaladı, gün ortası trafiği seyrek ve uyuşuktu, pikaplar ve steysin arabalar inek otlaklarının, ahırların ve kedi kuyruklarının yanından geçiyordu. Interstate 694'ün sekiz mil doğusunda, kırmızı bir Taurus SHO'nun kapılarını patlattı. Yol, ara sıra yol ölülerini toplayan kargalar dışında temizdi.

Gözleri hız göstergesine kaydı. Yüz yedi. Ne yapıyorsun lan sen?

Tam olarak emin değildi. Bir gün önce, öğleden sonra göl kenarındaki kulübesinden çıkmış ve seksen mil kuzeye, Duluth'a doğru yola koyulmuştu. Kitap almak için, diye düşündü: Wisconsin'in kendi köşesinde gerçek bir kitapçı yoktu. Kitap almıştı almasına ama akşam saat sekizde Wee Blue Inn adlı bir yerde bira içerken bulmuştu kendini. Üzerinde ipek bir ceketin altında lacivert bir elbise gömleği, haki pantolon ve çorapsız kahverengi mokasen ayakkabılar vardı. İşten çıkarılmış, sarhoş bir kayıkçı çıplak ayaklarını yadırgamış ve barmenler gelmeden önce mutlu bir an için kayıkçı bir yumruk atacakmış gibi görünmüştü.

Bir bar kavgasına ihtiyacı vardı, diye düşündü Lucas. Ama daha sonra gelecek olan polislere ihtiyacı yoktu. Kitaplarını alıp

Kabin, ertesi gün balık tutmaya çalıştı, sonra vazgeçti ve bildiği kadar hızlı sürerek Şehirlere geri döndü.

SHO'yu uçurduktan birkaç mil sonra, banliyölerde dolaşan ilk arabanın yanından geçti. El yordamıyla torpido gözünü karıştırdı, radar dedektörünü buldu, vizöre tutturdu ve Porsche çatlak kaldırımında çığlık atarken çakmak soketine taktı. Ayağının daha da yerleşmesine izin verdi; radyoyu açtı, Cities-97. Little Feat sert, ateşli bir boogie çalıyordu, "Shake Me Up", hız sınırının ağır ihlaline eşlik etmek için mükemmel bir ses.

Eyaletler arası üst geçit geçip gitti ve trafik yoğunlaştı. Yüz on sekiz. Yüz on dokuz. Unuttuğu kırmızı ışık aniden belirdi ve mavi bir sedan kırmızı ışıkta sağa dönmeye başladı. Lucas sola, sağa, sola, topuklayarak sedanın yanından geçti; ve bir steysin arabanın yanından geçerken, bir an için görüş alanının çevresinde, arabası sarışın çocuklarla dolu sarışın bir annenin şaşkın ve korkmuş yüzünü yakaladı.

Görüntü zihninde sabitlendi. Korkmuştu. İçini çekti ve gaz pedalını gevşeterek yavaşladı. Yüz, doksan, seksenden geçtik. St. Paul'un kuzey banliyölerinden geçip, otoyol çıkışında 280. Polisen hep gizlice göle giderdi. Artık öyle olmadığına göre, artık zaman sonsuz bir bilgisayar çıktısı yığını gibi üzerinde durduğuna göre, gölün tesellisini daha az çekici buluyordu...

Gün ılıktı, güneş ışığı yolu aydınlatıyor, batıdaki Minneapolis'in cam kuleleri üzerindeki bulut gölgeleriyle oyunlar oynuyordu. Ve sonra polis arabası.

Broadway'den çıkarken dikiz aynasından yakaladı. Siren yoktu. Gözleri tekrar hız göstergesine kaydı. Altmış. Sınır elli beşti, yani altmış iyi olmalıydı. Yine de polisler Porsche'ları seçiyordu. Biraz daha yavaşladı. Polis arabası tamponuna kadar yaklaştı ve dikiz aynasından polisin mikrofonuna konuştuğunu görebiliyordu: Porsche'nin etiketlerini kontrol ediyordu. Sonra ışıklar yandı ve polis sirenini çaldı.

Lucas inledi ve yana yuvarlandı, polis tamponundan on beş metre uzaktaydı. Onu tanıdı, bir zamanlar St. Paul'de çalışmış bir polisti.

Güneybatı Ekibi. Lucas'ın evinin yanındaki şarküteriye gelirdi. Adı neydi? Lucas hafızasını yokladı. Kelly... Larsen? Larsen arabadan çıkmıştı, ağır yüzlü, güneş gözlüklü, eli boştu. O zaman ceza yok. Ve koşuyordu.

Lucas vitesi boşa aldı, frene bastı, kapıyı açtı ve koltukta dönerek ayaklarını yolun kenarına bıraktı.

Larsen, Porsche'nin tavanına vurarak, "Davenport, lanet olsun, bunun senin pisliğin olduğunu sanıyordum," dedi. "Herkes senin kışını arıyor..."

"Ne...?"

"Lanet olası Bekker hükümet merkezinden kaçtı. Şimdiye kadar iki kişiyi yere serdi."

"Ne?" Lucas Davenport: koyu yaz bronzluğu, kaşını kesen sivri beyaz yara izi, haki kısa kollu gömlek, kot pantolon, spor ayakkabıları. Bir adrenalin dalgası neredeyse nefesini kesecekti.

"İki arkadaşın senin evinde yatıyor. Senin için gelebileceğini düşünüyorlar," dedi Larsen. İri yarı bir adamdı, sürekli kemerini bağlıyor ve sanki Bekker'in yol kenarındaki bir hendekten gizlice geçtiğini görebilecekmiş gibi etrafına bakıyordu.

Lucas: "Kışımı kaldırıp oraya gitsem iyi olacak..."

"Git." Larsen arabanın tepesine bir kez daha vurdu.

Otoyola geri döndüğünde Lucas arabanın telefonunu aldı ve Minneapolis polislerinin direkt arama numarasını tuşladı. Kendinden belli belirsiz memnundu: Telefona ihtiyacı yoktu, nadiren kullanıyordu. Telefonu, bileğini çevreleyen altın ve çelik Rolex'i aldıktan bir hafta sonra takmıştı; Minneapolis Polis Departmanı'ndan özgürlüğünün iki işe yaramaz sembolü. Her polisin yapmak istediği şeyi yaptığına dair semboller, kendi başına dışarı çıkmak, başarmak. Ve şimdi iş yeni yönlerle, oyunlardan uzaklaşıp polis taktik problemlerinin bilgisayar simülasyonlarına kayıyordu. Davenport Games amp; Simulations. Artan satışlarla birlikte bir ofis kiralaması gerekebilirdi.

Santral operatörü "Minneapolis" dedi. Lucas,

"Bana Harmon Anderson'ı ver," dedi.

"Sen misin Lucas?" diye sordu operatör. Melissa Sarı Ayı. "Evet."

Sırıttı. Biri hatırlamıştı.

"Harmon bekliyor. Evde misin?" "Hayır, arabamdayım."

"Ne olduğunu duydun mu?" Sarı Ayı'nın nefesi kesilmişti.

"Evet."

"Kendine iyi bak, tatlım. Seni değiştireceğim..."

Bir süre sonra Anderson geldi ve söze girmeden, "Del ve Sloan sizin evde. Sloan anahtarı komşunuzdan aldı ama zamanlarını boşa harcıyorlar. Bu saatten sonra gelmeyecektir. Üç saat oldu."

"Del'in evine ne dersin? O ve Bekker bir çeşit akraba."

"Orada da birkaç adamımız var ama o bir yerlerde saklanıyor. Dışarı çıkmayacak, şimdi değil."

"O nasıl-"

Anderson, "Eve git, Sloan sana bilgi verir," diyerek araya girdi. "Benim gitmem gerek. Bu lanet yer tam bir tımarhane."

Ve gitmişti. Polisin işi vardı, sivillere ayıracak vakti yoktu. Lucas Üniversite Caddesi'nde indi, Vandalia'ya gitti, I-94'ü geçip Cretin'e indi, sonra ağaçların gölgelediği nehir yoluna çıktı. Düşüncelere daldı. Davenport'a ayıracak vakti yoktu.

Kendisi için üzülüyordu, bunu biliyordu.

Eve varmadan iki blok önce yavaşladı, izledi, sonra bir blok erken döndü. Mahalle, evlerin içi dışında saklanacak pek az yer sunuyordu. Bahçeler açıktı, ağaçlarla doluydu, rengârenkti: yaban elması çiçekleri ve sıra sıra laleler, iris kümeleri, pembe şakayıklar ve parlak sarı nergisler ve bahçe hizmetleri ilaçlama makinelerinden bir şekilde kaçmış olan tek tük tereyağlı karahindibalar. Gün sıcaktı ve insanlar bahçelerinde ya da evlerinde çalışıyordu; şortlu birkaç çocuk garaja monte edilmiş bir çemberde basket atıyordu. Bekker açık bahçelerde saklanamazdı ve bir eve girmek de zor olacaktı. Etrafta çok fazla insan vardı. Bir köşeyi döndü ve evine doğru rölantide ilerledi.

Lucas bir zamanlar emlakçı bir kadının yumuşak bir ev dediği yerde yaşıyordu: taş ve fıçı tahtası, şömüne, büyük ağaçlar, iki arabalık garaj. Asfalt yolun sonunda yavaşladı, garaj kapısını yumrukladı.

ve kapı sonuna kadar açılana kadar garaj yolunun sonunda bekledi. Ön odada bir perde hareket etti.

Lucas garaja girdiğinde Sloan evle garaj arasındaki kapıda, eli ceketinin cebinde bekliyordu. Yüksek elmacık kemikleri ve derin bakışlı gözleriyle zayıf bir adamdı. Lucas arabadan indiğinde Del, belindeki 9 mm'lik kompakt tabancanın kabzasıyla Sloan'ın arkasından yaklaştı. Del daha yaşlıydı, yüzü zımpara kâğıdı gibiydi, sokaktan fırlamış gibiydi.

"Ne oldu böyle?" Garaj kapısı açılırken Lucas sordu.

Sloan, "Yaşlı bir şerif yardımcısı sıçabilsin diye kelepçelerini çözmüş," dedi. "Bekker herkese hemoroidi olduğunu ve öğlen teneffüsünde hep tuvalete gittiğini söylüyordu."

"Onları kuruyorum," dedi

Lucas. Del başını salladı.

"Öyle görünüyor."

"Her neyse, jüri dışarı çıktı ve şerif yardımcısı onu nezarethaneye götürmeden önce tuvalete götürdü," diye devam etti Sloan. "Bekker kabinin duvarından çelik bir tuvalet kağıdı tutucusunu söktü. Kabinden çıktı ve yaşlı adamın ağzını burnunu kırdı."

"Öldü mü?"

"Henüz değil ama beyni akıyor. Muhtemelen felç olmuştur."

"İki adama çarptığını duydum?"

"Evet, ama diğeri daha sonraydı..." Del söyledi ve açıkladı. Mahkeme salonunun dışında bekleyen tanıklar Bekker'in kim olduğunu bilmeden ayrıldığını görmüşlerdi. Diğerleri ise onu hükümet merkezi meydanından geçerken, öğle yemeği yiyenlerin yanından, güvercinlerin arasından koşarken ve şortuyla caddede ilerlerken görmüşler. "Yaklaşık on blok ilerledi, rayların yanındaki bir depoya gitti, bir parça beton takviye çubuğu aldı, depoya girdi ve sevkiyat masasında çalışan bir adamı vurdu. Bir memuru. Kıyafetlerini ve cüzdanını almış. Onu orada kaybettik."

"Katip mi?"

"Kafayı yemiş."

"Bekker'in onu öldürmemesine şaşırdım."

"Zamanı olduğunu sanmıyorum," dedi Del. "Acelesi var, sanki nereye gideceğini biliyor. Bu yüzden buraya geldik. Ama düşündükçe artık doğru gelmiyor. Onu çok korkutuyorsun. Seni kabul edeceğini sanmıyorum."

"O bir deli," dedi Lucas. "Belki de yapardı."

"Her neyse, taşıma iznin var mı?" diye sordu

Sloan. "Hayır."

"Eğer onu yakalayamazsak seni düzeltmek zorunda kalacağız..."

Onu yakalayamadılar.

Lucas sonraki kırk sekiz saati eski kaynakları araştırarak geçirdi ama kimse onunla konuşmaya pek istekli görünmüyordu, polisler bile. Çok meşgullerdi.

Bodrumdaki silah kasasından bir Colt Gold Cup.45 çıkardı, temizledi, doldurdu ve yatağın altında bir kitabın üzerinde sakladı. Gün boyunca Porsche'nin içinde saklı olarak taşıdı. Silahın elindeki ağırlığı ve silah temizleme solventinin baş ağrısı yapan kokusu hoşuna gidiyordu. Wisconsin'deki bir çakıl ocağında bir saat geçirmiş, iki kutu yarı keskiyi insan boyutundaki silüetlere ateşlemişti.

Bekker adliyeden kaçtıktan iki gün sonra komşular Katherine McCain'in cesedini buldular. Kadın antika satıcısı ve Bekker'ın karısının arkadaşıydı ve Bekker'ın karısı öldürülmeden altı ya da sekiz hafta önce Bekker'ları bir partiye davet etmişti. Bekker evi ve kadının yalnız yaşadığını biliyordu. Kadın eve geldiğinde onu beklemiş ve çekiçle öldürmüştü. Arabasıyla gitmeden önce de bir bıçakla gözlerini oymuş, böylece hayaleti onu öteki dünyadan izleyememiş.

Ve sonra ortadan kayboldu.

McCain'in arabası sonunda Cleveland'da bir havaalanı otoparkında bulundu, Bekker çoktan gitmişti. Arabanın bulunduğu gün, Lucas 45'liği silah kasasına geri koydu. Taşıma iznini hiç almamış. Sloan unuttu ve bir süre sonra önemli görünmedi.

Lucas geçici olarak kadınlardan uzaklaşmış ve bir randevu fikrine odaklanmakta zorlanmıştı. Balık tutmayı denedi, bir hafta boyunca her gün golf oynadı. Hiç iyi değil. Hayatının, biraz da eğlenerek, buzdolabına benzediğini düşündü ve buzdolabında altı paket light bira vardı.

bira, üç kutu diyet kafeinsiz kola ve yavaş yavaş fosilleşen bir hardal kavanozu.

Geceleri uyuyamıyor, Bekker'ı aklından çıkaramıyordu. Avın, yaklaşmanın, onu köşeye sıkıştırmanın tadını unutamıyordu...

Özlemişti. Toplantıları ve acımasız politikalarıyla polis departmanını özlememişti. Sadece avı. Ve baskıyı.

Sloan Minneapolis'ten iki kez aradı, Bekker'ın gitmiş gibi görüldüğünü söyledi. Del bir kez aradı, bir ara bira içmeleri gerektiğini söyledi.

Lucas evet dedi.

Ve bekledim.

Bekker kötü bir kuruştı.

Bekker ortaya çıkardı.

BÖLÜM

3

Louis Cortese ölüyordu.

Parlak bir projektör ışığı balmumu yüzünü ve yanaklarındaki kanı aydınlatıyor ve gözlerindeki sarı tonu vurguluyordu. Dudakları bir ortaçağ tablosundaki şeytaninkiler gibi bükülmüştü.

Bekker izledi. Bir düğmeye dokundu, kamera deklanşörünün ateşlendiğini duydu. Louis Cortese'in hayatı plastik bir sürahiye akıp giderken, küçük odada, ışıklarda ölümün üzerlerine çullandığını hissedebiliyordu.

Bekker'in beyni bir hesap makinesi, boş bir kap, bir enerji yumağı, bir kelime işlemci ve uzman bir anatomistti. Ama asla aynı anda birden fazla şey değildi.

Hennepin İlçe Hapishanesinde geçirdiği üç ay onu sonsuza dek değiştirmişti. Hapishane görevlileri kimyasallarını almış, beynini kaynatmış ve zihnini bir arada tutan ince elektrokimyasal bağları sonsuza dek koparmıştı.

Hapishanede, hücresinde rasyonel planlayıcı modunda yatarken, beynini eski moda bir Lions Kulübü sakız makinesi olarak hayal etmişti. Bir kuruş attığında, bir sakız geri alıyordu ama ne renk alacağını asla önceden bilemiyordu.

Ray Shaltie'nin kaçış anısı, ruhunun ödeme kanalında tıkırdayan bir renk, favori bir tattı. Mesajı aldığı anda, sanki geniş ekranlı ve stereo sesi çok güçlü bir film gibiydi; nerede olursa olsun onu olduğu yerde donduran bir film. Ray Shaltie'nin yanındaydı, çelik yumruğuyla...

Bekker, gerçek zamanlı.

Krom elik bir sandalyeye oturdu ve Cortese'in ölüm sancılarını izledi, gözleri monitör ekranları ile ölmekte olan deneğinin yüzü arasında gidip geliyordu. Cortese'nin boynuna Şeffaf plastik bir tp dikilmişti ve Őahdamarındaki kanı yerdeki büyük boy bir su srahisine aktarıyordu. Kan mordu, pişmiş pancar rengindeydi ve Bekker kanın kokusunu alabiliyordu, ince burun delikleri bu kokuyla seğiriyordu. EKG'de Cortese'in kalp atış hızı yükselmiŐti. Bekker titredi. Cortese'in bilinci dışa doğru hareket ediyor, geniŐliyor, bir Şeyle birleŐiyordu... neyle?

Pekala. Hiçbir Şey, belki.

Cortese'in... z... kozmik bir bardak soda suyunun tepesine ulaŐan bir baloncuktan başka bir Şey olmayabilirdi, sadece unutulmaya doğru patlamak üzere geniŐliyordu. Bu düşüncenin baskısı Bekker'in kaşlarının kontrolsüzce zıplamasına, seğirmesine neden oldu, ta ki elini alnına götürüp durdurana kadar.

tesinde bir Şey olmalıydı. Kendisi de gözlerini kırpabilirdi... Hayır. Bu düşünce dayanılmazdı.

Cortese kasıldı, tüm vücudunu saran bir rictus onu naylon bağlama kayıŐlarına doğru fırlattı, başı ne düştü, gözleri ŐiŐti. Hava, özenle hazırlanmıŐ tıkaçtan geçerek ciğەرlerinden boğuk bir fokurdama halinde çıktı. Hiçbir Şeye bakmıyordu: hiçbir Şeye. Görme yetisinin ötesindeydi...

Kan basıncı monitöründe alarm sesi duyuldu, ardından EKG'de ikiz sesler birleŐti. Bekker sol elini hâlâ alnına götürmüŐ, asi kaşını zapt etmiş bir halde monitörlere doğru döndü. Cortese'in kalbi durmuş, kan basıncı sıfıra doğru düşüyordu. Bekker kendi sırtındaki ve kalçasındaki büyük kasların beklentiyle gerildiğini hissetti.

EEG'ye, beyin dalgaları monitörüne baktı. Birkaç saniye önce pürüzlü, ıngırlıklı bir çizgi düzleŐmeye, düzleŐmeye başladı...

Cortese'in gittiğini hissetti: zn gittiğini hissedebiliyordu. Bunu lemiyordu -henüz değil- ama hissedebiliyordu. Bu hisle yıkandı, ona tutundu; yarım düzine fotoğraf çekti, motor sürücüleri başının arkasında bzz-whit, bzz-whit sesleri çıkartıyordu. Ve sonunda sihirli Şey kayıp gitti. Bekker ayağa fırladı, çılgınca tutunmaya çalışıyordu. Cortese'in üzerine eğildi, gözleri diğerininkinden on santim uzaktaydı. lmle ve gözlerle ilgili bir Şey vardı.

Ve sonra Cortese gitmiş, Bekker'ın ulaşamayacağı bir yere gitmişti. Vücudu, kişiliğinin kabuğu, Bekker'ın ellerinin altında gevşedi.

O anın gücü Bekker'ı etrafında döndürdü. Nefes nefese, cilalı paslanmaz çelik bir dolaptaki yansımasına baktı. Çalışırken kendini günde onlarca kez orada görüyordu: ham yüz, günah yüzü diyordu, silahların onu parçaladığı kızarmış et kıvrımları. Küçük, yüksek bir sesle: "Gitti." dedi.

Ama tam olarak değil. Bekker sırtında bir baskı hissetti; omurgası sertleşti ve bir korku parmağı ona dokundu. Döndü ve ölü adamın gözleri onu yakaladı ve tuttu. Gözleri açıktı elbette. Bekker bu şekilde kalmalarını sağlamak için göz kapaklarını dikkatlice kesmişti.

"Yapma," dedi sertçe. Cortese sessizdi ama gözleri onu izliyordu.

"Yapma," dedi Bekker tekrar, daha yüksek sesle, sesi çatlayarak. Cortese onu izliyordu.

Bekker paslanmaz çelik tepside bir neşter kaptı, masanın başına geçti, cesedin üzerine eğildi ve gözlerini kesti. Bu işte uzmandı: sadece bir saniye sürdü. Gözleri haşlanmış yumurta gibi oydu ve camsı su Cortese'in ölü yanaklarından jöleli gözyaşları gibi süzüldü.

"Güle güle," dedi Bekker hülyalı bir sesle. Harap olmuş gözler artık tehdit edici değildi. Bir sakız düştü ve Bekker uzaklaştı...

Kalın kaldırımında durdu, topuklarının üzerinde sallanarak sabırla ışığın yanmasını bekledi. İnce sokağa bir sigara attı ve sigara kıvılcım yağmuruyla patladı. Arabalar akın akın geçiyordu; hırpalanmış Toyotalar ve takırdayan Fordlar, çamurluğu yamulmuş Dodge'lar, önünü kapatan pikaplar ve kamyonetler, duvar yazılarıyla kaplı kamyonlar, sokakları zehirli dizel dumanlarıyla kokutan otobüsler, hepsi yumurtlamak için akıntıya doğru giden demir somonlar gibi yuvarlanarak geçiyordu. Tüm bunlar olurken, taksiler yer kapmak için birbirleriyle yarışıyor, kornalarına hızlıca vurarak hareketlerinin sinyalini veriyor, sokağın havına kehribar rengi bir çözümlü katıyorlardı. New York gürültüden ibaretti: trenlerin ve buhar borularının yeraltındaki gürültüsü, bir sokak-

Dişlilerin, motorların ve kötü susturucuların seviye çatışması, aynı anda konuşan bir milyon insan, hepsinin üzerinde vızıldayan sayısız klima.

Hepsi sıcaktan donmuş.

"Çok sıcak," dedi Kalın. Öyleydi de; boynunda, koltuk altlarında ve ayak tabanlarında hissedebiliyordu. Yanındaki kaldırımda durmuş olan Thin'e baktı. Thin başını salladı ama cevap vermedi. İkisi de kolları bileklerine kadar kıvrılmış uzun kollu gömlekler giyiyordu. İnce bir sorundu ve Kalın bu konuda ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Neredeyse kırk yıldır gerçekten bilmediğini düşündü alaycı bir şekilde...

Yürüme işareti yandı ve o ve Thin caddenin karşısına geçti. Güvercin pisliği sıçramış ve yılların kiriyle kaplanmış bir trafik lambası direği köşede duruyordu. En altta ve bir elin uzanabileceği kadar yüksekte, solmaya yüz tutmuş posterlerle kaplıydı. Bunun üzerinde iki sokak tabelası birbirine dik açıyla monte edilmişti, bir otobüs durağı tabelası caddeye bakıyordu ve geçici bir trafik yönlendirme tabelası sola doğru bir oku işaret ediyordu. Tüm bunların üzerinde bir direk trafik sinyaline doğru uzanıyor, bir diğeri de bir sokak lambasını destekliyordu.

Bir tanesini müze gibi bir yere koymalılar.

Kendi totem direklerimiz.

"Dolar..." Kaldırımdaki kadın ona doğru uzandı, elinde el yazısıyla yazılmış kirli bir kart vardı: "Çocuklarımı beslememe yardım edin." Kalın, kadının çocuk sahibi olmasının imkânsız olduğunu düşünerek yanından geçti. Belki de kırk yaşlarında olan kadın bir haftalık havuç gibi solgundu, bir deri bir kemik kalmış bacakları altına yayılmıştı, çıplak ayakları açık yaralarla kaplıydı. Gözlerinde sisli beyaz bir parıltı vardı, katarakt değil, başka bir şey. Hiç dişi yoktu, sadece gri diş etlerinde çukurlar vardı, tıpkı koçandan fırlayan mısır tanelerinin bıraktığı boş noktalar gibi.

"Bir keresinde Şanghay'ın İkinci Dünya Savaşı'ndan önceki haliyle ilgili bir kitap okumuştum," dedi Kalın. İnce cevap vermeden önüne baktı. "Mesele şu ki, dilencilik bir meslekti, biliyor musun? Ama sıradan bir adam sadaka alamazdı. Özel biri olmanız gerekirdi. Bu yüzden çocukları alıp gözlerini yakıyorlar ya da kollarını ve bacaklarını çekiçle parçalıyorlardı. Dilencilerle dolu koca bir şehirde para alabilmek için onları yeterince acınacak hale getirmek zorundaydılar..."

Thin ona baktı, hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Yani biz de oraya varıyoruz," dedi Kalın, sokaktaki kadına dönerek. "Her gün böyle bir şeyin yanından geçerken sıradan bir dilenciye kim para verir ki?" Kadına geri dönmek için yarım döndü.

"Dolar," diye feryat etti kadın, "Dolar..."

Thick endişeliydi. Thin tükenmekten bahsediyordu. Ortağına şöyle bir baktı. Thin'in gözleri öfkeliydi, tam karşıya sabitlenmişti. Düşünüyordu.

Kalın büyük, düz, karton bir kutu taşıyordu. Çok ağır değildi ama şekli garipti ve kolunun altına almak için yavaşıladı.

"Benim için sakıncası yok..." Kalın başladı, sonra bıraktı. Yüzünü kaşımak için elini uzattı ama üzerinde ince, ten rengi cerrah eldivenleri vardı ve etkili bir şekilde kaşıyamıyordu. Hızla ilerleyerek biftekçinin karşısındaki bir apartmana vardılar. Kalın anahtarı boştaki eline aldı ve kapıyı açtı.

Thin, "Yapamam." dedi.

"Yapmak zorundayız. Tanrım, eğer yapmazsak hepimiz ölürüz..."

"Dinle..."

"Sokağın dışında, sokağın dışında..."

Kapının içinde, hol ve sahanlık altmış vatlık sarı bir ampulle loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Merdivenler hemen sağ taraftaydı ve Kalın yukarı çıkmaya başladı. İnce, kararsız bir şekilde sokağa baktı, sonra isteksizce, çünkü Kalın zaten hareket ediyordu, onu takip etti. Merdivenlerin tepesinde koridorda bir an durup dinledikten sonra ön daireye geçtiler ve kapıyı anahtarla açtılar. Dairedeki tek ışık ön pencerelerdeki sararmış perdelerden, sokaktan geliyordu. Ev ölü hava, eski kahve telvesi ve kuru bitki kokuyordu. Ev sahipleri Papa'yı görmek için bir haftalığına Roma'ya gitmişlerdi. Daha sonra Kutsal Topraklar'a gideceklerdi. Temmuz ayında Kutsal Topraklar. Eğer varsa, ki muhtemelen yoktur, Temmuz'da Kutsal Topraklar'a gideceklerse beyinlerini yakarlardı.

Thin kapıyı arkalarından kapattı ve "Dinle..." dedi.

"Madem yapmayacaktın, neden buraya kadar geldin?"

"Çünkü bizi bu işe sen bulaştırdın. Senin mahvolmanı istemiyorum."

"Tanrım..." Kalın başını salladı ve karanlık odadan dikkatlice pencerelere doğru adım atıp bir perdeyi kaldırdı. "Tüfeği getir."

"Ben..."

"Tamam, yapacağım. Tanrım, eğer bu konuda böyle hissediyorsan, git. Siktir git," dedi Thick, sesinde öfke vardı. Thin'den yirmi üç yıl iki gün daha yaşlıydı, yüzü sokaklarda geçen bir hayatın kesikleri ve çukurlarıyla damgalanmıştı. Elinde taşıdığı kutuyu aldı. "Git."

Thin duraksadı, izliyordu. Kutu bir metre uzunluğunda ve üç metre genişliğindeydi ama sadece sekiz santim derinliğindeydi. İçinde bir ayna, hatta bir tablo bile olabilirdi ama yoktu; içinde flaş bastırıcılı, yirmi atışlık şarjörlü, iki güçlü ışık toplayıcı dürbünlü ve lazer nişangâhlı bir Colt AR-15 vardı. Yarı otomatik olarak üretilen silah, Providence'taki bir makinist tarafından yarı otomatik veya tam otomatik olarak seçilebilir atışa dönüştürülmüştü.

Thick bir öğleden sonrasını Adirondacks'ta bir derenin kıyısındaki yüksek bir tünekten plastik süt testilerini vurarak geçirmişti. Galon büyüklüğündeki sürahiler, herhangi bir açıdan bakıldığında bir adamın göğsündeki ölüm bölgesine çok yakındı. Thick elle doldurulmuş fişekler kullanırdı ve çok iyi bir nişancıydı. Thick'in sıcak yüklerinden biri çarptığında, süt bidonları kelimenin tam anlamıyla patladı. Thick kutuyu kapalı tutan sicimi kesmek için bir çakı kullandı, birkaç bant parçasını sıyırıp açtı ve silahı sünger-kauçuk ambalajından çıkardı. Yeni dürbün yuvaları büyüdüğü dürbünler kadar hassas değildi ama işi şansa bırakmanın da bir anlamı yoktu. Yapmamıştı. Silahla birlikte tam dolu bir şarjör de paketlenmişti. Her bir fişek parmak izlerini yok etmek için güderi ile parlatılmıştı. Kalın, kauçuk eldivenli elleriyle şarjörü yerine yerleştirdi.

Kalın, "Kanepeyi getir," dedi. "Acele et."

"Hayır, o bir polis. Eğer polis olmasaydı..."

"Saçmalık." Kalın pencerelere gitti, boş sokağa baktı, sonra birinin kilidini açtı ve tamamen açılana kadar dikkatlice kaldırdı. Sonra döndü, İnce'ye baktı ve tüfeği aldı.

"Bu sorunu daha önce hiç yaşamamıştın..."

"Bu adam hiçbir şey yapmadı. Diğerleri pislikti... Bu bir polis..."

"O lanet olası bir bilgisayar puştı hamamböceği ve yapılması gerekeni yaptıkları için iyi adamları hapse atacak. Ve eğer yukarı gönderilirse ne olur biliyor musun? Biz öldük, olan bu. Ben şahsen bir hafta bile dayanabileceğimi sanmıyorum; eğer benim için gelirlerse, lanet tabancamı ağızma sokarım, çünkü gitmiyorum..."

"Tanrım..."

Kalın, pencerenin epey gerisinde durarak düşük güçlü dürbününden caddenin karşısındaki restorana baktı. Kapının camına, restoranın adı ve logosunun altında bir Visa amblemi yapıştırılmıştı. Logoya bakarken, eski bir televizyon programının tema şarkısı aklından geçti: "Silahım var, seyahat edeceğim" bir adamın kartı...

Dürbündeki Vize tabelasını aldı ve başparmağıyla lazer düğmesine dokundu. Tabelanın üzerinde kırmızı bir nokta belirdi. Kalın'ın benzin bidonu büyüklüğünde bir kafası ve yarı karanlıkta kuru kayısı gibi görünen küçük kulakları vardı. "Shooflies'ten bile daha kötü."

"O..." İnce'nin gözleri sokağa kaydı ve Kalın da onları takip etti. Restoranın kapısı açılıyordu.

"Yanlış adam," diye ağzından kaçırdı Thin.

"Biliyorum..."

Beyaz tenis tişörtü ve beyaz ayakkabılar giymiş bir adam orada durmuş, plastik bir kürdanla diş etlerini yokluyordu. Kürdanların kılıç şeklinde olduğunu Thin biliyordu. Bir gece önce et lokantasına keşif gezisi yapmışlar, zamanları ve yerleri belirlemişlerdi. Hedef her zaman Cuma spesiyali olan ekşi kremalı fırında patates ve fıçı bira seçenekli New York bifteği için gelirdi. Tenis tişörtlü adam sokaktan aşağıya doğru yürüdü.

"Siktiğimin ibnesi," dedi Kalın. Lazer nişangâhının düğmesine bastı ve Vize tabelasının üzerinde kırmızı bir nokta belirdi.

Bekker iç çekti.

Hepsi tamam.

Cortese'in bedeninden uzaklaştı, zihni bir akordiyon tel bobini gibiydi, gergin, keskin, tehlikeli. Gömleğine dokundu.

cep: cep boştu. Bir parça endişeyle odasından çıktı ve giysilerini sakladığı eski şifonyere gitti. Üstüne yarım avuç dolusu hap saçılmıştı ve rahatladı. Bu kadarı yeter. Birkaç tanesini aldı, içtikçe acele etmeye başladı, ağzına attı, buruk ısırgan tadını çıkardı ve yuttu. Çok iyiydi; ama çok azdı. Şifonyerin üst kısmına, oradaki haplara baktı. Bir gün daha yetecek kadar, daha fazla değil. Bunu düşünmesi gerekecekti ama sonra.

Çalışma odasına geri döndü, monitörleri kapattı, yeşil ekranları karardı. Zaten görülecek bir şey yoktu, sadece yatay çizgiler vardı. Bekker cesedi görmezden geldi. Cortese sadece bir çöptü, imha edilmesi gerekiyordu.

Ama ölümden önce... Yeni bir sakız düştü ve Bekker çalışma masasının yanında donup kaldı, aklı başından gitti.

Louis Cortese siyah saçlı, yetmiş bir buçuk santim boyunda, yüz seksen altı kilo ağırlığında ve otuz yedi yaşındaydı; bunların hepsi Bekker'in defterlerine dikkatle kaydedilmişti. Purdue Üniversitesi'nden elektrik mühendisliği mezunuydu. Bekker göz kapaklarını kesmeden önce, Cortese hâlâ kendini sevdirmeye çalışırken, hâlâ ölmek üzere olduğu fikrini savuştururken, Bekker'a Balık burcu olduğunu söylemişti. Bekker'ın bunun ne anlama geldiğine dair sadece belli belirsiz bir fikri vardı ve ilgilenmiyordu.

Cortese'nin cesedi, Queens'teki bir restoran malzemeleri satan dükkânda altı yüz elli dolara mal olan paslanmaz çelik bir tezgâhın üzerinde yatıyordu. Tezgâh da eski bir ahşap kütüphane masasına sabitlenmişti; Bekker uygun çalışma yüksekliğini elde etmek için ayakları kesmek zorunda kalmıştı. Tepedeki üç atölye lambası masanın üzerine düz ve soğuk bir ışık saçıyordu.

Araştırma denekleri canlı olacağı için Bekker masaya bağlama halkaları sabitlemişti. Kahverengi naylon bir kayış Cortese'nin sağ koltuk altının hemen altındaki bir halkaya tutturulmuştu ve koltuk altından göğüs boyunca meme ucu ile omuz arasında çapraz olarak boynun arkasındaki başka bir halkaya, sonra boynun arkasından göğsün karşı tarafına, sol koltuk altının altındaki başka bir halkaya uzanıyordu; Cortese'yi tam bir nelson gibi tutuyordu. İlave kayışlar vücudu belden ve dizlerden çaprazlıyor, bilekleri ve ayak bileklerini bağlıyordu.

Ellerden biri hem bantlanmış hem de bağlanmıştı: Bekker, radyal artere yerleştirilen bir kateter aracılığıyla kan basıncını izledi ve bileğin tamamen hareketsiz olması gerekiyordu. Cortese'nin çeneleri sert kauçuk bir koni ile açık tutularak genişçe açılmıştı: denek burundan nefes alabiliyor, ancak ağızdan alamıyordu. Çığlıkları, çığlık atmaya çalıştığında, tam olarak mırıldanma olmasa da bir tür uğultu gibi geliyordu.

Çoğunlukla bir kitap kadar sessizdi.

Bekker, masanın baş köşesine, indirimli müzik setleri satan bir mağazanın ev eğlence merkezi olarak adlandırdığı bir yere izleme ekipmanlarını yerleştirmişti. Düzenleme hoş bir şekilde profesyoneldi. Monitörler vücut ısını, kan basıncını, kalp atışını ve beyin dalgası aktivitesini ölçüyordu. Ayrıca bir nöro-intrakraniyal basınç monitörü de vardı ama kullanmamıştı.

Ekipmanın etrafındaki oda da özenle tamamlanmıştı: tatmin olmadan önce bir hafta boyunca üzerinde çalışmıştı. Dezenfektanla temizledi. Akustik karo tavan ve pürüzsüz istiridye beyazı kaplamalı Formica duvar panelleri yerleştirdi. Kraliyet mavisi halıyı serdi. Ekipmanı getirdi. Monitörler işin zor kısmıydı. Sonunda onları Bellevue'deki bir satıcı olan Whitechurch'ten almıştı. Whitechurch onları iki bin nakit karşılığında bir tamirhaneden çıkarmış, önce tamir edildiklerinden emin olmuştu...

Sigh.

Monitörlerden biri ona bir şey söylüyordu. Neydi o? Konsantre olmak zor...

Vücut ısısı, seksen dört derece. Seksen dört mü?

Bu çok düşüktü. Saate baktı. 9:07... Yine gitmişti.

Bekker rahatsız bir şekilde ensesini ovuşturdu. Bazen bir saatliğine uzaklaşırdı. Kritik zamanlarda hiç olmamış gibi görünüyordu, ama yine de: geri döndüğünde iç çekişini fark etmeliydi. Uzaklara gittiğinde, her zaman bir iç çekişle geri dönerdi...

Kayıt cihazlarının yanına gitti ve sayaçlara baktı. Senkronizasyonları biraz bozuktu, biri 504'te, diğeri 509'daydı. Onları 200'e geri sardı ve ilkinin dinledi.

"... doğrudan uyarın sadece hafif bir tepki verir, bir milimetreden fazla değil..."

Kendi sesi, heyecandan boğuklaşmıştı. İlk kayıt cihazını kapattı, ikincisini açtı. "... iriste en fazla bir milimetrelilik refleks ve hemen ardından..."

İkincisini kapattı. Kayıt cihazları iyi çalışıyordu. Aynı Sony'lerdi, elektrik kesintisi durumunda batarya desteği vardı, Minnesota Üniversitesi'nde kullandıklarından daha iyidiler.

Bekker içini çekti, kendini tuttu ve yine uzaklaşmış olmasından korkarak hızla saate baktı. Hayır. 9:09. Temizlik yapması, Cortese'nin cesedinden kurtulması, fotoğraf makinelerindeki Polaroid renkli slayt filmlerini işlemesi gerekiyordu. Örneklerin alınmasıyla ilgili bazı fikirleri vardı ve bu fikirler not edilmeliydi. Yapılacak çok şey vardı. Ama yapamazdı, şu anda olmazdı. PCP henüz gelmemişti ve kendini dingin hissediyordu. Seans iyi geçmişti.

Sigh.

Saate baktı, küçük bir korku heyecanı hissetti. Dokuz yirmi beş. Yine gitmişti, olduğu yerde donup kalmıştı; hareketsiz duruşu dizlerini ağrıyordu. Bu çok fazla oluyordu. Daha fazla ilaca ihtiyacı vardı. Sokak kokaini iyiydi ama yeterince kesin değildi...

O zaman: Dink.

Bekker başını çevirdi. Rahatsız edici ses bodrum katındaki dairesinin bir köşesinden geliyordu. Neredeyse bir zil, ama tam değil. Zil çalmak yerine, yaşlı kadın düğmeye her bastığında bir kez çalıyordu.

Dink.

Bekker kaşlarını çattı, dahili telefona doğru yürüdü, boğazını temizledi ve konuşma düğmesine bastı. "Bayan Lacey?"

"Ellerim acıyor." Sesi tiz ve pürüzlüydü. Yaşlıydı. Seksen üç yaşındaydı, ağır işitiyordu ve bir gözü neredeyse kördü. Artriti kötüydü ve giderek kötüleşiyordu. "Ellerim çok acıyor," diye yakınıyordu.

"Birkaç dakika içinde bir hap getireceğim," dedi Bekker. "Ama sadece üç tane kaldı. Yarın tekrar dışarı çıkmam gerekecek..."

"Ne kadar?" diye sordu.

"Üç yüz dolar..."

"Tanrım..." Şaşırmış gibiydi.

"Bugünlerde bulmak çok zor, Bayan Lacey," dedi Bekker. Ve onlarca yıldır da öyleydi. O da bunu biliyordu. Morfin onun hayatı boyunca sokaklarda hiç yasal olmamıştı. Marihuana da öyle.

Yatılı yardımcı olarak işe girdikten birkaç gün sonra -yaşlı kadının deyimiyle, banyo yardımına ihtiyacı yoktu- ona Wall Street Journal'ın banka iflaslarıyla ilgili bir haberini göstermişti. Neredeyse sızlanarak okumuştı. Sosyal Sigortası vardı, birikimleri vardı, biraz da 370,000 dolar ve binasını aldı. Eğer onlardan biri bozulursa.

Edith Lacey, alışveriş arabalarını kırık dökük kaldırım boyunca iterek, paçavra yığınlarını koruyarak geçen yaşlı sokak kadınlarını izlemişti. Onları tanıdığını söylüyordu ama Bekker ona inanmıyordu. Dışarı bakar ve onlar hakkında hikayeler uydururdu. "Şimdi şu, bir zamanlar Greenwich'te bir bakkalı vardı..."

Bekker, daha fazlasının Federal Mevduat Sigorta Kurumu tarafından sigortalanması için parasını üç ya da dört ilgisiz banka arasında dağıtmasını önerdi.

"Belirsiz zamanlar," dedi ona dikkatli sesiyle.

Yürüyeabilen tek arkadaşıyla bu konuyu konuşmuştu. Bekker'den hoşlanmayan Bridget Land, parayı bankalar arasında paylaştırmının iyi bir fikir olacağını düşünmüştü. Ve onlarla gitmeye gönüllü olmuştu: "Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için," demişti, gözleri neredeyse istemsizce Bekker'a doğru kayarken. "Bankalarda yani."

Parayı bir günde taşımışlardı, iki yaşlı kadın kasiyer çeklerini anaç tavuklar gibi endişeyle koruyorlardı. Edith Lacey birini bluzunun içinde taşıyor, Bridget Land ise her ihtimale karşı diğerini düğmeli cebine koyuyordu. Çeklere o kadar dikkatle odaklanmışlardı ki, Edith'in yeni hesap başvurularını inceleyen Bekker'a pek dikkat etmemişlerdi. Bekker başvuru sahiplerinin otomatik vezne kartı isteyip istemediklerini soran "evet" kutucuğunu işaretlemekle yetinmişti. Her öğleden sonra postayı alıyordu; parayı bankalara taşıdıktan bir hafta sonra otomatik vezne şifrelerini, ondan bir hafta sonra da kartların kendisini ele geçirmişti. Kartların her biri beş yüz dolar için geçerliydi.

gün. İlk ay boyunca Bekker, yirmi bin nakit parası olana kadar neredeyse her gün hesaplarla uğraştı.

"Meyve getirin," diye emretti yaşlı kadın.

"MacGuire'da duracağım," dedi dahili telefondan.

"Kayısı."

"Tamam." Arkasını dönmeye başladı. "Kayısı aldığınızdan emin olun..."

"Evet," diye tersledi.

"Geçen sefer almamıştın..."

Ani bir dürtü onu yakalayıp boğmak için harekete geçirdi: onu tebaasına götüren dürtü değil, sıradan bir dırdırcıyı boğmak için neredeyse insani bir arzu. "Özür dilerim," dedi, ani öfkesini gizleyerek. "Ve ilaçlarını almaya çalışacağım."

Bu onu susturur.

Bekker interkomdan uzaklaştı ve karanlık yaşam alanında Cortese'in cesedini ameliyathaneden gelen parlak ışıktaki gördü. Şimdi de yapabiliyordu.

Mutfaktan, ressam örtüsü olarak satılan siyah polietilenden uzun bir rulo getirdi. Ruloyu diseksiyon masasının yanına açtı, bir neşterle doğru uzunlukta kestikten sonra açtı. Cesedin bağlarını çözdü. Bileğindeki kateteri çekip ateş ölçeri çıkardı. Sıcaklık yetmiş dokuza düşmüştü. Hızla soğuyordu.

Bedenleri manipüle etmek zordur ve Bekker, çok tecrübeli olmasına rağmen bunu denemedi bile. Sadece masanın uzak tarafına doğru yürüdü ve itti. Ceset tepside yuvarlandı ve etli bir gümbürtüyle plastik tabakanın üzerine düştü. Masanın etrafından dolaştı, onu sardı, fazladan uzunluğu katladı, çamaşır ipiyle bağladı. Sap olarak kullanmak için belinden iki halka daha aldı. Cesedi yaşam alanından geçirdi ve binanın güçlendirilmiş arka kapısına kadar merdivenlerden yukarı taşıdı, onunla mücadele etti. Hasar görüp görmedikleri umurunuzda olmasa bile cesetleri taşımak zordu. Cortese de iri yarı biriydi. Daha küçük insanların peşinden gitmeliydi...

Lacey binasının arka kapısı, araba sığınağı olarak tasarlanmış bir yapı tarafından sokaktan gizlenmişti. Kapıyı açtı, zincir hâlâ takılıydı ve sundurmayı kontrol etti. Geçmişte orada serseriler barınmıştı. Volkswagen'den başka bir şey yoktu, rahatsız edilmemişti. Cesedi dışarı sürükledi ve biraz zorlukla yolcu koltuğuna yerleştirdi. İçeri girdiğinde, kulübenin kenarına çıktı ve sokağa doğru baktı. Kimse yoktu. Tekrar içeri girdi, kapıyı kapattı ve aceleyle merdivenlerden indi.

Bekker duş aldı, dikkatlice tıraş oldu, giyindi ve makyajını yaptı. İşlem oldukça karmaşıktı: Ağır baz makyajı harap olmuş yüzünü kaplıyordu ama şakaklarındaki berrak deriye belirgin çizgiler olmadan dikkatlice gölgelendirilmesi gerekiyordu. Bu iş yarım saatini aldı. Tam bitirmişti ki Bayan Lacey tekrar zili çaldı.

"Ne?" Yaşlı cadı.

"Ellerim," diye sızlandı.

"Şimdi geliyorum," dedi. Belki de onu öldürmeli, diye düşündü. Bu fikrin verdiği hazzı hissetmek için kendine izin verdi. Ama o zaman Bridget Land'e onun yokluğunu açıklamak zorunda kalacaktı. Gerçi Land'i ortadan kaldırabilirdi... Ama bu da çözümsüz sorular ve tehlikelerle dolu bir labirente yol açardı: Land'in başka arkadaşları var mıydı ve Edith Lacey'yi görmeye geldiğini biliyorlar mıydı? Land ortadan kaybolursa, diğerleri onu aramaya gelir miydi?

Onu öldürmek tehlikeli olabilirdi... Hayır, ikisini de öldürmeyecekti. Henüz değil. Lacey mükemmel bir paravandı ve Land şu ana kadar sadece mütevazı bir rahatsızlıktı. Bekker bunları düşünerek çalışma masasından bir şişe hap aldı, bir tanesini avucunun içinde salladı, merdivenlerin dibine gitti, bir ışık düğmesine bastı ve yukarı çıktı.

Merdivenler birinci katın arka kısmına çıkıyor, sonra kıvrılıp ikinci ve üçüncü katlara çıkıyordu. Birinci katta bir zamanlar sıhhi tesisat parçaları satan bir işyeri vardı ama yıllardır boştu. Gün boyunca, sokaktan bulanık yeşil bir ışık süzülüyordu. Geceleri, izgara kaplı pencereler sokak kapısının iki yanındaki karanlık panellerden ibaretti.

Yaşlı kadın, kocasının ölümünden beri iki kedisiyle birlikte yaşadığı ikinci katta büzülmüştü. İkinci kat üçünün kokusuyla doluydu: pişmiş havuç, uyuşturucu ve kedi s i d i ğ i .

Bekker kedilerden nefret ederdi. Onun ne olduğunu biliyorlardı ve raflardan onu izliyorlardı, yaşlı kadın televizyonun önünde batık şalına sarınırken gözleri karanlıkta parlıyordu.

Üçüncü kat, Bayan Lacey'nin kocası yaşarken bir zamanlar yaşam alanlarının bir parçasıydı, ancak şimdi birinci kat gibi boştu.

Bekker ikinci kata tırmandı, havuç ve marihuana kokusu etrafını sarmıştı. "Bayan Lacey?"

"Burada." Ufak tefek bir kadındı, romatizmalı mavi gözlerini büyüten kalın gözlükleri vardı. Tel tel ve gri saçları başına yapıştı. Küçük bir düğme burnu ve minik yuvarlak dudakları vardı. Bir ev ceketine sarınmıştı. Farklı pastel renklerde kapitone dört tane vardı. Oturma odasındaki büyük sandalyede, televizyonun karşısında bekliyordu. Bekker mutfağa gitti, bir bardak su doldurdu ve hapı ona götürdü. Bir kedi sandalyenin altından kaçıp yan odaya saklandı ve zalim gözlerle Bekker'e baktı.

"Bu yardımcı olur. Yarın daha fazlasını alırım."

"Teşekkür ederim." Hapı aldı ve bardaktan açgözlülükle içti.

"Piponuz ve çakmağınız yanınızda mı?"

"Evet."

"Çayını yeterince içtin mi?"

"Evet, çok teşekkür ederim." Kıkırdadı. Kırklı yılların bohem hayatını geride bırakmıştı ama hâlâ çayı vardı.

"Bir süreliğine dışarı çıkıyorum," dedi.

"Dikkatli olun, bu saatte çok tehlikeli..."

Bekker onu sandalyesinde bırakıp merdivenlerden aşağı indi ve kulübeyi tekrar dikkatle kontrol etti. Kimse yoktu.

Lacey binası Greene Caddesi'ne bakıyordu. Her iki taraftaki binalar Mercer'e kadar uzanıyordu, ancak Lacey binası arsanın sadece yarısını dolduruyordu. Yabani otların ve gönüllü sumakların kapladığı arka arsa on metrelik bir çitle kapatılmıştı. Bekker gelmeden önce vandallar ve serseriler çitin üzerinden geçip gitmiş ve kapının kilidini kırmışlardı. Bekker Volkswagen'i satın aldıktan sonra çiti tamir ettirmiş ve tepesine uzun, kıvrımlı bir jiletli tel döşetmişti.

Şimdi Volkswagen'i kulübeden çıkardı, çitlere doğru sürdü, dışarı atladı, kapıyı açtı, içeri girdi, bir kez daha durdu ve kapıyı tekrar kilitledi.

New York, diye düşündü.

Bagels and lox/Razor wire and locks.

Bekker kıkırdadı.

"Kapı," dedi Kalın. Pencerenin yanında duruyordu, M-15 omzundaydı.

Aşağıdaki caddeden eski moda bir Volkswagen, bir Bug, hızla geçti. Kalın, dürbünden bakarak onu görmezden geldi. Bir adam sokağa çıkmış ve duraklamıştı. Açık renk saçları vardı, hafif dağınıktı ve altın çerçeveli gözlükleri vardı. Dar omuzları vardı. Gülümsüyor, dudakları kıpırdıyor, kendi kendine konuşuyordu. Mavi kısa kollu bir gömlek ve bacaklarına göre çok uzun bir kot pantolon giymişti. İşaret parmaklarıyla gözlüğünü burnuna doğru itiyordu.

"Evet," diye homurdandı Kalın, parmağı tetikte sıkılaşıyordu. "Hayır..." dedi İnce, pencereye doğru iki adım atarak.

Ama hedefin göğsünde kırmızı bir nokta belirdi. Belki bunu düşünmek için bir anı vardı; belki de yoktu. Silahın patlaması sağır ediciydi, namlu flaşı Thin'in beklediğinden daha parlaktı. Hedef geriye sıçrar gibi oldu ve sonra herky-jerky dansına başladı. Thin bir keresinde Hitler'i Fransa'nın düşüşünden sonra dans ederken gösteren bir film izlemişti. Sokaktaki adam da bir iki saniyeliğine öyle görünmüştü: sanki dans ediyormuş gibi. Gök gürültüsü devam etti, altı el, sekiz, on iki, hızlı, eşit aralıklarla, şimşekler yüzlerinde titreşiyordu.

Şarjörün yarısından biraz fazlası bittiğinde, Thick seçme düğmesine bastı ve kalan fişekleri tek bir hamlede boşalttı. Hedef şimdi kaldırımda dümdüz duruyordu ve mermiler kafasına bakır kaplı yağmur damlaları gibi sıçradı.

Thin konuşmadan pencerenin yanında durdu.

"Git," dedi Kalın. Tüfeği yere bıraktı. "Eller."

Eldivenli ellerini yüzlerine bastırarak koridordan binanın arka tarafına doğru yürüdüler, merdivenlerden aşağı indiler ve

başka bir koridora, sonra da yan kapıdan bir sokağa çıktı. Sokak çatışmadan uzaklaşıyordu.

Sokağa çıktıklarında Kalın, "Kaçma," dedi. "Dikkat et," dedi İnce.

Bir Volkswagen hızla yanlarından geçti, bir Bug, ışıklarında onları yakaladı, solgun yüzleri gecenin sokak lambaları gibiydi. Bu, bilgisayarın kaldırılma çıkmasından hemen önce restoranın önünden geçen arabanın aynısıydı...

Ceset yanındayken, Bekker gergindi, gergindi, polis arabalarını ve gelip geçen her şeyi izliyordu. Yanında küçük bir tabancası vardı, çift namlulu bir derringer.38 Special, ama onu kullanmak zorunda kalırsa muhtemelen işi biterdi.

Ama şu ana kadar çok iyi.

SoHo sokakları geceleri sessizdi. Mahalleden çıktıktan sonra işler daha da karmaşıklaşacaktı. Yanında yüksek bir şey, bir kamyonet ya da kamyon istemiyordu. Muhtemelen fazla bir şey görmeyecek olsa da, bir sürücünün Volkswagen'in içine bakmasını istemiyordu. Koyu renkli plastiğe sarılmış gövde her şeyden çok bir kelebeğin krizalitine, bir kozaya benziyordu. Bir böcekten beklenebilecek bir şey.

Bekker neredeyse gülecekti. Tam olarak değil; gerçek bir espri anlayışına sahip olamayacak kadar deliydi. Onun yerine "Orospu çocuğu" dedi.

Bir duvara ya da duvarında bir niş olan korumasız bir binaya ihtiyacı vardı. Kimsenin dışarı bakıp cesedi indirdiğini görmeyeceği bir yer. Cesedi nasıl yok edeceğini pek düşünmemişti: daha fazla düşünmesi gerekecekti. Rastgele bir dağılma düzenine ihtiyacı vardı, kendi bloğuna odaklanmak için kullanabilecekleri hiçbir şeye. En uygun mesafeye karar vermeliydi - SoHo'yu göstermeyecek kadar uzak, ama sürüşün kendisini riskli hale getirecek kadar da değil.

Manhattan Caballero'nun önünden geçti, bir köy biftekçisiydi, küçük parmaklıkları pencerelerinde birkaç parlak bira tabelası vardı. Yanından geçerken kapı açıldı ve ince yapılı bir adamın dışarı çıktığını gördü, kapı aralığındaki ışık bir an için onu yakalamıştı; arkasında da bir sigara makinesi vardı.

Silah sesleri patlamış mısır gibi geliyordu. Ya da bir kadının elbisesinin kumaşını yırtması gibi. Bekker aynaya baktı ve şimşegi gördü. Bekker Vietnam'daydı; bu sesi uzaktan duymuştu, bu patlamış mısır gürültüsünü. Bu titrek ışığı görmüştü. Kapı aralığında gördüğü adam, kurşunlar onu delip geçerken kaldırımında çırpınıyordu.

"Orospu çocuğu..." Bekker dişlerini gösterip ağzını **açarak** bağırdı: Masumdu, bu işle hiçbir ilgisi yoktu ve tam burada yakalanabilirdi. Yarı panik halinde, komşuların gördükleri her arabanın numarasını alacağından korkan Bekker gaza bastı ve uzun bloğun sonuna doğru hızla ilerledi. Silah sesi sadece iki ya da üç saniye sürdü. Sola, görüş alanının dışına, tek yönlü bir sokağa dönebilmesi için beş saniye daha geçmesi gerekti. Adrenalin, PCP'nin verdiği panikle vücudunu sarmıştı. İleride, caddede sarı ışıklar yanıp sönüyordu.

Ne?

Panik onu sıçrattı. Debriyayı unutarak frene bastı ve Volkswagen stop etti. Gövde, koltukta ona doğru sallanırken plastik ceketini buruşturdu. Bir eliyle geri itti, boğazındaki yumrukla savaştı, nefes almaya çalıştı, biraz hava almaya çalıştı ve gaz pedalına yapıştı. Sonunda ne olduğunu anlayarak debriyayı bıraktı ve anahtarı tekrar çevirdi, ikinci vitese geçerek çalıştırdı.

Sarı ışıkların yol inşaatı uyarıları olduğunu fark edene kadar hâlâ gözleri kamaşmış bir halde arabayı sola doğru salladı. Dönmesi için bir neden yoktu ama çoktan dönmüştü ve yoluna devam etti. Sokağın sonuna yaklaştığında, bir ara sokaktan iki kişi çıktı. Farları onları taradı ve ellerini kaldırdıklarını gördü. Yüzlerini gizliyorlardı, ama yüzlerini kapatmadan önce ayın yüzü kadar nettiler.

Bekker direksiyonu kırdı, devam etti.

Plakasını görmüşler miydi? Bunu söylemek imkansızdı. Dikiz aynasına baktı ama çoktan karanlıkta kaybolmuşlardı. O iyiydi. Korkusunu bastırmaya çalıştı. Arka plakalar eski ve kirliydi.

Ama silah sesleri.

Düşünmek zorundaydım. Tanrım, yardıma ihtiyacı vardı. Kibrit kutusunu aradı. Hayır, bu doğru olmazdı. Hıza ihtiyacı vardı. Düşünmesine yardımcı olmak için.

Sirenler.

Arkasında bir yerde. Artık nerede olduğundan tam olarak emin değildi, sola döndü, uzaklaştı ve büyük bir kavşağa geldi. Sokak tabelalarına baktı. Broadway. Diğeri neydi? Birkaç metre ilerledi. Bleecker. Bleecker. Tamam. Güzel. Dümdüz ilerle, Bleecker boyunca. Cesedi çıkarmak zorundaydı. Daha karanlık bir blok, nişli koyu kırmızı bir bina, ama kenara çekecek bir yer yok. Elli adım daha... orada.

Arabayı kaldırıma çekti, indi ve etrafına bakındı. Hiç kimse yoktu. Birinin yüksek sesle konuştuğunu duyabiliyordu ama sarhoşa benziyordu. Aceleyle arabanın etrafında dolandı, cesedi dışarı çıkardı ve bir kapı aralığına bıraktı. Yukarı baktı: derin kapı aralığının tavanı beyaz pişmiş topraktan karmaşık desenlerle süslenmişti; desenler aklına takıldı, onu kıvrımlardan oluşan labirentin içine sürükledi...

Başka bir siren sesi onu geri getirdi. Bleecker'ın aşağısında bir yerdeydi ama ışıkları göremiyordu. Aceleyle arabaya döndü, ter içindeydi, arabaya tırmandı ve açık kapıdan Louis Cortese'in cesedine baktı. Ceset birkaç metreden daha uzaktan kaldırımda uyuyan bir serseriye benziyordu. Ve bölgede yüzlerce serseri vardı.

Pişmiş topraklara son bir kez bakma riskini aldı, çekiciliği hissetti, sonra gözlerini ayırdı ve kapıyı çarptı. Direksiyonun üzerinde kamburlaşarak eve doğru yöneldi.

Kalın ankesörlü telefonu aldı ve bir kâğıt parçasına karalanmış numarayı çevirdi. Telefonun iki kez çalmasına izin verdi, kapattı, birkaç saniye bekledi, tekrar çevirdi, iki kez daha çalmasına izin verdi, tekrar kapattı.

İnce arabada bekliyordu, konuşmadı. "Her şey yoluna girecek," dedi Kalın.

Çok uzun bir süre sonra Thin, "Hayır, olmayacak," dedi. "Sorun değil," dedi iri adam. "İyi iş çıkardın."

Bekker Lacey binasına vardığında arabayı park etti, bodruma indi, kıyafetlerini çıkardı, yüzünü fırçaladı, eşofmanını giydi. Ve gördüğü cinayeti düşündü. New York tehlikeli bir yerdi - birilerinin bu konuda gerçekten bir şeyler yapması gerekiyordu... Ameliyathanede yapılması gereken bazı temizlikler vardı. Elinde bir sünger, kâğıt havlular ve bir kutu universal temizleyiciyle on dakika boyunca uğraştı. İş bittiğinde tüm kâğıtları sardı ve çöpe attı. Tam ışıkları söndürmek üzereyken kanı hatırladı. Şişeyi aldı ve bir gidere attı, kan antifriz kadar mor ve yoğundu.

Tekrar ışıklara uzandı ve anestezi tankının üstünde duran dört küçük deri parçasını gördü. Elbette onları oraya koymuştu, o an için uygun bir yerdi.

Onları eline aldı. Buruşmuş, uzun parlak kirpikleriyle yeni bir araknid türüne, tek taraflı yeni bir örümceğe benziyorlardı. Elbette çok daha sıradan bir şeydi onlar: Cortese'in göz kapakları. Avucunun içinde onlara baktı. Onları hiç böyle, bu kadar ayrı, bu kadar bedensiz görmemişti.

Ha. Bir tane daha. Başka bir şaka. Paslanmaz çelik dolaba baktı, güldü, karnını tuttu ve parmağıyla kendini işaret etti. Bedensiz...

Onlara geri döndü, göz kapaklarına. Büyüleyici.

BÖLÜM

4

Lucas evinin çatısında yatıyordu, kiremitler kürek kemiklerine sıcak bir şekilde değiyordu, gözleri kapalıydı, tam olarak uyuklamıyordu. Bir kat yeşil fiberglas kiremit döşemişti ve yeni bir kiremit döşemeye başlamak istemiyordu. Bir esinti kollarındaki ince siyah tüyleri karıştırdı; nemli hava bir öğleden sonra fırtınasına gebeydi ve batıda pembe-gri gök gürültüsü başlıkları belirliyordu.

Lucas gözleri kapalıyken caddenin karşısındaki kaldırımda iş çıkışı koşu yapanların, paten kayanların ve yoldan geçen arabaların telsiz seslerini duyabiliyordu. Gözlerini açıp yukarı bakarsa, nehir kayalıklarının üzerindeki termallerde süzülen bir kartal görebilirdi. Aşağıya baktığında ise Mississippi, caddenin karşısında ve kayalıkların altında, güneş ışığında kıvrılan şişman kahverengi bir yılan gibi duruyordu. Kedidili renginde bir şamandıra çamurlu suda sallanıyor, tekne trafiğini Ford kilidine yönlendiriyordu.

Çatıda her şey yolundaymış, sonsuza kadar devam edebilirmiş gibi geliyordu.

Taksi garaj yoluna girdiğinde, kim olduğuna bakmak yerine düşündü. Tanıdığı hiç kimsenin beklenmedik bir anda gelme ihtimali yoktu. Hayatı bu noktaya gelmişti: sürpriz yoktu.

Arabanın kapısı çarptı ve yüksek topuklu ayakkabıları kaldırıma vurdu.

Lily.

Aklına onun adı geldi.

Yürüyüşüyle ilgili bir şey. Belki bir polis gibi, belki de sadece bir New Yorklu. Köpek pisliğini ve çatlak kaldırımları bilen, ayaklarını nereye koyduğuna dikkat eden biri. Gözleri kapalı, hareketsiz yatıyordu.

"Orada ne yapıyorsun?" Sesi tam hatırladığı gibiydi, bir kadına göre derindi ve dikkatle bastırılmış bir Brooklyn dokunuşu vardı.

"Mülkümün bakımı." Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Beni kandırabilirdin," dedi. "Uyuyor gibi görünüyorsun."

"Güçlü aktivite nöbetleri arasında dinleniyorum," dedi. Doğrulup gözlerini açtı ve ona baktı. Kilo vermiş, diye düşündü. Yüzü daha dardı, daha kemikliydi. Saçlarını da kestirmişti: eskiden omuzlarına kadar uzanıyordu. Şimdi kısaydı, punk değildi ama asimetrikti, kulaklarının üstündeki saçlar neredeyse deriye kadar kesilmişti. Garip bir şekilde seksiydi.

Saçları değişmişti ama gülümsemesi değişmemişti: dişleri zeytin tenine karşı inci gibi beyazdı. "Kesinlikle harikasin," dedi.

"Başlama Lucas, zaten dizlerime kadar saçmalığa batmış durumdayım," diye cevap verdi. Ama gülümsedi ve üst kesici dişlerinden biri alt dudağına takıldı. Adamın kalbi yerinden fırladı. "Bu bir iş gezisi."

"Mmmm." Bekker. Gazeteler bununla doluydu. Altısı çoktan ölmüş. Göz kapakları olmayan cesetler. Çeşitli şekillerde kesilmişler, parçalanmamışlar. Bekker, sertifikalı bir patoloğa yakışır şekilde çok profesyonelce çalışıyordu. Ve cinayetler hakkında makaleler yazdı: ölmekte olan denekler ve onların ölüm öncesi deneyimleri hakkında garip, çarpık, yarı bilimsel saçmalıklar, bilimsel dergilere gönderdi. "Davayı sen mi yürütüyorsun?"

"Hayır, ama ben... işin içindeyim," dedi. Yerdeki insanların çatıdaki insanlara baktığı komik çaresizlikle ona bakıyordu. "Boynuma bir ağrı giriyor. Aşağı gel."

"Benim mülkümü kim koruyacak?" diye

alay etti. "Sikeyim senin mülkünü," dedi.

Merdivenden inerken acele etmedi, özel ilginin farkındaydı: Beş yıl önce, üç yıl önce... yaşılanıyorum. Kırk beş yaklaşıyor. Elli hala ufkun altında, ama gölgesini görebiliyordunuz...

Geriniyor, yol çalışması yapıyor ve canı yanana kadar ağır bir çantaya vuruyordu. Nautilus makinelerinde haftada üç gece çalışıyordu.

ve Nautilus yapmadığı gecelerde yüzmeye çalıştı. Kırk dört, kırk beşe yaklaşıyordu. Saçlarına aklar düşmüştü ve gözlerinin arasındaki dikey çizgiler sabahları kaybolmuyordu.

Lily'deki fazladan iki yılı da görebiliyordu. Daha sert görünüyordu, sanki zor bir dönemden geçmiş gibiydi. Ve incinmiş görünüyordu, gözleri ihtiyatlıydı.

"Hadi içeri girelim," dedi eğilip onu yanağından öperken. Çok fazla eğilmesi gerekmedi; kız neredeyse onun kadar uzundu. Chanel No. 5, uzaktaki çiftlik çiçeklerinin kokusu gibi. Onu kolundan yakaladı. "Tanrım, çok iyi görünüyorsun. Güzel kokuyorsun. Neden aramıyorsun?"

"Neden yapmıyorsun?"

"Evet, evet..." Ön kapıdan mutfağa doğru ilerledi. Mutfak iki yıl önce Lily'yle birlikte çalıştığı bir silahlı çatışma ve yangında yanmıştı. Yeniden boyanmış ve yeni bir zemin döşemişti.

"Biraz kilo vermişsin," dedi onlar giderken, el yordamıyla kişisel bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

"Bu sabah itibarıyla on iki kilo," dedi. Çantasını kahvaltı barının üzerine bıraktı, etrafına bakındı, "Güzel görünüyor," dedi, bir tabure çekti ve oturdu. "Açlıktan ölüyorum."

"İki soğuk biram var," dedi Lucas. Kafasını buzdolabına soktu. "Ben de bir biftekli sandviçi paylaşmaya hazırım, salatası bol olsun, mayonez olmasın."

Lily, "Bir dakika," diyerek onu başından savdı. Buzdolabının kapısını kapattı ve Lily çantasından küçük kahverengi spiralli bir defter çıkarırken buzdolabına yaslandı. Dudakları kıpırdarken bir dizi hızlı hesaplama yaptı. "Havayolu yemekleri fazla olamaz," dedi Lucas'tan çok kendi kendine.

"Çok değil," diye kabul

etti. "Light bira mı?"

"Hayır... ama lanet olsun, bu bir kutlama."

"Doğru." Çok ciddiye ve kahverengi defterine kalorileri not ediyordu. Lucas gülmemeye çalıştı.

"Gülmemeye çalışıyorsun," dedi, aniden başını kaldırıp onu yakaladı. Altın halka küpeler takmıştı ve başını yana eğdiğinde altın, zeytin rengi tenine bir kelebek dokunuşuyla vuruyordu.

"Ve başarıyorum," dedi. Sırıtmaya çalıştı ama nefes alış veriş bozulmuştu; sallanan küpe bir sihirbazın gösterisinden fırlamış gibi hipnotize ediciydi.

"Tanrım, hızlı metabolizması olan insanlardan nefret ediyorum," dedi. Onun nefes alma sorunlarından habersiz defterine geri döndü. Belki de.

"Hızlı metabolizma bahanesi tamamen saçmalık," dedi Lucas. "Times'da okudum. "

"Times'ın bariz saçmalıkları basması da bir başka gerileme işareti," dedi Lily. Defteri çantasına geri koydu, çantayı bir kenara bıraktı ve ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturarak bacak bacak üstüne attı. "Tamam, bir bira ve yarım sandviç."

Kahvaltı barında yemek yiyorlar, birbirlerine bakıyorlar, havadan sudan konuşuyorlar, birbirlerini kontrol ediyorlardı. Lucas polis teşkilatından ayrılmıştı ve aksiyonu özlemişti. Lily yükselmiş, sokaklardan uzaklaşmış ve bir komiser yardımcısıyla siyasi işler yapıyordu. Lily sordu, "Jennifer nasıl? Sarah nasıl?" diye sordu.

Lucas sandviçini bitirerek başını salladı. "Jen ve benim işimiz bitti. Denedik ama işe yaramadı. Çok fazla kötü geçmişimiz var. Hâlâ arkadaşız. Karakoldan bir adamla görüşüyor. Muhtemelen evlenecekler."

"O iyi mi?"

"Evet, sanırım," dedi Lucas.

Ama bunu söylerken bilinçsizce başını sallıyordu. Lily ses tonunu düşündü: "Yani onun bir pislik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kahretsin... Hayır. Pek sayılmaz." Lucas sandviçin kendi payına düşen kısmını bitirip lavaboya gitti, bir elinin avucuna Fildişi Sıvısı sıktı, suyu açtı ve sandviçin zeytinyağı izlerini yıkadı. Elleri büyük ve kare şeklindeydi, boksör elleri. "Sarah'dan hoşlanıyor ve kendi çocuğu var, Sarah'dan yaklaşık yedi ay büyük. İyi anlaşıyorlar..."

"Bir aile gibi..." Lily söyledi. Lucas arkasını dönüp ellerindeki suyu silkeledi ve Lily hemen, "Özür dilerim," dedi.

"Evet, her neyse," dedi Lucas. Buzdolabına geri dönüp bir şişe daha Leinenkugel's çıkardı ve kapağını çevirerek kapattı. "Aslında kendimi oldukça iyi hissediyordum. Bitiriyorum. Biraz para kazanıyorum ve yollara düşüp dünyayı seyrediyorum. Birkaç hafta önce Little Bighorn'daydım. Beni korkuttu. Custer'ın taşının yanında durabilir ve tüm o lanet savaşı görebilirsiniz..."

"Öyle mi?"

Zaman kazanmaya çalışıyor, onun kendisine Şehirlere neden geldiğini söylemesini bekliyordu. Ama kız beklemekte ondan daha iyiydi ve sonunda "Ne için buradasın?" diye sordu.

Ağzının kenarından bir parça biftek yaladı, uzun dili onu ustalıkla yakaladı. Sonra: "New York'a gelmeni istiyorum."

"Bekker için mi?" diye sordu kuşkuyla. "Saçmalık. Siz Bekker'ı halledebilirsiniz. Ben New York polisi olsaydım, dışarıdan biri gelirse çok sinirlenirdim. Küçük bir kasaba adamı."

Başını sallıyordu. "Evet, Bekker'ı halledebiliriz. Her türlü şeyi söyleyen adamlarımız var: onu bir hafta içinde, on gün içinde alacağımızı... Altı hafta oldu, Lucas. Onu alacağız ama politika çirkinleşiyor."

"Yine de..."

"Medyaya çene çalmanı istiyoruz. Gazetecilerle konuşma konusunda iyisin. Onlara elimizden gelen her şeyi yaptığımızı, hatta onu ilk kez yakalayan adamı ithal ettiğimizi söylemek istiyoruz. Elimizden geleni yaptığımızı vurgulamak istiyoruz. Çocuklarımız bunu anlayacak, takdir edecekler - baskıyı azaltmaya çalıştığımızı bilecekler."

"Bu kadar mı? Bir halkla ilişkiler numarası mı?" Yüzünü buruşturdu, başını sallamaya başladı. Gazetecilerle konuşmak istemedi. Birini boğazından yakalamak istiyordu...

"Hayır, hayır. Dava üzerinde çalışacaksın, tamam mı?" dedi. Sandviçini bitirdi ve ellerini uzattı, parmaklarını açarak peçete aradı ve adam ona bir kağıt havlu uzattı. "Sokağın aşağısında

Diğerleriyle birlikte. Hem de yüksek öncelikli. Yeteneklerinize değer veriyorum."

Lucas onun sesinde bir şey yakaladı. "Ama?"

"Ama... tüm bunlar bir yana, başka bir şey daha var."

Güldü. "Üçüncü bir katman mı? Lily Rothenburg katmanı mı? Ne yapıyorsun?"

"Mesele şu ki, ciddi bir sorunumuz var. Bekker'dan bile daha büyük, eğer hayal edebiliyorsanız." Tereddüt etti, adamın gözlerine baktı, niyetliydi, sonra kâğıt peçeteyi topladı ve devam etmeden önce çöp sepetine oturarak bir sıçrama atışı yaptı. "Bu hiçbir yerden çıkamaz."

Sinirlenen adam, bu yorumu rahatsız edici bir sivrisinek gibi sözsüzce elinin tersiyle itti. Başını salladı, tabureden kaydı, mutfakta hızlıca bir tur attı, emaye bir kahve fincanı aldı, elinde çevirdi ve yere bıraktı.

"On üç cinayete bakıyoruz," dedi sonunda. "Bekker'in değil. Başka birinin. Bunların hepsi... isabet. Belki de. On üç kişiden -bunlar emin olduklarımız, daha fazla olduğunu düşünüyoruz, kırk kadar- onu düpedüz pislikti. Bunlardan ikisi oldukça büyüktü: Cali karteli için çalışan bir toptancı ve gelecek vaat eden bir mafya üyesi. Diğer sekizi ise çeşitli küçük çaplı kişilerdi."

"On bir numara mı?"

"Bir avukat," dedi Lily. "Birçok büyük dopingciyi temsil eden bir ceza savunma avukatı. İyi biriydi. Orada olmaması gereken pek çok insanı sokaklara geri döndürdü. Ama çoğu insan onun heteroseksüel olduğunu düşünüyordu."

Lucas, "Bu işte dürüst olmak zor," dedi.

"Ama biz öyle olduğunu düşünüyoruz. Soruşturmada fikrimizi değiştirecek bir şey çıkmadı. IRS ve eyalet vergi memurlarıyla birlikte banka kayıtlarını tarıyoruz. Hiçbir şey yok. Aslında, sahtekarlık yapmasının bir anlamı da yoktu: o kadar çok para kazanıyordu ki daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Üç milyon dolar yavaş bir yıldırı."

"Tamam. On iki yaşında kim vardı?"

"On iki numara profesyonel bir siyah... sözcüydü," dedi. "Bir toplum lideri, boşboğaz, gürültücü, ne dersiniz deyin. Ama o bir dolandırıcı değildi. O bir mahalle lideriydi."

Direğe tırmanmaya çalışan bir politikacı. Birkaç çete üyesi tarafından vurulduğu söyleniyor. Ama çeteciler için çok kurnazcaydı, iyi silahlar, çalıntı bir araba."

"On üç mü?"

"Onüç bir polisti."

"Sahtekar mı?"

"Doğru. Polis departmanının içinde, istihbaratın içinde, insanları sistematik olarak öldüren haydut bir grubumuz olduğu ihtimalini araştırıyordu."

Lucas bunu sindirirken bir an sessizlik oldu. "Orospu çocuğu," dedi sonunda. "Kesin olarak on üç kişiyi öldürdüler, belki de kırk?"

"Öldürülen polis - adı Walter Petty idi - kesinlikle on iki kişi olduklarını iddia etti. O on üçüncü. Biz öyle düşünüyoruz. Otuz ya da kırk tane daha olabileceğini söyledi."

"Aman Tanrım." Lucas dudağını çekiştirip ondan uzaklaştı ve boş gözlerle mikrodalgaya baktı. Kırk mı? "Onu almalıydın..."

"Şart değil," dedi Lily başını sallayarak. Kısa saçları bir televizyon reklamı gibi kulaklarının etrafında dalgalanıyordu ve bir gülümseme yakalayıp bastırdı. Bu bir iş, dedi. "Bir kere, uzun bir süre boyunca öldürdüler. En azından beş yıl. Ve çoğu, kayıtlarını bildiğin için beklediğin gibi öldü. Ama daha etkili bir şekilde. Bir düzene sahip olduğunuza karar verdiğinizde fark ettiğiniz şey budur: bunun verimliliği. Bam, bam, öldüler. Yakınlarında hiç polis olmaz, bir ya da iki kez gerçekten tuzağa düşürülmüşlerdir. Asla iyi bir tanık yoktur. Kaçışlar önceden planlanmış. İkincil hasar yok, mantarların devrilmesi yok."

Lucas, "Yani büyük tetikçiler tarafından öldürülen küçük çaplı pisliklerden oluşan bir modeliniz var," dedi.

"Doğru. Mesela bir adam var, onunla yıllar önce devriyeden yeni çıktığımda tanışmıştım. Arvin Davies." Gözlerini tavana kaldırdı ve dosyayı hatırlayarak dudaklarını ıslattı. "Öldürüldüğünde kırk iki yaşındaydı. Ayyaşın tekiydi. Bir kavgacı. On iki yaşına kadar uzanan yirmi sabıkası vardı ve

bir şey ya da başka bir şey belki yirmi kez daha. Hepsi küçük şeyler. Sokak soygunları, hırsızlıklar, araba hırsızlıkları, soygunlar, mülkiyet. Burnunu melek tozuyla tıkar ve kurbanlarını döverdi. Beş ya da altı yıl önce birini öldürdü ama bunu asla kanıtlayamadık. Yirmi yılını içeride geçirdi, hepsi kısa sürdü. En son dışarı çıktığında birkaç soygun yaptı ve sonra biri onu duvara astı. İki kez kalbinden, bir kez de kafasından vurmuşlar. Başından vurulduğunda çoktan yere yığılmıştı. Tetikçi çekip gitmiş," dedi, karşısındaki kahvaltı barı taburesine zıplayarak.

"Bir profesyonel," dedi Lucas.

"Evet. Ve bir profesyonelin Arvin Davies'in peşinden gitmesi için hiçbir neden yoktu. Küçük çaplı, korkak biriydi. Ama onu kim öldürdüyse, gerçek bir pisliği sokaklardan sonsuza dek uzaklaştırdı. Yılda belki kırk ya da elli iğrenç suç işliyordu."

"Tüm çeşitli vuruşlar böyle mi?"

"Evet. Yani teknikler farklı ama hepsi soğuk, etkili, araştırılmış."

Lucas onu inceleyerek başını salladı. "Hepsi çok aydınlatıcı ama ben nerede devreye giriyorum?"

Doğrudan ona baktı, onu sabitledi. "İstihbarattaki birkaç adam deseni fark etti. Bu konuda endişelendiler. Tüm kurbanlar, ya da onlara ne dersiniz deyin, istihbarat dosyalarında ağırdı. Sanki bu dosyalar onları seçmek için kullanılmış gibiydi. Rapor hazırlandıktan sonra bunu izlemek üzere altı rütbeli subaydan oluşan gizli bir çalışma grubu kuruldu. Petty sonunda köpek işini yapması için getirildi."

Lucas araya girdi. "O bir shoofly miydi, yoksa siz onlara ne diyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Kariyerinin büyük bölümünde olay yeri inceleme uzmanıydı ve daha sonra bilgisayar uzmanı oldu. Resmi olarak ikinci dedektifti. Bu vakada, patronum John O'Dell'in doğrudan gözetimi altındaki çalışma grubuna rapor veriyordu. John çalışma grubuna başkanlık ediyor."

Lucas, "Yani geçmişte kin bırakabilecek bir iç işleri çalışması yoktu," dedi.

"Hayır. Ve o vurulmadan hemen önce, davada garip bir kırılma oldu..." Lily bir elini başının üstüne koyarak sanki kendini sıvazlıyormuş gibi bir düşünce jesti yaptı. "Öldürülen siyah adamın, o boşboğazın adı Waites'ti. Dosya hâlâ açık, hâlâ araştıran adamlarımız var. Walt rutin olarak, aktif davalardan çıkan tüm raporları aldı. Waites'in öldürülmesine tanık olduğu varsayılan bir kişinin tetikçilerden birini polis olarak tanıdığını söyleyen bir rapor buldu. Tanığın adı Cornell'di, soyadı muhtemelen Reed'di. Sorun şu ki, Walt onu aramaya gittiğinde, Cornell Reed ortadan kaybolmuştu. Belki de şehri terk etmişti. Ama Walt onu bir şekilde bulmuş. O öğleden sonra bize ulaşmaya çalıştı, ofisimize geldi ve ulaşamayınca telesekretere bir not bıraktı. Reed'in nereye gittiğini bildiğini söyledi."

"Nerede?"

"Bilmiyoruz. Ve Walt o gece öldürüldü." "Tanrım, biri sesli mesajı mı aldı?"

"Pek olası değil; şifreli," dedi Lily. "Ve vurulma olayı çok iyi **kurgulanmış**ti. Bunu önceden planlamışlardı. Eğer tanığı bulmalarının bununla bir ilgisi varsa, bu sadece ateş etmelerini sağlayan bir tetikleyiciydi."

"Huh. Petty'nin kayıtlarına ne dersin? Notları?"

"Ofisinde hiçbir şey yoktu ama zaten hassasiyeti nedeniyle orada hiçbir şey tutmuyordu," dedi. "Çoğunlukla dairesinde çalışıyordu. Bu da başka bir şey: biri bizden önce dairesine girmiş. Tüm bilgisayar diskleri gitmişti ve dahili sürücü -sabit sürücü mü?- bir şekilde silinmişti. Bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum ama kurtarılabilecek hiçbir şey yoktu."

"Başka bir bilgisayar manyağı mı?"

"Şart değil. Her ne yaptılarsa süslü değildi. Görünüşe göre birkaç kısa komut işi halletmiş. Yeniden yazma ile yeniden biçimlendirme gibi bir şey mi? Bu mantıklı mı?"

"Evet, evet. Petty birileriyle konuşmuş olmalı. Bir fırsat yakaladığına ve aynı gece tesadüfen vurulduğuna inanmak zor... Tanıktan kime bahsetti?" Lucas sordu.

"Bilmiyoruz," dedi Lily. "Mesai saatleri dışında ofisimize gelip bizi aradığını biliyoruz. O'Dell ve ben ofisimizde çok zaman geçiriyoruz."

bir araba, etrafta dolaşıyor, siyasi çalı yangınlarını söndürüyordu. O gece projelerden birinde bazı insanlarla konuşuyorduk. Walt arabayı denemedi, şoförümüz arabada bekliyordu ve kimse aramadı. Mesele şu ki, Walt ofise geldiğinde, koridorda çalışma grubundan biriyle karşılaşmış olabilir. Gerçekten başka kimseyle konuşmazdı, bu konuda değil."

"Yani kazara çalışma grubunun başka bir üyesine çarpıyor ve o adam bilgi mi sızdırıyor?"

Lily kaşlarını çattı. "Şey... ateş etme dikkatsiz bir sızıntı için çok hızlıydı. Haydut gruba ihbarı kim yaptıysa doğrudan yapmış. Bir telefon görüşmesi. Başka bir deyişle, kim sızdırdıysa katilleri tanıyor. Hatta belki de onları yönetiyordur."

"Orospu çocuğu. Ama eğer altı çalışma grubundan biri olduğunu biliyorsan..."

Lily başını salladı ve gülümsedi. "Hiçbir şey o kadar kolay değildir. Bir kere, bu altı kişiden her biri birilerine rapor veriyor ve verdiler de. Ve bu altı kişiden her birinin asistanları var ve asistanlardan bazıları çalışma grubunun ne yaptığını biliyor."

"Kulağa pek de gizli bir şeymiş gibi gelmiyor," dedi Lucas.

"Belki on beş kişi ayrıntıları biliyordur ve yirmi beş kişi de sorunu biliyordur," dedi Lily. "Bu departman için oldukça gizli bir bilgi... ama bunun bizi nereye götürdüğünü görüyorsunuz. Eğer çalışma grubundan biri katillere tüyo verdiyse, her şeyi bilebilecek bir konumdadır. Yani felç olmuş durumdayız. Çalışma grubu yeni bir baş müfettiş atadı, atanmamış bir yüzbaşı, ama o hiçbir şey yapmıyor. Sadece bir şeyler sızarsa diye kığımızı kollamak için orada. Böylece rütbeli bir subay tarafından soruşturulan aktif bir vaka olduğunu söyleyebiliriz."

"Ve benden bunu araştırmamı istiyorsun," dedi Lucas.

Lily başını salladı. "Patronum ve ben bunu konuştuk. İşin kayıt dışı yapılmasını istiyoruz. İkimizden başka kimse bilmeyecek. Tek yolu bu. Ve Bekker yüzünden, sen mükemmel bir uyumsun. Lanet olası medya Bekker için çıldırıyor, tabii ki, TV ve Post ve News, Doktor Ölüm ve hepsi. Onun hakkında bir radyo programı duymadan bir taksiye binemezsiniz. Biz de seni getirdik, onu geçen sefer yakalayan adamı. Bir danışman. Ama siz bakarken,

seni Walt'un baktığı birkaç kişiye yakın bir yere koyacağız."

"Huh." Lucas oturup uzun bir süre düşündükten sonra başını kaldırdı. "Şu vurulan adam," dedi. "Ona Walt dedin, sanki... o sıradan bir adam değildi. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Adamın yüzüne baktı ama gözlerine değil: gözleri sanki başka bir yüz görüyormuş gibi aniden boşlaştı. "Walt benim en eski arkadaşımdı," dedi.

Ve ona rüyasını anlattı.

Rüya Petty'nin öldürüldüğü gece başlamıştı; bir görüyle değil, bir kokuyla, ozon kokusuyla, sanki bir yerlerde elektrik devreleri yanıyormuş gibi başlamıştı. Sonra kendini, bir bulanıklık içinde ama giderek artan bir netlikle, mezarlıklarda bulunan türden basit bir mermer bankta otururken gördü, Petty'nin kanlar içindeki, paramparça bedeni kucağına uzanmıştı. Apieta. Kadın hiçbir şey yapmadı, sadece orada oturup adamın yüzüne baktı. Rüya, bakış açısı, ileriye doğru sürünen bir kamera gibi yüze kapandı ve son anda, İsa benzeri bir huzur görüntüsüne değil, yüksek hızlı mermilerle parçalanmış bir yüze, kuruyan kanla kayganlaşan sarı azı dişlerine odaklandı...

Gülünç bir görüntü, ama her gece gelen bir görüntü.

Ama Petty'nin öldürüldüğü gece durum böyle değildi. Petty'nin yetmiş bir yaşındaki annesi aramış, kafası karışmıştı, tutarsız. Tek çocuğunun öldürüldüğünü söyledi, sesi eski bir iniltiydi. Walt ölmüştü, ölmüştü... Lily yaşlı kadını zihninde canlandırabiliyordu, siyah telefonun üzerine eğilmiş dar gri yüzü, titreyen, seğiren bedeni, mendilli solmuş eli, arkasındaki televizyonun üzerindeki örtüler, duvardaki Kutsal Kalp. Lily kokusunu bile alabiliyordu, lahana ve ekmek hamurunun...

Yaşlı kadın Lily'nin Walter'ı teşhis etmek için Bellevue'ye gitmesi gerektiğini söyledi. Orada bir polis var mıydı, diye sordu Lily? Evet, tam burada ve Peder Gomez. Belediye başkanı da geliyordu.

Lily polisle konuştu. Gloria Petty'ye iyi bak, dedi, bir polisin karısı, bir polisin annesi. Bu ailede hayatta kalan son kişi. Sonra korku ve kederden titreyerek Bellevue'ye gitmiş.

Bellevue'de pieta yok.

Sadece bir ceset, balmumu gibi, ölü, kanla ıslanmış bir sedyeye yayılmış, pikaptan çiğ. Ceset, taşınan sığır eti gibi kat kat plastikle sarılmıştı. Sümüklü böceklerden birinin Petty'nin yanağından koparak azı dişlerini ortaya çıkardığını profesyonelce fark etti; Petty'nin çıplak bir kafatası olarak bir önizlemesi, Petty'nin naif, mutlu gülümsemesini hatırlatan bir şey. Onu her gördüğünde parlayan, onun varlığından memnun olan gülümseme.

İkisinin de yedi ya da sekiz yaşında olduğu Brooklyn'deki çocukluklarından bir günü hatırladı. Sonbaharın sonları, mavi gökyüzü, berrak hava, biraz da Cadılar Bayramı. Mahallede kırmızıya dönen akçaağaç ağaçları vardı. Hastaydı ve okuldan eve gönderilmemişti ama annesi öğleden sonra verandada oturması için dışarı çıkmasına izin vermişti.

Ve işte Walter sokakta koşuyordu, elinde tuttuğu kâğıt havada uçuşuyordu, gözlerinde neşe vardı. Bir gün önceki heceleme sınavı. Mükemmel bir puan. Lily için yeterince sıradan bir şeydi, ama Walter onun adına öyle cömertçe sevinmişti ki, o gülümseme, vazelin sürülmüş o genç sarı saçlar...

Buraya gel, kanlı dişler.

"Bu Walter Petty," dedi yorgun asistan M.E.'ye.

Yine evde, kıyafetlerini değiştirip Petty'nin annesini görmeye hazırlanırken, aklına okul yıllığı geldi. Oturma odasına gitti, gömme dolaptan bir kutu çıkardı ve üç tane buldu. Ve son sınıf fotoğrafı: saçları hiçbir zaman tam olarak düzgün olmamış, yüzü çok ince, hafif şaşkın bir gülümseme.

Lily kırıldı ve ağlamaya başladı. Bu spazm kontrol edilemezdi, daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu, aptalca bir bitkinlikle sona eren bir fırtınaydı. Yorgun bir şekilde giyinmeyi bitirip kapıya yöneldi.

Ve Petty'nin kokusunu aldı: Petty morgdaydı, kan ve ceset kokusu burnuna geliyordu. Banyoya koştu, yüzünü ve ellerini tekrar tekrar yıkadı.

Ertesi sabah erkenden, Gloria Petty'yle yaşadığı kâbusun ardından, bir ya da iki saatlik uyku için mücadele ederken, rüyasında kendini mermer bankın üzerinde, Walter Petty'yi kucağında, kırık, parçalanmış, kanlı dişleri yüzünün yanından sarkarken gördü...

Petty gitmişti.

"Tanrım." Lucas ona bakıyordu. "Senin olduğunu bilmiyordum..." "Ne?" Gülümsemeye çalıştı. "Bu tür bir derinlik mi?"

"Bu tür eski zaman ilişkileri. Ben ve Elle Kruger'ı biliyorsun..."

"Rahibe, evet. Biri onu öldürseydi ne yapardınız?" Lily sordu.

"Bunu yapanı bul ve öldür," dedi Lucas sessizce.

"Evet," dedi Lily başını sallayarak ve doğrudan ona bakarak. "Ben de bunu istiyorum."

Öğleden sonra güneşi önce kızıla, sonra da asık suratlı bir turuncuya dönmüştü. Uzaktaki bir gümbürtünün eşlik ettiği ağır bir atmosferik sessizlik, Lucas'ın çatıdan gördüğü gök gürültülü fırtına hattını haber veriyordu. Lily ilk geldiğinde, çatıda oturan Lucas, "Kesinlikle harikasin," demişti. Lily, "Yine başlama Davenport," diyerek temas hissini yatıştırmıştı. Ama aralarında alttan alta bir gerginlik vardı ve şimdi yeniden ortaya çıkmış, mutfaktan çıkıp oturma odasına geçerken onlarla birlikte ilerliyordu.

Lily kanepeye tünedi, dizlerini birleştirdi, çantasını karıştırdı, bir rulo Certs buldu, eline birkaç tane attı, sonra ağzına attı. "Her şeyi değiştirmişsin," dedi evin etrafına bakarak.

"Gölge Aşk'tan sonra burası oldukça harap olmuştu," dedi Lucas. Deri bir koltuğa uzanıp kenarına oturdu ve ona doğru eğildi. "Bazı kablolar bozulmuştu ve yeni bir zemine ihtiyacım vardı. Sıva işleri. O lanet olası M-15'le ateş ediyordu, ortalık darmadağındı."

Lily başka tarafa baktı: "Walt'un üzerinde kullandıkları şey buydu. Bir M-15. Tam şarjör. Tam şarjörü ona boşaltmışlar. Bütün blokta onun parçalarını buldular."

"Tanrım..." Lucas el yordamıyla söyleyecek başka bir şey aradı ama bulabildiği tek şey, "Peki ya sen? Sen iyi misin?"

"Elbette," dedi ve sustu.

"Seni son gördüğümde baban ve çocuklar hakkında suçluluk duygusu içindeydin..."

"Daha bitmedi. Suçluluk duygusu. Bazen o kadar kötü hissediyorum ki midem bulanıyor" dedi.

"Çocukları görüyor musun?"

"O kadar da değil," dedi üzüntüyle, gözlerini ondan kaçırarak. "Denedim ama bu hepimizi mahvediyordu. David her zaman... bana bakıyordu. Çocuklar da ayrıldığım için beni suçluyor."

"Geri dönmek istiyor musun?"

"Onu sevmiyorum," dedi başını sallayarak. "Ondan pek hoşlanmıyorum bile. Şimdi ona bakıyorum ve ağzından çıkan her şey saçmalık gibi geliyor. Ve bu garip, çünkü eskiden çok zeki görünürdü. Partilere giderdik ve o ırkçılık ve sınıf mücadelesi üzerine Jung sonrası teoriler üretti ve bu sahtekarlar elma avlar gibi kafalarını bir aşağı bir yukarı sallayarak etrafta dikilirlerdi. Sonra işe giderdim ve televizyonu satın uyuşturucu almak istediği ve annesi buna izin vermediği için annesini vuran on iki yaşındaki bir çocukla ilgili bir haber göürdüm. Sonra eve dönerdim ve... kahretsin. Artık onu dinlemeye dayanamıyordum. Dinlemeye dayanamadığın biriyle nasıl yaşayabilirsin ki?"

"Çok zor," dedi. "Polis olmak bunu daha da kötüleştiriyor. Sanırım bu yüzden Jennifer'la bu kadar çok zaman geçirdim. Profesyonel bir saçmalık sanatçısıydı ama temelde neyin ne olduğunu biliyordu. Zamanını sokaklarda geçirdi."

"Evet..."

"Peki sen neredesin?" diye tekrar sordu.

Ona kararsızca baktı, tam olarak gergin değildi ama bir şekilde endişeliydi. "Bu konuya hemen girmek istemedim, önce seni kendime bağlamak istedim. Gelecek misin?"

"Yeni biri mi?" diye sordu, sesi hafifti. "Gelecek misin?"

"Belki de... yani birini buldun."

"Sayılır."

"Sayılır mı? O da ne?" Sandalyeden zıpladı ve odanın içinde bir tur attı. Kızgın değildi, diye düşündü, ama kızgın görünüyordu. Uzanıp televizyonu açtı ve tiz, uzak bir ses anında "Kirrrbeee Puck-it" diye bağırdı. Tekrar kapattı. "Sayılır" ne demek? Tek ayak her zaman yerde mi? Belden aşağısı yok mu?"

Lily güldü ve "Beni neşelendiriyorsun Davenport. Çok kaba birisin..."

"Yani...?" Pencereye gidip dışarı baktı; gök gürültüsü gri renkteydi, tepeleri pembe renkteydi ve nehrin kıyısına doğru yaklaşıyordu.

Omuz silkti, adamın yanından pencereden dışarı baktı. "Yani, bir adamla görüşüyordum. Hâlâ görüşüyorum. Birlikte bir daire aramaya başlamamıştık ama bu ihtimal vardı."

"Ne oldu?"

"Kalp krizi geçirdi."

Lucas bir süre ona baktıktan sonra, "Bu neden çok mantıklı?" dedi. Zorla gülümsedi. "Korkarım pek komik değil. Çok kötü durumda."

"O bir polis mi?"

"Evet." Gülümsemesi soldu. "Bazı yönlerden sana benziyor. Fiziksel olarak değil; uzun, zayıf ve beyaz saçlı. Ama zeki biri ve sokakları seviyor. Times'ın köşe yazıları sayfasında sokak hayatı hakkında makaleler yazıyor. Şehirdeki en iyi casus ağına sahip. Ve bir zevki var, mmm..." El yordamıyla doğru cümleyi aradı.

"Koyu renk gözlü evli kadınlar mı?" Lucas yaklaşarak önerdi.

"Şey, o," dedi, geçici gülümsemesi geri geldi. "Ama mesele şu ki, o dövüşmeyi seviyor... dövüşmeyi severdi. Tıpkı senin gibi. Şimdi nefes almak için durmadan iki düzine adım bile atamıyor."

"Tanrım." Lucas elini saçlarının arasında gezdirdi. Sakat kaldığına dair kâbuslar görmüştü. "Durumu nasıl?"

"O kadar da iyi değil." Koyu renk gözlerinin kenarlarında yaşlar parlıyordu. Aynı anda gülümsedi ve "Kahretsin. Keşke bunu yapmasaydım." Gözyaşlarını elinin topuğu ve eklemleriyle sildi. "Bu onun üçüncü saldırısıydı. İlki beş yıl önceydi. Çok kötüydü. İkincisi ilkinden birkaç ay sonraydı ve o kadar da kötü değildi. Sonra geri gelmeye başladı. Onları neredeyse unutmuştu, çalışıyordu... Sonra bu üçüncüsü, bu hepsinden kötüydü. Kalp kasında büyük hasar var. Ve çalışmayı bırakmıyor. Doktorlar ona bir yıl boyunca

İşten, stresten uzak durmak için dereceli egzersiz. Bunu yapmıyor. Ve sanırım hala sigara içiyor. Gizlice içiyor. Kıyafetlerinden kokusunu alabiliyorum... saçından."

"Yani ölecek," dedi Lucas.

"Muhtemelen."

"O kadar da kötü değil," dedi Lucas, arkasına yaslanıp ona bakarak, sesi düzdü. "Sadece siktir et diyorsun. Ne istiyorsan onu yaparsın ve gidersen gidersin."

"Sen de böyle yapardın, değil

mi?" "Umarım öyledir," dedi.

Lily, "Erkekler tam bir pislik," dedi.

Uzun bir sessizlikten sonra Lucas, "Peki seks için ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gülmeye başladı ama sesi boğazına takıldı ve ayağa kalkıp çantasını aldı. "Gitsem iyi olacak. Bana New York'a geleceğini söyle."

"Soruya cevap ver," dedi Lucas. Hiç düşünmeden daha da yaklaştı. Kız bunu fark etti, baskıyı hissetti.

"Biz... çok dikkatliyiz," dedi. "Kendini fazla kaptıramaz."

Lucas'ın göğsü öfke ve beklentinin birleşimiyle tuhaf bir şekilde kalınlaşmıştı. Aralarındaki elektrik çatırdadı ve sesi aniden boğuklaştı. "Dikkatli olmayı hiçbir zaman sevmedin."

"Ah, Tanrım, Lucas," dedi.

Sadece birkaç santim kalana kadar ona yaklaştı. "İt beni," diye fısıldadı.

"Lucas..."

"İt beni," dedi, "gideceğim."

Geri çekildi, çantasını bıraktı. Dışarıda, yağmurun ilk şiddetli damlaları kaldırıma vurdu ve tasmalı köpeğiyle bir kadın hızla evin önünden geçti.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, çantasına baktı, sonra dengesini sağlamak için gömleğinin kolunu kavradı, bir ayağını kaldırdı, sonra diğerini, ayakkabılarını çıkardı ve yatak odasına giden koridora adım attı. Oturma odasında duran Lucas onun gidişini izledi, ta ki koridorun yarısına gelene kadar başını çevirip koyu renk gözleriyle ona baktı ve bluzunun düğmelerini açmaya başladı.

Daha sonra söylediğine göre, sevişmeleri bazen bir kavgayı andırıyor, şiddetin bir sınırı, saldırganlığın bir tonu vardı. Sevecenlik çabasıyla başlayabilirlerdi, ama bu kayar ve birbirlerini itip kakmaya, burkmaya, bükmeye başlardı...

O gece, son fırtına hücreleri Wisconsin'e doğru gürlerken, oda ter ve seks kokarken, yatağın kenarına oturdu. Yorgun görünüyordu ama dudaklarının kenarında bir gülümseme vardı.

"Ben lanet olası bir sürtüğüm," dedi.

"Oh, Tanrım..." Güldü.

"Bu doğru," dedi, "buna inanamıyorum. Uzun zamandır çok iyi bir kızdım. Ama sadece ihtiyacım var. Bu yakınlık değil. Sen lanet bir ayı kadar samimisin. Sekse ihtiyacım var. Sıkışmaya ihtiyacım var. Buna gerçekten inanamıyorum."

"Benimle yatacağını biliyor muydun?" Lucas sordu. "Buraya geldiğinde mi?"

Bir süre kıpırdamadan oturduktan sonra, "Bunun olabileceğini düşündüm. Bu yüzden önce otele gittim ve giriş yaptım. Biri ararsa diye."

Tırnağını kızın omurgasındaki tümseklerde gezdirdi ve kız ürperdi. "Biri" ararsa diye otele geri dönüyordu...

"Şu yattığın adam mı? Herhangi biri mi?" Lucas söyledi.

"Evet mi?"

"Ona ne söyleyeceksin?"

"Hiçbir şey. Bilmesine gerek yok." Ona doğru döndü. "Ve sen de ona hiçbir şey söyleme, Davenport."

"Neden?" Lucas söyledi. "Onu neden göreyim ki?"

"Adı Dick Kennett." Yatak odasının yarı aydınlığında, kadının ağzının kenarından yine küçük, alaycı bir gülümsemenin yükseldiğini görebiliyordu. "Bekker davasını o yürütüyor," dedi.

BÖLÜM

5

Sabah erkenden.

Lucas Otuz Beşinci Cadde boyunca yürüyor, bir portakalın yarısını emiyor, şehri seyrediyordu: yüzlere ve vitrinlere, atılmış purolar gibi battaniyelere sarınmış uyuyan serserilere, yeni dikilmiş giysileri sokaklarda dolaştıran adamlara bakıyordu.

Sitrik asit dilinde keskindi, kötü bir gece uykusunun bayatlığına karşı bir panzehirdi. Yolun yarısında bir otoparkın önünde durdu, dişleriyle son posayı da çıkardı ve kabuğunu yıpranmış bir çöp variline attı.

Midtown South caddenin karşısına çömelmiş, belli belirsiz 1950'lerden kalma bir orta batı okul binasına benziyordu: bloklı, işlevsel, biraz yorgun. Altı ekip arabası, bir Cushman scooter ile birlikte binanın önüne çapraz olarak park edilmişti. Dört ekip arabası daha sokağın ilerisinde çift sıra park etmişti. Lucas çöp sepetinin yanında durup portakalı atarken gri bir Plymouth sokakta durdu. Sırık gibi beyaz saçlı bir adam yolcu tarafından indi, şoföre bir şeyler söyledi, güldü ve kapıyı iterek kapattı.

Lucas kapıyı çarpmadığını fark etti: dikkatlice itti. Gözlerini kaldırdı, Lucas'ı kontrol etti, tekrar kontrol etti ve sonra dikkatle istasyona doğru döndü. Sol elinin parmakları parlak renkli kravatının altından kaydı ve bilinçsizce kalbinin üzerini kaşdı.

Lucas trafikten kaçarak caddeyi geçti ve adamı ön kapıya kadar takip etti. Lily, Kennett'in uzun boylu ve beyaz saçlı olduğunu söylemişti ve kalbin üzerindeki el, bilinçsiz hareket...

"Siz Dick Kennett mısınız?" Lucas sordu.

Adam döndü, gözleri soğuk ve dikkatliydi. "Evet?" Daha yakından baktı. "Davenport? Senin olabileceğini düşünmüştüm... Evet, Kennett," dedi elini uzatarak.

Kennett, Lucas'tan on santim daha uzun ama yirmi kilo daha hafifti. Saçları bir polise göre biraz uzundu ve bej rengi pamuklu yazlık takım elbisesi üzerine tam oturmuştu. Mavi gözleri, ömür boyu bronzlaşmış gibi görünen parlak beyaz dişleri, mavi çizgili oxford kumaştan gömleği ve gösterişli kravatıyla, golf ya da iyi tenis oynayan bir doktora benziyordu: zayıf, niyetli, ciddi. Ancak bronz teninin altında gri bir solgunluk vardı ve normalde derin olan göz çukurları, kâğıt inceliğindeki derisinin altında kemikli bıçak çıkıntıları gösteriyordu. Gözlerinin altında yara izleri vardı, bir boksörün ringde ya da bir polisin sokakta aldığı kısa acı verici kesiklerin kalıntıları - dövüşmeyi seven bir polis.

"Lily bana senden bahsediyordu," dedi Lucas el sıkışırken.

Kennett sırtarak, "Hepsi yalan," dedi.

"Tanrım, umarım öyledir," dedi Lucas. Lucas, Kennett'in kravatına baktı, çıplak göğüslü Polinezyalı bir kadın ve arka planda başka bir kadın. "Güzel kravat."

"Gauguin," dedi Kennett, memnuniyetle ona bakarak. "Ne?"

"Paul Gauguin, Fransız ressam?"

"Kravat taktığını bilmiyordum," dedi Lucas kararsızca.

"Evet, o ve Christian Dior, kardeş gibiler," dedi Kennett sırtarak. Lucas başıyla onayladı ve Lucas'ın açık tuttuğu kapıya doğru ilerlediler. "Bundan nefret ediyorum, insanların kapıları tutmasından," diye homurdandı Kennett içeri girerken.

"Evet ama nalları diktiğinde taşın üzerinde 'Bir kapıyı açarken öldü' yazmasını ister misin?" Lucas sordu. Kennett güldü, kolay, dışa dönük bir gülüştü ve Lucas bu yüzden ondan hoşlandı ve düşündü: Dikkat et. Bazı insanlar kendilerini sevdirebiliyorlardı. Bu bir yetenektir.

"Bira içmeme izin verseler, ki vermiyorlar, bir bira kutusunun hesabını çekerken ölebilirim," diyordu Kennett, aniden ayılmış bir halde. "Umarım senin başına hiç gelmez. Aspirin ye. Biftek ve yumurta yemeyi bırak. Beyin kanaması için dua et. Bu kalp saçmalığı seni bir

Korkak. Etrafta dolaşıp tik taklarını dinliyorsun, durmasını bekliyorsun. Ve sen zayıfsın. Eğer bir pislik bana saldırırsa, bunu kabul etmek zorunda kalırım."

"Bunu duymak istemiyorum," dedi Lucas.

Kennett, "Bu konuda konuşmak istemiyorum ama her zaman konuşuyorum," dedi. "Grupla tanışmaya hazır mısınız?"

"Evet, evet..."

Lucas giriş lobisinde Kennett'i takip etti ve resepsiyon çavuşu onları arka tarafa geçirene kadar onunla birlikte bekledi. Kennett, kapısına bantlanmış bir defter kâğıdı olan bir konferans odasına götürdü: "Kennett Grubu." Odada duvarlara asılı dört mantar pano, notlar ve arama fişleri, Manhattan haritaları, telefonlar, birkaç uzun masa ve bir düzine plastik sandalye vardı. Odanın ortasında, beyaz gömlekli, iri yarı, güneş yanığı bir polis ile spor ceketli, köpek suratlı, zayıf bir dedektif karşı karşıya durmuş, ellerinde strafor kahve fincanları, seslerini yükseltmişlerdi.

"... sizinkiler kışlarını kaldırsalar, bir yerlere varabiliriz. Bizi mahveden de bu, kimse dışarı çıkmak istemiyor çünkü hava çok sıcak. Malı kullandığını biliyoruz ve bir yerden alması gerekiyor."

"Evet, herkese onu bir hafta içinde alacağımızı söyleyen pislik ben değilim, değil mi? Bu çılgıncaydı, Jack. Bildiğimiz kadarıyla, kullandığı malı Jersey'den ya da lanet olası Philly'den alıyor. O yüzden bana saçma sapan şeyler söyleme..."

Kısa kollu ince gömlekler ve çamaşır pantolonları giymiş, bellerine silahlarını takmış yarım düzine sivil polis daha kurum halısının etrafına yayılmış plastik sandalyelerden tartışmayı izliyordu. Altı kişiden dördünün elinde strafor kahve fincanları vardı ve iki ya da üçü sigara içiyor, sigaralarını sık alüminyum kül tablalarında söndürüyordu. Sahipsiz bir sigara yanmaya devam ediyor, kötü kokusu kara tahtaya çizilen bir tırnak izine benziyordu.

"Neler oluyor?" Kennett sessizce odanın önüne doğru ilerleyerek sordu. Tartışma durdu.

Güneş yanığı polis kısaca, "Strateji tartışıyoruz," dedi.

"Herhangi bir sonuç var mı?" Kennett sordu. Kibardı ama zorluyordu. Devralıyorum.

Polis başını salladı ve arkasını döndü. "Hayır."

Lucas yarı yolda bir koltuk buldu, diğer polisler ona açık, dikkatli ve mesafeli bir şekilde bakıyorlardı.

"Bu Lucas Davenport, Minneapolis'ten gelen adam," dedi Kennett, Lucas otururken neredeyse dalgınca. Üzerinde adının yazılı olduğu bir dosyayı eline almış, notları ve arama fişlerini karıştırıyordu. "Bu sabah basınla konuşacak, sonra da öğleden sonra sokağa çıkacak. Fell ile birlikte."

"Bu orospu çocuğu Bekker'in kaçmasına nasıl izin verdiniz?" diye sordu güneş yanığı polis.

"Ben değildim," dedi Lucas hafifçe.

"Fırsatın varken onu öldürmeliydin," dedi köpek surat. Köpek suratının üst-orta iki dişi biraz farklı yönleri işaret ediyordu ve belirgin bir şekilde turuncuydu.

"Bunu düşündüm," dedi Lucas, diğeri gözlerini ayırana kadar tembelce köpek suratlıya bakarak.

Biri güldü, bir başkası da "Yapmalıydım" dedi.

Kennett, "Bunu hatırlamayacaksın Davenport ama sana Teğmen Kuhn, Huerta, White, Diaz, Blake ve Carter ile seri katil uzmanlarımız Dedektif Anelli ve Case'i tanıştırayım. İlk isimleri daha sonra sıralayabilirsiniz..."

Polisler isimleri okunduğunda ellerini kaldırıyor ya da ona başlarını sallıyorlardı. Minneapolis polislerine benziyorlardı, diye düşündü Lucas. İsimleri farklıydı ama tavırları aynıydı, paranoyak ayakkabı satıcılarının bir araya gelmesi gibiydi: çok az maaş, çok uzun yıllar hamburger, patates kızartması ve Butterfingers, küçük ayakkabılara girmeye çalışan çok fazla büyük ayaklı insan.

Kızıl saçlı bir kadın elinde bir yığın dosyayla odaya girdi ve Kennett ekledi, "Ve bu da Barb Fell... Barb, bu Lucas Davenport, üzerinde beş yüz dolarlık ipek karışımı bir ceket ve iki yüz dolarlık ayakkabılar var gibi görünüyor..."

Fell otuzlu yaşlarının ortasıdaydı, ince **y a p ı l ı y d ı**, kızıl saçları henüz kırışmıştı. Yeni ay şeklindeki eski bir yara izi uzun ağzının bir tarafını kaplıyordu, soluk oval Gal yüzünde ölü beyaz bir noktalama işareti. Onun yanına oturdu, tünedi, hızla el sıkıştı ve odanın önüne döndü.

Polislerden biri Kennett'a "John O'Dell geliyor, o da oturacak," diyordu. Kennett başını salladı, bir sandalyeyi diğerlerinin yüzüne doğru çekti ve "Biri bana yeni bir şey bulduğumuzu söylesin" dedi.

Bir anlık sessizlikten sonra, teğmenlerden biri olan uzun boylu, zayıf dedektif Diaz, "Bekker'in buraya geleceği sırada bir taksi kayboldu. Üç aylık. Yeni, yuvarlak Caprice'lerden biri. Puf. Gitmiş. Şoför işerken çalınmış. Sözde."

Kennett'ın kaşları kalktı. "Bir daha hiç görülmedi mi?"

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla hayır. Ama, ah..."

"Ne?"

"Adamlardan biri etrafı kontrol etti. Şoförün hiçbir şeyden haberi yok. İşemek için bir bara girmiş, çıkmış ve gitmiş. Ama araç iki kaza geçirmiş ve şoför aracın bok gibi olduğunu söylüyor. Şanzımanın yandığını, süspansiyonda bir sorun olduğunu, ön yolcu tarafındaki kapının çok sıkı olduğunu ve zar zor açılabilirdiğini söylüyor. Bahse girerim o orospu çocuğu nehirde bir yerdedir. Sigorta için."

Kennett başını salladı ama "Zorla. Başka bir şeyimiz yok, değil mi?" Etrafına bakındı. "Laski gözetiminden bir şey çıkmadı mı?"

Teğmenlerden bir diğeri, "Hayır, hiçbir şey yok," dedi.

"Um..." Lucas parmağını kaldırdı ve Kennett başıyla onu onayladı.

"Lily bana Laski dolandırıcılığından bahsetti ve ben de o."

Odanın ön tarafındaki polisler sandalyelerinde dönerek onu. "Ne gibi?" diye sordu Kennett.

"Bekker'ın bunu yapacağını sanmıyorum. Laski'yi yanlış kafalı bir meslektaş olarak görür, vuracağı biri olarak değil. Belki tartışabileceği biri. O bir eşittir, denek değil."

"Elimizde başka bir şey yok," diye tersledi güneş yanığı polis Carter. "Ve bu ucuz."

"Hey, bu akıllıca bir fikir," dedi Lucas. Laski, Bekker'ın tıbbi belgelerini medya için analiz etmeyi kabul etmiş bir Columbia patoloğuydu. Onları kınamış, ahlaklarına ve bilimlerine saldırmış, Bekker'e bir sadist, psikopat ve bilimsel bir moron olarak saldırmıştı; tüm bunlar Bekker'i içeri tıkmak için hesaplanmıştı. Laski, dairesi

ve ofisi sivil polislerden oluşan bir ağla kaplıydı. Bekker şimdiye kadar hiçbir tuzak teline dokunmamıştı. "İşte bu yüzden düşünüyordum. Varyasyonlar hakkında."

"Ne gibi?" diye sordu Kennett.

"Şehirlerdeyken Bekker Times'a aboneydi ve eminim burada da okuyordur. Onu buraya çekecek profesyonel bir konuşma yapması için birini ayarlayabilirsek..."

"Benimle dalga geçme, sevgilim," dedi Kennett.

"Dr. Mengele'nin yaptığı tıbbi deneyler hakkında ders veren bir adamımız var," dedi Lucas. "Bilirsiniz, şu Nazi herif..."

"Biliyoruz..."

Lucas, "Bu yüzden Mengele'nin çalışmalarını araştırmalarda kullanmanın etiği ve Bekker'in eşyalarını kullanmanın etiği üzerine ders veriyor," dedi. "Ve onların sözde araştırmalarından değerli ne çıkabileceğini. Ve Times'da bir duyuru yaptık. "

Polisler birbirlerine baktı ve sonra Huerta, "Tanrım, dostum, lanet kasabanın yarısı Yahudi. Çılgına dönerler..."

"Hey, lanet olası bir anti-Semit meyveli kek dersinden bahsetmiyorum," dedi Lucas. "Bir tür, bilirsin, yumuşak, entelektüel, teori şeyinden bahsediyorum. Bir yerlerde Mengele etiği tartışması okumuştum, yani konuşacak bir şey var. Yani, yasal. Belki Yahudi birini ön plana çıkarırız, böylece kimse kızmaz. Referansları olan biri."

"Sence bu işe yarar mı?" Kennett söyledi. İlgilenmişti.

"Bekker bunu duysa dayanamazdı. Bu konuya deli oluyor. Belki de bu adamı, kimi bulursak bulalım, Laski'yle bir tartışma yaşaması için ayarlayabiliriz. Gazetelerde yer alacak bir şey."

Kennett diğerlerine baktı. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Carter başını eğdi, isteksizce başını salladı. "Tamir edebilir misin?"

Kennett başını salladı. "Birisi olabilir. O'Dell, belki. New School'dan birini bulabiliriz. Bekker'ın oralarda olduğunu biliyoruz."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Huerta. "Ama kurulumu biraz zaman alacak." "İki ya da üç gün," dedi Kennett. "Bir hafta."

"O zamana kadar onu yakalamış olmalıyız..."

"Bu yüzden iptal ediyoruz. Laski gibi: Açıkçası herhangi bir dezavantaj görmüyorum ve ucuz," dedi Kennett. Lucas'a başıyla onay verdi. "Ben alırım."

başladı."

"Çabuk."

"Evet," dedi Kennett. Odanın etrafına bakındı. "Pekala, o zaman üzerinden geçelim. John, Narkotik'ten elimizde ne var?"

Blake, "Herkesle uğraşıyoruz ama hiçbir şey iyi görünmüyor," dedi. "Bir sürü saçmalık, peşindeyiz..."

Davanın durumunu ve rutin görevleri gözden geçirirlerken Fell, Lucas'a fısıldadı, "Röportajların hazır. Birkaç muhabir zaten burada ve üç ya da dört kişi daha geliyor."

Lucas başını salladı ama tam bir şey ekleyecekken gözleri ondan ayrılıp kapıya kaydı. Şişman bir adam içeri girdi, vücudu bir o yana bir bu yana sallanıyor, kapının çerçevesine çarpıyordu, küçük kara gözleri odanın köşelerini yokluyor, dedektifleri kontrol ediyor, Lucas'ta duraksıyor, Fell'de duraksıyordu. H. L. Mencken'in son yıllarına benziyordu. Gri yanaklarında örümcekli damarlar vardı; seyrelmiş kızıl saçları bir tür yağla geriye doğru taranmıştı. Gıdıları, sürekli somurtarak sabitlenmiş gibi görünen düşünceli, ciğerimsi bir alt dudakla vurgulanıyordu. Üç parçalı bir takım elbise giymişti; eğer öküz kanından takım elbise yapılsaydı, öküz kanı denebilecek bir renkte olurdu.

"O'Dell," dedi Fell kulağının dibinde, nefesinin altında. "Boğaz kesmekten sorumlu komiser yardımcısı."

Lily, O'Dell'i takip ederek odaya girdi, Lucas'ı seçti, başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı. Özel dikim lacivert bir takım elbise giymiş ve gevşek bir Windsor'la düğümlenmiş uzun, erkekse kırmızı bir kravat takmıştı. Omzunda ağır deri bir polis çantası taşıyordu, eli çantanın arkasındaki kayışa rahatça uzanıyordu. Elini on santim oynatsa 45'liğin kabzasını kavriyor olacaktı. Lucas onu bir kez kullanırken görmüştü. 45'liği bir adamın suratına dayayıp tetiği çektiğini, adamın suratının saniyenin onda biri kadar bir süre içinde çekiçle vurulmuş gibi dağıldığını görmüştü...

Lily, O'Dell'in dirseğine dokunup onu bir sandalyeye doğru yönlendirdi, sonra da Lucas'ın yanına oturabileceği bir yere geçti. "Dick'le konuşma fırsatın oldu mu?" diye fısıldadı.

"Evet. Oldukça iyi birine benziyor..."

Ciddi olup olmadığını kontrol eder gibi ona baktı, sonra başını salladı ve gözlerini kaçırdı.

O'Dell davanın gidişatından haberdardı ve polislere söylediğine göre bundan sonra ne yapacağına dair özel bir fikri yoktu. Sadece oturmak ve hareket hakkında bir fikir edinmek istemiş. "Peki ya tuzaklar?" diye sordu. "Şehir merkezinden biri sokaklara birkaç kişi koyabileceğimizi söyledi..."

Son çare olarak bir süre tuzaklar hakkında tartıştılar ama Kennett başını salladı. "Bölge çok büyük," dedi. Manhattan'ın ilan tahtası büyüklüğündeki haritasına doğru yürüdü, Central Park'tan finans bölgesine doğru bir parmağını gezdirdi. "Eğer fahişeler ya da eşcinseller gibi belirli bir gruba saldırıyorsa, o zaman belki. Ama kurbanlar arasında bir bağlantı yok. Bazı olumsuzluklar dışında. Muhtemelen en kolay kurban olacak sokak insanlarını almıyor..."

Seri katil uzmanlarından Case, "Özellikle sağlıklı görünen kurbanları seçiyor olabilir," dedi. "Sahip olduğu bu bilimsel şey-Danny ve ben çok tuhaf, hastalıklı ya da güçsüz olanları elediğini düşünüyoruz. Bunlar bulgularını bozabilir. Adli tabip raporlarının hepsi hemen hemen aynı: bu insanlar sağlıklı."

"Pekala," dedi Kennett. "Yani yedi kişi alıyor, beşi kadın, ikisi erkek, biri siyah, altısı beyaz. Beyazlardan ikisi Hispanik ama bu bir şey ifade etmiyor gibi görünüyor."

Kuhn, "İlki hariç hepsi gözle görülür derecede ufak tefekti," dedi. "İkinci adam sadece beş-altı yaşındaydı ve zayıftı."

"İmha," diye homurdandı Huerta.

Hepsi başını salladı ve uzun bir sessizlik anı daha yaşandı, odadaki herkes Manhattan haritasına bakıyordu.

"Bir taksi olmalı," dedi biri. "Kimsenin onu görmesine izin vermiyorsa, uyuşturucu için parası olmalı ve bu insanları gazlayacak bir yeri olmalı..." Polislerden biri Lucas'a baktı: "Sakladığı bir miktar parası olma ihtimali nedir? Oldukça varlıklı biriydi, değil mi? Kaçmış olabilir mi...?"

Lucas başını sallıyordu. "Onu kaçırdığımızda gafil avladık. Evinde özgür olduğunu sanıyordu. Karısının mirası mahkemeye intikal ettiğinde, tüm paralarının hesabını vermişti."

"Tamam, bu oldukça zayıftı."

"Bana öyle geliyor ki biri onu koruyor," dedi Lucas. "Eski bir arkadaş ya da yeni bir arkadaş, ama biri."

Kennett başını sallıyordu. "Bu konuda endişeliyim ama eğer doğruysa, bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok."

"Yine medyayı kullanarak arkadaşını zorlamayı deneyebiliriz," dedi Lucas. "Eğer başka birine bağlıysa..."

Titrek bir katlanır sandalyede ağır ağır oturan O'Dell araya girdi. "Durun, durun. Benden önce davranıyorsunuz. Bir arkadaş olduğunu nasıl düşünebiliriz?"

Kennett, "Lanet olası kasabayı onun resmiyle ve saçını boyasa, sakal bıraksa ya da kafasını kazıtsa nasıl görüneceğini gösteren simülasyonlarla donattık" dedi. "Bunlar birbirinin aynısı maketler değil, kaliteli fotoğraflara dayanıyor..."

"Evet, evet..." O'Dell sabırsızlıkla söyledi.

"Yani görünmez değilse ya da kanalizasyonda yaşamıyorsa muhtemelen korunuyordur," dedi Lucas, Kennett'tan konuyu alarak. "Bir yerde düzenli bir kiracı olamaz. Kira ödemek zorunda kalır ve insanlar onu düzenli olarak görür. Ev sahiplerini ya da meraklı komşuları riske atamaz."

Kennett, "Bu da ya biriyle yaşadığı ya da sokakta olduğu anlamına geliyor," dedi.

"O sokakta değil," dedi Lucas olumlu bir ifadeyle. "Onun bu şekilde yaşadığını düşünemiyorum. O bunu yapmaz. O... titizdir. Ayrıca bir aracı olmalı. Bu cesetleri taşımak için bir taksi çağırmamıştır."

"Tabii kendisi taksi kullanmıyorsa," dedi Huerta.

Diaz başını sallayarak, "Orada pek bir şey yok," dedi. "Çalıntı olanı zorlayacağız..."

"Ve yine de oldukça riskli olurdu," dedi Lucas.

Kennett, "Evet, ama birçok soruya cevap veriyor: ulaşımı nasıl sağladığı, nasıl para kazandığı ve hala yüzünü nasıl gizlediği," dedi. "Eğer geceleri birkaç saat çalışıyorsa, geç saatlere kadar, ve yerlerini seçtiyse... belki de turist ve kongre bölgelerine yoğunlaşmıştır, bilirsiniz, Javits Center, bunun gibi yerler. Çoğunlukla dışarıdan gelenlerle muhatap olurdu, bu da Cortese'i açıklar.

İnsanlar taksicilere güvenir. Mesela elinde bir paket varmış gibi yapsa, taksiden inip birine adres sorsa..."

"Bilmiyorum," dedi Lucas.

Hepsi haritaya biraz daha baktı. Çok fazla şehir; iki ya da üç küçük kasabanın nüfusunu barındıracak tek binalar.

Kennett sonunda, "Ama yine de haklı olabileceğini, biriyle yaşadığını düşünüyorum," dedi. "Parasını nasıl alıyor..."

"Yetenekleri var," dedi Lucas. "Doktorası var, kimyadan anlıyor. Kaçak iyi bir kimyager..."

"Methedrine," dedi gri örgü pantolon giymiş kel bir adam olan White. "Ecstasy. LSD. Hepsi geri döndü, neredeyse eski günlerdeki gibi."

"Onu korumak için de iyi bir neden olabilir," dedi Kuhn. "O bir nakit ineği olurdu."

"Bunun bir saçmalık olmadığını varsayarsak, bu bize ne kazandıracak?" O'Dell sabırsızlıkla sordu.

Lucas, "Birlikte yaşadığı ya da onu koruyan her kimse ona baskı yapmanın yollarını aramaya başladık," dedi. "Medya ile ağır bir temas kurmamız gerekiyor."

"Neden?" dedi O'Dell.

"Çünkü onları hareket ettirmek zorundayız. Bizim için biraz propaganda yapmalarını sağlamalıyız. Bekker'i saklayan herkesin nasıl toplu katliama ortak olduğu hakkında konuşmalıyız. Bu yönde manşetlere ihtiyacımız var. Tek umutları onu ele vermek, cehaletlerini savunmak, dokunulmazlık almak. Onu açık alanda kovalamalıyız."

"Birini arayabilirim," dedi O'Dell.

"Doğru vurguya ihtiyacımız var..."

"Bir yolunu buluruz," dedi O'Dell. "Bu sabah hâlâ gazetecilerle konuşuyor musun?"

"Evet."

"Bir şeyler at o zaman..."

Toplantı sona erdiğinde O'Dell sandalyesinden hantalca kalktı, Lucas'a doğru eğildi ve, "Basın şeyine katılmak istiyoruz. Ben ve Lily."

Lucas başıyla onayladı. "Elbette." O'Dell başıyla onaylayıp odanın önüne doğru yöneldi ve Lucas Fell'e döndü. "Buradan çıkıyoruz."

Öğleden sonra?"

"Evet. Bize çit aratıyorlar," dedi. Saçlarındaki gri dokunuşla uyumlu gri gözleri vardı; beş-altı yaşlarındaydı, hafif yaralı bir gülümsemesi ve nikotin lekeli parmakları vardı.

"Tüm Bekker dosyalarının kopyalarını ya da çıktılarını alabilir miyim ya da kopyalayamadıklarımı ödünç alabilir miyim?"

"İşte burada," dedi ve kucağındaki klasör yığını okşadı.

O'Dell, Kennett'la konuştuğu odanın ön tarafından, "Davenport," diye seslendi. Lucas ayağa kalkıp oraya doğru yürüdü ve O'Dell, "Dick bana senin fikrinden, konferans olayından, Mengele'den bahsediyordu. Bu öğleden sonra arayıp ayarlayacağım. Önümüzdeki hafta gibi. Bir süredir hazırmış gibi yaparız."

Lucas başıyla onayladı. "Güzel."

"Koridorda görüşürüz," dedi O'Dell ve ayrıldı. O'Dell onunla konuşurken Lucas göz ucuyla Kennett'ın ağzının titrediğini görebiliyordu. İğrenme mi? "İşemem lazım."

O gittiğinde Lucas Kennett'e baktı ve "Ondan neden hoşlanmıyorsun?" diye sordu.

Kennett'in yüzünde beliren hoşnutsuzluk bir anda kaybolmuştu. Davenport'a uzun ve ölçülü bir süre baktıktan sonra, "Çünkü laftan başka bir şey yapmıyor. Manevralar. Manipülasyonlar. Domuz gibi görünüyor ama değil. O lanet olası bir örümcek. Yalan söylemekle doğruyu söylemek arasında bir seçim yapma şansı olsaydı, yalan söylerdi çünkü bu daha ilginç olurdu. İşte bu yüzden."

"İyi bir nedene benziyor," dedi Lucas, O'Dell'in arkasından bakarak. "Lily ondan hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Bunu anlayamıyorum," dedi Kennett. İkisi de odanın aşağısında Fell ile konuşan Lily'ye baktı. "Bu arada şu domuz-örümcek meselesi... Kıcıımı senin ellerine bıraktım. Eğer böyle düşündüğümü bilseydi, bir sonraki işim bir otoparkta trafiği yönetmek olurdu."

"Pek sayılmaz," dedi Lucas. Güç denklemleri o kadar basit değildi.

Kennett ona eğlenerek baktı. "Hayır. Pek sayılmaz. Ama o pislik başımıza bela olabilir."

İkisi de Lily'ye bakıyordu ve Lily başını koridora doğru eğdiğinde Lucas kapıya yöneldi. "Geliyor musun?"

Fell'e sordu.

Dosyalarından birinden başını kaldırdı. "Davetli miyim?" "Elbette. Yine de dikkatli olmalısın..."

Üç gazeteden ve iki televizyon kanalından muhabirler, iki TV kamerasıyla birlikte bekliyorlardı. Muhabirlerin keyfi yerindeydi, onunla şakalaşıyor, birbirleriyle gazetelerdeki sorunlar hakkında sohbet ediyorlardı. Hikâye üzerinde fazla düşünmemişlerdi: Röportajlar kolay ve gevşekti, Lucas'ın Minneapolis'te Bekker için kurduğu tuzağa ve Bekker'in kendisine odaklanmıştı.

Konuşma biterken televizyon muhabirlerinden biri Lucas'a, "Çabuk ol," dedi, "çünkü fazla zamanımız olmayacak... Michael Bekker'ı tanıyorsun. Hatta onu evinde ziyaret ettiniz. Onu nasıl tanımlarsınız? Kişisel tanıdıklarınızdan mı? Ona hayvan deniyor..."

Lucas, "Bekker'a hayvan demek hayvanlara hakarettir," dedi. "Bekker bir canavar. Onun ne olduğunu anlatmak için aklıma gelen tek kelime bu. O gerçek, canlı bir korku filmi ucubesi."

"Çok uzakta," dedi muhabir, tek tip mavi bir blazer ceket giymiş telaşlı bir sarışın. Kameramanına "Nasıl görünüyordu?" diye sordu.

"İyi görünüyordu, bunu kullanacaklar. Tepki verirken ters bir çekim yapalım..."

Muhabirler gittikten sonra, şişman adamların yaptığı gibi katlanır bir sandalyede bağdaş kurarak oturan O'Dell başıyla onayladı. "Bu iyiydi. Bekker'ın zeki ve yakalanması zor biri olduğunu ve her şeyin yapıldığını söylüyorsun." Ağır dudakları birkaç kez içeri girip çıktı. "Sarışın hatunun dediği gibi, 'Çok uzak.' "

BÖLÜM

6

Tropic of Sixth Avenue.

Gökyüzü asfalttan kaynaklanan kirlilik pusu yüzünden pembeydi ve ısı serapları ışık direklerini dansözler gibi titretiyordu. Fell külüstür Plymouth'u taksi trafiğinde itti, bir kolu camdan dışarıdaydı, parmaklarının arasında filtresiz bir sigara vardı, arka koltuktaki kişisel müzik kutusundan eski altın rock 'n' roll çalıyordu. The Doors, "Light My Fire."

"... klimayı tamir edecek kadar paramız yok," diyordu, "ama daha fazla evrak işi yapabilmek için üç bilgisayar terminali aldık ve bunlar yeni terminaller bile değil, yenileme..."

Siyah ve kahverengi kollar yanlarındaki kehribar rengi taksilerin şoför camlarından sarkarken, daha soluk renkli yolcular arkada yığılmış, kendi suları içinde kaynıyorlardı.

"Neden çitler?" Lucas sordu. Çitleri arıyorlardı. Ona söylendiğine göre Fell, Manhattan'ın imalat bölgesinde hırsızlık ve sanayi hırsızlığı konusunda uzmanlaşmıştı.

"Çünkü Kennett, Bekker'in yazdığı bu çatlak tıbbi makalelerden birini okuyordu ve Bekker'in sadece tıbbi izleme ekipmanı ile alabileceğiniz ölçümler yaptığını anladı. Makalelerden birinde radyal arterdeki bir kateterden alınan kan basıncından bahsediliyor. Doğru şeylere sahip olmalısınız..."

"Tıbbi malzeme evlerini kontrol edelim mi?"

"Evet, Kuzey Amerika'daki her yerde ve başlıca Japon ve Avrupalı tedarikçilerde. Hiçbir şey yok. Çalıntı mallar için hastaneleri kontrol etti ve bir şey çıkmadı, ama bir yerden alması gerekiyordu... İkincil kaynakları kontrol eden birkaç adam daha var..."

Bir trafik ışığında durdular. Kaldırımında bir meyve satıcısı, alnında ıslak bir bezle plastik bir çim sandalyeye oturmuş, inci saplı ince uçlu bir stiletto kullanarak kırmızı bir elmanın uzun kabuğunu soyuyordu. Yavaş hareket eden, pis kürklü, kaplan çizgili bir kedi yanından geçti, durup sarkan kabuğa baktı, sonra oluğa atladı, gün ışığındaki dünyaya son bir kez baktı ve kanalizasyona düştü. Sıcaktan kurtulmak için her şeyi yapardı.

"... bir tür ısı inversiyonu ve sıcaklık geceleri hiç düşmüyor, anlıyor musun? İşte o zaman işler tuhaflaşıyor," dedi Fell, arabayı kavşaktan geçirirken. "Bir keresinde bir PR'cının yaşlı kadınının kafasını sıkıştırdığı bir ihbar aldım..."

"Bir ne?"

"Puerto Rican. Porto Rikolu bir adam yaşlı karısının kafasını tuvalete sokmuş ve kadın boğulmuş, adam bunu çok sıcak olduğu ve kadın susmadığı için yaptığını söylemiş..."

Checks Cashed'ın ve Meksika ve Hint restoranlarının yanından, şarküterilerin ve dog-'n'-kraut standının pis kokusunun yanından, alınlarında kırmızı noktalar ve kipalar olan ve "Osurmak Yok" yazan esprili tişörtler giyen insanların yanından, serserilerin ve parlak yakalı dokuz yüz dolarlık bol dizli takım elbiseler giyen güneş gözlüklü Mafya özentilerinin yanından geçtiler.

Önünde 45'lik silueti olan bir tişört giyen iri yarı bir kadının yanından geçti. Gazete tarzı bir harita oku silahın namlusunu gösteriyordu ve üzerinde "New York Şehrinin Resmi Haritası: Buradasınız." yazıyordu.

"İşte Lonnie," dedi Fell, arabayı kaldırıma yanaştırırken. Arkalarındaki bir taksi korna çaldı ama Fell aldırmadı ve indi.

"Hey, lanet olsun..."

Fell başparmağı ve işaret parmağıyla bir tabanca yaptı ve taksiciye doğrultup tetiği çekti ve arabanın etrafında ilerlemeye devam etti. Lonnie ters dönmüş bir plastik şişe kasasının üzerine oturmuş, kulağına bir Walkman takmış, aldığı sese göre başını sallıyordu. Fell yürüyüp ayak parmağıyla kasaya vurduğunda başka tarafa bakıyordu. Lonnie geriye çekilip kafasını kaldırdı, sonra da kulağındaki fişi çıkardı.

"Hey..." Lucas onun önünde, diğer tarafa döndü. Kaçacak yer yoktu.

Fell, "Pazartesi günü Al Kunsler'e üç yüz adet hipodermik şırınga satmışsın," dedi. "Onları nereden aldığını ve başka neler aldığını bilmek istiyoruz. Tıbbi malzeme."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi Lonnie. Kaşlarının etrafında yara izleri vardı ve burnu ağzının ortasıyla tam olarak aynı hizada değildi.

"Hadi ama Lonnie. Bunu biliyoruz ve pek de umurumda değil," dedi Fell sabırsızlıkla. Alnı sıcaktan nemlenmişti. "Bize bulaşırsan seni indiririz. Bize söylersin, biz de çeker gideriz. Ve inan bana, bu bulaşmak istemeyeceğiniz bir şey." "Öyle mi? Neler oluyor?" Ayağa kalkmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Ama Lucas elini omzuna koydu ve o da sandığın üzerine geri yerleşti.

"Şu meyveli kek Bekker'ı arıyoruz, tamam mı? Tıbbi malzeme alıyor. Tedarikçiler arıyoruz. En az bir tane biliyorsun..."

"Şu Bekker denen adamdan bilmiyorum," dedi Lonnie. "O zaman bize onları nereden aldığını söyle," dedi Lucas.

Lonnie kimin izlediğini görmek istercesine etrafına bakındı. "Atlantic City. Moteldeki bir adamdan."

"Onları nereden bulmuş?" Lucas sordu.

"Ben nereden bileyim? Belki sahilden." "Lonnie, Lonnie..." dedi Fell.

"Bak, Atlantic City'ye biraz düz aksiyon için gittim. Biliyorsun, artık buralarda düzgün bir aksiyon bulamazsın..."

"Evet, evet..."

"... Motelde bir adamla tanıştım ve bazı malları olduğunu söyledi, ben de 'Neyin var?' diye sordum. O da 'Her çeşit mal' dedi. Öyle de yaptı. Bir milyon takım Snap-On aleti, bazı bilgisayar TV şeyleri, deri uçuş çantaları, kemerler, takım elbiseler ve bu iğneler vardı."

"Ne kullanıyordu?" Lucas sordu.

"Cadillac."

"Yeni mi?"

"Hayır. Eski. Beyaz çatılı, limonlu turta renginde, kocaman, yeşil bir tane."

"Sence hala orada mıdır?"

Lonnie omuz silkti. "Olabilir. Bir süredir oradaymış gibi görünüyordu. Yolun aşağısında bazı kızlar olduğunu biliyorum, onlarla parti yapıyordu, onu tanıyormuş gibi davranıyorlardı..." - - Yarım düzine başka çite dokundular, küçük çaplı dolandırıcılar. Fell yarım saatlik aralıklarla bir ankesörlü telefon bulup arama yapıyordu.

"Evde kimse yok mu?"

"Evde kimse yok," dedi ve daha fazla çit aramaya başladılar.

Fell bir kovboy kıızıydı, diye düşündü Lucas onun sürüşünü izlerken. Bronx'ta yersiz ve zamansız doğmuştu. Dakotas ya da Montana'ya yakışırdı: kemikli, geniş omuzlu ve yüksek elmacık kemikli, kıvrıcık kızıl saçları tokalarla yüzünden uzak tutulmuştu. Ağzının ucundaki yara iziyle.

Devriye görevindeyken bir bira şişesinin kırık boynuyla bıçaklandığını söyledi. "Pisliklerin birbirini öldürmesini engellemeye çalıştığınızda başınıza bunlar gelir."

Babe Zalacki dişleri dökülmeden önce bir zamanlar bebek olabilirdi. Başını salladı ve dişsiz pembe gülümsemesiyle Lucas'a baktı: "Tıbbi şeylerden anlamam," dedi. "En fazla birkaç hafta önce üç yüz kutu Huggies aldım. Şimdi Huggies, Huggies satabilirsiniz. Onları Harlem'e götürüp sokak köşelerinde böyle satabilirsin..." Parmaklarını şıklattı. "Ama tıbbi bok... kim bilir?"

Sokağa döndüğünde Fell, "Güneş batıyor" dedi.

Lucas batı tarafında tozlu bir güneşin asılı durduğu gökyüzüne baktı. "Hâlâ sıcak."

"Ağustos'u bekle. Ağustos sıcaktır. Bu bir şey değil... Bir telefon etsen iyi olur."

Caddenin yukarısında, kot ceketli kel bir adam bir binaya doğru döndü, elini binaya dayadı ve işlemeye başladı. Lucas adamın işini bitirip kendini toparlamasını ve sokağa devam etmesini izledi. Sorun yoktu.

Fell geri geldi ve dedi ki, "Evde. Telefon meşgul."

Yarım saat boyunca, ışıklar sönmeye başladığında, sudan çok uzak olmayan bir depo bölümünden geçtiler. Fell sonunda yavaşladı, bir U dönüşü yaptı ve sağ taraftaki tekerlekleri kaldırıma çarptı. Motoru durdurdu, radyosunu arka koltukta yere koydu, koltuğun altından bir tabela çıkardı ve gösterge paneline fırlattı: "İçeride radyo yok."

"Polis arabası bile mi?"

"Özellikle de bir polis arabasında - polis arabalarında her türlü güzellik vardır. En azından onlar böyle düşünüyor."

Lucas dışarı çıktı, gerindi, esnedi ve başparmağını bel hizasında, ceketinin altında, Bianchi kılıfının derisine değene kadar gezdirdi. Sokak derin gölgeler içindeydi, tuğla duvarlarda kapı nişleri ve kepenkli araba garajları vardı. Üzerinde görünür bir işaret ya da numara bulunmayan kırmızı tuğladan bir küp, bir Looney Tune gibi tepesinde belirliyordu. Karanlık pencereler üç kat yukarıdan başlıyordu; uzun ve dardılar ve üçüncü kattan on birinci kata kadar oniks kadar karanlıktılar. En üst katın yarısı aydınlıktı.

Fell, "Işıklar yanıyor," dedi.

"Yaşamak için tuhaf bir yer," dedi Lucas etrafına bakınarak. Hurda kâğıtlar, sıcak ve nemli bir nehir esintisiyle tembel tembel caddede ilerliyordu. Esinti, dişleri dökülmüş yaşlı bir adamın nefesi gibi kokuyordu. Hudson'a yakın, yirmili yaşlarda bir yerdeydiler.

"Jackie Smith tuhaf bir adam," dedi Fell. Lucas kapıya doğru bir adım attı ama kadın onun kolunu yakaladı. "Yavaş ol. Bana bir dakika ver." Çantasını karıştırdı ve bir paket Luckys çıkardı.

"Sende kötü bir şey var," dedi Lucas onu izleyerek.

"Alışkanlık." "Evet ama en azından çalar saate ihtiyacım yok."

"Ne?" İçine girdi.

"Her sabah saat tam yedide öksürerek uyanıyorum." Lucas gülümsemeyince ona baktı ve, "Bu bir şakaydı, Davenport," dedi.

"Evet, içimden gülmekten ölüyorum," dedi. Sonra gülümsedi. Fell bir Lucky'yi bir kibrit paketinin arkasına vurdu, iki parmağıyla çevirme hareketiyle ağzına soktu, eliyle kavradı ve yaktı.

"Beni sikip atmayacaksın, değil mi?" diye sordu, gözlerini ona dikerek.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Lucas. Bir parmağını yakasıyla boynu arasına soktu. Boynu zımpara kâğıdı gibi hissediyordu. Yakasının etrafındaki halka ölümcül bir hastalık olsaydı onu gömüyor olurlardı.

Fell, "Bekker'in tutuklandıktan sonraki fotoğraflarını gördüm," dedi. "Biri yüzünü blendera sokmuş gibi görünüyordu. Bunu New York'ta, Jackie gibi şehir merkeziyle bağlantılı biriyle yaparsanız, kariyeriniz blendera girer."

Lucas, "Benim bir kariyerim yok," dedi.

"Biliyorum," dedi Fell. "Dört yıl daha ve ben yokum. Bir an önce o."

"Çıkınca ne yapacaksın?" Lucas sordu, O sigara içerken konuşuyordu. Başını geriye eğdi ve tekrar yukarı baktı. New York'ta, sadece on iki katlı binalarda bile bunu yapıyor gibiydi.

Fell, "Hollywood, Florida'ya taşınacağım ve üstsüz garson olarak işe gireceğim," dedi.

"Ne?" Onu yere indirdi, ürküttü. "Şaka, Davenport," dedi.

"Doğru." Tekrar yukarı baktı, sokakta döndü. "Kim bu adam?"

Bir nefes çekti, öksürdü ve yumruğuyla ağzını kapattı. "Jackie mi? Oldukça iriymiş. Konuştuğumuz diğerleri orta boylu ya da küçük çaplı kişilerdi. Jackie bir toptancı. Şehir merkezinde onlardan üç ya da dört tane var. Birisi bir kamyon dolusu Sony kaçırdığında, toptancılardan biri onu alır ve küçük çaplılara dağıtır. Jackie canı isterse Bekker'da elli, altmış ya da yüz kişiye haber verebilir. Eğer isterse. Ve bu adamlar muhtemelen bir milyon keş ve hırsızla konuşabilir. Eğer isterlerse."

"Eğer tüm bunları biliyorsan...?" Adam soğuk bir merakla ona baktı. Arkalarından bir adam köşeyi döndü, kaldırımında durduklarını gördü ve köşeyi dönerek gözden kayboldu.

"Fell sözlerine şöyle devam etti: "Kendine ait bir işi var. "Eğer birinin altı zilyon somunu varsa ve bunlarla birlikte hiç cıvatası yoksa, o

Jackie'yi arar. Jackie onları satın alır ve ihtiyacı olan birini bulur. Hepsi yasal. Onu takip ederseniz, bütün gün depolara girip çıktığını görürsünüz, günde on ya da yirmi tane, haftanın her günü farklı depolara. Her türlü insanla konuşur. Yüzlercesiyle. Bu karmaşanın içinde bir yerlerde sekiz on kişi onun için çalışıyor, bu yasal depoların arka kapısından çit işini yürütüyorlar... Zor iş dostum. Yaptığını biliyorum ama çöplüklerini bulamıyorum."

"Seni tanıyor mu?"

"O benim kim olduğumu biliyor," dedi. "Bir keresinde üç gün boyunca buranın dışında oturup gelen gideni izledim. Ehliyet numaralarını kontrol ettim. Boktan daha soğuktu. Kar yağmayacak kadar soğuk olduğunda nasıl olur bilir misin?"

"Evet. Ben..."

"Minnesota. İşte böyle," dedi sokağa bakıp hatırlayarak. "Üçüncü gece, bir adam binadan çıktı, ortağım ve benim penceremize vurdu ve bize Jackie Smith'in izniyle bir termos sıcak kahve ve birkaç hindili sandviç verdi."

"Hmph." Ona baktı. "Anladın mı?"

Fell, "Kahveyi adamın ayakkabılarının üzerine döktüm," dedi. Dışlerinin arasından konuşuyordu. Son bir nefes çekti, adama sırtıttı ve sigarasını sokağa fırlattı, sigara kıvılcım yağmuruna dönüştü. "Aptal herif beni bir hindili sandviçle satın alabileceğini sandı... Hadi, yapalım şu işi."

Depo kapısı, paslanmaz çelik çubukların etrafına dökülen inç kalınlığında camdan inşa edilmişti ve altı fit daha içeride aynı ikinci bir kapı vardı. İki kapı arasındaki duvara bir video kamera monte edilmişti. Fell, üzerinde "Üst" yazan kapı ziline bastı. Bir dakika sonra elektronik bir ses "Evet?" dedi.

Fell hoparlöre doğru eğildi. "Dedektif Fell ve Davenport Jackie Smith'i görmek istiyor."

Kısa bir duraklamanın ardından ses, "İçeri girin ve rozetlerinizi kameranın önünde tutun" dedi.

Kapı kilidi çaldı ve Fell kapıyı çekerek açtı ve içeri girdiler. Şimdi iki kapı arasında, rozetlerini ellerinde tutuyorlardı.

kameranın önünde. Bir saniye sonra ikinci kapının kilidi çaldı. "Asansörle on ikiye çıkın. Aşağıya doğru iniyor," dedi ses.

İkinci kapının ardında sarı boyalı beton **bloklardan** oluşan steril bir lobi bekliyordu. Pencere yoktu, sadece asansör kapıları ve lobinin en ucunda çelik bir yangın kapısı vardı. Asansörler sol taraftaydı ve tavana yakın bir tel kafese monte edilmiş başka bir video kamera onları izliyordu.

"İlginç," dedi Lucas. "Bir kasanın içindeyiz."

"Evet. Jackie seni istemeseydi buraya kadar gelmen çok zor olurdu. Muhtemelen bunu aceleyle yapmak için plastiğe ihtiyacın olacak. Sonra yangın kapısından geçip merdivenleri bulman gerekirdi, asansörün yukarıda ve kilitli olduğunu varsayarsak. O zamana kadar Jackie gitmiş olur tabii. Eminim bir yerlerde bir sığınağı vardır..."

"Ve muhtemelen bütün bunları kaydediyordur," dedi Lucas.

Fell omuz silkti. "Onu elde etmek isterdim ve bunu düşündüm - bu bir sır değil." Yarı yolda, "Rothenburg'la aranda bir şey mi var?" dedi.

Ona doğru baktı. "Neden?"

"Sadece merak ettim," dedi. Yerdeki tezgâhta titreyen rakamları izlediler ve sonra kadın, "İçeri girdiğinde sana bakışından bir şeyiniz olduğunu düşündüm," dedi.

"Hayır..."

Başını salladı; ona inanmıyordu. Sonra asansörün kapıları açıldı ve en alt kattakinin aynısı olan bir lobiye girdiler: sarı boyalı beton blok ve bir duvara yerleştirilmiş gri bir çelik kapı. Bir köşeye başka bir video kamera monte edilmişti.

"İçeri gel," dedi bedensiz ses. Çelik kapı

Harikalar Diyarı'nın üzerine açıldı.

Lucas, Fell'i yarım ay şeklindeki, devasa bir odaya bakan yükseltilmiş ahşap güverteye kadar takip etti. On ya da on iki bin metre kare, diye düşündü Lucas, çoğu açıktı. Farklı faaliyet alanları duvarlar yerine mobilyalar, ışıklar ve halıyla tanımlanmıştı. Mutfak sağ taraftaydı; sarışın bir adam ocağa bakıyordu ve taze sıcak ekmek kokusu odayı sarmıştı. Solda, yarı yolda

Arkada, siyah saçlı bir adam elinde golf sopasıyla suni çimin üzerinde duruyordu.

Koridordan gelen ses "Buraya," dedi ve golf sopalı adam onlara el salladı. Fell, bir dönüm gibi görünen mobilyaların arasından geçerek yolu açtı.

Belli bir tarzı olmayan karmakarışık bir mobilya, diye düşündü Lucas: Sanki bir kamyonun arkasından düşmüş gibiydi. Ya da farklı fabrikalardan gelen farklı kamyonlardan. Büyük bir Doğu halısının üzerinde dört direkli, kral boy bir İngiliz yatağı duruyordu ve üzeri Amerikan işi bir yorganla örtülmüştü. Altı metrelik bir projeksiyon televizyonu yatağa bakıyordu ve üç adet tripoda monte edilmiş video kamera yatağı gösteriyordu.

Televizyonun arkasında, omuz yüksekliğindeki hoparlörlerden oluşan yarım daire şeklindeki bir duvar, bir sohbet çukurunu çevreliyordu; ortadaki mermer kaplı masada bir dizi CD ve kaset ekipmanının yanı sıra bin ya da daha fazla kompakt diskten oluşan bir kütüphane bulunuyordu. Müzik setinin altındaki zemin sert ahşaptı ve hayvan derileriyle kaplıydı: kaplan ve jaguar, dikişli kunduz, bir bufalo cübbesi, vizon olabilecek şık ve koyu renkli bir kare. Hoparlörlerden Erroll Garner'ın "Mambo Carmel" şarkısı duyuluyordu.

Yatağın ötesinde ve yatakla spor alanı arasında, büyük boy bir telefon kulübesi gibi yerden yükselen cam bir duş kabini vardı. Yanında birbirine bakan iki tuvalet ve diğer tarafta kocaman bir küvet vardı.

Smith spor alanında, arka duvarın üçte ikisi kadar ileride bekledi. Duvar üç ya da dört kapıyla delinmişti. Demek daha fazla oda vardı, diye düşündü Lucas.

Sırtını onlara dönmüş olan Smith bir golf sopasını salladı, bir golf topunu ağa soktu, başını salladı ve sopayı duvara asılı bir çantaya koydu. Arkasında, yükseltilmiş bir yüzey üzerine inşa edilmiş gerçek bir çim golf sahası gibi görünen şeyin üzerinde yanmayan bir dizi ışık bekliyordu. Yeşil alanın ötesinde, antika bir bardo masasının üzerinde vitray bir lamba asılıydı; odanın arka tarafında ise duvara asılı bir basketbol filesi vardı. Onun altında, serbest atış çemberinin tepesine kadar uzanan bir saha vardı.

"Başımı eğemiyorum," dedi Smith. Golf ayakkabıları suni çimin üzerinde sürtünerek onlara doğru yürüdü. Smith kısa boylu, fıçı göğüslü, fıçı bağırsaklı bir adamdı.

siyah saçlıydı. Siyah pilili pantolonunun içine siyah bir golf gömleği giymiş, belini dokuma deri bir kemerle sarmıştı. Boynunda Aziz Christopher madalyasına benzeyen altın bir zincir sallanıyordu. Fell'e gülümsedi ve elini uzattı. "Sen geçen yıl beni izleyen polissin..."

Fell eli görmezden geldi. "Sizinle bu Bekker denen adam hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi açıkça. "Bu insanları doğrayan adam..."

"Ucube," dedi Smith. Elini geri çekti, koyacak bir yer bulamadı ve sonunda pantolonunun cebine soktu. Şaşkındı, bıyıkları titriyordu. "Neden benimle konuşuyorsun?"

"Paraya ve uyuşturucuya ihtiyacı var ve bunları yasal yollardan elde edemiyor," dedi Lucas. Sürüş alanını geçip green'e doğru ilerledi. Green'in yüzeyi diz yüksekliğindeydi ama çeşitli konturlar sağlamak için bombeliydi. Uzandı ve parmaklarını çime bastırdı. Gerçek çim, özenle biçilmiş, serin ve dokunulduğunda hafif nemli.

Smith heyecanla, "İşte bu harika bir proje," dedi. Bir uzaktan kumanda aldı, bir dizi düğmeye dokundu ve yeşil alanın üzerindeki ışıklar titreyerek yandı. "Bunlar özel yetiştirme ışıkları," dedi aydınlatma armatürünü göstererek. "Güneşle aynı spektrumda. Şuradaki Joe, farklı çimler hakkında her şeyi bilir, bunu o kurdu. Bu hakiki bükülmüş çim. Bunu doğru şekilde yapmak bir yılını aldı."

Smith yeşil alana çıktı, hafifçe yürüdü ve sonra dönüp Lucas'a baktı. İşe geri dönmüştü: "Yani bu adamın paraya ve uyuşturucuya mı ihtiyacı var?"

"Evet. Ve bunu ağınızda duyurmanızı istiyoruz. Birileri onunla uğraşüyor ve biz de onu istiyoruz. Şimdi."

Smith uzak uca yaslanmış bir golf sopası aldı. Üç top bir rafta bekliyordu ve onları çıkardı, ilkini hizaladı, vurdu ve ıskaladı. Top fincanın yanından yuvarlandı ve iki metre ötede durdu.

"Yirmi iki fit. Fena değil," dedi. "Böyle uzun bir gecikme yaşadığınızda, topu bardağın iki metre yakınına getirmeye çalışırsınız. Bir rögar kapağına atış yapıyormuş gibi davranırsınız. Tek vuruşluk golfün sırrı budur. Polisler golf oynar mı?"

Fell, "Haber yaymanız gerekiyor," dedi.

"Göbek deliğime doğru konuş, dedi Kırmızı Başlıklı Kız," dedi Smith. Bir vuruş daha yaptı ve bıraktı. Top fincanın üç metre ötesine yuvarlandı. "Siktir et," dedi. "Sinirler. Üzerimde baskı kuruyorsunuz."

"Kablo falan yok," dedi Lucas sessizce. "İkimizde de kablo yok. Biraz yardıma ihtiyacımız var."

"Benim bundan kazancım ne olacak?" Smith sordu.

"Vatandaşlık gururu," dedi Lucas. Sesinin tonu biraz düşmüştü ama Smith fark etmemiş gibi yaptı ve son topu dizdi.

"Sivil gurur mu? New York'ta mı?" Adam homurdandı, başını kaldırdı ve şöyle dedi: "Kullandığım dil için özür dilerim Dr. Fell... Her neyse, bu ağ hakkında neden bahsettiğinizi gerçekten bilmiyorum."

Gözlerini kısarak yeşilin etrafında yürüdü. Sarışın adam elinde dumanı tüten ekmek dilimleriyle kaplı bir porselen tabakla yaklaştı. "Taze ekmek isteyen var mı? Sade ve sarımsaklı tereyağımız var..."

"Ekmeğin canı cehenneme," dedi Fell. Lucas'a baktı. "Ona ulaşamıyoruz. Belki de itfaiyeye kontrol ettirmeliyiz..."

Lucas, "Hayır, gerçekten bağlantıları olan bir adamla siyasi işler yürümez," dedi. "Bay Smith'in bağlantıları var gibi görünüyor."

Smith gözlerini kısarak ona baktı. "Sen de kimsin? Seni hatırlamıyorum..."

"Burada danışman olarak işe alındım," dedi Lucas. Sürüş ağına geri döndü, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki diğerleri kelimeleri zar zor seçebiliyordu. Golf çantasından bir üç demir çıkardı ve ona baktı. "Eskiden Minneapolis'te çalışıyordum, ta ki polislikten atılana kadar. Bekker'ı ilk kez yakaladım ama iyi bir arkadaşımı öldürmeden önce değil. Boğazını kesti. Geldiğini görmesine izin verdi. Onu bekletti. Sonra da boynunu testereyle kesti... Elleri bağlıydı, karşı koyamadı. Daha sonra, Bekker'ı yakaladığımda..."

Smith aniden, "Yüzü mahvoldu," dedi.

"Doğru," dedi Lucas. Elinde demirle geri dönmüştü. "Yüzü tamamen mahvolmuş."

"Dur bir dakika," dedi Fell.

Lucas onu görmezden gelerek golf sahasına atladı ve Smith'e doğru yürüdü. Göz ucuyla Fell'in elinin kaydığını gördü.

Omuz çantasının kıvrımına. "Ve onu mahvetme konusunda endişelenmedim. Neden biliyor musunuz? Çünkü kendime ait çok param var ve işe ihtiyacım yoktu. Hiçbir işe ihtiyacım yok."

"Ne diyorsun lan sen..." Smith geri çekildi ve hızla sarışına baktı.

"... Ve Bekker beni gerçekten çok kızdırdı," dedi Lucas Smith'e, sesi diğer adamının üzerindeydi. Gözleri kocaman açılmıştı, boynundaki tendonlar gömleğinin yakasını zorluyordu. "Yani gerçekten çok sinirlendim. Elimde büyük, keskin bir arpacığı olan bir tabanca vardı ve onu yakaladığımda yüzüne arpacıkla, yüz olduğu anlaşılmayana kadar vurdum. Ondan önce Bekker gerçekten çok güzeldi, tıpkı bu lanet yeşil gibi..."

Lucas dönüp üç demirli sopasını savurdu, mükemmel çime doğru uzun ve süpürücü bir vuruş yaptı. İki kiloluk bir toprak ve çim parçası platformdan bilardo masasının üzerine sıçradı.

"Bekle, bekle..." Smith ellerini sallayarak durdurmaya çalışıyordu.

Sarışın porselen tepsiyi bir kenara bırakmıştı ve eli sırtının küçük kısmına doğru gitti ve Fell tabancasını çıkarmış, kafasına doğrultmuştu ve "Hayır, hayır, hayır..." diye bağıyordu.

Lucas sopayı bir tırpan gibi sallayarak, çığlıklar atarak, Smith'in etrafında dolaşarak, tükürüğünü Smith'in siyah gömleğine sıçrayarak devam etti. "Suratına vurduk, orospu çocuğunun suratına vurduk, suratına nasıl vurduğumuza inanamazsın."

Nefes nefese durduğunda, yeşilin yüzeyinde bir düzine düzensiz yarık vardı. Lucas dönüp sarışın adama baktı. Platformdan atlayıp ona doğru yürüdü.

"Bir silah çıkaracaktın," dedi.

Sarışın adam omuz silkti. Omuzları bir halterci gibi ağırdı ve ayaklarını yere basarak kaydı.

"Bu beni gerçekten kızdırıyor," diye bağırdı Lucas ona.

"Tanrı aşkına, durun!" dedi Fell, sesi alçak ve ısrarcıydı.

Lucas demiri bir kez daha, hızla, şiddetle önce yukarıya, sonra aşağıya savurdu. Sarışın irkildi ama demir taze pişmiş ekmeğı ve altındaki tabağı parçaladı. Porselen parçaları yerde sıçradı ve adam, "Ve bize rüşvet vermeye çalıştı..." diye bağırdı.

Sonra koştu, sendeledi, Smith'e döndü ve sopayı bir kılıç gibi doğrulttu.

"Arkadaşın olmak istemiyorum. Anlaşma yapmak istemiyorum. Sen lanet olası bir pisliksin ve burada olmak bana kendimi kötü hissettiriyor. Sana söylediğim şey, bunu ağına yaymanı istiyorum. Ve beni aramanı istiyorum. Lucas Davenport. Midtown South. Eğer aramazsan, seni altı farklı şekilde mahvederim. New York Times'la konuşurum, News'le konuşurum, Eye Witness News'le konuşurum, onlara senin fotoğraflarını veririm ve Bekker'la çalıştığını söylerim. Bunun işe ne faydası olur? Ve geri gelip seni şahsen mahvedebilirim, çünkü bu Bekker meselesi benim için ciddi bir mesele."

Yarım daire çizerek döndü, nefesi yavaşladı, kapıya doğru bir adım attı, sonra aniden sopayı bir helikopter bıçağı gibi mutfağa savurdu. Bakır bir tencereyi duvardaki bir çiviye çarptı, ocaktan sekti ve tencereyle birlikte yere düştü. "Uzun demirlerle hiç iyi olamadım," dedi.

Binadan çıkarken Fell, Lucas sırtmaya başlayana kadar onu izledi.

"Boktan bir şey, ha?" dedi ona bakarak. "Buna inandım," dedi ciddi bir şekilde.

"Destek için teşekkürler. Sarışının pek bir şey yapacağını sanmıyorum..."

Başını iki yana salladı. "Bu komikti; yani, komik-garip. Bu adamı görene kadar Jackie Smith'in eşcinsel olduğunu bilmiyordum. Bu eşlerle uğraşmak gibi bir şey, ama daha kötüsü. Birine vurursanız diğeri bıçakla peşinize düşebilir..."

"Eşcinsel olduklarından emin misin?"

"Raggedy Ann'in kasıklarında pamuk var mı?"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Lucas gülerek. "Evet, eşcinsel olduklarına eminim demek," dedi kadın.

"Nasıl oldu da size Dr. Fell dedi?" Lucas sordu. "Siz doktor musunuz?"

"Hayır. Bu bir tekerlemeden: 'Sizi sevmiyorum, Dr. Fell; nedenini söyleyemem; ama şunu biliyorum ve çok iyi biliyorum: Seviyorum

sizi sevmiyorum, Dr. Fell.' "

"Etkilendim," dedi Lucas.

"Birkaç tekerleme biliyorum," dedi Fell, Luckys paketini almak için çantasını karıştırırken. "Old King Cole'u dinlemek ister misin?"

"Smith'i kastediyorum. Kafiyei bilmek."

"Seni etkilemiyorum, ha?" Sigarasını ağzına götürdü, gözleri ona dikilmişti.

"Henüz bilmiyorum," dedi. "Belki..."

Barbara Fell Yukarı Batı Yakası'nda yaşıyordu. Arabasını Midtown South'a bırakmışlar, bir taksi bulmuşlar ve kadın da "Mahallede iyi bir bar var. Neden gelip bir içki içmiyorsunuz, rahatlayın ve oradan bir taksi çağırın."

"Pekâlâ." Başını salladı. Onunla biraz daha zaman geçirmeye ihtiyacı vardı.

Altıncı Cadde'de kuzeye doğru ilerlediler, Central Park'a yaklaştıkça kaldırım trafiği artıyor, turistler kaldırımlarda kol kola yürüyordu.

"Çok büyük," dedi Lucas sonunda, pencereden şehrin geçişini izlerken. "İkiz Şehirlerde, şehirdeki her pislik hakkında bir şeyler öğrenebilirsiniz. Burada..." Dışarı baktı ve başını salladı. "Burada, nereden geldiğini asla bilemezsin. Başka yerlerde yağmur damlaları olduğu gibi sizde de pislikler var. Burası evrenin koltuk altı."

"Evet, ama oldukça güzel olabilir," dedi. "Tiyatrolar, sanat müzeleri var..."

"En son ne zaman tiyatroya gittin?"

"Bilmiyorum, gerçekten bunu karşılayamam. Ama yani, eğer yapabilseydim." "Doğru."

Ön koltukta oturan taksi şoförü kendi kendine mırıldanıyordu. Şoför ön camdan boş gözlerle bakarken, başını duyulmamış bir ritme göre sallarken, herhangi bir melodi yoktu, sadece ses seviyesi ve yoğunluğu değişiyordu. Elleri direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyazdı. Lucas sürücüye baktı, sonra Fell'e baktı ve başını salladı. Kadın güldü ve o da sırtarak pencereye geri döndü.

Bar küçüktü, özenle aydınlatılmıştı, neşeliydi. Barmen Fell'e ilk adıyla seslendi ve arka taraftaki bir kabini işaret etti. Lucas girişe bakan koltuğa oturdu. Bir garson geldi, ona baktı, Fell'e baktı, "Ooo." dedi.

Fell, "Kesinlikle iş" dedi.

"Her zaman öyle değil mi?" dedi garson kız. "Louise'in çocuğu olduğunu duydun mu, kız bebek, iki kilo dört ons?"

Lucas garsonla sohbet eden Fell'i izledi. O belirsiz gülümsemesiyle biraz yorgun, biraz yalnız görünüyordu.

"Ee," dedi Lucas'a dönerek. "Minnesota'da gerçekten kışınız donuyor mu? Yoksa bu sadece..."

Havadan sudan, bar muhabbeti. İkinci bir içki. Lucas bir mola bekliyor, bekliyor.

Anladım. İnce bir adam içeri girdi, bir kadının yanağına dokundu ve karşılığında hızlı bir öpücük aldı. Sarışındı, özenle giyinmişti ve bir süre sonra Fell'in başının arkasına baktı, dokunduğu kadına bir şeyler söyledi, sonra dikkatle Lucas'a baktı.

"Bir adam var," dedi Lucas, masaya doğru eğilip alçak sesle konuşarak. "Ve sanırım sana bakıyor. Barın yanında..."

Başını çevirdi ve parladı. "Mica," diye seslendi. Lucas'a, "Eskiden benim kuaförümdü. Şehir merkezine taşındı." Kabinden çıkıp bara doğru yürüdü. "Ne zaman döndün...?"

"Sen olduğunu sanmıştım..." Mica söyledi.

Mica Avrupa'ya gitmişti; bir hikâyeye başladı. Lucas birasını yudumladı, ayaklarını karşı koltuğa doğru kaldırdı, Fell'in çantasını ayak bileklerinin arasından yakalayıp içeri çekti. Çantayı karıştırdı, gözden kayboldu, izliyordu. Garson kız ona doğru baktı, kaşlarını kaldırdı. Başını iki yana salladı. Yanına gelirse, Mica'nın hikâyesi çok erken biterse, Fell sigara almak için acele ederse...

İşte. Anahtarlar. Bütün gün onları vurmak için bekledi.

Elindeki anahtarlığa baktı, altı anahtar vardı. Üç iyi aday. Cebinde bir zamanlar toplu iğne koyduğu düz plastik bir kutu vardı. İğneleri atmış ve hem altını hem de kapağını ince bir modelleme kili tabakasıyla doldurmuştu. Kutudaki ilk tuşa bastı.

kil, çevirdi, tekrar bastı. Sonra ikinci anahtar. Üçüncü anahtarı kapağın içinde yaptı; baskıları birbirine çok yakın yaparsa kil bozulma eğilimi gösterirdi... Kutunun içine baktı. İyi, temiz baskılar, altı tane.

Fell hâlâ konuşuyordu. Anahtarları çantasına geri soktu, ayak bilekleriyle kavradı, koltuğuna doğru kaldırdı...

Nabız amatör bir hırsızınki gibi atıyor.

Tanrım.

Aldım onları.

BÖLÜM

7

Lily ertesi sabah aradı, "Onları buldum," dedi. "Kahvaltıya gidiyoruz..."

Lucas Fell'i aradı ve onu tam dairesinden çıkarken yakaladı. "O'Dell aradı," dedi. "Benimle kahvaltı etmek istiyor. ona. Muhtemelen saat 10'a kadar aşağı inemeyeceğim."

"Pekala. Lonnie'nin bize bahsettiği Atlantic City'de Cadillac'ı olan adamı araştıracağım. Fazla sürmez..."

"Tabii adam tıbbi malzemelerle ilgilenmiyorsa. Belki de tek eşyası şırıngalar değildi."

"Evet..." Bunun saçmalık olduğunu biliyordu ve Lucas telefona sırtıttı.

"Hey, çivi çakıyoruz. Sonra sana yemek ısmarlarım."

Lakota Oteli eskiydi ama New York'a göre bakımlıydı. Lucas'ın masa oyunlarını üreten yayın şirketine yakındı, restoranlara elverişliydi ve ayaklarının takılmadığı yatakları vardı. Bu özel odadan, aşağıdaki çatının üzerinden cam kenarlı bir ofis binasının pencerelerine bakıyordu. Harika değildi ama kötü de değildi. İki komodini, bir yazı masası, bir şifonyeri, bir pencere kenarı koltuğu, kumandası çalışan renkli bir televizyonu ve açtığında otomatik olarak yanan ışığı olan bir dolabı vardı.

Dolaba gitti, bir evrak çantası çıkardı ve yatağın üzerinde açtı. İçinde bir monoküler, telefon klipsli bir kaset kaydedici ve yarım düzine film rulosu olan bir Polaroid Spectra fotoğraf makinesi vardı. Mükemmel. Evrak çantasını kapattı , hızlı bir yolculuk yaptı

ve caddeye geri döndü. Telefon kulübesi büyüklüğündeki lobide dolaşan bir belboy, "Taksi, Bay Davenport?" diye sordu.

"Hayır, arabam geliyor," dedi. Dışarıda, aceleyle bir kahvaltı barına gitti, balmumu kartonda bir bardak portakal suyu aldı ve tekrar dışarı çıktı.

Bir gece önce Fell'den ayrıldıktan sonra Lily'nin dairesine gitmiş ve anahtar taklitlerini ona vermişti. Lily bunları bir gecede ve gizlice yaptırabilecek bir istihbarat subayı tanıyordu.

"Eski dost mu?" Lucas sordu.

"Evine git Lucas," demiş ve onu kapıdan dışarı itmişti.

Ve şimdi yine onun adını sesleniyordu: Siyah bir şehir arabası kaldırıma yanaştı, bagaj kapağından bir anten kümesi sarkıyordu ve arka cam aşağı indiğinde onun yüzünü gördü. "Lucas..."

O'Dell'in şoförü, saçları haddelenmiş çelik renginde, Kore Savaşı'ndan kalma kesimi olan iri yarı bir adamdı. Balta burnu bazalt gözlerini ayırıyordu ve dudakları kuru ve kalındı; bir Gila canavarınıninki gibi. Lucas yolcu koltuğuna oturdu.

"Avery'nin mi?" diye sordu şoför. Ön koltuk arkadan aşağıya indirilmiş elektrikli bir camla ayrılmıştı.

"Evet," dedi O'Dell. Times'ın editoryal sayfasını okuyordu. Sağ bacağıyla Lily'nin sol bacağının arasında Wall Street Journal'ın el değmemiş bir nüshası duruyordu. Gazeteye göz gezdirirken Lucas'a, "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Bir kutu portakal suyu."

"Size sağlam bir şeyler getireceğiz," dedi O'Dell. Gazeteyi okumayı bırakmamıştı, sorusu ve yorumu da üstünkörü olmuştu. Bir süre sonra, "Moronlar," diye mırıldandı.

Lily şoföre, "Yanınızdaki Lucas Davenport, Aaron-Lucas, arabayı kullanan Aaron Copland," dedi.

"Lanet olası piyanist de değil," dedi Copland. Gözleri Lucas'a kaydı. "Nasılsın?"

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Lucas.

Avery's'de Copland önce çıktı ve O'Dell için kapıyı tuttu. Copland'ın geniş ve sağlam bir karnı vardı ama bir atletin rahat hareketlerine sahipti. Göbeğinin hemen solunda, kemerine takılı bir tabanca taşıyordu ve

Golf tişörtü onu örtmesine rağmen, gizlemek için özel bir çaba sarf etmedi.

Ağır bir otomatik, diye düşündü Lucas. Gördüğü New York polislerinin çoğu eski 38'lik Special'ler, yüzyılın başında verilmiş gibi görünen revolverler taşıyordu. Copland, başka ne olursa olsun, şimdiki zamanda yaşıyordu. Arabadan inerlerken Lucas'a, Lily'ye ya da O'Dell'e doğrudan bakmamış, etraflarına, köşelere, kapı aralıklarına ve pencere boşluklarına bakmıştı.

En yakın kapıda göz hizasında dar bir penceresi olan masif meşe bir kapı ve onun altında AVERY'S yazan pırıl pırıl pirinç bir levha vardı. Kapının arkasında politikacılarla dolu bir restoran vardı: Minneapolis ve St. Paul'de böyle yerler vardı ama Lucas New York'ta hiç görmemişti. Yirmi metre genişliğinde, yüz metre derinliğindeydi ve girişin sağ tarafında uzun, koyu maun bir bar vardı. Tepedeki ahşap raflarda yan yana dizilmiş, hepsi imzalı yüzlerce beyzbol sopası duruyordu. Barın karşısındaki sol duvarda bir düzine düz pleksiglas kutu, haçın istasyonları gibi sıralanmıştı ve her kutuda imzalı yarım düzine beyzbol sopası daha vardı. Lucas isimlerin çoğunu biliyordu -Ruth, Gehrig, DiMaggio, Maris, Mays, Snider, Mantle. Nick Etten, Bill Terry, George Stirnweiss, Monte Irvin gibi diğerlerinin isimleri ise hafızasında sadece belli belirsiz çanlar çalıyordu. Barın sonunda, restoranın arka tarafına doğru uzanan çift sıra kabin vardı; kabinlerin neredeyse tamamı doluydu.

Copland, "Ben barda olacağım," dedi. Restoranda oturanları gözden geçirmiş ve hiçbirinin vurulmaya aday olmadığına karar vermişti.

O'Dell geri dönüş yolunu gösterdi: Lucas onun bir aktör olduğunu fark etti, bir Alman tankı gibi restoranda yavaşça ilerliyor, bazı kabinlere başını sallayıp diğerlerini görmezden geliyor, Wall Street Journal'ın rulo halindeki kopyası bacağına çarpıyordu.

"Lanet olası şehir," dedi O'Dell kabine oturduğunda. Elindeki kâğıtları bacağının yanındaki koltuğa bıraktı. Lily, Lucas'la birlikte onun karşısına oturdu. Masanın öbür ucundan Lucas'a baktı ve, "Dışarıda neler olduğunu biliyor musun, Davenport? İnsanlar jiletli teller çekiyor, artık her yerde görüyorsunuz. Ve evlerin tepelerinde kırık camlar var.

Duvarlar. Lanet olası bir üçüncü dünya şehri gibi. New York gibi. Bangkok gibi." Sesini alçalttı: "Bu polisler gibi, eğer oradalarsa. Brezilya ya da Arjantin gibi bir ölüm mangası."

Turşu suratlı, kel bir garson masaya geldi. Boynundan dizlerine kadar uzanan beyaz bir önlük giymişti ve bu önlük hardalla fazlasıyla lekelenmiş gibiydi.

"Her zamanki gibi," diye homurdandı O'Dell.

Lily Lucas'a baktı ve "İki kahve, iki Danimarka kahvesi," dedi.

Garson ekşi bir ifadeyle başını salladı ve gitti.

O'Dell, "Nişancı olarak ün yaptınız," dedi.

"Bazı insanları vurdum," dedi Lucas. "Lily de öyle."

"Kimseyi vurmanı istemiyoruz," dedi O'Dell. "Ben bir suikastçı değilim."

"Sadece bilmeni istedim," dedi O'Dell. El yordamıyla cebini karıştırdı ve bir kâğıt şeridi çıkarıp açtı. Times'ın haberi. "Dün iyi bir iş çıkardın. Alçakgönüllüsün, herkesin hakkını veriyorsun, Bekker'ın ne kadar zeki olabileceğini vurguluyorsun. Fena değildi. Yediler. Dosyaları okudun mu? Bu diğer şeyle ilgili?"

"Bu gece Lily'lerde başlayacağım."

"Şimdiye kadar bir fikriniz var mı? Gördüklerinizden yola çıkarak?" O'Dell bastırdı. "İçinde Fell'i göremiyorum."

"Oh?" O'Dell'in kaşları kalktı. "Sizi temin ederim ki bir şekilde öyle. Neden aksini düşünüyorsunuz ki?"

"O sadece doğru değil. Onu nasıl buldun?"

"Bilgisayar. Ölü adamları, onları yakalayan polislerle karşılaştırdık. Birkaç kez çıktı. Birkaç vakada tekrar tekrar. Tesadüf olamayacak kadar çok." dedi O'Dell.

"Tamam. Birini aday gösterdiğini görebiliyorum. Sadece bir suikast planladığını düşünemiyorum. Çok sinsi biri değil."

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu Lily. "Evet."

"Bu engel olur mu?" O'Dell sordu. "Hayır."

O'Dell Lily'ye baktı ve o da, "Öyle olacağını sanmıyorum. Lucas hem erkekleri hem de kadınları tarafsız bir şekilde beceriyor."

"Hey, biraz yorulduğumu biliyorsun..." Lucas sinirli bir şekilde, dedi.

"Fell başka bir Davenport cinayetine benziyor," dedi Lily. Espri yapmaya çalışıyordu, ama bunun için bir sınır vardı.

"Hey, hey..." O'Dell söyledi.

"Bak, Lily, çok iyi biliyorsun ki..." Lucas dedi ki. "Dur, dur, restoranda olmaz," dedi O'Dell. "Tanrım..."

"Tamam," dedi Lily. O ve Lucas birbirlerine kilitlenmişlerdi ve şimdi gözlerini ayırdı.

Garson elinde kızarmış ekmek dolu bir tabak ve küçük bir kap sıcak akçaağaç şurubuyla döndü. Şurubun üzerinde bir parça tereyağı yüzüyordu. Fransız tostunu O'Dell'in önüne, kahve fincanlarını da Lucas ve Lily'nin önüne boşalttı. O'Dell yakasına bir peçete sıkıştırdı ve tostı yemeye başladı.

Garson gittikten sonra O'Dell, "Burada başka şeyler de dönüyor," dedi. "En çok endişelendiğimiz bu üç kişi, avukat, eylemci ve Petty'nin kendisi, bu adamların ortaya çıkabileceğine inanıyorum. Tetikçiler."

"Ne?" Lucas, O'Dell'e kayıtsızca bakan Lily'ye baktı. O'Dell, "Benim hissiyatım, benim siyasi hissiyatım bu," dedi. Bir tane patlattı. Damlayan tost u ağzına attı, çiğnedi, arkasına yaslandı ve küçük gözleriyle Lucas'ı izledi. "Dışarıda olduklarını ve onlarla dalga geçilmeyeceğini bize bilerek bildiriyorlar. Haber yayılıyor. Birkaç aydır da öyle. Ne zaman bir pislik ortadan kaldırılsa 'Robin Hood ve Neşeli Adamları' ya da 'Batman Tekrar Saldırıyor' gibi şeyler duyarsınız. Dışarıda olduklarını düşünmek isteyen pek çok insan var. Gerekeni yapıyorlar. Kasabadaki insanların yarısı bilseler onları alkışlardı."

Lily, Lucas'a, "Diğer yarısı da sokaklara dökülmüş, ortalığı birbirine katmış olurdu," dedi. Başını O'Dell'e çevirdi. "Bir de Bekker'la ilgili başka bir şey var."

"Ne?" diye sordu Lucas, ikisinin arasına bakarak.

"Bize bunun gerçek olduğu söylendi," dedi. Çantasını karıştırdı, katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve ona uzattı. New York Times'ın editörüne hitaben yazılmış bir mektubun fotokopisi.

Lucas imzaya baktı: Bekker. Tek kelime, aristokratik bir kibir ve karalama. ...aşkın doğası üzerine kesinlikle gerekli olduğunu düşündüğüm deneyler için

İnsanım ve suçlarla itham ediliyorum; öyle olsun. Entelektüel sicilimin üzerinde duracağım ve Galileo gibi suçlarla itham edilsem de, onun gibi gelecek nesil tarafından aklanacağım.

Suçlarla itham edilsem de ben masumum ve suçlularla işim olmaz. İşte bu ruh haliyle yazıyorum. Geçen Cuma gecesi, bir çete saldırısına tanık oldum.

"Tanrım," dedi Lucas, Lily'ye bakarak. "Bahsettiğın cinayetlerden biri miydi bu?"

"Walt," dedi.

Lucas mektuba geri döndü. Bekker iki katili de net bir şekilde görmüştü. ... onu beyaz, kalın, kare yüzlü, üst dudağına kadar uzanan gri, iyi kesilmiş bir bıyığı olan, iki yüz yirmi kilo ağırlığında, bir metre iki santim boyunda, altmış bir yaşında biri olarak tarif ederdi. Eğitilmiş bir adli tıp patoloğı olarak, bahse girerim ki ne beş kilodan fazla, ne boyda bir santimden fazla, ne de yaşta iki yıldan fazla yanılıyorumdur.

Diğerrinin, İnce olarak adlandırdığının tanımını, kendi nedenlerimden dolayı kendime saklayacağım...

"Bu hiç gazetede çıkmadı mı?" Lucas O'Dell'e bakarak sordu.

"Hayır. İsteğımız üzerine bekletmeyi kabul ettiler ama ilgili görünmesi halinde basma hakkını saklı tutar."

"Kim olduğı hakkında bir fikriniz var mı? Bu Kalın adam?"

Başını iki yana salladı: "Dört ya da beş yüz polisten biri, tabii eğer polisse."

"Muhtemelen bundan daha fazla daraltabilirsin," dedi Lucas.

"Halka açılmadan olmaz," dedi Lily. "Eğer beş yüz polisi kontrol etmeye başlasaydık... Tanrım, gazeteler tepemize binerdi. Ama asıl mesele şu ki..."

Lucas onun düşüncesini aldı: "Bekker iki polis katilini teşhis edebilir ve bunu yapmaya istekli..."

"Ve bu nedenle, bu çocukların Bekker'ı geçeceklerini düşünüyoruz."

"Onu susturmak için."

"Diğerr şeylerin yanı sıra."

O'Dell, "Eğer dışarı çıkıyorlarsa, Bekker için gitmeleri daha olası," dedi. "Yine de onun için gitmek zorunda kalabilirler, eğer onun

ikisini teşhis edebilir. Ama bundan daha fazlası var: Bekker'i öldürmek, bazı insanların öldürülmesi gerektiğini anlatmanın bir yolu olabilir. Bekker bir kabus. Onu öldürmeye kim karşı çıkabilir? Onu bulabilirlerse, onlar için sipariş edilmiş biri."

"Bu iş gittikçe karmaşılaşıyor," dedi Lucas. "Lily için endişeleniyorum. Bu şeye yakın, etrafa bir şeyler akıtıyor. Onun peşine düşerlerse ne olur?"

O'Dell kendinden emin bir şekilde, "Ölmeyecekler," dedi. "İki ölü polis kabul edilemez..."

"Bir ölü polisin kabul edilemez olduğunu düşünürdüm."

"Ölü bir polisle başa çıkılabilir. Reddedildi. İki ise bir modeldir," dedi O'Dell.

Lily 45'liğini sakladığı çantasını okşayarak, "Ayrıca, ben pek de kolay lokma sayılmam," dedi.

"Bu seni öldürtecek," dedi Lucas, sesinde öfke vardı. Tekrar kilitlendiler. "Ateş edenler pusuda makineli tüfek kullanıyorsa herkes kolay lokma olur. İyisin ama kurşun geçirmez değilsin."

"Tamam, tamam..." Gözlerini başka yöne çevirdi.

"Ve her zaman Copland var," dedi O'Dell. "Lily dışarıda çalışırken, genellikle arabada benimle birlikte olur. Copland bir şoförden daha fazlası. Çivi gibi serttir ve silahını nasıl kullanacağını bilir. Geceleri onu eve götürmesini söylerim."

"Tamam." Lucas bir anlığına Lily'ye baktı, sonra tekrar O'Dell'e döndü. "Fell'e nasıl girdin? Tam olarak?"

"Aynen öyle." O'Dell tostun bir kabuğuyla şurup nehrini sildi, bir dakika baktı, sonra ağzına attı ve çiğnedi, küçük gözleri neredeyse zevkten kapanacaktı. Yutkundu ve gözlerini açtı. Bir kurbağa gibi, diye düşündü Lucas. "İşte tam olarak bu. Sömestrde bir ya da iki kez Columbia'ya gidip bir arkadaşım için Gerçek Politika üzerine ders veriyorum. Profesör. Bu çok eskiye dayanıyor. Birkaç yıl önce -ne diyorum ben, on beş yıl önceydi- beni oy verme kalıplarını analiz etmek için bilgisayarlı istatistiksel teknikler kullanan bir yüksek lisans öğrencisiyle tanıştırdı. Büyüleyici şeylerdi. İstatistik ve birkaç tane de bilgisayar dersi aldım. Öyle görünmüyorum" der gibi kollarını açtı.

"Ama ben bir bilgisayarçıyım. İstihbarattaki bu adamlar bir sorun olduğunu düşündükleri şeyi bulduklarında, cinayetleri sıraladım. Bir düzen vardı. Bu konuda hata yok. Bilgisayar araştırmaları ve ilişkisel çalışmalar konusunda uzman olan Petty'yi çağırdım. Neredeyse 200 olasılık bulduk. Şu ya da bu nedenle birçoğunu eledik ve belki kırk taneye indirdik. Ve bunlardan on ikisinden neredeyse emindik. Sanırım Lily bunu size söylemişti..."

"Evet. Kırk. Bu oldukça inanılmaz bir sayı."

O'Dell omuz silkti. "Cinayetlerin bazıları muhtemelen göründükleri gibidir - haydutların sokakta başka haydutlar tarafından öldürülmesi. Ama hepsi değil. Eminim bazılarını gözden kaçırmışızdır. Yani her şeyi dengelersek, bence kırk, elli fena rakamlar değil."

"Fell bu işe nasıl uyuyor?" Lucas sordu.

"Petty kötü adamları, onları tanıyan polislerle karşılaştırdı - burada bir sürü karmaşık isim var ama benim tam erişimim var."

"Ve Fell'in adı ortaya çıktı..."

"Çok fazla."

"İstatistiklerden nefret ederim," dedi Lucas. "Minneapolis'te gazeteler onlarla hep dalga geçer, kötü verilerden aptalca sonuçlar çıkarırlardı."

"Bu bir sorun, veriler," diye kabul etti O'Dell. "Benim rakamlarıma göre Fell'i kesinlikle mahkemeye çıkaramayız."

"Mmmph." Lucas önce Lily'ye sonra da O'Dell'e baktı. "Bunu incelemek için biraz zamana ihtiyacım var..."

"Yapma," dedi O'Dell. Elindeki çatalı Lucas'ın burnuna doğrulttu. "İlk önceliğin Bekker'ı bulmak ve medya için dikkat dağıtmak. Biraz havaya ihtiyacımız var. Bunu gerçekten yapmalısın. Eğer bu çete dışarıdaysa, bu katiller, kolay kolay kandırılmazlar. Seni New York'a getirmenin Boise'den medyum getirmek gibi bir şey olması gerekiyordu: Haber odasındaki Boise'leri mutlu etmek için. Şimdiye kadar herkes inandı. Yutmaya devam etmeliler. Bu diğer şey çok çok arka planda kalmalı."

"Bekker'ı çok erken yakalarsak ne olur?" Lucas sordu. "Bu adamları teşhis etmeden önce mi?"

Lily omuz silkti. "O zaman sen eve git, biz de bunu yapmanın başka bir yolunu buluruz."

"Mmm."

O'Dell, yarısı yenmiş tost ve şurup yığınınına bakarak, "Yani, lanet olası bir psikopatın birkaç hafta daha dayanmasını ve belki de başka birinin çocuğunu doğramasını umduğumuz bir pozisyondayız, böylece kendi adamlarımızı ezebiliriz," diye mırıldandı, yarı kendi kendine konuşuyordu. Lily'ye döndü. "Gerçekten boku yedik, biliyor musun Lily? Gerçekten ve gerçekten boku yedik."

"Hey, burası New York," dedi Lucas.

O'Dell, Petty'nin katilleri bilgisayarda aramasıyla ilgili arka planı doldurarak Fransız tostunun geri kalanını bitirdi.

"Bilgisayarda beklenmedik bir şey bulmuş olma ihtimali var mı?" Lucas sordu.

"Pek sayılmaz. İşler bu şekilde yürümez - bilgisayarda bir şeyleri öğütürsünüz, ilerlersiniz. 'Joe Blow Yaptı' yazan bir çıktı alamazsınız. Bence bu tanığa bir şeyler olmuş olmalı."

Restorandan çıktıklarında O'Dell önde yürüdü, yine bazı kabinlere başını sallayıp diğerlerini görmezden geldi. Lily, Lucas'ın kolundan tutup onu bir adım geride tuttu.

"İşte." Bir yüzüğün üzerindeki üç anahtarı ona uzattı. "Çok çabuk oldu," dedi Lucas.

"Burası New York," dedi.

Lucas, Avery'nin evinden Fell'in apartmanına gitmek için taksiye bindi. Taksi şoförü beyaz sakallı, ufak tefek bir adamdı ve Lucas arka koltuğa yerleşir yerleşmez, "Sefilleri gördün mü?" diye sordu.

"Ne?"

"Size bir şey kaçırdığınızı söyleyeyim," dedi şoför. Çiğ soğan gibi kokuyordu ve terden sıırıslılam olmuştu. "Nereye gidiyorsunuz? Tamam dinle, Sefiller'i görmelisin, yani bir gösteri izlemeyeceksen neden New York'a geldin, ne demek istediğimi anlıyor musun? Şuradaki çılgın orospu çocuğuna bak, konuşmamı mazur görmelisin, sence böyle bir pisiğin sokaklarda dolaşmasına izin vermeleri gerekir mi?"

Tanrım, araba kullanmayı nereden öğrenmiş?" Şoför kafasını camdan dışarı çıkarmış, kornaya basıyordu. "Hey, dostum, araba kullanmayı nerede öğrendin, ha? Iowa'da mı? Huh? Hey, dostum." İçeri döndüğünde, "Sana söylüyorum, eğer belediye başkanı siyah olmasaydı..." dedi.

Lucas ofisteki Fell'i bir otoparkın dış duvarına monte edilmiş ankesörlü telefonda aradı. Garajın anlaşılmaz grafitilerle kaplı boyası, başka bir grafiti katmanını ortaya çıkarmak için soyuluyordu. "Barb? Lucas. Bir dakikalığına evime dönmem gerekiyor. Hâlâ öğle yemeğine çıkıyor muyuz?"

"Elbette."

"Harika. Birkaç dakika sonra görüşürüz," dedi Lucas. Telefonu kapattı ve caddenin karşısındaki Fell'in apartmanına baktı. Bin daire var, diye düşündü. Belki de daha fazla. Birbirinin aynısı balkonlar, her birinde birkaç bitki, çoğunda da bisikletler vardı. Yuppie bisikletleri, dağ bisikletleri, sürücüler Central Park'ta patika dışı bir durumla karşılaşır diye. Görebildiği kadarıyla bazıları balkon korkuluklarına zincirlenmişti.

Oturduğu binanın lobisi bir güvenlik görevlisini çevreleyen cam bir kafesten ibaretti. Arka tarafta iki sıra paslanmaz çelik posta kutusu vardı. Üzerine tam oturmayan gri bir üniforma giyen bekçi aptalca bir dikkatle onu izliyordu.

"Satış ofisi nerede?" Lucas sordu. Muhafızın gözlerinde bir ışık çaktı. Bu durum aldığı emirlerde özellikle belirtilmişti. "İkinci kat efendim, sağa dönün."

"Teşekkürler." Apartman güvenliği; eğer varsa harikaydı. Lucas asansöre doğru yürüdü ve ikiye bastı. İkinci katta birkaç ofis vardı, hepsi de sağ taraftaydı. Lucas onları görmezden gelip sola döndü. Merdivenleri buldu, bir kat yukarı çıktı, asansörlere geri döndü ve on altıya bastı.

Telefon görüşmesi Fell'in hâlâ Midtown'da olduğuna dair güvence vermişti; bir şeyler atıştırmak ya da faturalarını ödemek için eve dönmüş olabileceğinden endişelenmesine gerek yoktu. Yalnız yaşadığını söylemişti. Dairesinin ve evinin telefon numaralarını bir ofis listesinden almıştı.

Tek başına çıktı, boş bir koridorda indi, sola döndü, kayboldu, asansörlerin yanından geçerek adımlarını geri takip etti. Onun kapısı yeşildi; diğerleri mavi, domates kırmızısı ve bejdi. Bunun dışında, onlar

aynıydı. Kapıyı çaldı. Cevap yok. Etrafa bakındı, tekrar çaldı. Cevap yok. Bir anahtar denedi, ilk seferinde isabet ettirdi ve kapıyı açtı. İçerideki sessizlik gerginlikle doluydu.

Hareket etmeliyiz, hareket etmeliyiz, hareket etmeliyiz.

Daire hafif, rahatsız edici olmayan bir şekilde tütün kokuyordu. Oturma odasında balkona açılan sürgülü bir cam kapı vardı; kapılar yarı çekilmiş kirli beyaz perdelerle örtülüydü. Benzer bir binayı görüyordu ama yan tarafa, caddenin karşısına bakarsa Lucas bir boşluğun ötesindeki başka bir bina sırasını görebilirdi. Bu boşluk muhtemelen Hudson Nehri'ydi ve diğer tarafında Jersey vardı.

Daire düzenliydi, ama zorunlu olarak öyle değildi. Mobilyaların çoğu iyiydi, uyumlu takımlar halinde satın alınmıştı. İki yeşil, aşırı doldurulmuş La-Z-Boy sandalyenin karşısında büyük, renkli bir televizyon vardı. Sandalyelerin arasında dergilerle dolu alçak bir masa duruyordu. Elle, Vogue, Guns amp; Ammo. Masanın üzerinde daha fazla dergi ve altında bir yığın roman buldu. Televizyonun yanında bir CD çalar, bir tuner, bir kasetçalar ve bir VCR içeren bir dolap vardı. İkinci bir masada daha fazla dergi, dört uzaktan kumanda, kibrit kutularıyla dolu büyük boy bir brendi sürahesi vardı -Dünyaya Açılan Pencereler, Rus Çay Odası, Meşe Oda, Dört Mevsim. El değmemişlerdi ve sanki bir hatıra paketinden çıkmış gibi görünüyorlardı. Diğer kibrit kutuları daha yıpranmış, yarı kullanılmıştı - birkaçı bir gece önce gittikleri bardan, birinde taç, birinde satranç atı, birinde ressam paleti vardı. Bir kül tablasında dört sigara izmariti vardı.

Televizyonun etrafındaki duvarlarda fotoğraf portreleri vardı: anne babası olabilecek iki yaşlı insanla bir iskelede duran bir kadın ve aynı kadının duvaklı bir başka fotoğrafı; bir yamaçta bir collie ve bir 22'likle duran kare omuzlu genç bir adam ve üzerinde "Cennete gideceğimi biliyorum, çünkü cehennemde cezamı çektim" yazan bir tabelanın altında duran, ordu üniforması giymiş, yaşlanmış bir başka genç adam: Kore, 1952." Genç adamda bir terslik vardı... Lucas daha yakından baktı. Üst dudağı hafifçe bükülmüştü, sanki harelip ameliyatla onarılmış gibiydi.

Ailesi mi? Neredeyse kesin.

Oturma odasından sola doğru bir koridor açıldı. Orayı kontrol etti, bir banyo ve iki yatak odası buldu. Yatak odalarından biri ofis ve depo olarak kullanılıyordu; küçük ahşap bir masa ve iki dosya dolabı bir duvara yaslanmıştı, alanın geri kalanının çoğu ise bazıları açık, bazıları bantla kapatılmış karton kutularla doluydu. Diğer yatak odasında, ayak ucuna bir çarşaf dolanmış, yapılmamış bir orta boy yatak ve biri aynalı iki çekmeceli sandık vardı. Yatağın hemen yanında, ayakların altında oval örgülü bir kilim ve kilimin ortasında bir çift külot duruyordu. Sandıklardan birinin arkasında yarı kapaklı, yüksekçe bir bambu sepet duruyordu. Onu açtı. Kirlenmiş giysiler: bir sepet.

Bunu görebiliyordu. İç çamaşırlarıyla uyuyor, oturuyor, hala yorgun, esniyor, yataktan kalkıyor, duş almak için pantolonunu indiriyor, döndüğünde çamaşır sepetine atmayı düşünüyor, unutuluyor...

Oturma odasından geçerek neredeyse hiç kullanılmamış gibi görünen mutfığa gitti; yarım düzine su bardağı, birkaç çatala birlikte lavabodaki kurutma rafında duruyordu ama hiç tabak yoktu. Çöp sepetinin içinde bir Weight Watchers lazanya paketi duruyordu. Dolabın üzerinde üçte ikisi dolu bir şişe Tanqueray cin duruyordu. Buzdolabına baktı, limon aromalı Perrier ve Diet Pepsi şişeleri, altılı bir Coors paketi, bir şişe sulandırılmış limon suyu ve dört şişe Schweppe's Diet Tonik Su buldu. Meyve çekmecesinin üstünde bir çuval nektarin duruyordu. Ocağın üstüne dokundu. Toz. Tezgâhın yarısını bağımsız bir mikrodalga kaplıyordu. Toz yok. Fazla yemek yapmazdı.

Önce mutfığa baktı: Kadınlar eşyalarını mutfakta ya da yatak odasında saklarlar. Ucuz, işlevsel bir tabak takımı buldu. İlkel pişirme ekipmanları. Bir çekmece dolusu kâğıt, evdeki tüm aletlerin ve elektronik eşyaların garanti belgeleri. Çekmeceleri çıkardı, altlarına ve arkalarına baktı. Teneke kutulara baktı: hiçbir şey yoktu, orada olması gereken un ve şeker bile yoktu.

Yatak odasında yatağın altına baktı ve bir kürek makinesi ile porsuk büyüklüğünde toz tavşanları buldu; komodinin çekmecesinde ise 38'lik Special'lara u y g u n , iki inç namlulu bir Colt Lawman buldu. Silindiri çevirdi: altı

dolu hazneler. Silindiri geri taktı ve silahı bulduğu gibi yerine koydu.

Çekmecelere baktı. En üst çekmecede mektup ve kartpostal demetleri, ucuz mücevherler ve mühürlü bir kutu yağlanmış Truva atı vardı. Aceleyle mektuplara baktı.

Sevgili Barb, New Hampshire'dan yeni döndüm ve sen de gelmeliydin! Çok iyi vakit geçirdik!

Sevgili Barb: Kısa bir not. Her şey yolunda giderse ayın 23'ünde döneceğim. Aramaya çalıştım ama sana ulaşamadım, dışarıda olduğunu söylediler ve gün içinde seni uyandırmaktan korktum. Seni görmeye gerçekten ihtiyacım var. Sürekli seni düşünüyorum. Duramıyorum. Neyse, 23'ünde görüşürüz. Jack.

Mektup bir zarfın içindeydi ve posta damgasını kontrol etti: dört yıllıktı. Zihnine bir not düştü: Jack.

Başka bir şey yok. Çekmeceleri çıkardı. Ah. Daha fazla kağıt. Polaroid fotoğraflar. Barbara Fell, bir adamın kucağında oturuyor, ikisinin de elinde bira şişeleri var. Çıplaktılar. Kadın zayıftı, küçük göğüsleri ve koyu renk meme uçları vardı.

Adam da kadın kadar zayıftı, ama kaslıydı, siyah saçlıydı ve kameraya pratik bir öz-bilinç eksikliğiyle bakıyordu. Başka bir kare: İkisi de zebra derisinden bir halının üzerinde oturuyorlardı, ikisi de çıplaktı, gözleri kırmızı noktacıklar halindeydi. Arka planda bir ayna ve kameraya yansıyan parlak bir flaş. Aynadaki kamera üçayak üzerindeydi, başında kimse yoktu. Üçüncü bir kişi yok. Yüzündeki ifade... Korku mu? Heyecan mı? Korku mu?

Başka bir fotoğrafta, ikisi giyinik bir şekilde polis karakoluna benzeyen bir yerin dışında duruyordu. Polis mi? Çantasına geri döndü, Polaroid'i çıkardı, yakın çekim eklentisini taktı, diz çöktü ve fotoğrafları çoğalttı.

Yatak odasında başka hiçbir şey yoktu. Banyo kokusuzdu, yeni temizlenmişti ama makyaj tezgahı rujlar, şampuanlar, sabun, deodorant, YeastGard denen bir şeyin kutusu, külot kalkanları, bir paket iğne, cımbız, kocaman bir kutu yara bandı ve bir şişe susamlı vücut yağıyla doluydu. Ecza dolabında reçetesiz satılan küçük bir ürün seçkisi vardı: aspirin, Mycitracin, Nuprin.

Ofise doğru yöneldi.

Hesapları konusunda titizdi ve her şey doğru görünüyordu: bir banka hesabı, bir kiralık kasası ve Fidelity Investments'da bir IRA olduğu ortaya çıkan bir hesabı vardı.

Peki kitabı neredeydi? Masanın çekmecelerini karıştırdı. Kişisel bir telefon defteri olmalıydı. Muhtemelen yanında yıllık bir tane taşıyordu, ama evde tuttuğu, her yıl değiştirmeyeceği bir tür defteri olmalıydı. Kaşlarını çattı. Masada hiçbir şey yoktu. Ön odaya doğru yürüdü ve telefonun etrafına baktı. Orada da bir şey yoktu. Telefonun uzun bir kablosu vardı ve televizyon masasının üzerindeki dergi yığınının doğru yürüdü, onları karıştırdı. Kitap oradaydı ve çevirip açtı. İsimler. Düzinelerce isim. Polaroid'i aldı ve çekmeye başladı. Bitirdiğinde, iki kare hariç hepsini kullanmıştı.

Yeterli. Etrafına bakındı, ışıkları kontrol etti ve geri geri apartmandan çıktı. Lucas çıkarken güvenlik görevlisi boş bir mermer duvara bakıyordu ve kafasını kaldırmadı. Güvenlik görevlisinin işi insanları dışarıda tutmaktır, içeride tutmak değil. - - Kennett ve başka bir dedektif kâğıtlara bakarken üçüncü b i r polis telefonla konuşuyordu.

"Barbara koridorun sonunda," dedi Kennett, Lucas içeri girdiğinde başını kaldırarak. "Sana boş bir ofis bulduk, böylece biraz huzur bulabilirsin..."

"Teşekkürler," dedi Lucas.

Fell bir yığın dosyayı karıştırıyordu. Kapı aralığında durdu ve bir süre onu izledi. Kadın odaklanmıştı, niyetliydi. Çekici. Çıplak fotoğraflar gözünün önünde canlandı: fotoğraflarda daha küçük, daha savunmasız, daha az canlı görünüyordu. Bir dosyayı karıştırmaya başladı. Bir süre sonra onun kapıda olduğunu hissetti, irkilerek başını kaldırdı: "Tanrım, seni duymadım," dedi.

İçeri girdi, masanın etrafında yürüdü. Bir dosya aldı: "Robert Garber, 7/12." "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Okuyordum. Zilyon tane detay var," dedi. Bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı. "Sorun şu ki, bunların hiçbirine ihtiyacımız yok. Bekker'ın kim olduğunu ve neye benzediğini biliyoruz.

Bu çılgın tıbbi belgelerde cinayetleri kendisinin işlediğini itiraf ediyor. Tek yapmamız gereken onu bulmak; her zamanki saçmalıklara ihtiyacımız yok."

"Bir şeyler olmalı..."

"Görebilsem ne olayım," dedi Fell. "Diğerleri bir liste yaptı, bu sabah toplantıda konuştuğunuz şeyler gibi. Bir gelire ihtiyacı var. Saklanacak bir yere ihtiyacı var. Bir araca ihtiyacı var. Yüzünü değiştirmesi gerekiyor. Bu yüzden işverenlere "kime ödeme yaptığınıza dikkat edin" diye ilan verdiler. Tüm otellerle, pansiyonlarla ve kalabileceği her yerle temasa geçtiler. Taksi şirketleriyle konuşuyorlar, belki de taksiyle dolaşıyordur diye düşünüyorlar - bu da onları nasıl gazladığını, arka koltuğu gaz odası olarak kullandığını açıklar. Şekli bozulmuş insanlar için makyaj malzemesi satan tüm mağazalara ve tiyatro makyajı satan her yere gittiler. Narkotikçiler satıcılarla konuşuyor, biz de çitlerin peşindeyiz. Başka ne var?"

"Bilmiyorum ama bu yeterli değil," dedi Lucas. Elini kâğıt yığınının doğru çevirdi. "Önce kurbanlara bakalım..."

Bir saat geçirdiler. Bekker Manhattan'da altı kişiyi öldürmüş, cesetleri Midtown, Village, SoHo ve Little Italy'de dağınık halde bulunmuştu. Onları fazla uzağa götürmeyeceği teorisine göre, muhtemelen Central Park'ın güneyinde, finans bölgesinin kuzeyindeydi. Tıp dergilerine postaladığı zarfların üzerindeki posta kodları da aynı şeyi gösteriyordu: üç gazete, üç farklı fermuar: 10002, 10003 ve 10013.

"Halotan mı kullanıyor?"

Fell başını sallayarak, "Onlar da öyle varsayıyor," dedi. "Kan kimyasını incelerken üç kişide izler buldular. Bunun da herhangi bir boğuşma izi olmamasını açıkladığı düşünülüyor. Bu madde çok hızlı. Bir-iki-üç-gitti gibi."

"Nereden bulmuş?"

"Henüz bilmiyorum- Manhattan, Kuzey Jersey ve Connecticut'taki tüm hastaneleri araştırdık. Henüz bir şey yok, ama biliyorsunuz, kimse bu maddenin tam miktarını takip etmiyor. Bir tanktan diğerine biraz aktarabilirsiniz. Eğer tank gitmemişse, nasıl anlayabilirsin?"

"Nnn. Tamam. Ama onlara vuracak kadar nasıl yaklaşıyor?" Lucas ayağa kalkıp koridora çıktı ve elinde

koni şeklinde atılmış bir su bardağı. "Ayağa kalk."

Ayağa kalktı. "Ne?"

Fincanı kadının yüzüne doğru itti. "Sana bu şekilde, önden yaklaşırsam, kaldıraç etkisi yaratamam."

Fell geri adım attı ve fincan serbest kaldı.

"Biraz gaz alsalar bile çığlık atacak kadar geri gidebilirler," dedi.

Fell, "Çığlık atıp atmadıklarını bilmiyoruz," dedi.

"Kimse bir şey duymadı."

Başını salladı. "Yani onlara sokakta çarptıysa, arkadan geliyor olmalı."

"Evet. Onları tutuyor, içeri çekiyor, ağızlarına kapatıyor..." Onu çevirdi, bardağı ağızına kapattı, dirseğini omurgasına dayadı, elini omzuna attı. "Bir, iki, üç... Gitti."

"Tekrar yap," dedi.

Tekrar yaptı, ama bu sefer kadın onun bileğini kavradı ve bükte. Kâğıt bardak parçalandı ve ağızı açık kaldı. "Çığlık at," dedi. Adam bıraktı ve kadın, "Bu da pek işe yaramıyor," dedi.

"Bu kadın... Ellen Foen." Lucas dosyayı aldı ve çevirerek açtı. "Arkadaşlarının ifadelerine göre çok temkinliymiş. Sokak insanlarıyla başı derde girmiş -çalıştığı yerin arkasındaki ara sokakta takılıp çöp bidonlarını karıştırıyorlarmış. Kapı kilitliken cam bölmeden dışarı bakabiliyordu ve dışarı çıkmadan önce her zaman kontrol ediyordu. Yani Bekker oradaysa onu görmüş olmalı."

"Geç oldu."

"Saat dokuz. Tam karanlık değil."

"Belki de iyi giyinmiştir. Çok iri bir adam değil, belki de endişelenmemiştir."

"Ama yüzüyle?"

"Makyaj. Ya da... Bilmiyorum. Taksi kullanıyor olması bana daha mantıklı geliyor. Kadın biniyor, adam arka koltukla kendi arasında bir güvenlik penceresi var. Bir şekilde kapatmış ve kadın kapıyı kapatınca gazı açmış. Kendinden geçiyor. Yani, bir kadının, sözde tedbirli birinin,

Bir erkeğin ona bu kadar yaklaşmasına izin vermezdi. Arkadan yaklaşıp bile karşı koyar. Sen Bekker'dan çok daha irisin ama arkamdan bile gelse ağızma maske takmakta zorlanırsın."

"Belki de bu yüzden küçük insanları, kadınları seçiyordur," diye önerdi Lucas.

"Öyle bile olsa, sadece dönüp kaçarsın. Seni yakalasa bile morluklar olur ama adli tabip hiç morluk bulamadı. Taksi ya da onun gibi bir şey olmalı."

"Ama Foen neden taksiye bindi? Herkese kola almak için caddenin karşısına koşuyordu. Erkek arkadaşının onu dokuz buçukta alması gerekiyordu, o indiğinde."

"Belki... Siktir, bilmiyorum."

"Ve Cortese'e bakın. Cortese bu kulüpten çıkıyor ve Altıncı Cadde'yi geçip Elli Dokuzuncu Sokak'tan Plaza'ya doğru yürüyor. Arkadaşları onu Altıncı Cadde'nin sonundan girerken görmüşler. Görünüşe göre diğer uca hiç varmamış, çünkü saat dokuzdan itibaren Plaza'da ona bir telefon mesajı varmış ve o bunu hiç almamış. Elli dokuzuncu caddede, beşinci ve altıncı caddeler arasında yakalandı. Orada ne oldu? Neden bir taksi çağırırsın ki? Sadece birkaç yüz metre gitmesi gerekiyordu."

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Ve orası karanlık, belki de üzerine atladılar. Ama mantık aramaya başladığında dikkatli olmalısın dostum..."

"Biliyorum, biliyorum..."

"Her şey olabilir. Belki Cortese biraz hareket aradığı için arkadaşlarını terk etmiştir."

Lucas başını iki yana salladı. "Sesi çok heteroseksüel geliyor." "Garber da öyle... Bilmiyorum."

"Okumaya devam et," dedi Lucas.

Onu izlediğini düşündü. Tuhaf bakışlar, temkinli. "Bir sorun mu var?" diye sordu sonunda.

Bir s ü r e sonra, "Gerçekten burada Bekker üzerinde mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Şey..." Kollarını masanın üzerindeki kâğıt yığınının doğru açtı. "Evet. Neden?"

"Oh, düşündükçe daha da tuhaf geliyor. Onu yakalayacağız, biliyorsun."

"Elbette, biliyorum," dedi Lucas. "Ben daha çok reklam için buradayım. Biraz rahatlamak için."

"Bu da pek doğru görünmüyor," dedi Fell. Kadın onu inceledi. "Seni bilmem. O'Dell ile takılıyorsun. İç İşleri'nden değil misin?"

"Ne?" Şaşırılmış bir halde geri çekildi. "Tanrım, Barbara. Hayır. Ben İç İşleri'nden değilim."

"Emin misin?"

"Hey. Minneapolis'te bana ne olduğunu biliyor musun?"

"Güya birini dövmüşsün. Bir çocuğu."

"Bir pezevenk. Muhbirlerimden biri olan bir kadını kilise anahtarıyla kesmişti. Sokaktaki herkes bunu biliyordu ve bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ben de yaptım. Bir çocuk olduğu ortaya çıktı - sanırım bunu biliyordum - ve İç İşleri tarafından dövüldüm. Bu konuda adil bir şey yoktu. Sadece yapmam gerekeni yapıyordum ve bunu herkes biliyordu. Beni becerdiler çünkü beni becermek, becermemekten daha güvenliydi. Ama ben İç İşleri değilim. Kontrol edebilirsin, yeterince kolay."

"Hayır, hayır."

O kendi kâğıtlarına, Lucas da kendi kâğıtlarına döndü ama bir dakika sonra, "Tanrım, İç İşleri," dedi.

"Özür

dilerim."

"Şey..."

Mola verdiler, iki blok aşağı yürüdüler, kalçalarını çarpıştırdılar ve Slice-o'-Pie pizzacısında, galon büyüklüğünde kâğıt bardaklarda Diet Pepsi ile bir kabin buldular. Kız ondan hoşlanmıştı: Lucas bunu biliyordu ve konuşmanın kişisel konulara kaymasına izin verdi. Ona Lily'yle bir zamanlar yaşadığı uzun mesafeli ilişkiden, şimdiki belirsizliğinden bahsetti. Çocuğu hakkında.

Fell, "Çocuk sahibi olmayı düşünmezdim," dedi. "Lanet olası biyolojik alarm saatim Big Ben gibi çalıyor."

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Otuz altı."

"Ufukta babalık beklentisi var mı?"

"Şu anda değil," dedi. "Tek karşılaştığım polisler ve dolandırıcılar ve ben ne bir polis ne de bir dolandırıcı istiyorum."

"İnsanlarla tanışmak zor mu?"

"Sorun onlarla tanışmak değil. Sorun, hoşlandığım erkeklerin benden hoşlanmaması. Sonunda. Beş yıl önce bir avukatla çıkıyordum. Büyük bir avukat değil, sadece bir adam. Boşanmış. Uzun saçlıydı, bir sürü hayır işi yapıyordu. Ve oldukça havalıydı. Bilirsin işte."

"Evet. Aynen öyle. Güzel kravatlar."

"Evet. Yeniden evlenmek için etrafa bakınıyordu. Evlenebilirdim. Ama bir gün dışarıda avlanıyordum ve bu koca götlü herif üzerime çok sert geldi, beni duvara yapıştırdı, beni patakladı - beni pataklamaktan zevk alıyordu. Yere düştüm ve bacağımda bu küçük saklanma parçası vardı, bu 25'lik otomatik, ve beni almak için eğildi ve parçayı dişlerine soktum ve gözleri bulaşık tenceresi büyüklüğünde oldu ve onu geri çektim, 'Tut, tut...' diyordu."

"Desteğin nerede?"

"Koşarak yukarı çıktılar. Adamı duvara astılar ve içlerinden biri, 'Tanrım, Fell, Mickey'den daha büyük bir faren olacak,' dedi -o pislik herif beni tam gözümün altından, tam göz çukuru kemiğimden vurmuştu, anlıyor musun?" Göz çukurunu ovuşturdu ve Lucas başıyla onayladı. "Çok acımişti. 'Öyle mi?' dedim ve adamı bacaklarını ayırıp duvara yasladılar, ben de 'Taşaklarına güle güle de, bok çuvalı,' dedim ve o orospu çocuğuna öyle bir yumruk attım ki taşakları Ohio'dan trenle dönmek zorunda kaldı."

"Öyle mi?" Lucas güldü. Polis hikâyeleri en iyi hikâyelerdi ve Fell son derece neşeli görünüyordu.

"Bu hikayeyi avukat arkadaşıma anlattım ve o da çıldırdı. Ve gözüm için endişelenmiyor," dedi alaycı bir şekilde.

"Duvardaki adam için mi endişeleniyor?"

"Hayır, hayır. Bunun olduğunu biliyordu. Birinin bunu yapmasına aldırımıyordu, sadece benim yapmamı istemiyordu. Sanırım onu gerçekten rahatsız eden şey benim sözümdü: "Taşaklarına elveda de, bok çuvalı. Bunu ona söylememeliydim. Bu onu gerçekten rahatsız etti. Sanırım bir yerlerde bir golf kulübüne katılmak istiyordu ve beni elinde nane likörü gibi bir şeyle kaldırım taşlı terasta otururken, diğer golf kulübü kadınlarına 'Taşaklarına elveda de, bok çuvalı' derken görebiliyordu. "

Lucas omuz silkti. "Hiç bir polisi denedin mi?"

"Evet, evet." Küçük bir gülümsemeyle başını salladı, gözleri odaklanmıyordu. "Bir pantolon yılanı. Bir süre ateşliydik ama... Evdeyken biraz huzur ve sessizlik istiyorsun. Dışarıda uyuşturucu aramaya çıkmak istedi."

Lucas bir dilim sucuktan bir ısırık aldı, bir dakika çiğnedikten sonra, "Birkaç yıl önce Lily'yle bir ilişkimiz vardı. Bu seninle benim aramda mı?"

"Elbette." Yüzünde gizlenmemiş bir merak vardı.

Lucas, "Gittikçe gerginleşiyorduk, bu Minneapolis'teydi, evliliği dağılıyordu," dedi. "Sonra bu Kızılderili adam onu göğsünden vurdu. Neredeyse ölüyordu."

"Bunu biliyorum."

"Çıldırıdım. Adamım. Sonra birbirimizi birkaç kez gördük ama ben uçmaktan korkuyordum, o da meşguldü..."

"Evet, evet..."

"Sonra geçen yıl..."

"Aktris," dedi Fell. "Bekker'ın öldürdüğü."

"Ben bir lanet gibiyim," dedi Lucas, Fell'in başının ötesine bakarak, gözleri ve sesi kararmıştı. "Biraz daha akıllı, biraz daha hızlı olsaydım... Kahretsin."

Öğle yemeğinden sonra gazeteye geri döndüler, üzerinde çalıştılar ama hiçbir şey bulamadılar. Lucas okumaya devam ederken huzursuzlanan Fell takım odasına gitti. Kennett yarım saat sonra onu geri getirdi.

"Bellevue," dedi Lucas'ın karşısındaki sandalyeye oturarak.

"Ne?" Lucas kapıya doğru eğilmiş olan Kennett'a baktı.

"Bellevue tamir atölyelerinden birindeki bazı izleme ekipmanlarını kaybetti. Bunu hiç öğrenemedik çünkü çok bariz bir şey değildi, her şey kağıt üzerinde kayıtlıydı. Ancak malzeme tamirden geri gelmeyince, birisi kontrol etti ve gitmişti. Tamircilerin makbuzları varmış, eşyaların yerde olduğunu sanmışlar. Her neyse, bir aydan fazla bir süredir yok, muhtemelen altı ya da yedi haftadır. Bekker'ın ilkini öldürdüğü zamandan beri," dedi Kennett.

Fell, "Bekker'in belgelerinde kullandığı şeyleri tam olarak kaybettiler," dedi.

Lucas, "Halotanı ve muhtemelen herhangi bir miktarda uyuşturucuyu da oradan almış olabilir," dedi. "Eğer bir çalışansa, hepsi tek bir kaynaktan."

"Kulağa onun gibi geliyor," dedi Fell.

"Ben olsam bahse girerdim," dedi Kennett. Bir elini saçlarında gezdirdi, kravatını düzeltti. Kızgındı. "Lanet olsun, bu işi yavaştan alıyorduk."

"Ne yapacaksın?"

Kennett, "Çok sessiz hareket edin: kimseyi korkutmak istemiyoruz," dedi. "Bellevue çalışanlarının sabıka kayıtlarını incelemeye başlayacağız. Ve tanıdığımız tüm dopingcilere dokunacağız, içeride kimin kimi tanıdığını göreceğiz. Sonra da mülakatlar yapacağız. Birkaç gün sürer. Belki siz çitlerinize geri dönebilirsiniz? Bellevue ile ilgilenen birini bulabilir misiniz bir bakın."

"Evet." Lucas saatine baktı. Neredeyse üçtü. "Jackie Smith'e geri dönelim," dedi Fell'e.

Smith onlarla Washington Meydanı'nda buluştu. Öğleden sonra bunaltıcı derecede sıcaktı ama Smith serindi: gri bir Mercedes'le geldi ve bir yangın musluğunun yanına park etti.

"Seninle konuşmak istemiyorum. Biriyle konuşmak istiyorsan avukatımla konuş," dedi Smith, Lucas ve Fell yanlarına gelirken. Boccie topu sahasının hemen dışında, bir gingko ağacının altında güneşten saklanarak durdular.

"Hadi ama Jackie," dedi Lucas. "Lanet olası golf sahası için özür dilerim. Biraz fazla ısınmışım."

"Aşırı ısınmış, kıçımın kenarı," diye hırladı Smith. "Tamirinin ne kadar süreceğini biliyor musun?"

"Jackie, gerçekten bir düzenleme yapmamız gerekiyor, tamam mı?" Lucas dedi ki. "Bu Bekker denen adamla ilgili yeni bir şey ortaya çıktı ve sen de yardım edebilecek durumdasın. Dün gece de söylediğim gibi, bu benim için kişisel bir mesele. Saçmalık yok. Sadece biraz bilgiye ihtiyacım var."

Smith sabırsızca, "Bekker'ı diğer pisliklerden ayırt edemiyorum," dedi.

"Hey, sana inanıyoruz," dedi Lucas. "Ve yeşili yapmak zorundaydım. Dikkatinizi çekmek zorundaydım, bizi başından savıyordunuz. Öyle değil mi?"

Smith uzun bir süre ona baktıktan sonra, "Peki ne istiyorsun? Tam olarak ne?"

"Bellevue'den mal çıkarabilecek adamların isimlerine ihtiyacımız var." "Tek istediğin bu mu? Sonra yakamdan düşecek misiniz?"

"Söz veremeyiz," dedi Lucas. "Barbara adına konuşamam ama ben olsam çok daha arkadaş canlısı olurum."

Smith, "Tanrım, karşımda lanet olası bir meyveli kek var," dedi. Sonra: "Ben o seviyede anlaşmalar yapmam. Bu küçük bir iş."

"Biliyorum, biliyorum, ama bu tür aksiyonlarla başa çıkabilecek bir adama ihtiyacımız var. Birkaç isim, hepsi bu."

"Onları sikip atacak mısınız?"

"Benimle konuşurlarsa olmaz. Ama bana kazık atarlarsa, sana geri döneceğim."

Fell satış konuşmasına başladı: "Tanrım, Jackie, eğer sen de gelersen bu iş çok kolay olur. Kışından bir şey olmaz. Aslında polislere yardım etmiyorsun. Kalbi falan çıkarılacak zavallı bir kadına yardım ediyorsun."

"Evet, kahvemi sokağa döken sendin," dedi Smith, hiçbir şey söylemeden. Bir grup siyah çocuğun bir müzik kutusundan gelen rap müziği eşliğinde dans rutini yaptığı plazaya baktı. "Pekâlâ," dedi. "İki adam. Bir erkek ve bir kadın. Aslında hastanenin içinde değiller ama sizi içerideki adamların yanına koyabilirler."

"Tek istediğimiz buydu..."

"Evet, evet. Tanrım, ikiniz de saçmalıyorsunuz..." Sonra arabasına doğru ilerledi ve "Bir dakikaya geliyorum" dedi.

Smith Mercedes'in içinde kaybolurken Fell, "Bir telefon görüşmesi yapıyorum," dedi. İki dakika içinde iki isim ve adresle geri döndü. Lucas isimleri defterine yazdı. Smith tiksintiyle homurdanarak arabasına döndü ve başını salladı.

"Angela Arnold ve Thomas Leese," dedi Lucas Fell'e. "Bu adresler nerede?"

Fell baktı ve dedi ki, "Aşağı Doğu Yakası. Adlarını hiç duymadım. Onları araştırmamı ister misin?"

Lucas saatine bakarak, "Evet. Ya da onları bırakıp gece boyunca çalıştırabilirsin," dedi. "Kennett dikkatli olmak istiyor ve ben de ona engel olmak istemiyorum. Yarına kadar onlarla konuşmak konusunda endişelenmeyelim."

Fell onu otele bıraktıktan sonra Midtown South'a gitti. Lucas temizlendi, otelin restoranında akşam yemeğini yedi, odasına dönüp yedinci devre boyunca Twins ve Yankees maçını izledi, sonra Lily'nin dairesine gitmek için bir taksiye bindi. Lily ona zili çaldı ve çıplak ayaklarıyla kapıya geldi.

"Geç kaldın," dedi.

"Telefonum kapandı," dedi Lucas içeri girerken. Neredeyse iki yıl önce, kız yeni taşındığında onun dairesinde kalmıştı: mobilyalar o zamanlar geçici, derme çatma bir görünüme sahipti. Oturma odasında kutular üst üste yığılmış, iki kısa metal dosya dolabının üzerinde bir televizyon duruyordu. Mutfağın duvar kâğıdı maymunlu tuhaf bir bambu tasarımıydı; tezgâhlar ise iyice yontulmuş bir plastikti. Şimdi ev özenli ve renkli bir görünüme sahipti: bej bir halı üzerinde sıcak kilimler; duvarlarda parlak el baskısı grafikler; seyrek ama özenle seçilmiş sandalyeler ve geniş bir deri kanep. Mutfak, parke tezgâhlarla ince bir altın rengindeydi. Bir gece önce anahtar izlenimlerini bırakmak için uğramış ama etrafa bakacak kadar uzun kalmamıştı. Şimdi birkaç dakikasını ayırmıştı. "Ev iyi görünüyor," dedi sonunda. Üzerinde bir baskı hissetti: İki yıl önce oraya gittiğinde yatakta çok zaman geçirmişlerdi, Lily keşfetmeye, hissetmeye, seksin yoğunluğu karşısında çaresiz kalmaya niyetliydi. Şimdi ise kibardılar.

"Evliliğiniz bittiğinde böyle olur. Sen daire üzerinde çalışıyorsun," dedi. Ona yakın durdu, ama çok yakın değil, bir eli diğerine belinden dokunuyordu, bir ev sahibesi gibi. Kibar ve başka bir şey. Temkinli mi?

"Evet, biliyorum."

"Arka yatak odasını ofis haline getirdim, her şey orada yığılı. Arkaya geç. Bira ister misin?"

"Elbette." Ofise geri döndü, esnedi, masaya oturdu, sandalyeyi topuklarını yarı açık bir çekmeceye koyabileceği kadar geriye itti ve ilk dosyayı aldı. Bütün gün dosyaları okumuştı; milyonlarca bilgi serbestçe dolaşıyordu.

"Kays, Martin." Dosyayı çevirip açtı. Kays tecavüzden iki kez tutuklanmıştı. İlkinde iki yıl yatmış, ikincisinde beraat etmişti.

zaman. Yukarı Batı Yakası'nda otuz kadar saldırıdan şüpheleniliyordu. Geceleri kilitli otoparklarda kadınlara saldırmayı bir bilim haline getirmişti. Görünüşe göre bir araba çıkarken içeri giriyor, inen kapının altına saklanıyor, sonra karanlıkta yalnız bir kadın yakalayana kadar bekliyordu. Uyuşturucu bulundurma, saldırı, hırsızlık, sarhoşluk suçlarından yarım düzine baskın.

"Kays," dedi Lily, onun omzunun üzerinden bakarak. "Bunu beş yıl önce almalıydı."

"Yanlış düşünüyorsunuz, mon capitaine," dedi Lucas ona bakarak. Ona bir Special Export uzattı.

"Evet, ama bu da sorunun bir parçası: Sana bahsettiğim üç cinayet dışında, Walt da dahil, ki bunu inkar edebilirler, kasabadaki çoğu insan bu adamları bilselerdi onları desteklerlerdi. Özellikle de Kays gibi adamları öldürdüklerinde. Onları mahkum edecek bir jüri bulabileceğimizden şüpheliyim."

"Yani pisliklere vurdukları sürece sorun yok muydu?" "Hayır.

Sadece eğer ölmeyi hak eden birini öldürürseniz

Her neyse, bir gün, ama belki de o zamana kadar yüzlerce insanın hayatını mahvetmek... vade tarihini hızlandırmak o kadar da korkunç görünmüyor. Masum insanları öldürmeye kıyasla. Ama bu adamlar artık suçlulara değil, özgürlüğe saldırıyorlar."

Lucas ona sırtarak, "Ben o kadar yüksek bir teorik seviyede çalışmam," dedi.

"Kulağa pısırik bir saçmalık gibi geliyor, değil mi?" dedi. "Öyle."

"Ama değil," dedi.

"Pekala."

"Eğer hissetmiyorsan... neden imzaladın?" diye sordu.

Omuz silktili. "Çünkü sen benim iyi bir arkadaşımsın."

"Bu yeterli mi?"

"Elbette. Bana kalırsa, herhangi bir şey yapmak için birkaç iyi nedenden biri bu. Vatanseverlik ya da görev uğruna birini öldürmekten nefret ederim; asla bir gardiyan olup birinin üzerine şalteri indiremem. Ama sıcak kanlılıkla, ailemi ya da arkadaşlarımı korumak için... bunda sorun yok."

"İntikam mı?"

Bir dakika düşündü, sonra başını salladı. "Evet, intikam orada. Bekker'ı avlamayı seviyorum. Onu yakalayacağım."

"Sen ve Barb Fell."

"Evet. Kimden bahsetmişken..." Ceketinin cebini karıştırdı. "Şunlara bak. Adam polise benziyor ve kadın da onunla sıkı fıkı, ya da öyleydi." Fell'in yerinde çektiği iki Polaroid'i ona uzattı.

Lily onlara bakıp başını sallayarak, "Ah, Barbara," diye mırıldandı. "Bu adamı tanıyorum. Hayal meyal. Trafik'te teğmen. Onu cinayetlerle ilgili araştırıp ne bulacağımıza bakarız."

"Ve sizin için bazı isimlerim var. Onun arkadaşları. Kaçının polis olduğunu bilmiyorum ama onları araştırabilerseniz..."

"Elbette."

Lucas saat ikiye kadar kalıp sarı bir bloknotun üzerine notlar alırken Lily içeri girdi ve "Bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"Hayır. Ve sen haklıydın. Bu adamlar pisliğin de pisliğiydi. Kaç kişi böyle bir listeyi bir araya getirebilir?"

"Yüzlerce" dedi. "Ama Barb Fell pek çok olasılığın kesişme noktasındaydı."

Lucas başını salladı, kâğıtları hukuk defterinden koparıp katladı ve ceketinin cebine soktu. "Onunla çalışmaya devam edeceğim."

Lily'nin dairesi dönüştürülmüş bir şehir evinin ikinci katındaydı. Lucas ikiye on geçte evden çıkmıştı, gece tropik günlerin arasındaki yumuşak serinliği yeni yeni bulmaya başlamıştı. Biraz yorgundu ama hâlâ uyanıktı; evde olsa nehir boyunca yürüyüşe çıkıp yatma vaktine kadar dinlenebilirdi. New York'ta...

Sokak oldukça iyi aydınlatılmıştı; bir sonraki blokta bir taksi duruyordu. O tarafa döndü ve elleri cebinde yürümeye başladı.

Onlardan iki tane vardı.

İri, hızlı, profesyonel defans oyuncularına gibiydiler.

Cadde boyunca arabalar tampon tampona park etmişti. Citation'ın arkasındaki adam Lucas'ın tamponunda metalik bir şey sürükleyerek kendisine doğru dönmesini sağladı; bir bıçağın tahtaya sürtünmesi gibi tüyler ürpertici, yırtıcı bir ses.

Lucas içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi ve yarı dönerek sese doğru yöneldi. Bir şeyler oluyordu: Böyle bir ses kasıtlı olmalıydı. Elini sırtının alt kısmına, 45'liğinin ağırlığına doğru indirdi.

Ve o dönerken, ikinci adam, verandanın arkasına saklanmış olan adam, yürüyüşe fırladı, Lucas'ın dirseğine bir sapla vurdu, omzuyla omurgasına vurdu ve onu Citation'a doğru sürdü.

Sapın verdiği acı bir patlama gibiydi, soğuk bir gecede bir yıldız kadar netti, darbeden ayrı, kendi başına duruyordu: ustaca, zayıflatıcı bir polis ağrısı. Dirseğinden başlayıp kolundan omzuna doğru patladı ve Lucas vurulmuş olabileceğini düşünerek çığlık attı, kolu arabaya çarparken işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu. Kolunu geriye, sağa doğru sallamaya çalıştı ama hareket etmedi.

Diğer adamın elinin indiğini gördü ve sol eliyle kısmen engelledi, ardından elmacık kemiğine bir yumruk yedi ve arabaya doğru sarsıldı.

Arabanın çamurluğunun üzerinden gelen ikinci adam ona vurdu, deri eldivenler, hızlı bir iki-üç kombinasyonunda ikinci yumruk ve Lucas sırtı kamburlaşarak korunmaya çalıştı.

Düşündüm: Temizle, temizle...

Kulağına bir darbe daha aldı ama bu kez canı yanmadı: sersemlemişti ve yere yuvarlanmaya başladı. Eldivenli bir el ona doğru uzandı ve sağlam olan sol eliyle onu kavradı, altına çekti, göğsüne yasladı, ağırlığını onun üzerine bıraktı. Beton yola çarptıklarında uzaklardan gelen bir çığlık duydu, bir çatırtı hissetti; bir şeyi kırmıştı. Belirsiz, uzak bir memnuniyet hissetti, çünkü bunu kaybediyordu, onu öldürüyorlardı...

Camın kırıldığını duydum, kaydettim, ne olduğunu anlamadım ama basıncın değiştiğini hissettim.

Düşündüm: Çekil, çekil. Eldivenli eli bıraktı, çekildiğini ve diğer adamın çığlık attığını hissetti... Arabanın altına girmeye çalıştı ama kaldırıma çok yakındı. Sağlam koluyla başını kapatmaya çalıştı...

45'lik yıldırım gibiydi.

Namluların parıltısı üzerlerinde şimşek gibi çakıyor, her şeyi flaş etkisiyle donduruyordu. Saldırganlar naylon kar maskeleri, eldivenler ve uzun kollu gömlekler giymişlerdi. Onu arkadan vuran kişi dönmüş, koşmaya başlamıştı bile. Elinden bir sap sarkıyordu, uzun, deriden yapılmıştı ve ucunda yuvarlak bir çıkıntı vardı. Lucas'ın kolunu kırdığı kişi ayağa fırladı ve "Tanrım..." diye bağırıp koşmaya başladı.

Lucas kaldırırma oturmuş, bacakları kopmuş, arabanın altına yuvarlanıp nereden geldiğini bilmediği şimşekten uzaklaşmaya çalışıyor, sağlam koluyla sırtının alt kısmını yokluyor ama kılıf çok uzaktaydı, saldırganlar tek kelime etmeden hayalet gibi kaldırırmdan aşağı doğru kaybolurken tabancasını kurtarmaya çalışıyordu...

Sonra sessizlik.

Ve Lily pamuklu geceliğiyle oradaydı, avucunda 45'lik vardı, gülünç bir kombinasyondur, yumuşak beyaz insan pamuğu ve koyu çelik katil Colt.

"Lucas..." Ona doğru manevra yaptı, 45'liği kontrol ediyordu, aslında ona bakmıyordu, gözleri hedef arıyordu. "İyi misin?"

"Siktir et, hayır," dedi.

BÖLÜM

8

Bekker önce şaşırđı, sonra kendinden geçti. Kitapçıya döndüğünde iç çekerek tezgâhtara baktı.

"İyi misiniz?" Karşıdaki adam endişeliydi. Uzun bir boynu ve dar bir kafası vardı, omuzlarından dışarı çıkmış büyük bir başparmak gibi küçük yüz hatları vardı. Yüzü bir tarafa eğikti ve dükkânın ışıkları gözlüklerinin sağ camından yansıyarak ona Strangelovvari bir tehdit katıyordu.

"Ben iyiyim, ben iyiyim," diye ciyakladı Bekker. Ayaklarını sürüyerek mağazanın aşağısına doğru baktı.

Dükkân on beş metre genişliğinde ve kırk metre derinliğindeydi. Vinil paneller kaba rafların arkasındaki duvarlardan sarkıyordu; muşamba zemin çatlak ve delikliydi. Dar koridorlar küflü kâğıt, parçalanmış kitap kapakları ve yıkanmamış insanların trafiğı kokuyordu. Obez bir adam, yarı yolda, yuvarlak bir hırsızlık önleyici aynanın altındaki satış masasında durmuş, ciltli bir Örumcek Adam antolojisini karnına dayamış, fındık kaplı bir dondurmayı yüzüne yediriyordu. Bekker onun içeri girdiğini bile görmemişti.

Elindeki kitaba baktı, onu alıp götürren kitaba. Tıp/Antropoloji bölümündeki bir yığın çöpün arasından çıkarmıştı...

"Uzun süre hareket etmedin, belki de, bilmiyorum..." dedi başparmak surat, adem elması oyuncak bir kayak gibi sallanıyordu.

Beni tavlamaaya çalışıyor, diye düşündü Bekker. Bu düşünce gurur vericiydi ama istenmeyen bir şeydi. Kimsenin çok yaklaşmasına izin verilmiyordu. Minneapolis polisleri onu tabancalarıyla dövmeden önce Bekker güzeldi, ama şimdi Güzellik ölmüştü. Ve ağır giysiler giymesine rağmen

Yara izlerini gizlemek için Mark'ı makyajla örtmüştü, ancak parlak ışıktaki görülebiliyorlardı. Post gazetesi, dünyanın görmesi için her bir kesik ve yara izinin bulunduğu fotoğrafları yayınlamıştı...

Bekker kibarca başını salladı, konuşmadı, saatine baktı. Gideli beş dakika olmuştu; beş dakika ya da daha uzun bir süre boyunca donmuş, kesinlikle kıpırdamayan, gözlerini kırpmayan bir okuyucu tuhaf bir görüntü oluşturmuş olmalıydı.

Gitsek iyi olacak. Bekker tezgâha doğru yürüdü, başı eğikti ve kitabı karşıya itti. Mümkün olduğunca az konuşmak için kendini eğitmişti. Konuşmak onu ele verebilirdi.

"On altı-on beş, vergiler dahil," dedi tezgâhtar. Kitabın kapağına bir göz attı. "Oldukça sert bir kitap."

Bekker başını salladı, on yedi doları tezgâha doğru itti ve para üstünü aldı.

Bekker sokağa çıkarken, "Tekrar gel," diye seslendi Başparmak Surat. O çıkarken kapının üstündeki zil neşeyle çaldı.

Bekker aceleyle eve gitti, adını bir gazetenin ön sayfasında gördü ve yavaşladı. Bir resim, tanıdık bir yüz. Ne?

Gazeteleri düz tutan yarım tuğlayı eline aldı. Davenport mu? Tanrım, Davenport'tu. Gazeteyi kaptı, büfeciye bir dolar fırlattı ve hızla uzaklaştı.

"Para üstü ister misin?" Satıcı büfeden dışarı doğru eğildi.

Hayır. Üstünü değiştirecek vakti yoktu. Bekker topuklarını vurarak ve tırmalayarak caddede ilerledi, loş ortam ışığında gazeteyi okumaya çalıştı. Sonunda, vitrinleri kameralar, faks makineleri, teypler, hesap makineleri, disk çalarlar, taşınabilir telefonlar, minyatür televizyonlar ve Japon teleskoplarıyla dolu bir elektronik mağazasının ışıltılı aydınlatılmış kapısında durdu. Gazeteyi burnuna yaklaştırdı. ... Minneapolis'in tartışmalı eski dedektifi, genellikle Bekker'in ilk cinayet serisini çözdüğü ve Bekker'i katil olarak tanımladığı kabul edilir. Tutuklama sırasında çıkan bir kavgada Bekker'in yüzü fena halde yırtılmıştı... onu vurabilirdik," dedi Davenport, "ama onu canlı ele geçirmeye çalışıyorduk. Bir suç ortağı olduğunu biliyorduk ve suç ortağının öldüğüne inanıyorduk ama Bekker'i canlı ele geçirmediğimiz sürece bundan asla emin olamayacaktık...

Yalancı. Başını gazeteden kaldıran Bekker bağırarak istedi: Yalancı. Bekker, özel katmanları altında saklı yüzüne dokundu.

Kozmetik. Davenport onu parçalamıştı. Davenport Beauty'yi yok etmişti. Bekker dondu, gitti.

Bir serseri geldi, onu kapıda gördü.

"Hey," dedi serseri, kaldırımını kapatarak ve Bekker geri geldi. Serseri pek iri yarı değildi ama sık sık dayak yemiş ve tekrar dayak yemekten korkmuyor gibi görünüyordu. Bekker buna inanmıyordu.

"Siktir git," diye bağırdı, dişlerini göstererek. Serseri aniden korkarak kenara çekildi ve Bekker bir kutup havası gibi yanından geçip gitti. Kendi kendine küfreden Bekker köşeyi döndü, bir an bekledi, sonra serserinin peşinden gelip gelmediğini görmek için geri çekildi. Gelmiyordu. Bekker mırıldanarak, hırlayarak, ağlayarak Lacey binasına doğru ilerledi. Ön kapıdan içeri girdi, aceleyle bodruma indi ve okuma koltuğuna çöktü.

Davenport kasabada... Korku bir an için onu sardı ve duruşmaya geri döndü, Davenport'un ifadesine, dedektifin tüm süre boyunca ona bakmasına, ona meydan okumasına... Bekker ifadeyi yaşadı, zihni takıldı, zihninin rastgele kıvılcımlarına karıştı... Ve bir iç çekişle geri döndü.

Ne? Kucağında bir paket vardı. Şaşkınlıkla baktı ve attı. Kitabı. Unutmuştu. Final Cuts: Çağlar Boyu İşkence. Kitap, çarmıhlar ve kazıkların, çardakların ve demir kızların resimleriyle doluydu. Bekker ilgilenmiyordu. İşkence ucubeler, sapıklar ve palyaçolar içindi. Ama kitabın sonuna doğru.

Evet. 1880'lerde çekilmiş bir fotoğraf. Alt yazıda Çinli bir adamın bir prene suikast düzenlediği ve bin kesikle ölüme mahkum edildiği yazıyordu. Fotoğraf çekilirken cellatlar onu parçalara ayırıyordu.

Ölmek üzere olan adamın yüzü ıslı ıslıldı.

Kendi çalışmalarında aradığı şey buydu ve işte buradaydı, yüzyıllık bir fotoğrafta. Çinli adamın yüzünden akan ışık, ölümün parlaklığıydı bu. Bu acı değildi - acı çirkinleştirirdi: bunu çalışmalarından biliyordu. Kendi fotoğrafçılığını yapıyordu ama hiç böyle bir şey elde edememişti. Belki de eski siyah-beyaz filmle ilgili özel bir şeydi bu.

Bekker oturdu ve başparmağını kemirdi, Davenport bu keşfin önemi karşısında unutulmuştu. Bu aura nereden geliyordu? Ölüm bilgisi mi? Ölümün yakınlığı mı? Ölümün kıyısındaki yaşlı insanların genellikle ısıltılı olarak tanımlanmasının nedeni bu muydu? Sonun orada olduğunu bildikleri, onu görebildikleri ve ondan kaçış olmadığını anladıkları için mi? Yaklaşan ölüm bilgisi kritik bir nokta mıydı? Bu olabilir mi? Bir şekilde entelektüel bir işlev mi, yoksa otonomik olmaktan ziyade duygusal bir rahatlama mı?

Oturamayacak kadar heyecanlıydı, kitabı bıraktı ve odanın içinde bir tur attı. Kibrit kutusu oradaydı, cebindeydi; üç hap. Onları yuttu, sonra şimdi boş olan kutuya baktı. Burada bir kriz vardı. Dışarı çıkmak zorundaydı. Bunu erteliyordu ama şimdi...

Saatine baktı. Evet. Whitechurch Whitechurch çalışıyor olmalıydı.

Banyoda durdu, beceriksizce pantolonunu çıkardı, işedi, sifonu çekti, kendine çeki düzen verdi, sonra telefona gitti. Numarayı ezbere biliyordu ve tuşladı. Bir kadın sesi cevap verdi.

"Dr. West, lütfen," dedi Bekker.

"Bir dakika lütfen, çağrı bırakacağım."

Bir dakika sonra: "Batı." Ses soğuk, New Jersey'li ve aşınmıştı. Bir iş bitiricinin sesi.

"Birkaç meleğe ihtiyacım var," diye nefes aldı Bekker; Whitechurch'e karşı nefesli bir ses kullanırdı.

"Mmm, bu bir sorun. Ben kısayım. Yine de bol miktarda beyazım var ve haçlarım var. Diğerlerinden neredeyse hiç yok," dedi Whitechurch. Sesi endişeli geliyordu. Bekker istisnai bir müşteriydi, beyazdı, dikkatliydi ve nakit ödeme yapıyordu. Belki de Connecticut'lı bir öğretmendi, çocuklara satış yapıyordu.

"Bu çok zor," dedi Bekker. "Beyazdan ne kadar var?"

"Sana üç tane verebilirim."

"Üç iyi olur. Kaç tane haç var?" "Otuz mu? Otuz tane yapabilirim."

"Güzel. Ne zaman? Yakında olmalı." "Yarım saat olsun."

"Mükemmel, yarım saat," diye nefes aldı Bekker ve telefonu kapattı.

Bodrum katını temizlediğinde bir yığın atılmış spor malzemesi bulmuştu: ceplerinde örümcek ağları olan kurumuş birkaç deri birinci kaleci eldiveni; hepsi kötü bir şekilde yıpranmış ve biri yarılmış yarım düzine sopa; havası inmiş bir basketbol topu; paslanmış metal çivileri olan küf ve kirle kaplı beyzbol ayakkabıları; üzücü bir şekilde hırpalanmış iki çift spor ayakkabı ve hatta bir çift şort, bir atlet ve bir spor ayakkabı. Hepsini bir frizbi, bir kroket seti ve birkaç kırık badminton raketi ile birlikte uzun bir kutuya atmıştı. Kutuyu karanlık bir köşeye itmişti. Kutuya bakan herkes tüm ıvır zıvırı bir bakışta görebilirdi; iyi bir şey yoktu; dokunmak isteyeceğiniz bir şey bile yoktu.

Bekker basketbol topunun altına C şeklinde bir kapak açmış ve parasını içine saklamıştı. Şimdi topu eline aldı, üç bin doları çıkardı ve dikkatlice yerine koydu.

Aynada hızlıca bir kontrol yaptıktan sonra merdivenlerden zemin kata çıktı ve arka tarafa doğru ilerledi. Tam arka kapıya ulaştığında, yaşlı kadının sesi merdivenlerden aşağı süzüldü. "Alex...?"

Bekker durdu, düşündü, sonra bıkkınlıkla nefesini verdi ve karanlık zemin boyunca merdivenlere doğru yürüdü. "Evet?"

"Özel haplara ihtiyacım var." Sesi gölgeli ve kararsızdı. "Ben getiririm," dedi Bekker.

Dairesine geri döndü, kahverengi morfin şişesini buldu, eline iki tane sıktı ve kendi kendine konuşarak merdivenlerden yukarı çıktı. Ölümcül ışıltının görüntüleri zihninde oynaşıyordu ve dalgınlıkla neredeyse Bridget Land'e çarpıyordu. Land, Edith Lacey'nin dairesine çıkan merdivenlerin dibinde duruyordu.

"Ah," dedi, "Ben de tam gidiyordum Alex... Edie'nin ilacı sende mi?"

"Evet, evet..." Bekker yüzünü başka yöne çevirdi, başını eğdi, yanından geçip gitmeye çalıştı.

"Haplar yasadışı mı? Yasa dışı uyuşturucu mu?" diye sordu Land. Kız ona doğru yaklaşmış, çenesini kaldırmış, sıkıca tutmuş, yanından geçerken gömleğinin kolunu yakalamıştı. Zeki, kara gözleri onu seçiyordu.

Bekker, sesi zorlanarak başını salladı ve "Sanırım öyle... Bunları bir arkadaşından alıyorum. Ne olduklarını sormaya korkuyorum."

"Sen ne..." Land başladı ama Bekker merdivenleri ondan uzaklaşarak tırmanıyordu. Merdivenlerin tepesinde arkasına baktı ve Land kapıya doğru dönüyordu.

"Lütfen söyleme," dedi Bekker. "Acı çekiyor..."

"Bridget'i gördün mü?" Bayan Lacey sordu.

"Evet, aşağıda..." Bir bardak su aldı ve hapları Bayan Lacey'ye götürdü. Bayan Lacey hapları açgözlülükle yuttu, elleri titriyordu, dudaklarını suyun içinde şapırdatıyordu.

"Bridget bana bunların yasadışı uyuşturucu olup olmadığını sordu. Polisi aramasından k o r k u y o r u m ," dedi Bekker.

Bayan Lacey dehşete kapılmıştı. "Yani..."

"Bunlar yasadışı," dedi Bekker. "Bunları asla bir huzurevinde bulamazsınız."

"Oh hayır, oh hayır..." Yaşlı kadın, boğumlu, yumrulu parmaklarını bükerek sallandı.

"Onu aramalısın. Eve dönmesi için ona zaman tanıyın ve onunla konuşun," dedi Bekker.

"Evet, evet, onu arayacağım..."

Bekker, "Numarası telefonun yanındaki acil durum pedinin üzerinde," dedi.

"Evet, evet..." Başını kaldırıp ona baktı, ince teni karamsar ışıktaki kâğıt gibi buruşmuştu.

"Unutma..."

"Hayır..." Ve sonra: "Gözlüklerimi bulamıyorum."

Onları mutfak lavabosunun yanında buldu; tek kelime etmeden ona uzattı. Kadın başını sallayarak teşekkür etti ve "Gözlüklerim, gözlüklerim," diyerek televizyona doğru yürüdü. "Gördün mü... Hayır, sen izlemezsin. Arnold'u haberlerde gördüm."

Arnold Schwarzenegger. Onun her an New York'taki dolandırıcıları temizlemesini bekliyordu.

"Gitmem gerek."

"Evet, evet..." Kadın el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Bridget'i ara," dedi Bekker.

"Evet..." Yandan bakıldığında yüzü, televizyon ekranından gelen ışıktaki, siyah ışıklı bir tablo gibi mavi mavi parlıyordu. Tıpkı

Ölmekte olan

Çinliler...

Ultraviyole.

Bu fikir bir anda ortaya çıktı ama onu merdivenlerin başında durduran bir güçle. Ölmekte olan adamın aydınlanması kaymış bir spektrumla ilgili olabilir miydi? Kızılötesi ya da morötesinde meydana gelen ve zaman zaman görünür ışığa kayan bir ışık fenomeni? Bu yüzden mi bazı insanlar parlarken diğerleri parlamıyordu? On dokuzuncu yüzyılın zayıf, geniş spektrumlu filmiyle eski bir kamera bunu böyle mi yakalamıştı? Tıp öğrencisiyken hem ultraviyole hem de kızılötesi fotoğrafçılık görmüştü. Ultraviyole, mikroskobun çözünürlüğünü artırabiliyor ve bir numunenin normal ışıkta görünmeyen yönlerini vurgulayabiliyordu. Kızılötesi ise karanlık nesnelerdeki sıcaklık değişimlerini bile yakalayabiliyordu.

Ama tüm bildiği buydu. Sıradan kameralarını kullanabilir miydi? Nasıl kontrol edilir?

Heyecanlı, heyecanlı, bilim beynini dövüyordu. Merdivenlerden aceleyle indi, Bridget Land'i ancak son anda hatırladı. Yavaşladı, endişeyle önüne baktı ama Bridget gitmişti.

Aceleyle arkadan çıktı, Volkswagen'e bindi, çitlere doğru sürdü, atladi, çitin kilidini açtı, içeri girdi, davetsiz misafir olup olmadığını kontrol etti, geri çıktı, kapıyı arkasından kilitledi. Çırpınıyordu, telaşlıydı, yoluna devam etmek, akşamın içgörüsünü sürdürmek için sabırsızlanıyordu.

Prince'i kuzeyden, Broadway'i doğudan geçerek, ara sokakları, binaları kendisine doğru bastırarak, kuzeye ve doğuya doğru ilerledi. İşte. Birinci Cadde. Ve Bellevue, eskimiş bir tuğla yığını.

Bekker saatine baktı. Bir dakika kadar erken gelmişti; sorun değildi. Yavaşça, yavaşça... Ve işte oradaydı, otobüs durağına doğru yürüyordu. Bekker arabaya doğru eğildi ve yolcu tarafındaki camı yarıya kadar indirerek kaldırıma yanaştı.

Whitechurch onu gördü, etrafına bir kez baktı ve pencereye doğru ilerledi. "Üç beyaz, otuz haç, hepsi ticari. Meleklerden iki tane, iyi mallar..."

"Sadece iki mi?" Bekker kontrolün elden kaydığını hissetti, onu korumak için mücadele etti. "Tamam. Ama birkaç gün içinde seni arayacağım."

"O zamana kadar daha fazlasını getiririm. Kaç tanesiyle başa çıkabilirsin?"

"Otuz mu? Bana otuz tane getirebilir misin? Ve haçlardan otuz tane daha?"

"Evet, sanırım öyle," dedi Whitechurch. "Adamım yeni bir seri çıkarıyor. Beni ara... Bu gece için yirmi bir yüz dolara ihtiyacım var."

Bekker başıyla onayladı, cebindeki rulodan yirmi bir tane yüz dolarlık banknot çıkardı ve Whitechurch'e uzattı. Whitechurch, Bekker'ın bir tabanca taşıdığını biliyordu; aslında tabancayı ona satmıştı. Bekker'ın soyulmak gibi bir endişesi yoktu. Whitechurch paraları cebine doldurdu ve bir çantayı ön koltuğa bıraktı.

"Tekrar gel," dedi ve hastaneye doğru döndü.

Bekker camı açtı ve çuvalı koltuğun altına iterek geri dönmeye başladı; ama numune almadan bunu başaramayacağını biliyordu. Bir örneği hak etmişti. Bu gece aklına devrim niteliğinde bir fikir gelmişti, insan aurasının kaydedilmesi...

Bir trafik ışığında durdu, caddeleri kontrol etti, tavan lambasını açtı ve çantayı açtı. Üç büyük kola ve iki küçük Zip-Loc poşeti. Birinde otuz küçük ticari fiş, diğerinde iki büyük fiş. Nöbet tutarken elleri titriyordu ve bobinlerden birini açtı. Sadece eve gitmeye yetecek kadar.

Kokain onu sıçrattı ve beyinde bir yük treni gibi kükreyen gücüyle başı geriye doğru yuvarlandı. Bir an sonra, yavaşça, her şey olağanüstü bir berraklıkla yeniden başladı. Bunu tutabilirse... Eli PCP torbasını aradı, buldu; sadece iki tane. Ama kola onu yakalamıştı ve ikisini de patlattı: melekler kolayı yerinde tutacak, üzerine inşa edecekti... Artık karanlıkta kilometrelerce uzağı görebiliyordu. Sorun yoktu. Ağzı çalıştı, bir tomar tükürük salgıladı ve bir fırt hız patlattı, dişlerinin arasında ezdi. Sadece bir tane, sadece bir örnek, bir ikram...

Kırmızı ışık. Işık onu sinirlendirdi ve küfrederek geçip gitti. Bir tane daha. Daha da sinirlendi, ama bu sefer tuttu, durdu. Beyazdan bir tutam daha: elbette. Bir tane daha hak etmişti. Bir vuruş daha...

Bir haftadan uzun bir süredir deneysel bir denek almamıştı. Bunun yerine bodrumda toplanmış, kağıtlarını yazıyordu. Artık bir birikimi vardı, harmanlanması ve rasyonelleştirilmesi gereken veriler. Ama bu gece,

Ve Davenport kasabada, onu arıyor.

Diğer denekleri alırken bir sistem geliştirmişti: Şok tabancasıyla vur, anestezi kullan. Ve daha da önemlisi, güvenli avlanma alanları aramaya başlamıştı. Bellevue bunlardan biriydi. Bellevue'de gece gündüz sürekli kadınlar vardı, baş edilebilecek kadar küçük, sağlıklı, iyi denekler. Ve oradaki park rampası neredeyse açıktı... Ama Bellevue bu gece için değildi, oradan yeni geldikten sonra değil.

Aslında bu gece bir tane bile almayı düşünmemeliydi. Bunu planlamamıştı, güvenlik marjını sağlayan keşifleri yapmamıştı. Ama kanında melekler varken her şey mümkündü.

Aklına bir resim geldi. Başka bir park rampası, Bellevue değil. Bir tür şehir yönetim binasına bağlı bir rampa.

Park rampaları iyiydi, çünkü saklanmak kolaydı, insanlar her saat gelip gidiyordu ve çoğu yalnızdı. Ulaşım kolaydı...

Ve bu özellikle iyiydi: park rampasının her katının hükümet binasına bir girişi vardı, kapılar şifreli kilitlerle korunuyordu. Rampaya arabayla giren bir kişinin bilet gişesindeki görevlilerin yanından geçip gitmesi gerekmez. Böylece Bekker içeri girip bekleyebilirdi.

Rampada müşterileri sokağa çıkaracak tek bir asansör vardı. Zihninin gözünde, kendisini seçtiği denekle birlikte asansöre bindiğini, aynı katta indiğini, asansörden çıkar çıkmaz şok tabancasıyla vurduğunu, gazı kullandığını, cesedini birkaç arabanın arasına sakladığını, sonra da arabayla etrafından dolaşp teslim aldığını görebiliyordu... Basit.

Ve rampa yakındaydı, Çin mahallesinin kenarında.

Aklının bir köşesinde sıkışp kalan mantıklı Bekker onu uyardı: hayır, hayır, hayır...

Ama Gumball-Bekker kranksanmış ve tekerlek etrafında
ve PCP melekleri kanında yanarken güneşe
yöneldi.

Çin Mahallesi.

Sokakta insanlar vardı, Bekker'in tahmin edebileceğinden çok daha fazla. Onları görmezden geldi, PCP-kokain kokteyli zihnini kavradı, odakladı: doğruca otoparka girdi, direksiyonun üzerine eğildi, biletini aldı ve yukarı doğru eğimli rampalar dizisini dolaşmaya başladı. Her kat aydınlatılmıştı ama hiç kamera görmüyordu. Sıra şimdi onu ele geçirmişti, kalbi bir çekiç gibi atıyordu, yüzü sıcaktı...

Tepeye kadar gitti, park etti, kokain çubuğunu açtı, birazını avucuna aldı, burnuna çekti, kalanı yaladı.

Ve gitti.

Geri döndüğünde arabadan indi ve arka koltuktan koleksiyon çantasını aldı. Asansör boşluğunun etrafını bir merdiven boşluğu sarıyordu ve merdivenleri sessizce indi, merdivenler ana rampa alanından daha karanlıktı. Bekker ayaklarının ucundaydı, toplama çantası omzundaydı, eli şok tabancasındaydı...

İkinci katta durdu, anestezi tankını ve maskeyi kontrol etti. Tamam. Zihninde sıralamayı prova etti: arkasına geç, şok tabancasıyla vur, çığlıklara karşı ağzını kapat, aşağı sür, gazı al. Merdiven boşluğundan çıktı, küçük asansör lobisine baktı. Mükemmeldi.

Merdiven boşluğuna

geri döndü. Bekledi.

Ve bekledim.

Yirmi dakika, tansiyon yükseliyor. Cebini karıştırdı, bir haç daha çıkardı, çiğnedi, ısırmanın tadını çıkardı. Tepesinde bir yerde çelik bir kapının kapandığını duydu, rampada yankılandı ve birkaç dakika sonra bir araba aşağı indi. Sonra yine sessizlik. Beş dakika daha, on dakika.

Bir araba geldi, ikinci katta durdu, yüksek topuklar betonun üzerinde... Bekker gerildi, eli hızla tanka gitti ve şok tabancasının düğmesine bir kez bastı.

Sonra... hiçbir şey. Yüksek topuk sesleri uzaklaşıyor. Kadın, her kimse, merdiven boşluğuna girmek ya da asansöre gitmek yerine dışarı çıkmak için rampadan aşağı doğru yürüyordu.

Lanet olsun. Çalışmıyordu. Saatine baktı: on dakika daha. Artık yok... Akli İki Şehirlere, bir aktrise gitti. Bir gaz şirketi çalışanı gibi giyinerek onu kandırmıştı.

onu bir çekişle öldürmüştü. Darbeyi ve sifonu hatırladı... Bekker gitti.

Ve bir süre sonra, belirgin bir iç çekişle geri geldi. Aşağıdan gelen ayak sesleri ve bir kadın sesiyle.

Asansör kapıları açılıyor, bir kat aşağıda.

Çantasını aldı, aceleyle etrafta dolaştı, lobiye girdi, yukarı düğmesine bastı: zihninin arkasındaki Bekker hayır hayır hayır diyordu, ön plandaki Bekker ise beklentiyle yanıyordu...

Asansör yukarı çıktı, durdu ve kapılar açıldı. İçeride siyah saçlı, büyük bir çantası olan, gözleri iri, bir eli çantasında bir kadın vardı. İkinci katta duracağını tahmin etmemişti. Bekker'i gördü, rahatlamıştı. Bekker başıyla onayladı, içeri girdi ve kapıların kapanmasını bekledi. Kadın altıya basmıştı ve Bekker ona uzandı, sonra durdu, sanki o da altıya gidiyormuş gibi. Asansörün arkasına yaslandı, yukarıdan aşağıya yanıp sönen rakamlara baktı...

Çantasında bir silah vardı, diye düşündü Bekker, bir silah ya da göz yaşartıcı gaz. Bunu düşündü, bunu düşündü... bir döngüye kapıldı, bunu düşünmeyi düşündü... ve geri döndüğünde, el yordamıyla toplama çantasında şok tabancasını ararken, çoktan altıya gelmişlerdi.

Yan gözle kadına baktı, onu kendisine bakarken yakaladı; gözlerini k a ç ı r d ı . Göz teması ona çok şey anlatabilirdi... Tekrar baktı, kadın uzaklaşıyor gibiydi, eli yine çantasındaydı. Bir ses duyuldu, keskin bir bing sesi ve kapılar kayarak açıldı. Bir an için ikisi de hareket etmedi, sonra kadın dışarı çıktı. Bekker birkaç adım geriden takip etti, ona doğru döndü, ayakkabılarını çıkardı, peşinden gitmeyi, onu beklenmedik bir anda yakalamayı umuyordu...

Ama kadın aniden kendi ayakkabılarını çıkarıp koşmaya başladı ve aynı zamanda ona dönüp bakarak çığlık attı, uzun, tiz, delici bir çığlık.

O biliyordu.

Çığlık karşısında bir an donup kalan Bekker kadının peşinden gitti, kadın çığlık atıyordu, çantası yerde kayıyor, rujlar, tarih kitapları ve bir tür şişe dökülüyor, sert betonda yuvarlanıyordu... İki arabanın arasından sıyrıldı, dış duvara doğru geri çekildi, elinde bir konserve kutusu, çığlık atıyordu...

Göz yaşartıcı gaz.

Bekker hemen arkasındaydı, çantasını kaybetmişti, çıplak elle onun peşinden gidiyordu, onu saran aciliyet, onu susturma ihtiyacı: Bildiğini biliyor...

Kadın kendini arabaların arasına sıkıştırmıştı, elini göz yaşartıcı gaza uzatmıştı, ağzı açıktı, burun delikleri esniyordu. Onu yakalamak için düz gitmekten başka yol yoktu...

Bekker saldırdı, son anda eğildi, bir eli göz yaşartıcı gazı engellemek için havadaydı. Tenekeyi ona doğru bastırdı ama hiçbir şey olmadı, sadece bir tıslama ve hafif bir elma çiçeği kokusu...

Rampa duvarına kadar geri geri gitmişti, şehrin ışıkları arkasındaydı, duvar bel hizasındaydı, tiz çığlığı kulaklarını deliyor, feryat ediyordu.

Doğruca içeri girdi, bir eliyle boğazına vurdu, diğer eliyle bacaklarının arasından yakaladı, kaldırdı, çevirdi...

Ve kadın bel yüksekliğindeki duvarın üzerinden geçti.

Sanki bir çuval gübreyi duvarın üzerinden atmış gibi basitçe devrildi.

Ses çıkarmadan yere düştü.

Bekker ne yaptığına şaşırmış, köpek gibi nefes nefese kalmış bir halde duvarın üzerinden aşağıya baktı. Yüzüstü düştü, kolları yukarı uzandı ve başının arkasına ve boynuna çarptı.

Ve öylece öldü: bir kibritin sönmesi gibi. Bekker altı kat yukarıdan onun öldüğünü görebiliyordu. Arkasını dönerek, çığlığa cevap veren birinin peşinden gelmesini bekledi.

Uzaktaki polis sireninden başka bir şey duymamış. Panikle merdivenlere koştu, iki kat çıktı, Volkswagen'e tırmandı, çalıştırdı ve rampadan aşağı yuvarlandı. Neredeydiler? Merdivenlerde mi?

Hiç kimse.

Çıkış gişesinde, biletçi kadın cadde üzerinde durmuş, köşeden aşağı bakıyordu. Geri geldi ve gişeye girdi. Sakız çiğniyordu, yüzü asıktı.

"Bir buçuk," dedi.

O ödedi. "Neler oluyor?"

"Kavga, belki de," dedi laconically. "Birkaç adam koşuyordu..." - - On iki saat sonra, Bekker bir IBM daktilosunun üzerine eğilmiş, karanlık bir figür, niyetli, kendi kendine "You Light Up My Life" şarkısını mırıldanıyor, sert parmaklarıyla tuşları dürtüyordu. Tepesinde, tel ızgaraya bağlı siyah ipten sarkan bir örümcek sürüsü havada süzülüyordu. Bir sürü örümcek...

PCP dünyayı mükemmel bir şekilde netleştirdi ve makineden beyaz kağıda dökülen düzyazının kristal kalitesine hayret etti. ... Delano'nun TRS Notları'nda [Eylül 86] belirttiği gibi serebral-spinal basıncın terminal beyin aktivitesi sırasında güvenilir interkraniyal ölçümleri engellediği iddialarını çürüttü; Delano...

Sadece öttü ve o hamamböceği Delano, dünya onun mesleki ihmali gördüğünde Stanford'daki işini şüphesiz kaybedecekti...

Bekker arkasına yaslandı, örümceklerine baktı ve bu düşünceyle kıkırdadı. Bir sakız düştü ve öne doğru eğildi, şimdi düşünceliydi, Düşünen Bekker. Bu gece bir hata yapmıştı. Şimdiye kadar yaptığı en kötü hatayı. Muhtemelen zamanının sonuna geliyordu: daha fazla çalışmaya, başka bir örneğe ihtiyacı vardı ama çok ama çok dikkatli olmalıydı.

Mmmm. Daktiloyu kapattı ve el yazmasını bir kenara koydu, kağıdın köşelerini dikkatlice kareledi. Banyoya gitti, yüzünü tekrar yıkadı, yara izlerine baktı. Uyuşturucular hâlâ onunla birlikteydi ama o da bitkin düşüyordu. Hatta biraz uyuyabilirdi. En son ne zaman uyumuştu? Hatırlayamıyordu.

giysilerini yere bıraktı, saate baktı.
Kuşluk vakti. Belki de birkaç saat... Uzandı,
kalbini dinledi.
Gözlerini kapattı.
Neredeyse
uyuyordu.

Ama sonra, tam unutulmanın eşiğinde bir şey kıkırdandı. Bekker bunun ne olduğunu biliyordu. Kalbinin hızlandığını, adrenalinin kanına karıştığını hissetti.

Gözlerini yapmamıştı. Elbette bu imkânsızdı ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Onu görebiliyordu, siyah saçlı kadını.

Geliyordu.

Bekker bir avuç çarşafı ağızına tıktı ve çığlık attı.

BÖLÜM

9

Araba yavaşladı ve ön koltukla arka koltuk arasındaki cam bir inç aşağı indi. Sabahın erken saatlerinde trafik hafifti ve hızla ilerliyorlardı ama O'Dell erken saatten dolayı huysuzdu. Lily hiç uyumamıştı.

"Bir Times ister misin?" Copland omzunun üzerinden sordu.

"Evet." O'Dell başını salladı ve Copland arabayı bir satıcının geçen arabalara gazete salladığı kaldırıma doğru çekti. Ön koltuktaki radyoda bir talk show gevezelik ediyordu: Bekker ve daha fazla Bekker. Copland camını indirdiğinde, satıcının radyosundan da aynı programı duyabiliyorlardı. Satıcı Copland'a bir gazete uzattı, beş dolarlık bir banknot aldı ve para üstü için kazdı.

"Endişeliyim," dedi Lily. "Tekrar deneyebilirler."

"Böyle bir şey olmayacak. O n u öldürmek istemediler ve bu şekilde tekrar peşine düşmek çok riskli olur. Özellikle de bana sürekli bahsettiğin şu sert adamsa..."

"İlk seferinde onun peşinden gitmeyeceklerini düşünmüştük..." "Onu soymaya çalışacaklarını hiç düşünmemiştik..."

Copland Times'ın bir nüshasını arka koltuğa uzattı. Başlığın hemen altında "Ordu Vietnam Cinayetlerinden Bekker'i Şüpheli Buluyor" yazıyordu.

"Bu saçmalık olmalı," diye homurdandı O'Dell, haberi tararken. "Minneapolis'ten bir şey var mı?"

"Hayır."

"Lanet olsun. Neden bu pislikler onu kontrol etmiyor? Bildikleri tek şey, Minneapolis hikayesinin bir İç İşleri ineği için kılıf olabileceğidir."

"Şu ana kadar bir şey yok. Ve Minneapolis'teki insanlar o."

Sessizlik, araba Manhattan'da zırhlı bir hayalet gibi yuvarlanıyor. Sonra: "Bu Fell olmalı. O olmalı."

Lily başını salladı: "Hattında hiçbir şey yok. Otomatik bir bilgisayar merkezinden bir telefon almış, Jersey'deki bir apartman kompleksine gidip ödülü alması halinde bir ödül kazanacağını söylüyordu. Ofis telefonunda bir şey yok."

"Lanet olsun. Halka açık bir telefonda arıyor olmalı. Burada biraz gözetime ihtiyacımız olabilir."

"Ben olsam beklerdim. Bir süredir sokaklarda. Er ya da geç öğrenecektir."

"Yine de Fell olmalı. Tabii gerçekten soyguncular değilse."

"Soyguncular değildi. Lucas onların polis olduğunu düşünüyor. İçlerinden birinin siyah deri kaplı bir anahtarlık sapı taşıdığını söylüyor; bunları satın alabileceğiniz tek yer ticari bir polis malzeme evi. Ve cüzdanına hiç el sürmediklerini söylüyor."

"Ama onu öldürmeye çalışmıyorlardı."

"Hayır. Ama onu etkisiz hale getirmeye çalıştıklarını düşünüyor. Belki birkaç kemiğini kırmışlardır..."

"Huh." O'Dell ince bir gülümsemeyle homurdandı. "Biliyor musun, bir zamanlar Aşağı Doğu Yakası'nda bir çete vardı, on dolar için bir adamın kulağını ısırp koparmak için anlaşırlardı?"

"Bunu bilmiyordum," dedi Lily.

"Doğru ama... Pekala. Pekala. Davenport ile. Onu oyala..."

"Hâlâ ona ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum," dedi Lily, O'Dell'den uzaklaşıp pencereden dışarı bakarak. Bir çocuk lastiği patlamış bir bisikleti kaldırımından aşağı itiyordu. Büyük siyah araba geçerken döndü ve on yaşındaki bir psikopatın düz gri yılan gözleriyle doğrudan Lily'ye baktı.

"Neye bulaştığını biliyordu."

"Pek sayılmaz," dedi ve çocuğun takip eden gözlerinden uzaklaştı. O'Dell'e baktı. "Öyle olduğunu sanıyor ama aslında küçük bir kasabadan. O buralı değil. Gerçekten bilmiyor, bizim bildiğimiz gibi değil..."

"Kennett'e Davenport'un neden senin evinde olduğu hakkında ne söyledin?"

"Ben... yalan söyledim," dedi Lily. "Ve senden biraz destek alabilirim."

"Ah."

Lucas kötü yaralanmamıştı, bu yüzden Lily bir taksi çevirip onu Beth Israel'e götürdü ve sonra da saldırıyı rapor etti. Silahını ateşlediği için doldurması gereken formlar vardı. O gece başlamış ve Kennett'ı arayarak durumu anlatmıştı.

"Sabahın ikisinde neden senin evinde olduğunu sormalı mıyım?" Kennett sormuştu. Sesi eğlenmiş gibi çıkmıştı ama eğlenmemişti.

"Bilmek istemezsin," demişti Lily. "Ama bu kesinlikle iş içindi, zevk için değil."

"Ve bilmek istemiyorum." "Bu doğru."

Bir süre sonra: "Tamam. Sen iyi misin? Yani, gerçekten iyiyim."

"Elbette. Tamir ettirmem gereken kırık bir cam var..."

"Güzel. Biraz uyu. Bu gece seninle konuşacağım." "Hepsi bu kadar mı? Yani...?"

"Sana güveniyor muyum? Tabii ki güveniyorsun. Akşam görüşürüz."

Lily arabanın camından dışarı, akıp giden şehre baktı. Belki de Lucas'a ihanet ediyordu. Belki Kennett'a ihanet ediyordu. Artık emin değildi.

O'Dell "Giritliler" dedi ve kâğıdı öfkeyle titredi.

BÖLÜM

10

Muhabirler gelip gidiyordu; saf olanlar Lucas'ın soyulduğu hikâyesini yutarken, diğerleri o kadar emin değildi. Newsday'den bir muhabir açıkça başka bir şeyler döndüğünü söyledi: Bekker'ın bir çetesi vardı ya da başka biri Lucas'ın soruşturmasını durdurmaya çalışıyordu.

"Minneapolis'teki soyguncuları bilmem ama New York'ta profesyonel takımlarda çalışmıyorlar. Yalan söylemiyorsanız, işiniz profesyoneller tarafından yapıldı..."

Onlar gittikten sonra Lucas birkaç Tylenol daha alıp banyoya gitti ve Lily'nin koridordan geldiğini görmek için tam zamanında geri döndü.

"Oldukça sert görünüyorsun," dedi.

"Yanağım. Yanağım çok acıyor," dedi. Orta parmağıyla şişmiş eflatun bir çürüğe dokundu. "En azından baş ağrım geçiyor. Öğle yemeğinden sonra çıkmama izin veriyorlar."

"Duydum," dedi Lily.

"Kotu gönderdiğin için teşekkürler. Diğer pantolonlar..."

"Vuruldular." Lily söyledi.

"Evet."

"O'Dell Mengele'nin konuşmasını ayarladı - bu öğleden sonra tüm gazetelerde, yarın sabah Times'ta bir ilan olacak ve herkesten bu konuda bir not yazmasını istiyoruz. Televizyonda da. Mengele üzerine ders veren bir adam bulduk, yasal bir adam."

"Müthiş," dedi Lucas. "Ne zaman?" "Pazartesi."

"Tanrım, bu kadar çabuk mu?"

"Her şeyi hızlı yapmalıyız. Belki bir tane daha yapmadan önce onu yakalayabiliriz..." Lily bir hastane sandalyesine yaslandı ve çantasını ayağının yanına bıraktı. "Dinle, dün gece hakkında. Polis olduklarından kesinlikle emin misin?"

"Oldukça eminim. Profesyonel kemik kırıcılar olabilirlerdi ama öyle hissettirmiyordu. Polis gibi hissettiler. Neden?"

"Başka bir olasılığı düşünüyordum." "Smith mi?"

"Evet. Sen onun yeşilini parçaladıktan sonra..."

Lucas dudağını çekti. "Belki," dedi. "Ama bundan şüpheliyim. Adi bir işadami olarak öğrendiğin bir şey de yumruklara katlanmaktır."

"Bu sabah Fell ile konuştun mu?"

"Buraya geliyor. Bellevue hakkında bir şeyler bilebilecek birkaç kişi var. Kennett ile konuşuyor, kimsenin ayağına basmadığımızdan emin olmak için..."

"Tamam. Bobby Rich geliyor. Tanıkla ilgili ihbarı alan adam o."

"Petty'nin bulduğu tanık..."

"Evet, öldürüldüğü gün. Ve hala bakılacak birkaç kağıt daha var."

"Bence bu anlamsız," dedi Lucas. "Bu adamların, yani ölü adamların hayatlarında katilleri işaret edecek bir şey bulamayacağız. Bürokratik bir şey olmalı: Dosyalarını kim, ne zaman çekmiş..."

"Bu imkansız."

"Evet, biliyorum."

"Yani sıkıştık mı?"

"Pek sayılmaz ama gittikçe azalıyor. Belki Rich'te bir şeyler vardır. Fell hâlâ elimizde. Petty'nin dairesine, kişisel eşyalarına bir göz atmak istiyorum. Vurulduğu yeri de görmek isterim."

"Dairemden yaklaşık yarım mil uzakta, yürüyebiliriz. Dairesi mühürlü. Yeni mühürler alıp seni oraya götüreceğim. Ne zaman?"

"Bu gece mi? Rich'le konuştuktan sonra mı?" "Olur."

"Kennett'e ne söyledin...?"

"Evimde olman hakkında mı? Ziyarete geldiğini söyledim. Ona dün gece ya da gelecekte seksin söz konusu olmadığını söyledim. Ona senin bana karşı bir hamlede bulunmadığını, benim de sana karşı bir hamlede bulunmadığımı ama konuşmamız gereken şeyler olduğunu söyledim."

"Kulağa oldukça korkunç geliyor," dedi Lucas sırıtarak.

"Olabilirdi ama ben sadece söyledim. Ayrıca O'Dell'in de zamanın bir kısmında orada olduğunu söyledim. John bunu destekleyecektir."

Birkaç dakika sonra Kennett ve Fell birlikte geldi ve Lily patladı: "Tanrı aşkına Dick, burada ne işin var? Onca yolu yürüyerek mi geldin?" Elleri kalçalarında, kızgın bir şekilde Fell'e döndü. "Barbara, ona izin verdin mi...?"

"Kapa çeneni, Lily," dedi Kennett. İşaret parmağıyla onun yanağına dokundu. Lucas'a, "Bok gibi görünüyorsun," dedi.

"Ne düşünüyorsun Barb?" Lucas sordu.

Fell, Kennett'in arkasına saklanmıştı ve dışarı bakarak, "Haklı. Bok gibi görünüyorsun."

"O zaman oybirliğiyle," dedi Lucas. "Lily içeri girdiğinde böyle söyledi. Bunu söylemeyen tek kişi yirmi dört yaşında, harika bir kıcı olan Times muhabiriydi, o da benim oldukça iyi görüldüğümü düşünüyordu ve muhtemelen bu davanın kahramanından daha fazlasını duymak istiyordu..."

Fell, Lily'ye "Beyin sarsıntısı olmalı," dedi.

"O hep böyleydi," dedi Lily. "Bence bu doğuştan gelen bir aptallık."

Kennett başını sallayarak, "Lanet olası kadınlar, her zaman hırpalanmış bir surattan etkilenirler. Ne zaman biriyle yatmak istesem dayak yedim. Çok işe yarardı..." Durdu ve Lucas'a kaşlarını çatı: "Biriyle yatmaya mı çalışıyorsun?" Gözleri Lily'ye kaydı.

Fell, "Çok zor değil," dedi.

Lucas ve Kennett güldü; Lily gülmedi.

Kennett dedi ki, "Dinle, sana söylemek istedim. Elinizdeki isimlerle devam edin. Barb onları araştırıyor..."

Fell, "Bir iyi adres ve bir de olası adres," dedi.

"Keşler mi?"

"Hayır. İkisi de değil. En azından son duyduğum kadarıyla."

"Pekâlâ." Lucas hastane yatağından yavaşça indi. "Hadi bakım merkezine gidelim. Belki öğle yemeğinden önce konuşarak çıkabilirim."

Sorumlu hemşire, doktorun ona bir kez daha bakmak istediğini söyledi: doktor gelir gelmez onu aşağı gönderecekti, ki bu da önümüzdeki birkaç dakika içinde olacaktı. "Önce sizi göreceğiz," dedi.

"Tamam, ama çok çabuk mu?"

"Buraya gelir gelmez."

Lily, "Gitmem gerek. Bugün sakın ol." "Evet."

Başını çok hızlı hareket ettirmemeye çalışarak Fell'in bulunduğu odaya doğru ağır adımlarla yürüdü. Kapıda asansörlere doğru baktı. Kennett ve Lily kapının üstündeki numaralara bakarak bekliyorlardı, sonra Kennett Lily'ye doğru eğildi ve Lily parmak uçlarında yükseldi, ikisi tarafından da hafife alınmayan bir öpücük. Lucas arkasını döndüğünde Fell'i Lily ve Kennett'i izlerken yakaladı.

"Gerçek aşk," dedi alaycı bir ifadeyle.

Sıcak, puslu güneş hafifçe midesini bulandırdı ve baş ağrısı kafatasının arkasında gizlendi.

"Solgun ve bitkin görünüyorsun," dedi Fell.

"Ben iyiyim." Dükkânın vitrinine baktı: Arnold's TV and Appliance, Parts amp; Repair. "Hadi, onu yapalım."

Kapıdan içeri girdiklerinde bir zil çaldı; iri yapılı bir kadın bir defterden başını kaldırdı, defteri kapattı ve ağır adımlarla tezgâha doğru ilerledi. "Yardımcı olabilir miyim?" Neşeli sarı bir gülümsemesi ve inanılmaz bir Batı Virginia aksanına sahipti. Lucas'a: "Vay canına, bir kavgaya karışmış gibi görünüyorsun."

"Biz polis memuruyuz," dedi Fell. Çantasının kapağını kaldırdı ve rozetini gösterdi. "Siz Rose Arnold musunuz?"

Kadının gülümsemesi çatık kaşlara dönüştü. "Evet. Ne istiyorsunuz?"

"Bir adam arıyoruz," dedi Lucas. "Yardım edebileceğinizi düşündük."

"O kadar uzun süredir burada değilim..."

Lucas cebini karıştırdı, para klipsini çıkardı, ehliyetini kurtardı ve Arnold'a uzattı. "Barbara" -Fell'e başıyla işaret etti- "New York polisi. Ben değilim. Minneapolis'tenim. İnsanları doğrayan şu Bekker denen herifi aramaya yardım etmem için beni buraya getirdiler."

"Evet?" Arnold hiçbir şey belli etmiyor, baltadan şüphelenen bir yarka gibi küçük gezgin gözleriyle onu izliyordu.

"Evet. Orada kadını öldürdü. Belki okumuşsundur. Onu yakalayacağım ve yapacağım."

Arnold başını salladı ve "Peki bunun benimle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Bellevue'den uyuşturucu ve tıbbi malzeme aldığını düşünüyoruz. Bellevue'den mal aldığını biliyoruz."

"Bu saçmalık, ben hiçbir şeye dokunmam..."

Fell, "İki hafta önce beş yüz kasa beyaz Hammermill Bond fotokopi kağıdını oradan çıkardınız, kasasına bir dolar ödediniz ve kasasını üç dolara bir bilgisayar tedarikçisine sattınız," dedi. "İstesek sizi tutuklayabiliriz ama bunu istemiyoruz. Sadece biraz yardım istiyoruz."

Sessizce onlara baktı, gözlerinde güçlü bir zekâ parıltısı vardı. Hesap yapıyordu. Lucas onun çekmecedен paslı bir Iver Johnson.32 gibi dandik bir demir parçası çıkarıp onu göğsünden vurduğunu hayal etti. Ama ön cama çarpan sineklerin sesi dışında hiçbir şey olmadı.

"Kadınını mı öldürdün?" diye sordu. Başını eğdi ve göz ucuyla ona baktı.

"Evet," dedi. "Bu gerçekten kişisel bir şey."

Birkaç saniye daha düşündükten sonra "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Oradan düzenli olarak bir şeyler söküp çıkaran bir adamın ismine ihtiyacım var."

"Bu bana geri dönecek mi?"

"Asla."

Bunu düşündü, sonra mırıldandı: "Lew Whitechurch." "Lew..."

"Whitechurch," dedi.

"Başka kim olabilir?"

"Bellevue'den çıkan tek kişi o..."

"Onun da hap satıyor olma ihtimali var mı?"

"Sanırım olabilir. Ben onlara asla dokunmam ama Lew'in bir sorunu var. Biraz burnunu çekiyor."

"Teşekkürler," dedi Lucas. Cebinden kişisel bir kartvizit çıkarıp ters çevirdi ve üzerine otelin telefon numarasını yazdı. "Acil durum odası izleme ekipmanıyla ilgilendiniz mi ya da ilgilenen birini tanıyor musunuz?"

"Hayır." Sesi olumluydu.

"Etrafa sor. Eğer birini bulursan, beni aramasını söyle. Bizi asla geçemeyecek, İncil üzerine yemin ederim. Bekker kadınının boğazını kestiği için bu işin içindeyim."

"Boğazını mı kestin?" Şişman kadın onun boynuna dokundu.

"Ekmek bıçağıyla," dedi Lucas. Sesine acının karışmasına izin verdi. "Dinle: Bekker'la uğraşan herkes kendini bir ameliyat masasına bağlanmış, göz kapakları kesilmiş, hâlâ hayattayken kalbi çıkarılmış olarak bulabilir... Gazeteleri okudun."

"Televizyon izle." Başını

salladı. "O zaman biliyorsun."

Arnold, "O lanet olası bir deli," dedi. "Etrafa sor. Beni ara."

Dışarıda Fell, "Bazen korkunç bir orospu çocuğu oluyorsun. Arkadaşını kullandın..."

"Arkadaşım öldü, onun umurunda değil," dedi. Ve omuz silkti. "Ama köylüler bu intikam saçmalığından anlar."

"Adı ne?"

"Lew Whitechurch. Ve onun hap satabileceğini düşünüyor."

"Yakalayalım onu," dedi Fell. Taksiye işaret verirken, "Bekker'i kendim yakalayacak olsam, inmeden önce dedektiflik yaparım," dedi.

"Bu iyi olurdu." Bir taksi trafikte zigzaglar çizerek onlara doğru geliyordu.

"Daha fazla emeklilik maaşı. Muhtemelen düz bir garsonluk işini karşılayabilirim. Üstsüz dans etmek zorunda kalmazdım," dedi Fell.

"Ah," dedi. "İlk gecen için aşağı gelmeyi planlıyordum." "Belki bir şeyler a y a r l a y a b i l i r i z," dedi ve taksiye bindirdi.

Lewis Whitechurch'ü Bellevue'deki bir bodrum koridorunda bir alet arabasını iterken yakaladılar. Amiri onu işaret etti, hastanenin müdür yardımcısı arka planda endişeyle bekliyordu. Kennett'in adamları daha önce oraya gitmişler, iki çalışanla konuşmuşlar ama Whitechurch ile konuşmamışlar.

"Ne?" Whitechurch dedi ki.

Fell rozetini gösterirken Lucas koridoru kapattı. "Sizinle özel olarak konuşmamız gerekiyor."

Whitechurch başını salladı. "Kimseyle konuşmak istemiyorum."

"Burada konuşabiliriz ya da bir ekip çağırabilirim ve Midtown South'a gidebiliriz."

"Ne hakkında konuşacağız?" Whitechurch amirine bir bakış fırlattı. "Bir yer bulalım," diye önerdi Lucas.

Hastanenin atölyesinde bir yer buldular, yıpranmış ofis koltuklarına oturdular, Whitechurch bir ayağının topuğuyla kendi etrafında çeyrek dönüşler yaptı. "Gerçekten bilmiyorum..."

Beş yüz kutu kağıt dediler.

"Böyle bir şey hakkında konuşmayacağım," dedi, Jersey aksanı mayonez kadar kalındı. "Diğer adam Bekker hakkında konuşmak istiyorsan, sana elimden gelen yardımı yaparım. Ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ya da herhangi bir tıbbi malzeme. O boka elimi bile sürmem..." Kendini tuttu. "Dinle, buradan hiçbir şey almıyorum, ama alsaydım, o şeyleri almazdım. Yani, insanlar bu yüzden ölebilir."

"Eğer Bekker'a yardım eden adamı yakalarsak... o adam suç ortağı olarak hapse girecek. Attica, ve sana şunu söyleyeyim, adamım: bu pisliğe yardım eden biri için şartlı tahliye olmaz..."

"Tanrım, sana söyledim," dedi Whitechurch. Terliyordu. "Dinle, bu konuda bir şeyler bilebilecek birkaç kişi tanıyorum..."

"Ne düşünüyorsun?" Fell sordu.

"Kendini oldukça iyi korudu. Bilmiyorum. Yine de elimizde isimler var. Ona geri döneceğiz. Bırakalım da pişsin..." Whitechurch onlara iki isim daha vermişti. İki adam da çalışıyordu.

Yönetici yardımcısı, "Jakes bir hademedir, buralarda olması gerekir," dedi. Fell'in özlü konuşma tarzına ayak uydurarak ava çıkmaya başlamıştı. "Williams'ı araştırmam gerekecek."

Harvey Jakes'i çamaşırhaneden çarşaf taşıırken bulmuşlar.

"Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi. Endişeliydi. "Dinle, neden beni aramaya geldiğini bilmiyorum. Hiçbir şey yapmadım, hiçbir şey almadım, adımı nereden buldun..."

Williams daha kötüydü. Williams çamaşırhanede çalışıyordu ve aptaldı. "Ne dedi?"

"Eşyaları buradan çıkardığınızı ve..." "Ne dedi?"

Lucas önce ona, sonra Fell'e dikkatle baktı ve başını salladı. "Numara yapmıyor."

"Ne?" Williams yavaşça birinden diğerine baktı ve onu çamaşırhanesine geri gönderdiler.

Koridorda ilerlerken Fell, "Biz karaborsadayız - oldukça sıradan, tespit edilmesi zor, arada bir fırsat yakalayan," dedi. New York'un geri kalanı gibi Bellevue'nin içi de çoğunlukla siyah süslemeli beyaza boyanmış bir yamadan ibaretti. "Çok sıkı bir halka gibi gelmiyor. Whitechurch daha büyük olabilir, eğer o gazeteyi oradan çıkarmak için gerçekten bir kamyon ayarladıysa. Jakes ve Williams, eğer bir şey çalışıyorlarsa, küçük çaplı bir iş."

"Bu doğru sayılır," dedi Lucas. "Yine de Whitechurch'te bir şeyler olabilir."

"Ona geri dönmek ister misin?"

"Yapmalıyız," dedi ellerini ceplerine sokarak. "Ama canım yanıyor..."

"Yanağını dürtüp duruyorsun," dedi. Uzanıp çürüğe dokundu ve hafif eli hiç acımadı. "Peki ne yapıyoruz?"

"Ben otele dönüyorum. Biraz kestirmem lazım, kendimi bok gibi hissediyorum," dedi Lucas.

"Sıkıştık mı?"

"Whitechurch dışında nereye gideceğimizi bilmiyorum," dedi Lucas.
"Bunu bir düşünelim. Seni yarın ararım."

BÖLÜM

11

Lakota'da Lucas aynada şişmiş yanağını inceledi. Çürüğün rengi derinleşiyordu, yüzünün yan tarafına hâkim olan mor bir leke, ortası parlak, kenarlara doğru daha pürüzlüydü. Aşınmış deriye dokundu ve irkildi. Daha önce de darbe almıştı ve ne olacağını biliyordu: etrafındaki deri sarı-yeşile dönerken sıyrıklar kabuk bağlayacak ve bir hafta içinde daha da kötü görünecekti; Frankenstein'a benzeyecekti. Kendi kendine başını salladı, belli belirsiz bir sırtıış denedi, yarım düzine aspirin yedi ve iki saat uyudu. Uyandığında baş ağrısı hafiflemişti ama midesi bulanıyordu. Dört aspirin daha yuttu, duş aldı, dişlerini fırçaladı, yatağın altından büyük boy bir Bienfang resim defteri çıkardı ve çantasından geniş uçlu bir Magic Marker aldı. Yazdı:

Bekker.

Paraya ihtiyacı

var.

Uyuşturucuya

ihtiyacı var.

Arkadaşıyla Midtown'da

mı yaşıyor? Aracı var.

Görülmemiş. Kılık değiştirmek mi?

Kimyager becerileri.

Tıbbi beceriler.

Bellevue'de temas. İyi

geceler.

Tabloyu duvara yapıştırdı ve yatağına uzanıp üzerinde çalışmaya başladı. Bekker uyuşturucu alıyorsa paraya ihtiyacı vardı ve neredeyse

Kesinlikle öyle olacaktı. Hennepin İlçe Hapishanesi'nde onlar için yalvarmıştı, kimyasal rahatlama için.

Bu nedenle: satıcılarla ya da en azından bir satıcıyla konuşuyor olmalıydı. Biri için çalışıyor olabilir mi? Satıcı olması pek mümkün değildi: en aptallar bile kim olduğunu bilseler onun bir saatli bomba olduğunu anlardı. Ama eğer bir kimyager olarak çalışıyorsa - methedrin sentezlemek kolaydı, doğru eğitim ve hammaddelelere erişimle. Eğer bir uyuşturucu hattı işletiyorsa, bu parayı, uyuşturucuyu ve hatta belki de kalacak bir yeri nereden bulduğunu açıklardı.

Araba başka bir sorundu. Belli ki cesetleri bir araçtan atıyordu. Nasıl ulaşacaktı? Bunu nasıl ruhsatlandıracaktı? Her şey bir suç ortağını işaret ediyordu.

Ayağa kalktı, banyoya girdi ve aynaya baktı. Sıyrık sertleşiyordu. Tırnağıyla yokladı, bir deri parçasını kaldırdı ve yanağından aşağı kan damladı. Lanet olsun. O daha iyi biliyordu. Bir tomar tuvalet kağıdı aldı, yanağına tuttu ve yatağa geri döndü.

Tekrar tabloya baktı ama akli Bekker'dan uzaklaşıp diğer vakaya kaydı. Neden onun üzerine atlamışlardı? Ve gerçekten onun peşinden mi gitmişlerdi, yoksa başka bir şey mi oluyordu? Onu silahla yakalayabilirlerdi: Onu soğukkanlılıkla yakalamışlardı. Onu öldürmek istemeselerdi, beyzbol sopalarıyla daha çabuk ele geçirebilirlerdi. Neden direnme riskini göze almışlardı? Eğer elinde bir silah olsaydı, onları öldürürdü...

Lily neden pencereden dışarı bakmıştı?

Ama asıl bulmaca daha incelikliydi. Hiçbir yere varamıyordu ve Lily ile O'Dell bunu görüyor olmalıydı. Tek yapabildiği kâğıtlara bakmak ve insanların konuşmalarını dinlemektir. Onu doğru yöne götürecek içeriden hiçbir bilgiye, geçmişe sahip değildi. Yine de... etrafı bu işe karışmış olabilecek insanlarla çevriliydi: Fell, Kennett, O'Dell'in kendisi, hatta Lily. Ve tesadüf değildi.

Saat sekiz buçukta kalktı; giyindi, sokağa çıktı, bir taksi çevirdi ve Lily'nin dairesine on dakika sürdü. Lily bekliyordu.

"Hâlâ sert görünüyorsun," dedi kapıyı açarken. Onun yanağına dokundu. "Sıcak hissediyorum. Bunu yapmak istediğine emin misin? Bu

çok fazla koşturmaca."

"Evet," dedi başını sallayarak. "Rich saat dokuzuza hazır mı?" "Evet. Biraz gergin ama geliyor."

"Beni görmesini istemiyorum," dedi Lucas.

"Tamam. Işıklar kapalıyken mutfakta oturup koridorun sonunda onunla konuşabilirsin."

"Tamam." Lucas elleri cebinde mutfağa doğru yürüdü.

"Bekker'le ilgili yeni bir şey var mı?" diye sordu arkasından.

"Hayır. Yine de sadece geceleri dışarı çıkıyor olmalı diye düşünüyordum." Lucas uzun bir meşe tabureye tünedi ve kahvaltı barına yaslandı. El işi seramik bir kâse dolusu elma barın üzerinde duruyordu ve onlardan birini alıp parmaklarının arasında çevirdi. "Sahne makyajıyla bile yüzü gün ışığında çok belli olur."

"Yani?"

"Midtown'da gece yarısından sonra ucuz arabalar kullanan bekar erkekleri rastgele durdurmak mümkün mü?"

"Tanrım, Lucas. Onu bu şekilde yakalama şansımız sıfır olurdu ve bu arada muhtemelen üç polisimiz ucubeler tarafından vurulurdu."

"Ona baskı yapmanın yollarını bulmaya çalışıyorum," dedi Lucas. Elmayı kâseye geri bıraktı.

"Onu gerçekten buradan kovalamak istiyor muyuz? Başka bir yere gider, yeniden başlar..."

"Yapabilir mi bilmiyorum. Bir şekilde, nasıl bilmiyorum, burada benzersiz bir durumu var. Bir şekilde saklanabilir," dedi Lucas. "Seyahat ederse, bu özelliğini kaybeder - yani, bakın, şu anda Bekker ülkedeki en ünlü insanlardan biri. Motellere ya da benzin istasyonlarına gidemez, herhangi bir toplu taşıma aracına binemez. Gerilmeden arabaya binemiyor, polis çevirirse işi biter. Uyuşturucuya ve paraya ihtiyacı var. Eğer onu dışarı itersek, kaçmaya çalışırsa, işi biter."

Bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Sanırım bir şeyler yapabiliriz. Çok fazla durak yapmak istemezdim ama durduğumuzu duyurabilir ve halktan işbirliği isteyebiliriz. Belki TV ekipleri için birkaç durak yapabiliriz..."

"Bu iyi olur."

"Kennett'le yarın konuşacağım," dedi. Adamın karşısındaki tabureye oturdu, bacak bacak üstüne attı ve ellerini üst dizine doladı.

"Bu davaya nasıl girdi? Kennett mı?" Lucas sordu.

"O'Dell bazı ipleri eline aldı. Kennett bu tür işleri organize etme ve yürütme konusunda elimizdeki en iyilerden biri."

"O ve O'Dell birbirlerinden hoşlanmıyorlar."

"Hayır. Hayır, öyle değil. O'Dell'in onu neden geri çektiğini tam olarak bilmiyorum ama size bir şey söyleyebilirim: Kennett'in Bekker'i bulacağını düşünmese bunu yapmazdı. Minneapolis'te bürokratik serpintileri kontrol edebilirsiniz, çünkü departman küçük ve herkes birbirini tanıyor. Ama burada... Bekker'ı bulmak zorundayız, yoksa kelleler uçmaya başlayacak. İnsanlar çok kızgın."

Lucas başını salladı, bir an düşündü ve "Kennett istihbaratçıdır, Robin Hood'la ilişkisi olmadığına emin misin?" dedi.

Lily ellerine baktı. "Kalbimde, eminim. Yine de bunu kanıtlayamadım. Bu işi kim yürütüyorsa, onu bir arada tutacak kadar karizması, iyi organizasyon becerileri... ve bazı siyasi görüşleri olmalı. Kennett uyuyor."

"Ama...?"

"Çok mantıklı biri," dedi Lily. "Neye inanıyor? Belki de iyiliğe. Zaten ben de onun hakkında böyle hissediyorum. Bir şeyler hakkında konuşuyoruz."

"Tamam."

"Bu tam olarak kanıt sayılmaz," dedi Lily. Sıkı sıkıya sarılmıştı, bu sorudan hoşnut değildi ve onu çiğniyordu.

Lucas, "Kanıt istemiyordum, fikir soruyordum," dedi. "Peki ya O'Dell? Her şeyi o yönetiyor gibi görünüyor. Seni yönetiyor, Kennett'i yönetiyor. Beni yönetiyor ya da yönettiğini sanıyor. Şapkadan Fell'i seçti..."

"Bilmiyorum, sadece bilmiyorum. Fell'i seçme şekli bile her şeyden çok büyüye benziyor. Tamamen boşa kürek çekiyor olabiliriz." Tam devam edecekti ki kapıdan çan sesleri duyuldu. Taburesinden zıpladı ve koridorda yürüdü

ve dahili telefon düğmesine bastı. Bir erkek sesi, "Bobby Rich, Teğmen" dedi.

"Ben seni içeri alırım," dedi Lily. Lucas'a, "Işıkları aç," dedi. Lucas ışıkları kapattı ve yere oturup bacak bacak üstüne attı. Karanlıkta oturmuş, kapının yanında bekleyen Lily'yi izliyordu; uzun boylu, eskisine göre daha az kilolu, uzun, aristokrat boyunlu bir kadındı. Karizma. İyi organizasyon becerileri. Bazı siyasi görüşler.

"O'Dell'i beni buraya getirmeye nasıl ikna ettin?" diye sordu aniden. "İsteksiz miydi? Ne kadar zorladın?"

"Seni buraya getirmek benden çok onun fikriydi," dedi Lily. "Ona senden bahsetmiştim ve o da kulağa mükemmel geldiğini söyledi."

Lucas, "Gerçekten mi?" diye düşünürken Rich kapıyı çaldı.

Rich uzun boylu, siyah bir adamdı, keldi, atletikti, saçları kafası tıraş edilmiş gibi görünecek kadar yakından kesilmişti. Kolları taba rengi olan yeşil bir spor ceket ve mavi bir kot pantolon giymişti. "Merhaba," dedi ve dairenin içine doğru ilerledi. Lily ona Lucas'ın yüzünü görebileceği bir sandalyeyi işaret etti ve sonra, "Dairede, mutfakta başka bir adam daha var," dedi.

"Ne?" Rich sandalyeye henüz yerleşmişken yarı ayağa kalktı ve koridordan aşağıya baktı.

"Ayağa kalkma," diye tersledi Lily. Ona sandalyeye geri dönmesini işaret etti. "Burada neler oluyor?" Rich hâlâ sandalyeye doğru bakarak Mutfak.

"Robin Hood'a yaklaşan bir adamımız var. Belki de. Yüzünü görmenizi istemiyor. Kime güveneceğini bilmiyor... Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, o arkadayken, burada kesebiliriz. O giderken sen de yatak odasına gidebilirsin. Sonra sadece sen ve ben oluruz... ama bilmeni istedim."

Rich'in dili alt dudağının üzerinde kayarken, elleri sandalyenin kollarını kavradı. Bir dakika sonra rahatladı. "Bana nasıl zarar verebileceğini anlamıyorum," dedi.

"Yapamaz," dedi Lily. "Daha çok dinleyecek, belki birkaç soru soracak. Neden Walt'a anlattıklarını bana da anlatmıyorsun? Eğer ikimizden birinin sorusu olursa, içeri gireriz."

Rich bir an daha düşündü, karanlığa baktı, onu delmeye çalıştı, sonra başını salladı. "Tamam," dedi.

Birkaç kez yakaladığı eski bir hırsızdan, Lowell Jackson adında bir adamdan telefon aldığıında evdeydi. Jackson bir tabela boyacısı olarak düzlüğe çıkmaya çalışıyordu ve iyi gidiyordu.

"Bir tanıdığının aradığını söyledi, Cornell adında, Kızıl lakaplı bir çocuk. Cornell, Fred Waites'in öldüğünü gördüğünü ve çete üyesi olmadığını, arabadaki adamlardan birinin yaşlı beyaz bir adam olduğunu ve Cornell'in onun polis olduğunu düşündüğünü söyledi. Jackson bana bir adres verdi."

Yaşlı beyaz adam mı?

"Cornell'in peşinden mi gittin?" diye sordu Lily.

"Evet. Onu bulamadım. Ben de gidip Jackson'la konuştum."

"Ne dedi?"

"Benimle konuştuktan hemen sonra, aynı gün, Cornell'i 118. caddedeki çocuk parkında gördüğünü söyledi - bunların hepsi raporumda var..."

"Devam et," dedi Lily.

"Cornell 118. caddedeki bir oyun parkına geldi ve eve gideceğini söyledi. Şehirden ayrılıyormuş. Nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Soyadı Reed. Cornell Reed. Bir sayfası var. Uyuşturucu bağımlısı. Ama eskiden bir çeşit üniversite öğrencisiydi. Sıradan bir pislik değil."

"Kaç yaşında?" Lily sordu.

"Yirmili yaşların ortasında, öyle." "New York'lu mu?"

"Hayır. Güneyden bir yerden geldiği söyleniyor, Atlanta olabilir. Birkaç yıldır buradaymış ama Jackson nereden geldiği hakkında konuşmadığını söyledi. Yanlış bir şeyler vardı. Bu konuda konuşmazdı. Sarhoş olduğunda bu konuda ağlardı."

"Kaç kez yakalandı?"

"Yarım düzine, büyük bir şey değil. Hırsızlık, dükkan soyma, küçük çaplı uyuşturucu bulundurma. NCIC'te geçmişini araştırdık ama hiçbir şey yok - ilk baskınları burada, New York'ta, Harlem'deki adreslerde olmuş."

"Ve o gitti."

"Hiçbir yerde bulunamadı. Atlanta'yı kontrol ettik ama onu tanımıyorlar."

"Öldü mü?"

Rich kaşlarını çatı. "Hiç sanmıyorum. Oyun parkından ayrıldığında yeni ayakkabıları ve büyük bir naylon bavulu vardı. Oyun parkındaki çocuklar öyle diyor. Vedalaşmak için 118. Cadde'ye gelmiş, oturuyorlarmış. Sonra bir taksiye atlamış ve onu en son o zaman görmüşler."

"Tüm bunlar hakkında bir rapor mu yazdınız?"

"Evet. Ve hala onu arıyoruz. Doğruyu söylemek gerekirse, davayla ilgili elimizdeki tek şey o."

"Petty için ne yapıyordun?" Lucas sordu.

"Sadece erkeklere bakıyordum, çoğunlukla," dedi Rich. "Doğruyu söylemek gerekirse beni biraz gerdi. Bundan kurtulmaya çalıştım. Kendi insanlarımıza bakmaktan hoşlanmıyorum."

"Bu davaya nasıl atandın?" Lucas sordu.

"Bilmiyorum. Şehir merkezinden biri sanırım," dedi Rich, düşündükçe alnı kırıyordu. "Teğmenim az önce özel bir görev için Belediye Binasına gitmemi söyledi. O da neler olduğunu bilmiyordu."

"Pekâlâ," dedi Lucas. Sonra, "Cornell beyaz adamın yaşlı olduğunu nereden biliyordu?"

"Bilmiyorum; onu bulursam sorarım. Belki de onu bir yerden tanıdığı içindir..."

Yarım saat daha konuştular ama Rich'in elinde raporlarda olmayan neredeyse hiçbir şey yoktu. Lily ona teşekkür etti ve gitmesine izin verdi.

"Zaman kaybı," dedi Lily Lucas'a.

"Denemek zorundaydım. Onun hakkında ne biliyorsun? Zengin mi?" "Pek bir şey değil, gerçekten," dedi.

"İyi dedektif mi?"

"O iyi. Yeterli. Olağanüstü bir şey değil."

"Hımm." Lucas ağrıyan yanağına dokundu, başını eğmiş düşünüyordu. "Neden?"

"Sadece merak ettim," dedi başını kaldırıp. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Yürümek ister misin? Restorana kadar?"

"Ne kadar uzakta?" Lucas sordu.

"On, on beş dakika, sakın ol."

"Kapıdan çıkarken vurulacak mıyız?"

"Hayır. O'Dell birkaç kişiyi tüm blok boyunca süperlerle konuşturdu," dedi Lily. "Dairelerinin etrafında dolaşan garip insanları arıyorlar."

Dairenin dışındaki sokak temizdi ama lobinin kapısından çıkmadan önce Lucas sokağın karşısındaki pencereleri taradı.

"Gergin mi?"

"Hayır, anlamaya çalışıyorum," dedi.

Kadın onun yüzünü inceledi. "Ne?"

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı. Rich yeterince dürüst görünüyordu. "Hadi..."

"Hiçbir şey, gerçekten..."

"Pekâlâ," dedi Lily sinirlenerek, hâlâ onu izliyordu.

Köy güzeldi, sessizdi, bakımlı tuğla evler, pencere kutularındaki çiçekler, ferforje demir dokunuşlar, orada burada bir kıvrım akordiyon, bir jiletli tel dokunuşuyla yaralanmış bir görüntü. Ve insanlar, diye düşündü Lucas, şehrin yukarısındaki insanlardan farklı görünüyordu; Bohemliğin bilinçli bir dokunuşu: sandaletler ve kanvas şortlar, sakallar ve bele kadar uzanan saçlar, eski moda bisikletler ve tahta kolyeler.

Manhattan Caballero kırmızı taş binalardan oluşan bir sokağa gömülmüştü, küçük bir yerd, bir penceresinde adı ve logosu, diğerinde bira tabelası vardı.

"Yukarıdan ateş ettiler, ikinci kattaki üçüncü pencereden," dedi Lily, Caballero'nun kapısının önündeki kaldırımda durup caddenin karşısını işaret ederek.

Lucas önce pencereye, sonra da kaldırıma bakarak, "Lazer nişangâhıyla ıskalayamazdı," dedi. "Tam burada olmalı, çentik izlerini görüyorsun."

Cinayetin geometrisine ve teknik özelliklerine kapıldığı için ona hiç dikkat etmemişti. Şimdi kafasını kaldırdığında, kadının bir elini destek almak istercesine restoranın camına dayamış olduğunu gördü; yüzü solgun ve ağlamaklıydı.

"Tanrım, özür dilerim..."

"Ben iyiyim," dedi.

"Bayılacaksın sandım."

"Artık öfkeliyim," dedi. "Walt'u düşündüğümde birini öldürmek istiyorum."

"O kadar kötü mü?"

"O kadar kötü ki inanamıyorum. Sanki bir çocuğumu kaybettim."

Petty'nin dairesine gitmek için bir taksi çağırdılar. Brooklyn Köprüsü'nü geçerken Lily sordu, "Buraya hiç geldin mi? Brooklyn Heights?"

"Hayır."

"Bir daire için harika bir yer. Düşündüm, gelirdim ama bilirsiniz, Village'da bir kez yaşayınca ayrılmak istemezsiniz."

"Bu iyi görünüyor..." Lucas köprü'nün ucundan yuvarlanırken camdan dışarı bakarak, "Petty'nin apartmanındaki kadın," dedi. "Petty'nin apartmanındaki kadın..."

"Logan."

"Adam çoktan ölmüşken ve polisler gelmeden önce dairesinde birinin olduğunu mu söylüyor?"

"Evet. Kesinlikle. Eve geldiğini ve sonra tekrar dışarı çıktığını düşündüğünü hatırlıyor. Televizyon izliyordu, programı ve programın hangi bölümünde olduğunu hatırlıyordu. Kontrol ettik, on dakika önce ölmüş."

"Birileri hızlı hareket ediyordu."

"Çok hızlı. Walt'un öldüğü dakikayı biliyor olmalıydı. Bunu bekliyor olmalıydı. Walt'un dairesine nasıl girdiği konusunda bir soru var. Her kimse anahtarı olmalı."

"Eğer bir istihbarat operasyonundan bahsediyorsanız, bu yeterince basit."

"Bilmen gerekir," dedi.

Petty'nin dairesi alçak bir tepenin yamacında, çıkmaz sokaktaki kahverengi tuğlalı bir binadaydı, bölge çoktan solmuştu ama hoştu. Marcy Logan'ın kapısı, küçük lobinin içinde soldaki ilk kapıydı.

"Çok geç," dedi Logan, kapı zincirinin üzerinden Lily'nin rozetine bakarak. Altmışlı yaşlarının ortalarında, kır saçlı, yaşlı bir kadındı.

eşleşen gözler. "Saat on demiştin."

"Özür dilerim ama başka bir şey çıktı," dedi Lily. "Sadece bir dakika konuşmamız gerekiyor."

"Pekâlâ, içeri gel." Sesi sertti ama Lucas, Logan'ın arkadaşlığından memnun olduğu izlenimini edindi. "Kahveyi ısıtmam gerekecek..."

Kurabiye ve kahve yapmıştı, kurabiyeler gümüş bir tepsiye dizilmişti. Mikrodalgaya bir sürahi kahve koymuş, fincan ve tabaklarla uğraşmıştı.

"Ne kadar güzel bir daire," dedi Lily.

"Teşekkür ederim. Moonstruck filmini yolun hemen aşağısında çekmişlerdi. Cher Promenade'in hemen aşağısındaydı, onu gördüm..."

Kahve sıcakken Logan kurabiye tepsisini Lucas'ın yüzüne doğru itti. Lucas bir tanesini denedi: yulaf ezmeli. Bir fincan kahveyle birlikte bir tane daha aldı.

Lily sorduğunda Logan olumlu bir ifadeyle, "Kadın değildi," dedi. "Ayak sesleri çok ağırdı. Onu görmedim ama bir erkekti."

"Emin misin?"

"Bütün gün insanların gelip gittiğini duyuyorum," dedi Logan. "Bu benim bileceğim bir şey. Walter'ın geri döndüğünü sandım, bir kadın olsaydı böyle düşünmezdim."

"Yukarı çıktı, birkaç dakika orada kaldı, sonra hemen geri mi indi?" Lily sordu.

"Bu doğru. Yarım saatten fazla olamazdı, çünkü benim programım yarım saatti ve program başladıktan sonra geldi ve bitmeden gitti."

"Müfettişlere bunun Petty olmadığını aklınıza geldiğini söylemişsiniz," dedi Lily. "Ama gerçekten bakacak kadar ciddiye almamışsınız. Neden o olmayabileceğini düşündünüz?"

"Her kimse lobide durdu. Sanki dairemin kapısına bakıyor ya da içeride birilerini dinliyor gibiydi. Sonra yukarı çıktı. Walter her zaman çok açık sözlüydü. İçeri girer, hemen yukarı çıkardı. Özellikle cuma günleri. Her zaman iki ya da üç bira içerdi ve hiç tutamazdı ve buraya geldiğinde... bilirsiniz: gitmesi gerekiyordu. O yukarı çıktıktan hemen sonra tuvaletten akan suyu duyabilirdiniz. O gece, her kimse

içeride durdu. Geri dönerken de aynı şeyi yaptı. Lobide durdu. Tüylerim diken diken oldu. Belki de tanıkları dışarı çıkarmayı düşünüyordu."

"Bunun pek bir tehdit olduğunu sanmıyorum," dedi Lily, "sürtünme" ifadesine gülümseyerek.

"Neden bir şey söylemiyorsun genç adam?" Logan altıncı kurabiyesini yemekte olan Lucas'a sordu. Duracak gibi görünmüyordu.

"Kurabiye yemekle çok meşgulüm," dedi. "Bu şeyler harika. Bunları satarak bir servet kazanabilirsin."

"Oh, bu çok hoş," dedi gülümseyerek. "Yüzüne ne oldu?"

"Soyuldum."

"Tıpkı New York gibi değil mi? Polisler bile..."

"Bu adamın Petty'nin dairesine gittiğini nereden biliyorsun?" Lucas sordu.

"Şey, içeri girdiğini duydum ve sonra asansörün sesi geldi, yani yukarı çıkıyordu. Bir saniye sonra bir ses daha duydum, sanki mutfaktan geliyordu. Orası ikinci kat. Üçüncü kata çıkarsa zar zor duyuyorum. Dördüncü kata çıkarsa hiç duyamıyorum."

"Tamam," dedi Lucas başını sallayarak. "Demek ikinci katta çaldığını duydun."

"Evet. Lynn'ler ve Gold'lar çoktan gelmişlerdi ve Schumacher'ler de o hafta sonu Fire Island'daydı. Yani Walter olmalıydı ve her zaman geldiği saatti. Ama sifonu çektiğini duymadım. Sonra asansörün ikinci katta tekrar çaldığını duydum ve aşağı indi. Sonra her kimse, yine apartmanlara baktığını düşündüm, çünkü dış kapının açılmasına bir dakika vardı... Bakmalıydım, ama programımı izliyordum."

"Bu iyi," dedi Lucas başını sallayarak. "Peki diğer dairelerden birine gelen bir ziyaretçi değil miydi?"

"Hayır," dedi Logan başını sallayarak. "Polisler buraya geldiğinde ve ne olduğunu öğrendiğimde, onlara birinin geldiğini söyledim ve oradaki herkesle konuştular. O sırada kimse gelmedi ve kimsenin de ziyaretçisi olmadı."

Logan'la işleri bittiğinde asansöre bindiler ve Lily Petty'nin kapısının mühürlerini kesti. Daire özenle korunmuştu ama dedektifler tarafından didik didik edilmişti. Buzdolabının fişi çekilmişti ve kapısı açık duruyordu. Dolap kapakları açıktı ve her yere kâğıt yığılmıştı. Lucas, Petty'nin küçük bir oyuğa yerleştirilmiş masasına gitti ve mali kayıtları karıştırdı... Kişisel telefon rehberi yoktu.

"Telefon rehberi yok."

"Cinayet masasındakilerde muhtemelen vardır. Sorarım."

On dakika sonra Lily, "Bu Rich'le yaptığım görüşmeye benziyor. Burada hiçbir şey yok."

Dışarı çıktıklarında Bayan Logan onları elinde Lucas'a uzattığı kahverengi bir kâğıt torbayla koridorda karşıladı. "Biraz daha kurabiye," dedi.

"Teşekkürler," dedi ve sonra, "Onları bitirdiğimde, daha fazlası için geri gelebilirim."

Yaşlı kadın kıkırdadı ve Lucas ile Lily bir taksi aramaya koyuldular. -
• - Cornell Reed. Cornell Reed, yaşlı beyaz bir adam olan katili görmüş ve onu polis olarak tanımıştı.

Lucas otel yatağına uzanıp düşündü, içini çekti, yataktan yuvarlandı, cebindeki adres defterini buldu ve Harmon Anderson'ın ev telefon numarasını seçti. Numarayı çevirirken saatine baktı. Minneapolis saatiyle gece yarısı olacaktı.

Anderson yataktaydı.

"Tanrım, Lucas, neler oluyor?"

"New York'tayım..."

"Biliyorum, duydum. Keşke orada olsaydım..." Lucas onun telefondan uzaklaşıp arka planda birine, "Lucas," dediğini duydu. Sonra Lucas'a, "Karım burada, merhaba diyor," dedi.

"Bak, seni uyandırdığım için özür dilerim..." "Hayır, hayır..."

"Size sorun çıkarmak istemem ama biraz bilgisayar işi yapmak için müsait misiniz? Size bir danışmanlık ücreti ödeyebilirim."

"Ah, siktir et, ne istiyorsun?"

"Yılan ukurundayım, dostum. New York'tan hangi havayollarının uçtuğunu öğrenebilir misin, Newark dahil tüm büyük havaalanlarını ve ay başından itibaren Cornell Reed için bilet olup olmadığını kontrol eder misin? Ya da herhangi bir Cornell adına, eğer yapabilirsen? Ya da Red Reed? Denizaşırı olacağını sanmıyorum, belki Karayipler hariç. Önce yurtiçini kontrol edin, Atlanta, L.A. veya Chicago gibi. Nereye gittiğini ve biletin parasını kimin ödediğini bilmem gerekiyor, eğer bulabilirsek."

"Birkaç gün sürebilir."

"Bana geri dön ve ücret konusunda ciddiym dostum. Birkaç dolar."

"Bunu halledebiliriz..."

"Bana geri dön, dostum."

Telefonu kapattığında Lucas yatağı uzandı ve Rich'le yaptığı görüşmeyi düşündü. Rich neden Petty'nin takımına seçildiğini bilmiyordu. Lily de bilmiyordu. Tek özelliğı, daha sonra tanıdığı bir hırsızdan telefon alarak davadaki tek ipucunu elde etmesi gibi görünüyordu. Nadir ve tuhaf bir türden iyi şans.

Rich, Cornell Reed'in uyuşturucu işine çok bulaştığını söyledi. Eğer bu doğruysa, Reed'in şehir dışına uçmaması gerekirdi. Eğer uçacak kadar parası varsa, parayla uyuşturucu alır ve otobüse binerdi. Ya da otostop çekerdi. Ya da gitmezdi. Yeterince uyuşturucu varsa, hiçbir yere gitmek zorunda değildiniz... Kesinlikle La Guardia'ya birkaç yüz dolar götürüp bilet gişesinden geçirmezdi.

Öte yandan, A treni onu oraya daha çabuk götürecekt ve bir ya da iki taş için yeterli bozuk para bırakacakken, bir doper otobüs garına taksiyle gitmez. La Guardia başka bir hikayeydi. Taksi dışında oraya gitmenin kolay bir yolu yoktu.

Belki de uçuyordu. Ve belki de iadesiz bir biletle uçuyordu. Ve bu bir hükümet tarafından verilen bir bilete benziyordu.

Ya da bir polis departmanı.

Bir de Bayan Logan'ın hikayesi vardı.

Bu çok ilginçti; ilginç ve rahatsız edici. Lily bunu anlamamış mıydı? Yoksa Lucas'ın anlamamasını mı ummuştı?

BÖLÜM

12

Otuz vuruşluk hız, iki gün; Bekker sonsuza dek uyumamıştı. Kimyasalların üzerinde nehirdeki bir yaprak gibi sürükleniyordu, zamanın ve düşüncelerin akışı onun etrafında yuvarlanıyordu. Ve gözleri olan kadından, onu izleyen kadından kaçırıyordu. Kadın onu dehşete düşürmüştü: ama kimyasallar iki gün sonra onu yenmişti ve kadın kontrolünü kaybediyordu.

Ama başka şeyler de oluyordu.

İkinci gün öğleden sonra geç saatlerde böcekler geldi. Onları hissedebiliyordu, çizgiler halinde damarlarında geziniyorlardı. Tüm damarlarında, ama özellikle ön kolundaki bir damarda; onları hissedebiliyordu, küçük yumrular, tıkrıtlar, pis işlerini yapıyorlardı. Onu yiyorlardı.

Kan hücrelerini yiyordu. Çocukken karınca yuvalarını tekmeleyerek açtığını ve karıncaların çenelerinde etli beyaz yumurtalarıyla kaçıştıklarını gördüğünü hatırlıyordu. Ve aklına gelen görüntü buydu: karıncalar koşuyordu ama kısıkaçlarına kan hücreleri takılmıştı. Binlercesi damarlarında dolaşıyordu. Eğer onları serbest bırakabilirse...

Kafasının içinde bir ses: Hayır, hayır, hayır, halüsinasyon, hayır, hayır, hayır.

Ayağa kalktı, dizleri ve ayakları ağrıyordu. Bodrumda kilometrelerce yürümüştü, bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. Ne kadar yürümüştü? Birkaç serseri beyin hücresi uzaklaştı ve hesap yaptı... diyelim ki beş bin gidiş dönüş, her yöne yirmi metre... otuz yedi nokta sekiz yedi sekiz mil. Otuz yedi nokta sekiz yedi sekiz yedi sekiz yedi sekiz yedi...

Sekiz-yedi döngüsüne kapılmıştı, sonsuzluğun büyüüne kapılmıştı, güneşten daha uzun sürecek, evrenden daha uzun sürecek, ne kadar sürecek bir döngü... ne?

Kendini döngüden kurtardı, böceklerin damarlarında dolaştığını hissetti, ön kolunu banyoya götürdü, ışığı açtı, böceklerin gezindiği tümseklere baktı...

Bir ses: formasyon...

Onu itti. Onları dışarı çıkarmak, bir şekilde sıkıştırmak zorundaydı. Ameliyathaneye girdi, aletlerin bulunduğu bölmeye gitti, bir neşter buldu ve onları dışarı çıkardı...

Yürümeye başladı, böcekler uzaklaşıyordu, tekrar adım atmaya başladı - bu koku neydi? Çok temiz ve bakırımsı, deniz gibi. Kan mı?

Kendine baktı. Kolundan kan akıyordu. Ağır değildi, şimdi yavaşlıyordu ama eli ve ön kolu derisi yüzülmüş gibi görünüyordu. Volta attığı yerde kan yere sıçramış, sanki biri kafası kesilmiş bir tavuğu sallıyormuş gibi oval bir çizgi çizmişti.

Ses: Basmakalıp.

Ne? Koluna baktı ve damardan bir böcek geçti. Ho Chi Minh Yolu'ndaki Charlie Victor gibi, Hotel Oscar'daki Charlie Victor gibi, Charlie Hotel India Mike November Lima Tango Romeo gibi... Başka döngü-nerede vardı o gel Nereden? Nam mı? O salladı

kendini dışarı attı. Böcekler tüm saflarıyla bekliyorlardı.

İlaçlar. İlaç masasına gitti ve yarım düzine hap buldu. Hepsi bu kadardı. Bir tane patlattı, sonra bir tane daha. Ve bir üçüncüsünü.

Telefonu kaldırdı, kendisiyle mücadele etti ve geri bıraktı. Buradan telefon yok, bir satıcıya değil. Polisler satıcıları dinliyordu, dinliyorlardı... Koluna baktı, yapışkan kana...

Kendini sakınleştirdi. Yıkandı. Giyindi. Kolundaki kesiğe bir bandaj koydu. Kestik mi? Bu nasıl...

Düşüncelerinden sıyrıldı ve kendini aynaya sabitledi, halk için hazırlanıyordu, ihtiyaç her zaman oradaydı, omzunun üzerinden bakıyordu. İhtiyaç sokak kişiliğini ortaya çıkardı. Sesini değiştirdi. Tavrını değiştirdi. Giyinmeyi bitirdiğinde köşedeki ankesörlü telefona gitti.

"Evet?" Kadın sesi. "Dr. West ile konuşabilir miyim?"

Whitechurch bir saniye sonra oradaydı. "Tanrım, konuşmalıyız. Şimdi olduğu gibi. Polisler buradaydı ve seni arıyorlardı.

"Dostum ya da o şeyi kime sattıysan, izleme cihazını." "Ne?"

"Onu sattığın adam," dedi Whitechurch ısrarla. "Şu meyveli kek katili, Bekker. Tanrım, polisler üzerime çullandı."

"New York polisleri mi?"

"Evet, bazı cooze ve Bu kötü görünümlü pislik Minneapolis'ten."

"Telefonunda mı?"

"Bu benim telefonum değil. Bunun için endişelenme. Sadece bu boku satın alan adam için endişelen..."

"Bunu halledebilirim," diye c i y a k l a d ı Bekker. Bu çaba canını acıtmıştı. "Ama biraz ürüne ihtiyacım var."

"Yüce İsa..." "Çok fazla." "Ne kadar?"

"Ne kadar paran var?"

Bir an sessizlik oldu, sonra Whitechurch, "Şu Bekker denen adamla birlikte değilsin, değil mi?" dedi.

"Bekker değildi. Staten Island'da bir lise öğrencisine sattım. Bilim projesi için kullanıyor."

Bu Whitechurch ile uyuştı: Öğretmen...

Whitechurch Miami'ye tatile gitmeye karar vermişti, fazladan para işine yarayabilirdi. "Sana iki yüz tane haç, otuz tane melek ve on tane de beyaz alabilirim, eğer halledebilirsen."

"Ben halledebilirim."

"Yirmi dakika mı?"

"Hayır... Buraya gelmeliyim..." Bekker'ın Staten Island'da yaşadığını düşünsün. "Birkaç saate ihtiyacım var."

"İki saat mi? Pekala, tamam. İki saat. Dokuzda görüşürüz. Her zamanki yerde."

Bekker Volkswagen'i Birinci Cadde'deki bir personel park rampasına bıraktı; rampa saat altıdan gece yarısına kadar halka açıktı. Kulübedeki görevliye başıyla selam verdi ve en üst kata kadar çıktı. Whitechurch'ü daha önce de izlemişti. Dikkatli olmaya inanıyordu ve uyuşturucu satıcılarının arkadaşlarını ve müşterilerini rutin olarak polislere sattığını biliyordu. Hapishanede çok şey öğrenmişti; hayatın başka bir yönünü.

Whitechurch dakiklik konusunda ısrar etti. "Bu şekilde, eşyalar sadece bir dakikalığına sokakta üzerimde oluyor. Böylesi daha güvenli, biliyor musun?"

Bekker geldiğinde Whitechurch genellikle hastaneden çıkmış ya da kaldırımından otobüs durağına doğru yürüyor olurdu. Bir keresinde erken gelen Bekker onu rampadan izlemişti. Whitechurch dışarı çıkmış, kaldırımından otobüs durağına doğru yürümüş, iki ya da üç dakika bekledikten sonra dışarı çıkarken kullandığı kapıyı kullanarak t e k r a r içeri girmişti. Bekker özür dilemek için aramış ve birkaç dakika sonra otobüsü teslim almıştı.

Bekker birinci kata doğru yürüdü, vezneyi geçti ve sokaktan aşağı inerek acil servise giden ara sokak benzeri bir geçide ulaştı. Gece çökmeye başlamış, sokak lambaları yanmaya başlamıştı. Erkenciydi, yavaşladı. Etrafta birkaç kişi vardı. Bu iyi değildi. Acil servise giden ara sokaktan döndü, Whitechurch'ün genellikle girdiği kapıya doğru yürüdü. Kolu çekti. Kilitlendi. Saatine baktı. Hala iki dakika erken. Whitechurch her an gelebilirdi.

Gelmeden önce bir melek yapmıştı, acil durum zulasının bir parçasıydı.

Güçlü bir şey; gücünü serbest bıraktı... Derringer elindeydi.

Kapı açıldı ve Whitechurch dışarı çıktı ve Bekker'ı görünce irkilerek sıçradı.

"Ne..."

"Konuşmamız gerek," diye fısıldadı Bekker. "Bu işte düşündüğümünden fazlası var..."

Whitechurch'ün yanından geçerek fayans duvarlı boş bir koridora baktı. "Birkaç dakikalığına içeri dönelim. Sana bunu anlatmak zorunda hissediyorum."

Whitechurch başıyla onayladı ve dönerek yolu gösterdi. "Parayı getirdin mi?"

"Evet." Para zarfını uzattı ve Whitechurch zarfı aldı. "Ürün sende mi?"

"Evet." Metal yangın kapısı arkalarından kapanırken Whitechurch döndü. Koridorun ışıkları güçlü değildi, ama acımasız mavi floresanlardı.

Whitechurch'ün elinde plastik bir poşet vardı ve "Sen..." dediğinde Bekker'e doğru yarım adım atmıştı. Durdu, dilini tuttu ve geri çekilmeye başladı.

"Meyveli kek katili," dedi Bekker gülümseyerek. "Tıpkı Bir Sırrım Var'daki gibi. O diziyi hatırlıyor musun? Garry Moore, sanırım."

Whitechurch'ün başı dönüp yer aradı, sonra tekrar Bekker'a döndü ama vücudu çoktan hareket etmiş, kaçmaya çalışıyordu.

"Dinle," dedi yarı omzunun üzerinden.

"Hayır." Bekker silahı Whitechurch'ün geniş sırtına doğrulttu ve Whitechurch "Olmaz," diye bağırdı ve Bekker onu omurgasından, kürek kemiklerinin arasından vurdu. Namludan çıkan patlama kulakları sağır etti ve Whitechurch öne doğru savruldu, kaygan fayans duvarlarda kendini yakalamaya çalıştı, sıçradı ve döndü. Bekker tabancayı iki adım ötesinden ona doğrulttu.

"Olmaz..."

Bekker tetiği tekrar çekti ve Whitechurch'ün alnına ateş etti. Sonra silahı cebine soktu, aceleyle bir neşter çıkardı, eğildi ve Whitechurch'ün ölü gözlerini mahvetti. Güzel.

Koridorun sonunda bir kapı çarparak açıldı. "Hey." Biri bağılıyor.

Bekker koridora baktı: boştu. Hap dolu poşeti aldı, ayağa kalktı, parayı hatırladı, yarısının Whitechurch'ün altında sıkıştığını gördü. Koridorun sonunda kapı tekrar çarparak açıldı ve Bekker para zarfına sarıldı. Zarf yırtıldı ama çoğunu aldı, sadece bir iki banknot hâlâ cesedin altında sıkışmıştı.

"Hey..." Kapıdan geçerken arkasına baktı ama koridorda sesten başka bir şey yoktu. Dışarıda kendini topladı ve acele etti ama koşmadı, ara sokaktan aşağı indi, kaldırımdan sola dönerek park rampasına ulaştı. İçeri girip merdivenlere yöneldi, arkasında ayak sesleri duydu ve yarım döndü.

Genç bir kadın onun peşinden koşuyordu. Adam merdivenleri çıkmaya başladı ve kadın birkaç adım geriden ona yetişti. "Bekle..." Nefes nefese. "Buraya yalnız çıkmaktan nefret ediyorum. Eğer biri olsaydı... Bilirsin işte."

"Evet." Kadın saldırıya uğramaktan endişe ediyordu. Rampanın sadece tek bir açık girişi vardı ama herkes içeri girebilirdi.

alçak duvarlar. Beton duvarlara spreylere boyayla yazılmış grafitilere bakılırsa, birkaç kişi bunu yapmıştı.

"Tanrım, ne gün ama," dedi kadın. "Dışarısı bu kadar güzelken çalışmaktan nefret ediyorum, bilgisayar terminallerinden başka bir şey görmüyorum."

Bekker sesine güvenemeyerek tekrar başını salladı. Eğer zamanı olsaydı, onu yanına alabilirdi. Mükemmel bir kız olurdu: genç, görünüşe göre zeki. Doğal bir gözlemci. Muhtemelen kendisine verilen ayrıcalığı anlayabilirdi. Onu alabilirdi, diye düşündü. Şu anda. Kafasına vurabilirdi.

Onun arkasında elini yumruk yaptı ve "Ya da silahı" diye düşündü. Silahı kullanabilirim. Cebindeki silahın ağırlığını hissetti. Şimdi boştu ama bir tehditti...

Ama onu incitirse, ona vurursa, dövüşmek zorunda kalırsa, mükemmel bir örnekten daha azıysa... sonuçları suçlanabilirdi. İnsanlar onu izliyordu, ondan nefret eden insanlar, sonuçlarına gölge düşürmek için her şeyi yapabilecek insanlar. Bir adım geriye düştü, kalbi davul gibi çarpıyordu.

"Görüşürüz," dedi arabasının yarım seviye altında. Kapıdan geçmeden önce açık zemine baktı. "Burada kimse yok... İnsan kendini biraz aptal hissediyor, değil mi?"

Yapabilir, ama... bekle. Doğaça yok. Son seferini hatırla... Kolay, kolay, onlardan çok var.

Bekker elini kaldırdı ve risk aldı: "Güle güle," dedi dikkatli sesiyle.

Bir tane almak zorundaydı. Almak zorundaydı. Kadının arabaya binip kapıları kilitlediğini görene kadar bu ihtiyacın ne kadar güçlü olduğunu fark etmemişti.

Rampadan yuvarlanarak çıktı, doğruca caddeye indi; acil giriş sokağında bir kargaşa vardı ama durup bakmadı. Bunun yerine, artık neredeyse çıldırmış bir halde doğruca dairesine döndü ve koleksiyon çantasını çıkardı: şok tabancası, anestezi tüpü ve maske. Şok tabancasına bir kez hafifçe vurdu ve boşalma seviyesini kontrol etti. İyi durumdaydı. Ve Whitechurch'ten aldığı çantayı karıştırdı: sadece bir tadımlık. Meleklerden birini dişlerinin arasına sıkıştırdı, yarım almayı düşündü ama yarım da olmazdı, b i r bütün aldı ve gücün gelmesini bekledi.

Seyir, düşünme: Kızılötesi. Ultraviyole. Atılım. Bu barı biliyordu.

Daha sonra. Kadının barın arkasından sarktığını, tuğla dış cepheye yaslandığını ve eski moda bir Zippo'ya benzeyen bir şeyle sigara yaktığını gördü. Etrafta fazla erkek yoktu, bir sürü kadın gelip gidiyordu ve çoğu yalnızdı. Kolay hedefler.

Kadın dış duvara yaslanmış, kot pantolon ve kolsuz bir tişört giymiş, geniş bir deri kemer takmıştı. Kısa siyah saçları ve altın halka küpeleri vardı.

Bekker geldi, sanki sahibi değilmiş gibi Volkswagen'in etrafında dikkatlice adım attı. Çok agresif değildi. Elinde şok tabancası, kolunun altında tank, eli maskesinde.

"Müthiş bir gece," dedi kadına.

Gülümsedi. "Oldukça iyi görünüyorsun," dedi.

Bekker gülümseyerek karşılık verdi ve Volkswagen'in burnunun yanında durdu.

Zencefilli kurabiye evine gel, küçük kız.

BÖLÜM

13

"Sorun nedir?" Lily sordu.

Kennett ona doğru yuvarlandı ve bir kolunu başının altına koydu. "Bunu yaptığımızda kendimi sakat gibi hissediyorum. Yani, bundan başka bir şey değil."

Öndeki çift kişilik yatak kama şeklindeydi ve teknenin baş tarafına doğru itilmişti. Kennett yan yatmıştı. Neredeyse karanlıkta yüzüne doğru uzandı, işaret parmağının ucuyla saç çizgisine dokundu, parmağını burnundan aşağı, dudaklarının üzerinden hafifçe geçirdi, göğüslerinin arasından geçirdi, sonra yukarı kaldırıp her bir meme ucuna hafifçe dokundu, sonra göbeğinin etrafından aşağı, kalça kemiğinin üzerinden ve uyluğunun iç kısmından dizine kadar indi. Hâlâ sıcaktı ve terliyordu.

"Biz... bunu yapmaya... mecbur değiliz," dedi Lily.

"Belki sen değilsin ama ben öyleyim," diye homurdandı Kennett. "Eğer artık sevişemezsem, kendimi lanet bir sebze gibi hissederim."

"Sadece üstte olmak istiyorsun," dedi, şaka yapmaya **ç a l ı ş a r a k**. Adam yanıt vermeyince, "Fermut'u dinlemelisin" dedi.

"Lanet olası doktorlar..." Kardiyolog Fermut, Kennett'in "zor işi partneriniz yaptığı sürece" cinsel hayatına devam edebileceğini gönülsüzce kabul etmişti.

"Onu dinle," dedi Lily, nazikçe ama ısrarla. "Senin hayatını kurtarmaya çalışıyor, seni aptal."

"Evet." Kennett başını ondan yana çevirdi ve eliyle göğsünü kaşıdı.

"Sigara istiyorsun, değil mi?"

"Hayır, ondan değil. Sadece düşünüyordum... Sorun doktorlar değil. Bu benim. Tahrik olduğumda ve kalbim güm güm atmaya başladığında

dinlemek..."

"O zaman bırakmalıyız. Belki sadece birkaç haftalığına..." Lily dedi ki. "Hayır. Bu daha kötü olurdu. Sadece... Tanrım, keşke bir şey olsaydı - sadece bir şey

Bu dünyadaki her şey basitti. Sadece tek bir şey. Sevişmem lazım ama sevişirsem kalbimi düşünmeden edemiyorum ve bu da sevişmemi berbat edebiliyor. Sonra sen sürekli üstteyken ve ben orada ereksiyon olmuş ölü bir adam gibi yatarken, onun için nasıl bir şey olduğunu düşünmeye başlıyorum. Beni becermek nekrofil gibi bir şey olmalı."

"Richard, seni aptal..."

"Tanrım, seninle tanıştığıma memnun oldum," dedi bir süre sonra. "Orada O'Dell için çalıştığına inanamıyordum. Böyle bir kadın sadece onun için çalışıyor olamaz, burada başka bir şeyler dönüyor olmalı diye düşünüp duruyordum."

"Oh, Tanrım..." Lily kıkırdadı, boğuk sesiyle tuhaf ama hoş bir sestti.

Kennett ona tekrar dokunarak, "Bunun için üzgünüm," dedi. "O'Dell seks için ne yapıyor acaba? Vegas'a uçup birkaç-üç tane şişmanla mı yatıyor? Aletini görmeyeli ne kadar oldu acaba? O kadar şişman ki artık ona ulaşabildiğini bile sanmıyorum..."

"Hadi ama..." dedi Lily ama yine kıkırdadı, iri bir kadın kıkırdamasıydı ve bu Kennett'i gülmekten kırdı geçirdi.

Ve sonra: "Elbette Davenport'la işler farklı olmalı."

Lily onun sözünü kesti: "Kapa çeneni. Bunu duymak istemiyorum." "Muhtemelen bir Shetland midillisi gibi asılmıştır..."

"İsırılmak ister misin?"

"Bu açık bir teklif mi?"

"Dick..."

"Hey. Ben kıskanç değilim. Belki biraz. Ama adamdan gerçekten hoşlanıyorum. Onu medyayla dans ettirme işi oldukça tuhaf ve işe yarıyor. Sence Barbara Fell ile yatar mı?"

"Bilmiyorum," dedi keskin bir sesle.

"Etrafa bakınacak birine benziyor," diye önerdi.

"Tencere dibin kara, seninki benden kara."

"Hey, kötü olduğunu söylemedim. Sadece onu ve Fell'i merak ettim.

Bu cehennemde yapılmış bir eşleşme." "Çok çekici biri."

"Sanırım, eğer tipini seviyorsan," dedi Kennett. "Harley'den çok fazla düşmüş bir motorcu hatuna benziyor. Onu neden onunla birlikte yaptın? Cinsel geçmişinizi gömmek için bir tür psikolojik baskı mı?"

"Hayır, hayır, hayır. Sadece Midtown çitlerini bilen birine ihtiyacımız vardı..."

"Evet, ama Davenport'un konuşan bir kafa olması gerekiyordu."

"O asla konuşan bir kafa değildir. Konuşurken bile. Adamın senden daha fazla hareketi var ve sen en sinsi, en kaypak..."

"...en eğri..."

"... polis teşkilatındaki en sinsi pislik. Ayrıca, medyanın kendisiyle konuşmasını sağlamak için bir şeyler yapması gerekiyordu."

"Sanırım." Kennett'in parmak uçları tekrar kalçasında gezindi, teni yumuşaktı ve buharlaşan terden dolayı hafifçe serindi. "Ya üzerimizi örtmek için bir çarşaf bulmamız ya da burayı tekrar ısıtmanın bir yolunu bulmamız gerekecek."

Lily el yordamıyla kasıklarını yokladı ve "Tanrım. Emin misin? Dick..."

Ona doğru yuvarlandı, kolunu ona doladı ve sıkıca çekti. "İşte kelime bu, tamam. Dick."

"Ciddi ol."

"P e k a l a . Bu nasıl? Sana gerçekten ihtiyacım var; kalbimi ayakta tutan şey b u ..."

Çok sonra, o uyurken düşündü: Hepsi seni suçlu hissettirebilir; en iyi yaptıkları şey bu...

BÖLÜM

14

Telefon erkenden çaldı ve Lucas battaniyenin üzerinden yuvarlanıp ayaklarını yere indirdi ve ahizeyi kaldırmadan önce bir süre oturdu. "Evet?"

"Başın nasıl?" Kennett'ın sesi uyanık ve neredeyse neşeli geliyordu.

"Daha iyi," dedi Lucas. Odaklanamıyor gibiydi ve pencere gölgesinin düşük açılı güneş ışığıyla aydınlandığını fark etti. "Saat kaç?"

"Saat yedi."

"Ah, Tanrım, dostum, ben yedide kalkmam..." Yüzü tekrar acıdı ve yatağa doğru döndüğünde yastık kılıfında bir kan lekesi olduğunu fark etti.

Kennett neşeyle, "Hey, bugün harika bir gün ama hava sıcak olacak," dedi.

"Teşekkür ederim. Eğer aramasaydın, pencereden dışarı bakmak zorunda kalacaktım..." Neler oluyor?

"Anladığım kadarıyla siz ve Fell dün Bellevue'de Whitechurch adında bir adamla konuşmuşsunuz?"

"Öyle mi?"

"Bekker dün gece onu götürdü."

"Ne?" Lucas anlamaya çalışarak ayağa kalktı.

"Onu koridorda vurmuşlar. Gözlerini oymuş." dedi Kennett.

"Morgdakiler bunun Bekker olması gerektiğini, çünkü taklitçi olamayacak kadar iyi yapıldığını söylediler. Ve onunla Bekker hakkında konuştuğuna göre, bunun tesadüf olmasına imkan yok. Birkaç saat önce beni a r a d ı k l a r ı n d a Carter'ı hastaneye gönderdim. Birisi

Sonunda polislerin dün Whitechurch ile konuştuğunu anladılar..."

"Ah, Tanrım," dedi Lucas. "Whitechurch de yanıliyordu. Bunu biliyorduk. Bizimle kafa bulduğunu biliyorduk."

"Ona nasıl ulaştın?"

"Bir çit," dedi Lucas. "Aşağı Doğu Yakası'nda." "Smith mi?"

"Hayır, ufak tefek biri, Arnold adında bir kadın. Geri dönüp onunla konuşacağız ama Whitechurch'le arada sırada ondan gelen sevkiyatlarla ilgilenmek dışında bir bağlantısı olduğunu sanmıyorum. Peki Bekker neden yine Whitechurch ile konuşuyordu? Daha fazla ekipman mı?"

Kennett, "Whitechurch uyuşturucu satıyordu," dedi. "Ah. Emin misin?"

"Evet, birkaç yerden aldık. Bahse girerim halotan da oradan geliyor."

"Telefonlar mı?"

"Bir mahkeme celbi gönderdik ve telefon şirketi şu anda bilgisayarlarını temizliyor. Son iki ay içinde Whitechurch'ün dairesine ve ofis telefonuna gelen tüm aramaları ve nereden geldiklerini inceleyecekler."

"Bu işimizi görür," dedi Lucas. "Fell'in çağrı cihazı var: Onu bulursan bizi ara. Bu işin sonunu görmek isterim."

Kennett, "Mmm. O kadar kolay hissettirmiyor," dedi.

"Pekala. Pekala: Fell'i alıp çite geri döneceğim. Lanet olsun, Whitechurch neden onu korudu? Bu çözülmesi gereken bir şey."

Lucas Fell'i aradı ve ona söyledi.

"Her şeyi berbat mı ettik?" diye sordu endişeyle.

"Hayır. Adama çok az dokunduk, bilmemize imkan yoktu. Ama Kennett'in adamları şimdi onun peşinde. Onu tanıyan herkes. Adı her neyse, çitle konuşmalıyız."

"Arnold. Rose."

"Evet... Peki durumunuz nedir? Hazır mısınız?" Lucas sordu.

"Hey, burada yatağımda oturuyorum, çırılçıplak, yarı uykulu."

"Tanrım, sıcak bir kruvasan ve bir fincan kahven olsaydı hemen gelirdim," dedi Lucas. Fell'in ve diğer polisin çıplak fotoğrafı aklına geldi.

"Siktir git Davenport," dedi Fell gülerek. "Eğer hazırsan, neden bir taksi çağırılmıyorsun? Sen gelene kadar ben ön tarafta olurum."

"Gelip beni al," dedi Lucas. "Zar zor uyandım ve tıraş olmam gerek." Çiğ yanağına dokundu.

"Hazır ol," dedi.

Fell geldiğinde üzerinde, Moline, Illinois'de kadınların giydiği türden, küçük çiçekli, siyah, pamuklu bir elbise, siyah alçak topuklu ayakkabılar ve naylon çoraplar vardı.

"Tanrım, harika görünüyorsun," dedi Lucas onun arkasından taksiye binerken.

Kızardı ve "Arnold'un üzerine mi yürüyeceğiz?" dedi. "Ne kadar harika görüldüğün hakkında konuşmak istemiyor musun?"

"Hey, kapa çeneni, tamam mı Davenport?" dedi.

"Ne istersen..." Nefesinin altında ekledi, "Toots." "Ne? Az önce ne dedin sen?"

"Hiçbir şey," dedi Lucas masumca.

Bir gözünü kapattı ve "Uçurumun kenarında yürüyorsun dostum" dedi.

Arnold korkmuştu. "Belki de seninle konuştuğu için işi bitmiştir," dedi ağır dudaklarını içeri ve dışarı emerek.

"Hayır. İş bitti çünkü koruduğu Bekker denen pisliği arayıp onunla görüştüğümüzü söyledi," dedi Lucas. "Bekker beni tanır. İşini şansa bırakmak istemedi."

"Peki benden ne istiyorsun? Sana her şeyi verdim."

"İhtiyacın olduğunda Whitechurch'le nasıl bağlantı kurdun?" Lucas sordu.

"Hiç ihtiyacım olmadı. Elinde iyi bir şey olduğunda getirirdi. Aksi takdirde, ben hastane işleriyle uğraşmam. Ucuza satabileceğin şeylerle ilgilenirim. Takım elbiseler. Kravatlar. Telefonlar. Hastane malzemeleri olmadan ne yapacağımı bilemem."

Fell parmağıyla onu işaret etti: "Simpson-McCall'ı iki ay önce mi alaşağı ettiniz?"

Arnold gözlerini kaçırdı. "Hayır. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Fell bir an onu inceledikten sonra Lucas'a baktı. "Brokerlik yeni bir binaya taşınıyor, şu hafta sonu taşınmalarından biri. Bütün gece dosyalar, bilgisayarlar, telefonlar, mobilyalar taşıyan kamyonlar gelip gitti. Tek sorun, kamyonların hepsinin aracı kurum tarafından kiralanmamış olması. Bazı pislikler kamyon kir alıyor, yükleme alanına kadar sürüyor ve ufukta kayboluyorlardı... Bir tanesi altı yüz tane yepyeni bej renkli iki tuşlu telefon götürdü. Bir başkası elli tane Northgate IBM bilgisayar almış, hala kutularında."

"Gerçekten mi?" dedi Arnold, belli belirsiz bir sıkıntıyla. "Bilgisayarlar mı?"

Fell başını salladı ve Lucas tekrar Arnold'a baktı. "Whitechurch'e gitmek zorunda olsaydın ne yapardın?"

Arnold omuz silkti. "Onu hastaneden ara. Çalıştığı yer büyük bir sır değildi. Sadece geceleri."

"Özel bir numarası var mıydı?"

"Bilmiyorum dostum, onu hiç aramadım." "Aradın mı..."

Fell'in çağrı cihazı çaldı. Çantasından çıkarıp göstergeye baktı. "Telefon nerede?" diye sordu Arnold'a. Lucas'a, "Eminim onu yakalamışlardır," dedi.

"Orada, tezgahın sonunda, altında..." Arnold işaret ederek söyledi.

Fell numarayı telefona tuşlarken Lucas Arnold'a döndü. "Biriyle çalışıyor muydu?"

Arnold sabırsızlıkla, "Adamım, ondan tanesi dört dolardan telefon aldım," dedi. "Kutular dolusu kalem ve kurşun kalem. Not defterleri. Kartonlarca Xerox kağıdı. Temizlik malzemeleri. Bir keresinde iki yüz şişe ERA ile gelmişti, bilirsiniz, çamaşır sabunu. Nereden aldığını bilmiyorum, hiç soru sormadım. Onun hakkında bildiklerim bu kadar."

"Evet, ben Fell, biylediniz mi?" Fell telefona konuştu. Sonra sesi kısıldı, "Tanrım. Adres ne? Huh? Tamam." Telefonu kapattı ve Lucas'a baktı. "Bekker bir tane daha yaptı, başka bir kadın. Buradan yürüyerek on dakika uzaklıkta."

Lucas parmağıyla Arnold'ı işaret etti: "Bunu duydun mu? Whitechurch'ü düşün. Aklına ne gelirse, bizi ara. Ne olursa olsun."

"Dostum, hiçbir şey yok..."

Ama Lucas ve Fell kapının dışındaydı.

Ceset Prince'in dışındaki çıkmaz bir sokaktaydı. Polisler sokağın ağzını kapatmış, meraklıları uzak tutuyordu. Fell ve Lucas rozetlerini gösterip içeri girdiler. Kennett ve diğer iki sivil polis oradaydı ve bir pencere kuyusuna bakıyorlardı. Kennett'in kuyunun etrafındaki parmaklığı kavrayan elleri gerginlikten bembeyaz kesilmişti.

Lucas ve Fell yukarı çıkarken, "Lanet olası manyak," dedi. Olay yeri inceleme teknisyenleri kuyuya bir merdiven indirmişlerdi. Lucas korkulukların üzerinden baktı ve kuyunun dibinde küçük bir kadın cesedi gördü, çırılçıplaktı, oyuncak bebek gibi buruşmuştu, teknisyenler üzerinde çalışıyordu.

"Bekker olduğuna şüphe yok mu?" Lucas sordu.

"Hayır, ama bu farklı. Bu pek bilimsel görünmüyor. Kız oldukça yara bere içinde, sanki adam... Bilmiyorum. Eğleniyormuş gibi görünüyor."

"Gözler mi?"

"Evet, gözler kesilmiş ve doktor kendi işi gibi görüldüğünü söylüyor. Göz kapakları gitmiş, çok düzgün ve cerrahi. Orospu çocuğunun bir imzası var."

"Ne zamandır aşağıda?" Fell sordu.

"Uzun sürmez. En fazla birkaç saat. Muhtemelen bu sabah şafak sökmeden içeri girmişlerdir."

"Kimliğin var mı?" diye sordu Lucas.

"Hayır." Kennett bir Lucky yakmakta olan Fell'e baktı. "Bir tane alabilir miyim, ben..."

"Hayır." Fell ona bakmamaya özen göstererek başını salladı.

"Lanet olsun," dedi Kennett. Bir elini ceketinin cebine soktu, diğer elinin iki parmağını gömleğinin düğmelerinin arasına, kalbinin üzerine koydu. Kendini tuttu, düğmeleri çekti, eline baktı ve sonunda diğer ceketinin cebine soktu. "Lanet olası iyilikseverler."

"Bellevue telefonlarında bir şey var mı?" Lucas teknisyenlerin kadının cesedini yuvarlamaya hazırlanmalarını izleyerek sordu.

Kennett'in alnı kırıştı. "Şunu bir düşün Davenport: Uyuşturucu ticareti yapan bir adamımız var ama hiç telefon almıyor. Yani, neredeyse hiç. Geçen ay dairesine altı telefon gelmiş. Biri

Bakım ofisinde kullanabileceği bir telefon varmış ama pek kullanmazmış. En azından amiri böyle söylüyor."

"Çağrı cihazı taşıyor muydu? Belki bir cep telefonu?" Fell sordu. "Bulabildiğimiz kadarıyla hayır," dedi Kennett.

"Bu saçmalık," dedi Lucas kesin bir ifadeyle. "Uyuşturucu satıyordu, değil mi? Bundan emin miyiz?"

"Evet."

"O zaman bir telefonu var. Sadece onu bulmalıyız..."

"Carter'ın adamları şu anda Bellevue'de insanlarla röportaj yapıyor. Belki bir süre dinleyebilirsin?" Kennett söyledi. Fell'e baktı. "Bir şey bulabilen tek adamlar sizsiniz."

Pencere kuyusunun dibinde, olay yeri inceleme teknisyenleri cesedi yuvarladılar. Kadının başı yana düştü ve geniş beyaz gözleri aniden onlara baktı.

"Ah, kahretsin," diye öğürdü Fell. Arkasını döndü, sokaktaki kaldırım taşlarının üzerine eğildi ve ağzından bir tükürük aktı.

"İyi misin?" Lucas elini kızın sırtına koyarak sordu.

"Evet," dedi doğrulurken. "Özür dilerim. Gözlerime takıldı..."

Beş dakika sonra ceset pencere kuyusundan çıkarılmıştı. Kaldırma ekibi cesedi bir battaniyeye sarmıştı ama Kennett battaniyenin soyulmasını emretti. "Bakmak istiyorum," dedi sakın bir sesle. "Keşke oraya inebilseydim..."

Kennett ve Lucas battaniye kaldırılırken katlanabilir sedyenin yanına çömeldi. Kadının yüzü mermer gibiydi, beyaz, katı, ölürken çektiği acı ve korku hâlâ yüzüne kazınmıştı. Ağızlık öncekiler gibiydi, sert kauçuktan oyulmuştu ve kulağının arkasından sıkıca bükülmüş bir telle yerinde tutuluyordu.

Kennett dalgın dalgın, "Pense," dedi.

Lucas doğru kavramı bulmaya çalışarak, "Onlara... kereste gibi davranıyor," dedi.

"Ya da laboratuvar hayvanları," dedi Kennett.

"Orospu çocuğu." Lucas bir tarafa doğru eğildi, neredeyse devriliyordu, eliyle kendini tuttu, sonra yüzü cesedin sol kulağına sadece birkaç santim kalana kadar cesedin üzerine diz çöktü. Teknisyenlerden birine baktı.

"Onu biraz sağı döndür, olur mu?" dedi. Gömleğinin cebinden bir kalem çıkardı ve Kennett'a, "Şuna bak," dedi.

Kennett onun yanında diz çöktü ve Fell ikisinin arkasına çömeldi, diğer dedektifler de içeri doluştu. Lucas kalemi kullanarak ölü kadının boyun kaslarındaki iki oval izi işaret etti.

"Hiç böyle bir şey gördün mü?" Lucas sordu.

Kennett başını salladı. "Yanığa benziyor," dedi. "Lanet bir yılan ısırığına benziyor."

"Tam olarak değil. Şu elektroşoklu kendini savunma aletlerinden, şok tabancalarından birinin deşarj yarasına benziyor. St. Paul polisleri bunları taşıyor. Bir gösteri izlemeye gittim. Deşarj noktalarını çıplak deride bir ya da iki saniyeden fazla tutarsanız, bu tür bir yaralanmaya neden olabilirsiniz."

Fell ona bakarak, "İşte bu yüzden kavga yok," dedi.

Lucas başıyla onayladı. "Onları şoklayıcıyla vuruyor. Vurulduğunda yere düşersin, şu anda olduğu gibi. Sonra gazla gelir."

Kennett, "Etrafta bu tür şeyler satan çok fazla yer olamaz," dedi.

Lucas, "Polis malzemeleri satan yerler, ama bunları silah dergilerinde de gördüm, posta yoluyla da sipariş edilebiliyor," dedi.

Kennett ayağa kalktı, ellerindeki sokak kumlarını ovuşturdu ve sanki göğsü bakıyormuş gibi başını arkaya eğdi. "Lütfen Tanrım, bir sipariş formunda Midtown'da bir adres bulmama izin ver."

Lucas ve Fell Bellevue'ye gitmek için taksiye bindiler, pencereler açıldı, trafikten kaçarken şehrin sıcak patlamış mısır kokusu içeri doluyordu ve tek şeritli dar bir caddede beş dakika boyunca mahsur kaldılar. Fell'in çenesi öfkeyle çalışıyordu.

"Bekker'ı mı düşünüyorsun?"

"Ceset hakkında... Tanrım. Umarım Robin Hood onu yakalar," dedi. "Bekker."

"Ne? Robin Hood mu?" Adam merakla ona baktı.

"Hiçbir şey," dedi kadın, gözlerini kaçırarak.

"Hayır, hadi ama, Robin Hood kim?"

"Ah, bu saçmalık," dedi ve bir sigara almak için çantasını karıştırdı. "Güya birileri şerefsizlerin işini bitiriyormuş."

"Kanunsuz mu demek istiyorsun?"

Sırıttı. "Burayı başka nasıl işleteceksin?" diye sordu pencereden dışarıyı göstererek. "Sözde polisler, ama bence bu sadece saçmalık. Hüsnükuruntu."

"Huh."

Sigarasını yaktı, öksürdü ve pencereden dışarı baktı.

Whitechurch bir bakım ustabaşısıydı. Onun gevşek denetimi altında bir düzine insan çalışıyor, üçten on bire vardiyasında hastanenin her yerinde küçük onarımlar yapıyordu.

"Bir şeyler çalışıyorsan harika bir iş," dedi Fell, Carter'a çalışanların dinlenme salonunda katıldıklarında. Carter'ın gözetiminde üç dedektif hastane çalışanlarıyla görüşüyordu.

"Ya da satıyorsanız," dedi Carter. Elindeki listeye baktı. "Sıradaki Jimmy Beale. Lanet olsun, buna pek inancım yok."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Lucas, korkmuş çalışanların salonda koşuşturmalarını izlerken.

Beale hiçbir şey bilmiyordu. Diğerleri de bilmiyordu. Fell bir paket Luckys'i yaktı, bir tane daha almak için çıktı, geri geldi ve kapıya eğildi.

"Lanet olsun, Mark... Mark mı?" Carter söylüyordu. "Kahretsin Mark, hiçbir yere varamıyoruz ve bir adamın burayı soyup soğana çevirdiğine ve kimsenin bundan haberi olmadığına inanmak çok zor. Ya da uyuşturucu satıyor ve kimsenin haberi yok..."

Uzun boylu, dar, akneli Mark gergin bir şekilde başını salladı, adem elması sarsılarak ince boynunda bir aşağı bir yukarı kayıyordu. "Dostum, adamı hiç görmedin, biliyor musun? İçeri girirdim ve bana, Mark, 441D'ye git ve yeni bir kapı tokmağı tak, sonra da altı numaradaki çeşmede sızıntı var mı diye bak derdi, ben de öyle yapardım. Uğrardı ama onunla hiç takılmadım."

O gittiğinde Lucas, "Kimse bilmiyordu. Kaç kişinin bildiğine inanıyorsun?"

"Çoğu," dedi Carter. "Burada satıcılık yaptığını sanmıyorum. Ve eğer bir şeyler çalışıyorsanız, bunun hakkında konuşmazsınız. Biri araya girmeye çalışır ya da biri aynı şeyi yapmaya çalışır, sonra da suçunu itiraf etmen için seni polislerle yem eder."

Fell, "Birileri biliyor olmalı," diye itiraz etti. "Bu sonuncusu muydu?"

"Bu sonuncusuydu..." dedi Carter.

Bir kadın kapının kenarına vurdu ve yüzünü içeri uzattı. Kıvrıcık beyaz saçları vardı ve ellerini örgü örüyormuş **g i b i** önünde tutuyordu.

"Siz polis misiniz?" diye sordu çekingen bir tavırla.

"Evet. Hadi içeri gel," dedi Lucas. Esnedi ve gerindi. "Senin için ne yapabiliriz?"

Odaya girdi ve endişeyle etrafına bakındı. "Bazıları Lew'in çağrı cihazı ya da telsizi olup olmadığını sorduğunu söylüyordu."

"Evet. Sen kimsin?"

"Benim adım Dotty, um, Bedrick, kat hizmetlerinde çalışıyorum?" Cümlelerini sorulara dönüştürdü. "Geçen hafta Lew'in pantolonu yırtıldı, kat hizmetlerinin orada mı? Üzerinde çalıştığı boru gibi bir şey vardı, eğildi ve pantolonu arkadan yırtıldı, öyle mi?"

"Hı-hı," dedi Lucas.

"Her neyse, ben oradaydım. Herkes dikiş diktiğimi bilir, o da gelip bir şey yapıp yapamayacağımı sordu. Hemen pantolonunu çıkardı - tabii ki boxer şort giyiyordu - hemen çıktı ve ben de diktim. Üzerinde sadece bir tişört ve boxer şort vardı, pantolonu da bende idi. İçinde cüzdanı, anahtarları ve bozuk paralarından başka bir şey yoktu. Çağrı cihazı ya da ona benzer bir şey yoktu."

Lucas başını sallayarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu bizim için bir sorundu."

"Neden bilmek zorundaydın ki?" Bedrick sordu. Lucas düşündü, Bayan Marple.

"Uyuşturucu sattığını düşünüyoruz - eminim bunu diğerlerinden de duymuşsunuzdur - uyuşturucu sattığını düşünüyoruz. Eğer öyleyse, bir telefona erişmesi gerekiyordu."

"Şey, adamda garip bir şeyler vardı..."

Yönetilmek istiyordu: Lucas ellerini beline koydu, televizyondaki bir polis gibi spor ceketini iki yandan geriye itti, kalçasını

"Öyle mi?" dedi.

O da onayladı: "Bazen hoparlörlerden doktorlar için çağrı geldiğinde, onun hoparlörlere baktığını gördüm. Ve bir sonraki şey, arıyor olurdu. Bunu iki ya da üç kez yaptığını gördüm. Doktormuş gibi. "

"Sonofagun," dedi Carter. "Bir doktor çağrısı mı olacaktı?"

"Doğru."

"Tanrım," dedi şaşkınlıkla Lucas ve Fell'e dönerek. "Bu o."

"Bu kadar mı?" diye cıvıldadı Bedrick.

"İşte bu kadar," dedi Carter. Yaşlı kadına gülümsedi ve elini salladı. Başını. "Bunu daha önce hiç bir sivil yapmamıştı."

Fell Bellevue'de kalmaya ve liderlik etmeye karar verdi. Lucas başını sallayarak Midtown South'a geri dönmeye karar verdi.

"Bir şey olmayacağını mı düşünüyorsun?" Fell sordu.

"Olabilir ama Whitechurch öldüğüne göre bunu nasıl anlayacağınızı bilmiyorum," dedi.

"Yine de kalmak istiyorum," dedi. "Elimizdeki tek şey bu."

Elimizdeki tek şey, diye düşündü Lucas. Evet. Bekker'ın tedarikçisini bulduk. Bekker'ın tedarikçisini bulduk, bütün haftanın en iyi ipucuydu ve Bekker onu burnumuzun dibinde öldürdü. Çok iyi polislerdi. Bu duruma yaklaşmanın başka bir yolu olmalıydı, bir giriş yolu bulmak için.

Midtown South'da Lucas, Kennett'in sesini resepsiyona kadar duyabiliyordu.

"... sıcak olduğunu biliyorum ama umurumda değil," diyordu. "Buradaki insanların lanet olası raporları okumasını istemiyorum, herkesin sokağa çıkmasını istiyorum. Lanet keşlerin bir savaş olduğunu bilmesini istiyorum. Buraya gelmek yerine, adamlarınla birlikte sokağa çıkıp bu pislikleri kovalamanı istiyorum. Biri onun nerede olduğunu biliyor..."

Lucas kapıya doğru eğildi. Yedi ya da sekiz dedektif konferans salonunun etrafında rahatsız bir şekilde otururken Kennett ön taraftaki katlanır sandalyeye oturmuş, parmakları kalbinin üzerinde, yüzü kızarmıştı. Polislerin üzerinden Lucas'a baktı ve "Bana iyi bir şey söyle," diye tersledi.

"Carter'la konuştun mu?"

Kennett bir telefon fişine bakarak, "Onu geri aramam gerekiyor," dedi. "Ne oldu?"

"Yaşlı bir kadın bize Whitechurch'ün telefonlarını nasıl aldığını anlatmış olabilir." "Vay canına," dedi birisi.

Lucas başını salladı: "Ama bu iyi bir şey olmayabilir. Müşterileri için doktor kod adları kullanmış olabilir. Bir alıcı aramak istediğinde santral ya da başka biri doktora çağrı bırakırdı. Whitechurch telefonu açar ve çağrıya cevap verirdi. Orada her gün binlerce doktor var, binlerce telefon görüşmesi. Yüzlerce sayfa."

"Orospu çocuğu," dedi Kennett. Elini saçlarının arasında gezdirdi ve bir tutamı tepe şeklinde dikleştirdi. "Carter zorluyor mu?"

"Evet. Altı adam ve Fell yardım etmek için kaldı."

Kennett bir an düşündü, sonra bıkkınlıkla nefesini verdi ve "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır. Hâlâ onunla ilgili makaleleri okuyorum ama sanırım... Bakın, buraya gelirken aklıma bir fikir geldi. Tamamen farklı bir yön. Carter telefonla ilgileniyor, diğer her şeyde adamların var. Bekker'ı bulmanın ne kadar zor olduğunu, parayı nereden bulduğunu, onun hakkında bilmediğimiz onca şeyi tekrar düşündüm. Belki de Bekker'ı tanıyan adamlarla konuşmalıyım diye düşündüm."

"Kim gibi?"

"Onunla birlikte hapse giren adamlar gibi. Belki de Şehirlere geri dönmeliyim. Yan hücrelerdeki insanları tek tek sayabilirim. Belki birine bir şey söylemiştir ya da biri ona nasıl saklanacağına dair bir fikir vermiştir..."

"Fena değil," dedi Kennett, göğüs kemiğini kaşıyarak. "Yine de biraz uzun bir atış ve sizi buradaki aksiyonun dışına çıkarıyor." Bunu biraz daha düşündü. "Bak ne diyeceğim. Günün geri kalanında gazete oku, telefonları düşün. Yarından sonraki gün konferans var. O zamana kadar bir şey bulamazsak, konuşalım... Sanatı görüyor musun?"

"Sanat mı?"

Kennett, "Jim..." dedi.

Dedektiflerden biri Lucas'a kahverengi bir zarf uzattı. Lucas zarfı açtı ve sekize on ebadında renkli fotoğraflarla dolu bir kılıf buldu. Whitechurch, koridorda sırtüstü yatarken ölmüştü. Başının arkasındaki fayanslarda ve duvarda kan vardı. Cesedin altında yarısı tutturulmuş yirmi dolarlık bir banknot.

"Para ne kadar?" Lucas söyledi.

Jim adlı polis, "Bekker onu vurduğunda para için tartışıyor olmalılar," dedi. "Kapıcılardan biri silah seslerini duymuş. Aptal olmadığı için bakmaya gitmeden önce bağırılmış. Sonra kafasını dikkatlice yangın kapısından içeri soktu ve Whitechurch'ü yerde gördü. Dış kapı kapanmak üzereydi. Bekker kapabildiği kadarını kapıp kaçmış olmalı."

Lucas, "Göz kapaklarını almamış," dedi. Kan dışında, Whitechurch uyuyan bir sarhoş olabilirdi.

"Hayır. Sadece gözlerini dürttüler ve varsa uyuşturucuyu aldılar. Bu arada bir faturadan parmak izi almışlar. Bekker'miş."

Kennett polislere, "Pekâlâ, hadi dışarı çıkalım," dedi. Mutsuz bir sessizlik oldu, hepsi ayağa kalktı ve başlarını sallayarak kapıya doğru ilerledi. "Hey. Herkes. Adamlarınıza yeleklerini giymelerini söyleyin, tamam mı? Çok kızgın insanlarla konuşacaklar."

Huerta, Kennett'in yanından geçerken durup başını okşadı ve saçlarını aşağı doğru itti.

Kennett, "Ne?" diye sorunca Huerta sırıtarak, "Sadece mohawk'ını indiriyorum. O beyaz saçlarınla The Jerk filmindeki Steve Martin'e benziyordun ama sıska ve yaşlıydın."

Kennett gülerek, "Evet, yaşlı, kıcıımı öp, Huerta," dedi ve saçını düzeltti.

Lucas şaşkınlıkla Huerta'nın uzaklaşmasını izledi, sonra Kennett'a baktı.

"Ne?" Kennett şaşkınlıkla sordu, tekrar saçlarını karıştırdı.

"Steve Martin mi?" Lucas sordu.

"Pislik herif," diye homurdandı Kennett.

Lucas, "Muhtemelen sana da aynı şeyi söylüyorlardır, onları b u şekilde sokağa atıyorsun," dedi. Konuyu Steve Martin'den uzaklaştırarak.

"Biliyorum," dedi Kennett ayık bir sesle, dedektiflerin arkasından bakarak. "Tanrım, bu sıcakta keşleri yakalamak... kokuşacak ve keşler sinirlenecek, polisler sinirlenecek ve birileri yaralanacak."

"Çok fazla seçeneğin yok," dedi Lucas. "Her yeri zorlamaya devam et. Whitechurch öldüğüne göre Bekker yeni bir kaynak bulmak zorunda." - - Bir saat sonra Lucas Lakota'daki yatağına uzandı ve Huerta'nın söylediklerini düşündü. Beyaz saçlarıyla Steve Martin'e benzediğini.

Pekala. Sokaktasınız. Bir cinayet işlendi. Bir araba hızla geçiyor ve içinde yaşlı beyaz bir adam var. Cornell Reed, Bobby Rich'in muhbirine böyle söylemiş. Yaşlı beyaz bir adam. Hareket halindeki bir arabadayken yaşlı olduğunu nereden biliyorsunuz? Beyaz saçlı olsaydı.

Bir de Bayan Logan vardı ve Petty'nin evinin altındaki dairede söyledikleri...

Kennett fit. Uzun zamandır istihbarat ajanıydı. Yüksek mevkideydi, içeriden bilgiye erişimi iyiydi. Sert biriydi ama görünüşe göre seviliyordu; karizması vardı. Beyaz saçlıydı.

Kennett Lily ile yatıyordu. Bu nasıl kesişti? Nasıl oldu da şüpheli olabilecek bir adamla birlikte oldu? Ve en büyük soru: Yüzlerce olası şüpheli varken, Kennett nasıl oldu da Lucas'ın kucağına, her gün incelenmeye hazır bir şekilde düştü?

O'Dell bir cevaptı. Lily başka bir cevaptı. Ya da ikisi birlikte.

Sihirli kalemi ve resim defteriyle yatağa uzanmış, bir liste oluşturmaya çalışıyordu. Sonunda bir şey buldu:

1. Cornell Reed.

BÖLÜM

15

Fell aradığında Lucas sırt üstü yatmış, yarı uykulu bir haldeydi. Oda yarı karanlıktı; banyodaki hariç tüm ışıkları söndürmüş, sonra da kapıyı yarıya kadar kapatmıştı.

"Ben aşağıdayım," dedi. "Uyanıksan bir şeyler yiyelim."

"Bellevue'de bir şey var mı?" Lucas sordu. "Sana anlatırım."

"On dakika," dedi.

On beş dakikası vardı. Tıraş oldu, çürüklerin üzerine hafifçe bastırdı, dişlerini fırçaladı ve hızlı bir duş aldı, yeni bir gömlek giydi, tıraş sonrası losyonunu sürdü. Lobiye indiğinde Fell ona baktı ve "Harika. Kendimi bir paçavra gibi hissettiriyorsun."

"İyi görünüyorsun," dedi adam ama kadın öyle görünmüyordu. Yıpranmış, gözlerinin etrafı kirlenmiş görünüyordu. O sabah gıcır gıcır olan elbisesi omuzlarından sarkıyordu. "Birkaç blok ötede dost canlısı bir İtalyan restoranı var."

"Güzel. Karmaşık bir şeyle başa çıkamazdım." Kapıdan çıkarken, "Seni ektiğim ve Kennett'le gittiğim için üzgünüm ama bu dava benim için gerçekten çok şey ifade edebilir. Ve Bayan Bedrick, o benimdi... bizimdi... ve övgüyü almak için orada olmak istedim."

Lucas başıyla onayladı ve "Sorun değil," dedi. Kaldırımında, "Sesin mutlu gelmiyor," diye ekledi.

"Ben değilim. Bellevue tam bir fare yuvası. Çevirmeli çağrı sistemleri var, bu yüzden şimdi çağrıları eşleştirip eşleştiremeyeceğimizi anlamaya çalışıyoruz. Doktorlara çağrı yapmaması gereken ama başka birinin fark etmiş olabileceği kişileri arıyoruz. Yaklaşık iki bin şüpheli var."

"Onları inceleyebilir misin?"

"Olabilir. Şantaj yapmayı deniyoruz. Konuştuğumuz herkese aynı şeyi söylüyoruz: Whitechurch'ün telefon bağlantısının kim olduğunu ortaya çıkmadan önce bulursak, onu Bekker cinayetlerinde suç ortağı olarak suçlayacağız. Eğer ortaya çıkar ve işbirliği yaparsa, Bekker konusunda ona dokunulmazlık vereceğiz. Bir avukat getirebilir ve başka hiçbir konuda işbirliği yapmayı reddedebilir... Yani bir şansı var. Eğer onu yeterince korkutabilirsek."

"O olduğunu nereden biliyorsun? "

Fell ona sırtıttı: "Bu Kennett. 'Hiç hastane interkomunda bir erkek sesi duydunuz mu?' dedi. Hepimiz bunu düşündük ve çok sık olmadığına karar verdik. Eğer bir erkek sesi var olmayan doktorların isimlerini söyleyip duruyorsa -ki biz de onun bunu yaptığını düşünüyoruz, her kimse, kod adlarını söylüyor- fark edilirdi. O yüzden kadın olduğundan eminiz."

"Ya sadece santralse?"

"O zaman sıçtık... gerçi Carter muhtemelen öyle olmadığını düşünüyor. Santral isimleri ve sesleri tanımaya başlayabilir..." - - Whetstone'un vitrininde eski moda bir bıçak bileme çarkı, önünde bir düzine masa, arkasında birkaç kabin vardı. Kabinlerin arasında, bir asırdır kayan ayakların pürüzsüz ve yumuşak hale getirdiği ahşap bir zemin vardı. Ortasında bir çift yavaşça dönüyor, eskimiş bir müzik kutusundan gelen yavaş, uyku bir caz melodisiyle dans ediyordu.

"Booth mu?" diye sordu Lucas.

"Elbette," dedi garson kız. "Sigara içilmeyen alanda bir tane kaldı." Fell, Lucas'a alaycı bir şekilde gülümseyerek, "Onu alıyoruz," dedi.

Bir şişe gülün etrafında spagetti ve sarımsaklı ekmek yiyip Bekker hakkında konuştular. Lucas Minneapolis cinayetlerini anlattı:

"... mazeretlerini kanıtlamak için onları öldürmeye başladılar. Görünüşe göre alışveriş merkezindeki kadını rastgele seçmişler. Kadın işleri karıştırmak için öldürüldü."

"Böcek gibi. Üzerine basılmış," dedi Fell.

"Evet. Bir keresinde bir dizi kadını öldüren cinsel bir psikopatla uğraşmıştım ve onu bir şekilde anlayabiliyordum. O bir deliydi. Delirmişti. Eğer seçme şansı olsaydı, bahse girerim ki

deli olmamak için. Sanki onun hatası değildi, kabloları kötüydü. Ama Bekker ile..."

"Hâlâ deliler," dedi Fell. "Soğuk ve rasyonel görünebilirler ama bu kadar soğuk olmak için aptal olmanız gerekir. Ve bak şimdi ne yapıyor. Eğer onu canlı ele geçirirsek, hapishane yerine akıl hastanesine gönderilme ihtimali çok yüksek."

Lucas, "Hapse girmeyi tercih ederim," dedi.

"Ben de, ama bu şekilde düşünmeyen insanlar da var. Doktorlar gibi."

İş pantolonu giymiş, gri Charlie Chaplin bıyıklı, iri yapılı bir adam müzik kutusuna doğru ilerledi ve kutuya baktı. Garson kız geldi ve "Biraz daha şarap?" dedi.

Lucas önce Fell'e sonra da garsona bakıp, "Mmmm," dedi ve garson kız bardakları aldı.

Arkasında, iş pantolonu giymiş iri yarı adam müzik kutusuna bir çeyreklik attı, dikkatlice iki düğmeye bastı, masasına geri döndü ve birlikte oturduğu kadının üzerine eğildi. Kadın ayağa kalkarken, müzik kutusunun hoparlörlerinden "Mavi Etek Valsi" fokurdamaya başladı.

"Tanrım. Mavi Etek. Ve bu da Frankie Yankovich," dedi Lucas. "Hadi, dans edelim."

"Şaka yapıyor
olmalısın..." "İstemiyor
musun...?"

"Tabii ki istiyorum," dedi. "Sadece istediğine inanamıyorum."

Pistin etrafında dönmeye başladılar, Fell hafif ve narindi, iyi bir dansçıydı, Lucas ise daha yoğun ve yeteneksizdi. Ağır adam ve partnerinin etrafında döndüler, iki çift aynı ritme kapılmış, dans pistinin etrafında dolanıyorlardı. Menüleri başka bir masaya götüren garson onları dans ederken izlemek için oyalandı.

"Bir kez daha," dedi ağır adam şarkı biterken ağır bir Alman aksanıyla Lucas'a. Eğildi ve müzik kutusunu işaret etti. Lucas bir çeyreklik atıp "Mavi Etek "i tuşladı ve küçük dans pistinin etrafında dönerek yeniden başladılar. Fell, Lucas'ın çenesinin hemen altına güzelce oturdu ve yumuşak saçları Lucas'ın yanağını okşadı. Şarkı bittiğinde ikisi de iç geçirdi ve el ele tutuşarak kabine geri döndüler.

"Er ya da geç, Dokuzuncu Cadde'de dediğimiz gibi şortunun içinde biraz zaman geçirmek istiyorum," dedi Fell masaya otururken. "Ama bu gece değil. Çok pis, sefil ve yorgunum ve kafamda çok fazla kötü film var."

"Pekala," dedi.

"Ne yani? İstemiyor musun?"

"Düşünüyordum da, duş almam lazım."

Başını eğdi, ona sabit bir şekilde, gülümsemeden baktı. "Bu sabah o gözlerle yuvarlanan kadını temizleyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu kasvetli bir şekilde.

Bir süre sonra, "Hayır. Sanırım değil. Ama dinle... ilgimi ekiyorusun. Sanırım bunu biliyorsun."

"Gerçekten yapmadım," dedi neredeyse utanarak. "Kendime hiç güvenim yok."

"Peki." Güldü.

"Bunu söyleyip duruyorsun. Peki."

"Peki. Biraz daha şarap al," dedi.

İkinci şişe şarabın yarısında Fell, Lucas'a tekrar çaldırdı ve odanın etrafında döndüler, yakındılar, yüzü bu sefer yukarı kalkmıştı, boynuna doğru nefes alıyordu, sıcak ve buharlıydı. Adam tepki vermeye başladı ve onu kabine geri götürünce rahatladı.

Sarhoştu, gülüyordu ve Lucas eskiden çıktığı polisi sordu.

"Ah, Tanrım," dedi, büyük bir ahşap yelpazenin sonsuz dairelerini yavaşça döndürdüğü tavana bakarak. "ok yakışıklıydı ve tam bir yılandı. Harika takım elbiseleri ve ayakkabılarıyla Greenwich Village'ın Papa'sı gibi bir adamdı ve takılırdı, anlıyor musun? Yani, havalıydı. oraplarında saatler vardı."

"Bir Trafikçi ne kadar havalı olabilir ki?" Lucas atladı.

Kaşlarını attı. "Ondan mı bahsediyorduk? Ben..."

"Tabii, senin evinde," dedi, "Aslına bakarsan sen yapmadın, Lily yaptı, Davenport, seni pislik. "Hatırlıyorum, mm, önemli detaylar..."

"Bu neden önemli?" diye sordu, ama biliyordu ve gururu okşanmıştı.

"Sen lanet olası bir dedektifsin," dedi Lucas ona sırıtarak. "Bir damla daha şarap iç."

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" "Belki."

Fell şarap kadehini masaya koydu ve parmağıyla onu işaret etti. "Ne halt ediyorsun, Davenport? İç İşleri'nden misin?"

"Tanrım, sana söyledim, değilim. Bak, eğer gerçekten ciddiysen, lanet olası yayıncım buradan çok uzakta değil ve oyun kutularının üzerinde benim yüzüm var. Bir biyografim ve her şeyim var, üzerinden geçebiliriz..."

"Tamam. Ama neden beni pompalıyorsun?" "Seni pompalamıyorum..."

"Saçmalık," dedi. Sesi yükseldi. "Sen de tıpkı onun gibi lanet olası bir pantolon yılanısın, tıpkı Kennett gibi. Beni dansa kaldırdığın anda bunu anlamıştım. Yani, eridiğimi hissedebiliyordum. Şimdi ne halt ediyorsun?"

Lucas öne doğru eğildi ve onu susturmaya, gülmemeye çalışarak, "Ben..." dedi.

"Tanrım," dedi, geri çekilerek. Masaya geri döndü ve çantasını aldı. "Gerçekten çok doluyum."

"Nereye gidiyoruz?"

"Odana çık. Fikrimi değiştirdim."

"Barbara..." Lucas masanın üzerine üç yirmilik attı ve aceleyle onun peşinden gitti. "Biraz sarhoşsun..."

Fell kapıya doğru ilerlerken, "Lanet olası pantolon yılanı," dedi.

Yarı aydınlık odada uyandı, banyodan gelen ince bir ışık oku yatağın üzerine düşüyordu. Kafası karışmıştı, bir deja vu hissi vardı. Az önce Fell aramadı mı, demedi mi...? Ağırılığı hissederek durdu. Kolunun altında uyuyakalmıştı, başı göğsünde, bacağı sağ bacağının üzerindeydi. Altından çekilmeye çalıştı ve kadın uyanıp "Hmmm?" dedi.

"Sadece yeniden düzenlemeye çalışıyorum," dedi fısıldayarak, geceye yetişmeye çalışıyordu. Neredeyse çekingen davranıyordu. Pasif değil ama... temkinli.

"Um..." Kendini yukarı kaldırdı, küçük göğsü battaniyenin üstünden ona bakıyordu. "Saat kaç?"

Lucas seyahat saatini buldu ve ona baktı. "Üçe on dakika var," dedi.

"Oh, Tanrım." Kendini yukarı itti, sırtı ona dönüktü ve çarşaf düştü. Harika bir sırtı olduğuna karar verdi, pürüzsüz, ince ama güzel kasları vardı. Bir parmağını omurgasından aşağı doğru çekti ve kadın ondan uzaklaştı. "Oooo. Kes şunu," dedi omzunun üzerinden.

"Gel uzan," dedi. "Gitme zamanı."

"Ne?"

Ona bakmak için döndü ama gözleri gölgedeydi ve adam onları göremiyordu. "Ben gerçekten..."

"Saçmalık. Gel ve benimle uyu."

"Gerçekten biraz uykuya ihtiyacım var. "

"Ben de öyle. Lanet olası Bekker."

"Birkaç saatliğine Bekker'i unut," dedi.

"Pekâlâ. Ama uzan."

Tekrar yatağa, onun yanına uzandı. "Hâlâ Rothenburg'la birlikte değil misin?"

"Hayır."

"Bitti mi?"

"Tuhaf, olan bu," dedi.

"Doğru şeyi söylemiyorsun," dedi Fell. Kadın tekrar doğrulunca Fell üç parmağını kadının göğsünün altındaki yumuşak deride gezdirdi.

"Çünkü Lily'yle aramda ciddi bir sorun var," dedi Lucas. "Kennett'la yattığını biliyorsun."

"Düşündüm. Onları ilk kez birlikte gördüğümde, onu Midtown South'a bırakıyordu ve ona veda öpücüğü verdi ve ben içeri girip alnıma serin ve ıslak bir bez koymak zorunda kaldım. Yani, çok sıcaktı. Ama sonra ikinizi birbirinizle konuşurken gördüm, seni ve Rothenburg'u. Bitmemiş bir iş gibi görünüyordu."

"Hayır. Ama evliliği dağıldığında oradaydım ve çocuk sahibi olduğum bir kadınla olan son ilişkimin de bitmesine yardımcı oldu.

birlikte. Birbirimiz için... çok önemliydik," dedi Lucas. "Pekâlâ," dedi Fell.

"Lily mi kullanıyordu?"

"Ne?"

"Kennett'i bıraktığını söylemiştin."

"Evet, Kennett araba kullanamaz. Manhattan trafiği onu öldürür." Tekrar doğrulup yarı dönük bir şekilde oturdu ve bu sefer Davenport onun gözlerini görebiliyordu. "Davenport, ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Tanrım..." Adam güldü ve onu belinden yakaladı, kadın da onu aşağı çekmesine izin verdi.

"Bilmek istediğim tek şey - eğer bir şeyin peşindeysen, onu elde etmek için beni becermiyorsun, değil mi?"

"Barbara..." Lucas gözlerini devirdi.

"Pekâlâ. Zaten bana yalan söyleyecektin, neden soruyorum ki?" Sonra kaşlarını çattı ve kendi sorusuna cevap verdi: "Sana nedenini söyleyeyim. Çünkü ben bir aptalım ve hep soruyorum. Erkekler de bana hep yalan söylüyor. Tanrım, bir psikiyatriste ihtiyacım var. Bir psikiyatriste ve bir sigaraya."

"O zaman sigara iç, benim için fark etmez," dedi Lucas. "Sadece külleri göğsüme dökme."

"Gerçekten mi?" Onun göğüs kemiğini kaşdı.

"Yani, seni yavaş ama emin adımlarla öldürüyor, ama eğer bir taneye ihtiyacın varsa..." "Teşekkürler." Yataktan kalktı - harika bir sırt- çantasını buldu,

sigaralarını, kül tablasını ve televizyon kumandasını aldı. "Kan dolaşıma biraz nikotin almalıyım," dedi. İçtenlikle ve samimiyetle ekledi: "Sigara içmedim çünkü ağzımın tadı kül tablası gibi olur diye korktum."

"Benimle yatmamaya karar verdiğini ve fikrini değiştirdiğini sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Aptal," dedi. Sigarasını yaktı ve uzaktan kumandayı televizyona doğrulttu, açtı, hava durumuna gelene kadar kanallar arasında gezindi. "Sıcak ve daha da sıcak," dedi bir dakika sonra.

"Los Angeles gibi ama daha nemli," dedi Lucas.

"Geçen yıl burada olmalıydım..."

Konuştular ve kadın sigara içti, sigarasını bitirdi, sonra bir tane daha yaktı ve odanın içinde dolaşarak adamın bütün otel eşyalarını çaldı.

Kibritler. "Hiçbir zaman yeterince kibritim olmuyor. Her zaman onları çalışıyorum," dedi. "Çalışırken iki kuralım var: Mümkün olduğunca işemek ve kibrit çalmak. Hayır. Üç kural..."

"Hiç Mom's adında bir yerde yemek yemedin mi?"

"Hayır, ama bu iyi bir tane," dedi. "Hayır: asla lanet olası bir polisle yatma. Polisler o kadar kalleş ki..."

BÖLÜM

16

Pazar sabahı.

Güneş ışığı jaluzilerin arasından süt gibi akıyordu. Fell saat dokuzda uyandı, kıpırdandı, sonra Lucas'ın yastığının üzerindeki karanlık kafasına bakarak yarı oturdu. Bir süre sonra ayağa kalktı ve tökezleyerek etrafta dolaşp kıyafetlerini topladı. Lucas bir gözünü açtı ve "Kıçından bahsetmiş miydim?" dedi.

"Birkaç kez ve hepsine minnettarım," dedi. Gülümsedi ama zayıf bir şekilde. "Başım... şu lanet olası ucuz şarap."

"O şarap ucuz değildi." Lucas hâlâ uykulu bir halde doğrulup ayaklarını yere indirdi ve ensesini ovuşturdu. "Kennett'ı arayacağım, bakalım bir şeyler bulabilecek miyiz."

Hâlâ sersemlemiş bir halde başını salladı. "Eve gidip üstümü değiştireceğim, sonra da Bellevue'ye döneceğim. Etrafta hafta boyunca görmediğimiz insanlar olacak."

Lucas, "Bu senin için gerçekten önemli, değil mi?" dedi.

"Bu şimdiye kadar üzerinde çalıştığım en büyük dava," dedi. "Tanrım, onu yakalamayı çok isterdim. Yani, şahsen ben."

"Onu Bellevue'de bulamazsın," dedi Lucas. "Whitechurch'ün yardımcısını bulsan ve o konuşsa bile, Bekker ankesörlü telefon kullanıyorsa şaşırmam. O zaman sen neredesin?"

"Yani telefonu bulursak, gözetleyebiliriz. Ya da belki oturduğu blokta bir tane kullanıyordur, dairelere bakabiliriz."

"Mmm."

"Belki onu yarın akşamki konuşmada yakalarız." "Belki... Hadi. Duşta temizlenmeni sağlayacağım."

"Bu her zaman ihtiyacım olan bir şeydi," dedi. "Duşta yardım."

"Başının garip hissettiğini söylemiştin. İhtiyacın olan şey sıcak bir duş ve boyun masajı. Gerçekten. Bunu kardeşlik ve kız kardeşlik ruhuyla söylüyorum."

"Güzel, bir cinsel dürtüyle daha başa çıkabileceğimi sanmıyorum," dedi Fell. Ama duş onları yatağa geri götürdü ve bu da onları duşa geri götürdü ve Anderson Minneapolis'ten aradığında Fell duvara yaslanmış, Lucas bacaklarının arasında durmuş, sert bir havluyla sırtını kuruluyordu.

"Cornell Reed. La Guardia'dan Atlanta'ya United, Güneydoğu'ya Charleston'a transfer. Dönüş yok. New York Belediyesi tarafından ödenmiştir."

"Yok artık..."

Charleston?"

"Charleston."

"Sana biraz borcum var, Harmon," dedi Lucas. "Sana geri döneceğim."

"Sorun değil..."

Lucas telefonu kapattı, kafasında evirip çevirdi.

"Charleston nedir?" Fell banyo kapısından sordu.

"Burası hem bir dans hem de bir şehir... Üzgünüm, bu kişisel bir çağrıydı. Çocuğumun annesine ulaşmaya çalışıyordum. Araştırma Ekibi ile Charleston'a gitti."

"Oh." Fell havluyu banyoya geri fırlattı. "Onunla hâlâ aranız çok iyi mi?"

"Hayır. İşimiz bitti. Tamamen. Ama Sarah benim çocuğum. Onu ben ararım."

Fell omuz silkti ve sırtıttı. "Sadece yağ seviyesini kontrol ediyorum," dedi. "Kennett'i arayacak mısın?"

"Evet."

Otelin kafesinde hızlı bir kahvaltı yaptılar, sonra Lucas Fell'i bir taksiye bindirip dairesine geri götürdü. Odasından Kennett'i aradı ve Midtown South'dan ikinci bir telefona bağlandı. Kennett ilk çalışta açtı.

Lucas, "Eğer yarınki konuşmada onu bulamazsak, İkiz Şehirlere geri dönüp ne bulabileceğime bakacağım," dedi.

"Güzel. Sanırım tüm rutin işleri burada hallettik," dedi Kennett. "Lily burada ve biz de seni aramak üzereydik. Bir tekne gezintisi yapmayı düşünüyoruz."

"Burası neresi?" Lucas sordu.

"Onun evi."

"Öyleyse gel ve beni al," dedi Lucas.

Kennett'la konuştuktan sonra Lucas eli telefonun üzerinde oturup düşündü, sonra tekrar eline alıp operatörü aradı ve Charleston'ın alan kodunu **a l d ı**. Şehrin ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama oldukça küçük olduğu izlenimini edinmişti. Eğer Charleston'daki pislikleri de İkiz Şehirlerdeki gibi tanıyorlarsa...

Bilgi servisi ona Charleston polis merkezinin telefon numarasını verdi ve iki dakika sonra hafta sonu nöbetçi memurunu hatta buldu.

"Benim adım Lucas Davenport. Manhattan'da Midtown South'ta çalışan bir polisim. Sizin oralarda bir adamı arıyorum ve onu bulma ihtimalinizi merak ediyorum."

"Sorun nedir?" Kuru bir güneyli ağzı, Güney Carolina'nın lapa ağzından çok Teksas'a yakın.

"Bir adamın vurulduğunu gördü. O yapmadı, sadece gördü. Onunla konuşmam gerek."

"Adı ne?"

"Cornell Reed, lakabı Red. Yirmi iki, yirmi üç yaşlarında..." "Siyah adam." Neredeyse bir soruydu.

"Evet."

"Ve sen de Midtown South'dansın."

"Evet."

"Bekle..."

Lucas beklemeye alındı, bir dakika bekledi, sonra iki. Polisler hep böyledir. Her zaman. Sonra birkaç tıklama ve hat tekrar canlı yayına geçti. "Hatta Darius Pike var, dedektiflerimizden biri... Darius, devam et..."

"Öyle mi?" Pike'ın sesi derin ve soğuktu. Arka planda çocuklar gülüyordu. Lucas kendini tekrar tanıttı.

"Seni eve mi getiriyorum? Bunun için özür dilerim..." "Tamam. Red Reed'i mi arıyorsun?"

"Evet. Söзде burada bir cinayete tanık olmuş ve ben de onunla konuşmak için yanıp tutuşuyorum."

"Bir ay önce şehre geri döndü, zavallı aptal. Onu tutuklamanız mı gerekiyor?"

"Hayır, sadece konuş."

"Aşağı gelmek ister misin, yoksa telefonda mı?" "Yüz yüze, eğer yapabilirsem."

"Beni bir gün önceden arayın. Onu her an yakalayabilirim." - Şimdi bir karar vermek zorundaydı: Minneapolis, Charleston. İki farklı dava, iki farklı ipucu. Önce hangisi? Bunu düşündü. Charleston'a gidip zamanında geri dönemezdi. New School tuzağı ertesi geceydi; Bekker'ı yakalayamazlarsa, Minneapolis'e yolculuk kritik önem taşıyordu. Ne de olsa Bekker insanları öldürüyordu. Charleston, Robin Hood'a ışık tutabilirdi ve Robin Hood da insanları öldürüyordu ama onlar çoğunlukla kötü insanlardı, değil mi? Başını alaycı bir şekilde salladı. Önemli olmaması gerekiyordu, değil mi? Ama önemliydi.

Lucas Northwest Havayolları'nı bir kez daha aradı ve Minneapolis-St. Paul'e bir koltuk buldu, sonra da Minneapolis-St. Paul'den Charleston'a, oradan da New York'a üçlü bir oyun oynadı. İşte, şimdilik yapabileceği tek şey buydu. Her şey yarın geceye bağlıydı.

Lily resepsiyondan aradığında kot pantolonunu ve mavi tişörtünü değiştirmişti. Aşağı indiğinde Lily'yi yorgun ama rahatlamış gözlerle beklerken buldu. Üzerinde kot pantolon, Beşinci Cadde'de iki yüz dolara satılabilecek yatay çizgili bir Fransız balıkçı gömleği ve su rengi fötr şapka vardı.

"Manken gibi görünüyorsun," dedi.

"Belki de Cruising World'ü aramalıyım.

"Evet, biraz gey gibi görünüyorsun," dedi.

"O bir yelkenli dergisi, seni aptal," dedi ona alaycı bir tavırla.

Kennett, çift park halindeki Mazda Navaho'nun yolcu koltuğunda bekliyordu; üzerinde rahat, eski bir haki pantolon ve SoHo Surplus tişörtü vardı.

"Güzel kamyonet," dedi Lucas arkaya geçerken Lily'ye.

"Kennett'in. Dört tekerlekten çekiş testosteron üretimine yardımcı olmalı," dedi Lily, sürücü tarafına doğru yürüyüp arabaya binerken. "Sende de bir tane var, değil mi?"

"Bunun gibi değil: bu bir tür Manhattan dört çeker," dedi yanaktan konuşarak. Kennett'e, "Araba kullanabildiğini sanmıyordum," dedi.

"Son saldırıdan önce aldım," dedi Kennett. "Bence saldırıyı başlatan şey fiyatı. Ve bana Manhattan'ın dörtte dördü hakkında saçma sapan şeyler söyleme, bu lanet olası bir beygir..."

"Evet, evet..."

Manhattan'ı Lincoln Tüneli'nden geçerek terk etmişler, Jersey'de sağa dönmüşler ve şaşırtıcı bir zikzak çizen yolu takip ederek rıhtıma ulaşmışlardı. Yat limanı mütevazı bir **y e r d i**, nehir kıyısında bir çukuru dolduruyordu, birkaç düzine tekne, üstü jiletli telle kaplı on metrelik bir çitle otoparktan ayrılmıştı. Teknelerin çoğu beton iskelelerdeydi, halatlar tek notalı rüzgâr çanlarından oluşan bir orman gibi alüminyum direklere usulca çarpıyordu; birkaç tekne daha hemen açıkta demirlemişti.

"Şu adama bak, paraşütünü takıyor," dedi Kennett kamyonundan inerken. Lily sürücü koltuğundan inerken Lucas da onun arkasına sıkıştı. Kennett nehri işaret etti; iki yelkenli Hudson'da yan yana ilerliyor, kuzeybatıdan esen rüzgârın önünde yelkenlerini rüzgârla gererek ilerliyordu. Bir adam teknelerden birinin ön güvertesinde durmuş, cafcacılı, kıpkırmızı ve sarı bir yelkeni serbest bırakıyordu. Yelken bir paraşüt gibi doldu ve tekne ileri fırladı.

"Hiç denize açıldınız mı?" Kennett sordu.

"Birkaç kez, Superior'da," dedi Lucas gözlerini gölgeleyerek. "Kaçan bir lokomotifin üzerindeymişsin gibi hissediyorsun. Bir insanın koşabileceği kadar hızlı gittiklerine inanmak zor."

Kennett öndeki tekneyi izlerken, "Bir insan bu şey gibi yirmi bin pound ağırlığında olamaz," dedi. "Bu bir lokomotif..."

Kamyonetin arkasından bir soğutucu indirdiler ve Lucas onu otoparkın karşısına, arkasında ördek yavrusu gibi bir dizi küçük kız olan, ipli bikinili, bronzlaşmış bir kadının yanından geçirdi. Çocukların en küçüğü, kumral popolu, kızıl saçlı, ufak tefek bir kızdı.

Çıplak ayaklarıyla, elinde bir çift parmak arası terlik taşırken sıcak asfaltta ciyakladı ve dans etti.

Lily tel örgülerdeki dar bir kapıdan geçerken Lucas hemen arkasındaydı, Kennett ise ağır adımlarla suya doğru ilerliyordu. Orada burada insanlar teknelerinde çalışıyor, bir yandan da radyo dinliyorlardı. Radyoların çoğu rock istasyonlarına ayarlıydı ama aynı istasyonlar değildi ve marinada işitsel bir rock-'n'roll festivali hoş bir şekilde çalışıyordu. Teknelerin çok azı gerçekten de denize açılmaya hazır görünüyordu ve çalışma yavaş ve sosyaldi.

Kennett, "Deyim yerindeyse, işte patlıyor," dedi. Lestrade aynı anda hem şişman hem de zarıftı, kilolu bir balerin gibiydi.

"Güzel," dedi Lucas kararsızca. Açık balıkçı teknelerini biliyordu ama yelkenliler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Kennett, "Island Packet 28 güzel bir tekne," dedi. "Çocuklar yerine onu aldım."

"Çocuklar için çok geç değil," dedi Lucas. "Benim de yeni bir tane oldu."

"Bekle, bekle, bekle." Lily güldü. "Bu konuda benim de söz hakkım olmalı."

"Şart değil," dedi Lucas. Soğutucuyu dengeleyerek dikkatle kokpite adım attı. "Lanet olası kasaba genç kız adaylarıyla dolup taşıyor. Güzel göğüsleri olan birini bul, bilirsin, çok zeki olmasın, böylece rekabet konusunda endişelenmek zorunda kalmazsın. Belki ev işi fetişi olan..."

Kennett, "Yelkenciliği boş ver, şehre geri dönelim," dedi.

"Tanrım, bunu dört gözle bekliyorum," dedi Lily. "Parlayan zekâ, edebi konuşmalar..."

Lily ve Lucas, Kennett sabırsızlıkla gözetlerken yelkenleri donattılar. Yelkenleri açarken Lucas bir an için tekneye baktı: Baş tarafta büyük bir yatak, düzenli, verimli bir mutfak, kitaplarla dolu, özel yapım olduğu belli olan bir sürü kitap rafı. Taşınabilir bir telefon bile vardı.

Lucas Kennett'a, "Burada yaşayabilirsin," dedi.

Kennett, "Çoğu zaman öyle yapıyorum," dedi. "Muhtemelen yılda yüz geceyi teknede geçiriyorum. Yelken açmadığım zamanlarda bile buraya gelip oturuyorum, kitap okuyorum ve uyuyorum. Bir bebek gibi uyuyorum."

Kennett tekneyi motora bindirdi, ince beyaz saçları bir yelken gibi dikilmişti, gözleri koyu oval güneş gözlükleriyle gölgelenmişti. Mendirek boyunca manevra yaparken bronzlaşmış yüzünde bir gülümseme belirdi, ardından açık nehre açıldı. "Tanrım, bayıldım," dedi.

Lily endişeyle onu izleyerek, "Dikkatli olmalısın," dedi.

"Evet, evet, bu iki parmak alır..." Lucas'a, "Kalp krizi geçirme, bu seni inanılmaz derecede mahveder. Motoru çalıştırabilirim ve dümen tutabilirim ama yelkenlerle ya da çapayla hiçbir şey yapamam. Tek başıma çıkamam."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi

Lucas. "Evet, siktir et," diye onayladı Kennett.

"Nasıl bir his?" Lucas sordu.

"Bu konuda konuşmayacaktın," diye itiraz etti Lily.

"Sanki profesyonel bir güreşçi göğsünüzü ezmeye çalışıyormuş gibi hissediyorsunuz. Acıyor ama bunu çok fazla hatırlamıyorum. Kendimi bir araba ezicisinin içinde sıkışmış gibi hissettiğimi ve göğsümün çöktüğünü hatırlıyorum. Ve terliyordum, yerde yattığımı hatırlıyorum, yerde, orospu çocuğu gibi terliyordum..." Bunu sessizce, yeterince sakın bir şekilde söyledi ama sesinde intikam yemini eden bir adam gibi nefret vardı. Bir saniye sonra, "Yelkenleri açalım," dedi.

"Evet," dedi Lucas hafifçe sarsılarak. "Bir ipi çekmem gerekiyor, değil mi?"

Kennett gökyüzüne baktı. "Tanrım, adamı duyduysan affet, zavallı herif Minnesota, Missouri ya da Montana gibi kuru bir yerden gelmiş."

Lucas ana yelkeni açtı. Flok bir makaranın üzerindeydi ve halatlar kokpite geri çekilmişti. Lily bazen kendi başına, bazen de Kennett'in dürtmesiyle yelkeni oradan açtı.

"Ne zamandır yelken yapıyorsun?" Lucas ona sordu.

"Çocukken yaz kampında yapmıştım. Sonra Dick bana büyük tekneyi öğretti."

"Çabuk öğreniyor," diyor Kennett. "Rüzgar konusunda doğal bir sezgisi var."

Nehrin üzerinde tembelce ileri geri kayıyorlardı, su pruvanın altından akıyor, rüzgâr yüzlerine vuruyordu. Bir sürü sinek

dantelli kanatları etraflarında nazikçe süzülüyordu. "Şimdi ne olacak?" Lucas sordu.

Kennett güldü. "Şimdi yelken açıyoruz ve sonra geri dönüp yelken açıyoruz."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Lucas. "Hiçbir şeyi trollemiyorsun bile."

Kennett, "Belli ki evrenin büyük yuvarlaklığıyla ilgilenmiyorsun," dedi. "Bir biraya ihtiyacın var."

Kennett ve Lily ona yelken dersi verdiler, halatların ve tel armaların isimlerini öğrettiler, kanalı işaretleyen şamandıraları gösterdiler.

"Gölde bir kulüben var, değil mi? Şamandıralarınız yok mu?"

"Benim gölümde mi? İskelenin ucundan işesem diğer tarafa çarparım. Eğer bir şamandıra koyarsak, bir tekne için yerimiz olmaz."

"İ düşündüm ve harika Kuzey Woods..." Kennett Ciddiyim.

"Biraz büyük su var," diye itiraf etti Lucas. "Superior: Superior size Atlantik'in gösteremeyeceği şeyleri gösterecek..."

Lily kuşkuyla, "Bundan ciddi olarak kuşkuluyum," dedi.

"Öyle mi? Birkaç yılda bir donar ve dışarıya bakarsınız, bıçak gibi bir ufuk ve her yer buzdur. Ufka doğru yürüyebilir ve asla oraya varamazsınız..."

"Pekala," dedi.

Buz botu ve para-kayak hakkında konuştular ve her seferinde yelkenciliğe geri döndüler. Kennett, "Bir yıl izin alıp dünyanın etrafını tek elle dolaşmayı planlıyordum, belki... tabii Adalar'da mahsur kalmazsam," dedi. "Belki takılırdım, belki de takılmazdım. İspanyolca dersleri aldım, biraz Fransızca öğrendim..."

"Fransızca mı?"

"Evet... Atlantik'ten aşağıya, Adalar'a, oradan Kanaryalar'a, belki de Riviera'ya bakmak için Akdeniz'e geçersiniz - bu Fransızcadır - sonra geri dönersiniz ve Afrika kıyısı boyunca Cape Town'a, sonra Avustralya'ya, sonra Polinezya'ya inersiniz. Tahiti: Fransızca konuşuyorlar. Sonra Galapagos'a, Kolombiya ve Panama'ya ve tekrar Adalara..."

"Adalar fikri hoşuma gitti," dedi Lucas.

"Beğendin mi?" diye sordu Kennett ciddiyle.

"Evet, öyle," dedi Lucas suyun karşısına bakarak. Elmacık kemikleri ve dudakları güneşten karıncalanıyor, boynundaki ve sırtındaki kasların gevşediğini hissedebiliyordu. "Bir yıl önce kötü bir dönem geçirdim, bir depresyon. Tıbbi türden. Şimdi çıktım ama bunu bir daha asla yapmak istemiyorum. Kaçmayı tercih ederim. Mesela Adalar'a. Adalar'da depresyona gireceğini sanmıyorum."

"Tam olarak hangi adalardan bahsediyoruz?" Lily sordu.

"Bilmiyorum," dedi Kennett belli belirsiz. "Windwards, Leewards ya da başka bir şey..."

"Ne fark eder ki?" Lucas Lily'ye sordu. Lily omuz

silkti: "Bana sorma, onlar senin adaların."

Bir anlık sessizliğin ardından Kennett, "Tek kutuplu bir depresyon. Silahlarınızın sizi çağırdığını duyunuz mu?"

Lucas irkilerek ona baktı. "Sen de mi içtin?"

"İkinci kalp krizinden hemen sonra," dedi Kennett. "İkinci kalp krizi o kadar da kötü değildi. Depresyon beni neredeyse öldürüyordu."

Döndüler ve nehrin aşağısına doğru gitmeye başladılar. Kennett cebini karıştırdı ve bir paket sigara çıkardı.

"Dick. At şu lanet sigaraları..."

"Lily... Bir tane içiyorum. Sadece bir tane. Bugünlük bu kadar."

"Lanet olsun, Dick..." Lily ağlayacakmış gibi görünüyordu.

"Lily... siktir et," dedi Kennett ve Marlboro paketini nehrin üzerinde yüzdükleri tarafa doğru fırlattı.

"Bu daha iyi," dedi Lily ama gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Kennett, "Geçen gün Fell'den bir tane aşırmaya çalıştım ama bana vermedi," dedi.

"Aferin ona," dedi Lily, gözleri hâlâ yaşlıydı.

"Şehre bak," dedi Lucas utanarak. Kennett ve Lily dönüp Midtown'daki kulelerin üzerinden süzülen güneş ışığına baktılar. Taş binalar tereyağı gibi parlıyor, modern cam kuleler bıçak gibi titriyordu.

"Ne yer ama," dedi Kennett. Lily ellerinin topuklarıyla yanaklarını sildi ve gülümsemeye çalıştı.

"Buradan yamaları göremiyorum," dedi Lucas. "New York böyle bir yer, biliyorsun. Yaklaşık bir milyar yama. Yama üstüne yama. Otelden Midtown South'a doğru yürüyordum, Otuz Beşinci Cadde'de Broadway'den geçiyordum, bir çukur vardı ve çukurun dibinde başka bir çukur daha vardı, ama biri alttaki çukuru yamalamıştı. Büyük olanı değil, sadece alttaki küçük olanı."

"Lanet olası hödük," diye mırıldandı Kennett.

Tekneyi öğleden sonra geç saatlerde, yüzleri güneşten kızarmış bir halde geri getirdiler. Lucas ana yelkeni indirdikten sonra Lily yumuşak ve ustaca bir dokunuşla tekneyi marinaya soktu.

"Bugün ayımın en güzel günü oldu," dedi Kennett. Lucas'a baktı. "Sen gitmeden önce bunu tekrar yapmak isterim."

"Ben de öyle," dedi Lucas. "Bir ara Adalar'a gitmeliyiz..."

Lucas soğutucuyu kamyonu taşıdı ve Lily de Kennett'ın evde yıkamak istediği bir kucak dolusu yatak takımını getirdi.

Lily arka kapağı açarken Lucas, "Kamyonu kullanamaması çok yazık," dedi.

"Yapıyor," dedi gizli bir sesle. "Bana yapmadığını söylüyor ama geceleri gizlice çıkıp araba kullandığını çok iyi biliyorum. Birkaç ay önce arabayı onun evine geri götürdüm ve park ettiğimizde kilometrenin 1-2-3-4-4 gibi bir şey olduğunu fark ettim ve sadece bir mil daha sürersem düz bir sayı çizgisine sahip olacağımı düşünüyordum: 1-2-3-4-5. Ertesi gün geldiğimde kilometre 1-2-4-1-0 ya da onun gibi bir şeydi. Yani dışarıda araba kullanıyordu. Şimdi kontrol ediyorum ve çoğu zaman kilometre artmış oluyor. Bilmiyor... Bundan hiç bahsetmedim çünkü çok sinirleniyor. Korkarım o kadar sinirlenecek ki bir kriz daha geçirecek. Hidrolik direksiyonu ve frenleri olduğu sürece..."

"Hapiste olmak adamı çıldırtır," dedi Lucas. "Onun davasından uzak durmalısın."

"Deniyorum," dedi. "Ama bazen elimde olmuyor. Erkekler o kadar aptal olabiliyor ki, başım ağrıyor."

Tekneye geri döndüler ve Kennett'ı aşağıda etrafı kazarken buldular. "Hey, Lucas, biraz yardım eder misin? Bu deniz aküsünü çekmem gerekiyor ama Lily için çok ağır."

"Dick, yine o İngiliz anahtarıyla mı uğraşıyorsun...?" Lily başladı ama Lucas işaret parmağını dudaklarının üzerine koyunca durdu.

"Aşağıya geliyorum," dedi Lucas.

On dakika sonra Kennett ve Lily son düğmeleri iliklerken Lucas aküyü arabaya geri götürdü. Park yerinde anahtarları yerleştirirken bir ucunu kamyonun tamponuna dayadı, sonra dönüp çitin arkasından baktı. Lily ve Kennett rıhtımdaydı, Lily ona yaslanmış, kollarını beline dolamıştı. Onunla konuşuyordu, sonra öne doğru eğilip onu dudaklarından öptü. Lucas bir sızı hissetti ama sadece küçük bir sızı.

Kennett iyiydi.

BÖLÜM

17

New School oditoryumu kompakt bir yapıya sahipti ve oditoryumun iç kapıları ile sokağa açılan kapılar arasında dar bir lobi bulunuyordu.

"Mükemmel," dedi Lucas Fell'e. Yarım düzine polisle birlikte tura katılmışlardı ve şimdi bekleyerek dışarıda, On İkinci Cadde'de dolaşıyorlardı. Fell bir sigara yaktı. "Köşeyi döner dönmez ağın içinde olacak. Lobi de o kadar küçük ki, her yerde polis olduğunu fark etmeden önce gelen herkesi kontrol edebiliriz."

"Hâlâ geleceğini düşünüyor musun?" Fell kuşkuyla sordu. "Öyle umuyorum."

"Bu çok kolay olurdu," dedi.

"O bir kaçık," dedi Lucas. "Eğer duyuruyu gördüyse, burada olacaktır."

Bir araba Kennett'i kaldırıma bıraktı. "Açılış gecesi," dedi arabadan inerken. Ferforje çitlere zincirlenmiş bisikletlerin, sokaktan yukarı doğru tırmanan bakımlı tuğla evlerin bulunduğu şık yerleşim caddesine bir aşağı bir yukarı baktı. "Sanki bir şeyler olacakmış gibi geliyor."

Onu içeri kadar takip ettiler ve Carter elinde telsizlerle geldi. İkisi de birer tane aldı, kulaklıkları takıp kontrol ettiler. Carter, "Kritik bir durum olmadığı sürece uzak durun," dedi. "Burada on iki adam var ve on ikisi birden aynı anda bağırmaya başlarsa..."

"Beni nerede istiyorsun?" Lucas sordu.

"Sence nerede?" Carter sordu. "Bilet gişesi mi?"

"Mmm, çok fazla insanın arkasına bakmış olurum," dedi Lucas. Etrafına göz gezdirdi. Kısa bir koridor oditoryum lobisinden

New School'un ana giriş lobisinde. "Koridorun arkasında dursam nasıl olur?"

"Pekâlâ," dedi Carter. Fell'e, "Programları dağıtman için seni görevlendirdik. Hemen lobide olacaksın."

"Müthiş..."

"Kurulum nedir?" Kennett sordu.

"Yirmi dakika içinde başlamamız gerekiyor. Sizi oditoryum girişinin hemen içinde bulduk, buradan herkesi görebilir ya da aceleyle lobiye geri dönebilirsiniz," dedi Carter. "Hemen şurada..."

Bekker, konferansın başlamasına on dakika kala On İkinci Cadde'de sallana sallana yürüyor, gün ışığında araba tamir eden bir adamın yanından geçiyordu. Bekker bir kedi kadar gergindi, heyecanlıydı, cadde boyunca onunla birlikte ve ona doğru yürüyen, oditoryuma yaklaşan insanların dağınıklığını kontrol ediyordu. Bu tehlikeli bir durumdu. Bunu hissedebiliyordu. Onun hakkında konuşuyor olacaktı. Kalabalığın içinde polisler olabilirdi. Ama yine de buna değdi. Biraz risk almaya değdi.

İnsanların çoğu sokağın ilerisindeki bir dizi tiyatro tarzı kapıdan geçiyordu. Orası oditoryum olmalı. Daha yakın bir kapı daha vardı. İçgüdüsel olarak oraya girdi ve oditoryuma doğru döndü.

Neredeyse
tökezliyordu.

Davenport.

Tuzak.

Korku neredeyse onu boğacaktı ve boğazına yapıştı. Davenport ve başka bir adam, sırtları Bekker'a dönük, ayrı girişler arasındaki koridordaydılar. On adım bile uzakta değillerdi. Diğer kapıdan gelen kalabalığı izliyorlardı.

Davenport sol taraftaydı, ikinci adama d o ğ r u yarı dönüktü ve sırtı doğrudan Bekker'a dönüktü. Davenport'a doğru yarı dönük olan ikinci adam Bekker'a doğru bir bakış attı ve basit bir ivme Bekker'ı içeri aldı. Duramadı. Doğruca okulun lobisine girdi, oditoryumun girişini geçti. Sağ tarafta boş bir nöbetçi masası ve arkasında bir telefon vardı. Önünde, dışarıya çıkıyor gibi görünen başka bir koridor vardı.

Bekker farkında olmadan yüzüne dokundu, özel makyajın altındaki sert yara izlerini hissetti. O gece cenaze evinde Davenport ona saldırdı.

Bekker kendini geri çekti, merdivenlerden aşağıya, yandaki kapıdan dışarıya doğru yürümek için kendini zorladı. Terliyordu, neredeyse nefesi kesiliyordu.

Kendini bir heykel bahçesinde, geldiği kapıya benzer başka bir kapıyla karşı karşıya buldu. Kapının diğer tarafında bir koridor vardı ve onun ötesinde, belki yüz metre ötede, bir dizi kapı ve bir sonraki sokak. Önünde kimse yoktu. Hızlı adımlarla avluyu geçti, kapıyı yakaladı ve çekti.

Kilitli. Stricken, onu bir çekiştirdi. Kımıldamadı. Cam kırılmayacak kadar kalındı, kıracak bir şeyi olsa bile. Döndü ve geldiği yöne doğru baktı. O taraftan çıkmaya çalışırsa, Davenport'un konuştuğu polisle olduğu gibi, birkaç saniye boyunca Davenport'la yüz yüze kalacaktı.

Olasılıkları sıralayamadan donmuş bir halde durdu. Gözden kaybolması gerekiyordu. Soluna doğru gitti, üzerinde B harfi ve "Merdiven" yazan bir kapının bulunduğu kısa bir koridor buldu. Kapıya doğru sarsıldı, umuyordu ki...

Kilitli. Lanet olsun. Geçici olarak gözden kaybolmak için kapı aralığına büzüldü. Ama kalamazdı: Biri onu böyle saklanırken görürse, anlarlardı.

Başka bir Davenport tuzağı, onu içine çekiyor.

Bekker bir an için kendini kaybetti, zihni uzaklaştı, azaldı, patladı... Bir solukla geri geldi, kendini kapıyı çekerken, kapı koluyla savaşıırken buldu.

Hayır. Başka bir şey olmalı. Kapıyı bıraktı ve avluya geri döndü. Yardıma ihtiyacı vardı, düşünmesi gerekiyordu. El yordamıyla hap kutusunu aradı, buldu ve yarım düzine haç yuttu. Dilindeki buruk tat onu serinletti, yeniden düşünmesini sağladı.

Eğer onu yakalarlarsa -ve eğer öldürmezlerse- onu tekrar içeri sokacaklar, kimyasallarından arındıracaklardı. Bekker ürperdi, tüm vücudunda bir kasılma oldu. Onu çıkarmak: bunu bir daha yaşayamazdı, bunu düşünemezdi bile.

Yine cenaze evini d      . Davenport'un y    , kendisinden birkaç santim ötede,        atıyor, kelimeler anla      , sonra tabanca yukarı çıkıyor, silahın dürbünü bir sopadaki çivi gibi dönüyor, çivi yüzünü parçalıyor...

D      mek zorundaydım. D      mek zorundaydım.

Ta      mak zorundaydım. Ama nereye? Davenport oradaydı, izliyordu. Onu ge      ydi. Ne yaptığının ancak yarı yarıya farkında olarak hap kutusunu aldı ve hızın geri kalanını ve tek bir tablet PCP'yi yuttu. D      .

Carter, "  ok yakında ba  lamaları gerekiyor," dedi.

"Ona beş dakika daha verin," dedi Davenport. "Slayt projekt  r  yle falan u  ra    n."

"Yonel açıklamayı yapt    n  da kalabalık çok kızacak."

Salonda beklemekten sıkılan Kennett, "Belki de olmaz," dedi. "Belki de bundan keyif alırlar."

"Yonel zaten bir şey söylemeden önce Mengele ve Bekker hakkında yarım saat konu  aca  n  n söylüyor," dedi Lucas. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü: "Kalabal  n  n arasından hızlıca bir tur atacağım. Çok fazla insan gelmiyor."

Carter, "Siktir et, gelmiyor," dedi.

"Belki de değil, ama olmalıydı," dedi Lucas.

Umutsuzca avluyu araştıran Bekker, kısa basamakları takip ederek bir oyuğa girdi ve başka bir kapı buldu. Sahnenin arkasında mı? Orada polisler olabilir miydi? Kolu eline aldı, çekti... ve kapı hareket etti. Sadece bir ılık kırıntısı görünene kadar hafifçe araladı ve gözünü açıklığa bastırdı. Evet. Sahne arkası. Sahne arkası. Pantolon ve spor ceket giymiş bir adam sahnenin kar  şı tarafındaki karanlık bir köşeden seyirciye bakıyordu. Bekker izlerken, dikdörtgen bir nesneyi yüzüne doğru kaldırdı. Bir radyo mu?   yle olmalı. Polis.

Kapının hemen içinde, Bekker'in önünde yaralı bir masa, masanın üzerinde boş bir fıstık ezmesi kavanozu, siyah bir telefon ve naylon bir kılıf içinde katlanabilir bir şemsiyeye benzeyen bir şey vardı. Bekker kapının a  ılmasına izin verdi.

merdivenlere doğru geri döndü. Bir umutsuzluk parmağı ona dokundu: çıkış yolu yok. Hiçbir yolu yoktu. Ayrılmadan önce binayı kontrol edeceklerdi. Bunu biliyordu. Dışarı çıkmak zorundaydı. Ya da saklanmalıydı.

Bir dakika. Telsiz mi? Polisin telsizi vardı.

Bekker döndü, kapıya gitti ve tekrar içeri baktı. Polis hâlâ köşedeydi, perdenin arkasından dışarı bakıyor, kalabalığı kontrol ediyordu. Masanın üzerinde bir şemsiye değil, belli ki bir konserden sonra bırakılmış, katlanabilir bir müzik sehpası duruyordu.

Ray Shaltie'yi ve kafasından sıçrayan kanı gördü.

PCP şimdi geliyordu, onu ısıtıyor, ona güven veriyordu. O radyoya ihtiyacı vardı. Kapının kapanmasına izin verdi, kapının dışındaki oyuğun etrafında hızlı ve sessiz bir dönüş yaptı, düşünüyordu. Bir kâğıt mı? Çantasını karıştırdı, bir zarf buldu, katladı. Bir an için tekrar düşündü ama başka yolu yoktu: yenilmeyecekti. Bekker bir nefes aldı, bir an poz verdi, sonra kapıya doğru bir adım attı, çekip açtı ve içeri girdi.

Polis onu hemen gördü ve kaşlarını çatarak ona doğru bir adım attı. Bekker zarfı kaldırdı ve fısıltıyla, "Memur bey. Memur bey."

Polis kalabalığa baktı, sonra perdenin arkasından sahneye doğru ilerledi. Elinde telsiz vardı. Bekker bir adım öne çıkıp müzik standına dokundu. Açıldığında dayanıksız olurdu ama kapandığında ve plastik kılıfına sarıldığında mükemmel bir sopaydı.

"Sen..." diye başladı polis. Derin bir ses.

"Dışarıdaki adam..." Bekker fısıldadı ve zarfı polise doğru iterek aynı anda yere düşürdü. Zarf polisin ayaklarının dibine düştü. Polis hiç düşünmeden onu yakalamak için eğildi.

Ve Bekker ona vurdu.

Müzik sehpasını bir balta gibi sallayarak kulağının arkasına vurdu. Darbe, olgunlaşmış bir kavuna vurulan çekiç gibi ses çıkardı ve polis yere yığıldı, radyo da yanında yere düştü. Bekker, çok az ses çıktığını ve bunun da perdeler tarafından boğulduğunu düşündü ama adamı yakasından tutup kapının yanındaki köşeye sürükledi. Ve bekledi. Her şeyi sona erdirecek çağırışı, bağırışı bekledi. Hiçbir şey yoktu.

Polisin nasıl pusuya düşürüldüğü hakkında konuşmasına izin verilemezdi. Bekker bir an onun başında durdu, bekledi, bekledi, sonra dış kapıyı iterek açtı ve cesedi sürükleyerek içeri soktu. Avlu hâlâ boştu. Bekker müzik sehпасını kaldırdı ve kafası kanlı bir pirinç çuvalına benzeyene kadar baygın polise tekrar tekrar vurdu.

Dur. Zaman yok. Ama gözler.

Şimdi acele ederek çakısıyla gözleri kesti, sonra cesedin üzerini aradı ve bir kimlik kartı buldu: Francis Sowith. Telsiz. Kahretsin. Telsiz hâlâ içerideydi. Kapıya gitti, içeriye baktı, radyoyu gördü, hızla içeri girdi ve onu aldı.

Tekrar verandaya çıktı, ölü adamın üzerine bastı. Ellерinde kan olduğunu fark etti ve onları polisin ceketine sildi. Hâlâ yapış yapıştı: ellerini yüzüne götürdü ve kokladı. Kan kokusu tanıdıktı, rahatlatıcıydı.

Telsize baktı. Basit bir başparmak düğmesi. Kendini sakinleştirdi, giysilerini kontrol etti, düzeltti ve merdivenlerden yukarı çıkarak içerideki kapıya doğru yürüdü.

Nefes aldı, gerildi, kapıyı açtı ve dümdüz yürüdü. Bir personel, diye düşündü. Kendisi de öyleydi: burada çalışan bir öğretmen. Köşeden bir ses, bir adam sesi duydu. Telefonu gördüğü nöbetçi masasına doğru kayd ve masanın arkasına geçerek telefonu kulağına götürdü. Şimdi Davenport'un ceketinin omzunu ve kolunu görebiliyordu, eğer bu gerçekten Davenport'sa, aynı yerdeydi. Masanın üzerine eğildi, başını eğdi, telsizi ağzına götürdü ve düğmeye bastı.

"Bu Frank," diye ağzından kaçırıldı. "O burada, sahne arkasında, sahne arkasında..."

Elindeki telsizi bıraktı ve telefon ahizesini kulağına dayadı, omzunu başka yöne çevirdi: vücut dili randevulaştığını gösteriyordu. Aynı anda bir bağırış duyuldu, sonra bir tane daha. Davenport'un omzu kapı aralığından kayboldu, ama başka bir adam koşarak kapıdan girdi, masanın yanından geçip avluya indi.

Bekker hızlı adımlarla masanın arkasından çıkıp önüne bakarak okulun kapısından sokağına doğru yürüdü. Konferans salonundan bir kadın çığlık attı. Bekker yürümeye devam etti. Bekker yürümeye devam etti.

Araba üzerinde çalışan adam hızla y a n ı n d a n geçip elinde bir tabancayla kapılara doğru yöneldi.

Ve sonra gece etrafını sardı. Bekker gitmişti.

BÖLÜM

18

Kendilerini avluda buldular, yarım düzine kıdemli polis memuru birbirlerine bağıyordu. Binanın her odasında ışıklar yanıyordu ve üniformalı polisler binayı santim santim tarıyordu ama avludaki insanlar aramanın anlamsız olduğunu biliyordu.

"Aptal orospu çocuğu... Kaç kişi kaçtı? Kaç kişi?"

"Onun kışını kurtarmaya çalışıyordum. Adamların hangi cehennemdeydi, ha? Hangi cehennemde..." Kare bir adam uzun boylu bir adamı itti ve bir an için kavga eder gibi göründüler; ama sonra diğer polisler aralarına girdi.

"Tanrım, arka taraftan çıkmalısın, lanet olası televizyon sokakları süpürüyor..."

"Merdivenlerde kimin saati vardı? Neredeydi..."

"Kapa çeneni." Kennett bir bankta oturmuş, Lily ve O'Dell ile konuşuyordu. Şimdi polislerin arasına daldı, sesi gevezeliği bir buz sarkıtının pandispanyayı delip geçmesi gibi kesiyordu. "Kapa şu lanet çeneni."

Kaldırımında durmuş, solgun, iki parmağını kalbinin üzerinde gezdiriyordu. Polislerden birine döndü: "Kaç kişi dışarı çıktı?"

"Dinle, bu benim..."

"Kimin hatası olduğu umurumda bile değil," diye hırladı Kennett. "Hepimiz işi berbat ettik. Benim bilmek istediğim, kaç kişi kurtuldu?"

"Bilmiyorum," dedi polis. "Yirmi ya da otuz. Herkes kulise hücum ettiğinde, lobideki ve kapıların yanındaki bir grup insan dışarı çıktı. Onları durduracak kimse yoktu. Geri döndüğümde... çoğu gitmişti."

Kennett, "Oditoryumda sadece elli kişi vardı," dedi. "Yani belki yarısı dışarı çıkmıştır."

"Ama mesele bu değil," dedi polis.

"Sorun nedir?" Kennett sordu. Sesi sallanan bir tırnak gibiydi, keskin, hırpalanmış ve acı vericiydi.

"Mesele şu ki, o yüzlerin her birine baktım. Bekker orada değildi. Beni hayalarımından asmanız umurumda değil, bana orada olduğunu söyletemezsiniz, çünkü orada değildi. Orada değildi."

"Bir yerlerde olmalı," diye tersledi Carter.

"Kimse sahnenin karşısına geçmedi. Kimse avludan dışarı çıkmadı. Sadece bir kapı daha vardı ve o da hiçbir yere çıkmıyordu, sadece lobiye geri dönüyordu..."

Öfke ve korkuyla karışık uzun bir sessizlik anı yaşandı. Bunun için kelleler uçacaktı. Kelleler uçacaktı. Birkaç polis, derin bir sohbete dalmış olan O'Dell ve Lily'ye kaçamak bakışlar attı. Bir süre sonra Huerta, "Her zaman burada olmalıydı. Biz buraya gelmeden önce saklanmış, dışarı çıkamayacağını görmüş, biz gitmeden önce burayı tarayacağımızı anlamış ve telsizini almak için Frank'i enselemiş olmalı."

Kennett başını sallıyordu. "Arayan Frank olamaz..."

"Kulağa Frank gibi geliyor..."

"Bekker'ın kalın bir sesi var, büyük olay. Beş saniye içinde orada insanlar vardı ve Frank gitmişti. Onu bu şekilde mahvetmek biraz zaman aldı."

"O zaman neden aradı? Bekker? Madem çoktan gitmişti?" Kuhn sordu.

"Bizi oraya koşturmak için," dedi Lucas. "Diyelim ki oraya gitti, Frank'e çivi çaktı, telsizi aldı, lobinin köşesindeki yan kapıdan çıktı, aramayı yaptı, sonra kapıyı itti ve lobiden geçip dışarı çıktı."

Kuhn, "Billy kapıdan kimsenin girmedğini söyledi," dedi.

Elleri cebinde genç bir sivil polis başını salladı. "Yemin ederim, oradan birinin nasıl geçebildiğini anlamıyorum. Teğmen Carter orada kalmamı söyledi ve Frank aradığında bile orada kaldım. Herkesin kaçtığını gördüm..."

"Ama sırtın kapıya dönüktü?" Kennett sordu.

"Evet, ama ben tam oradaydım," dedi genç polis. Keçi boynuzlarının kafasına takıldığını hissedebiliyordu.

Kennett Lucas'a döndü: "Yanından geçmediğine emin misin?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Bu adamın dediği gibi..." Lucas'ın işaret ettiği

Yüzlere bakan polis. "Kapıdan giren her yüze baktım; orada değildi."

Kennett, "Pekâlâ, demek ki içerideydi," dedi. "Telsiz konuşmasını dışarı çıkmak için bir şaşırtmaca olarak yaptığını varsayıyoruz..."

"Ya da saklanmak için," dedi biri. "Eğer gündüzleri bir sığınağı olsaydı..."

"Öğreneceğiz," dedi Kennett, parlak ışıklı pencerelere bakarak. Yan gözle Lucas'a baktı, o da başını salladı. Bekker gitmişti. "Diğer bir olasılık da bir pencereden dışarı çıkıp telsizle adamları sokaktan çekmeleri için çağrı yapmış olması..."

Polislerden biri "Ya anahtarları varsa ve zaten dışarıdaysa ve sadece bizimle alay ediyorsa?" diye sordu.

Yirmi dakika boyunca konuştuktan sonra belirli görevlere dağıldılar ya da sadece isimlerinin ve yüzlerinin felaketle ilişkilendirilmesinden korkarak uzaklaştılar. Sahne kapısının dışındaki oyukta, bir olay yeri ekibi ağır ışıklar altında çalışarak bulabildiklerini topluyordu. Ama ortada gerçek bir soru yoktu: O Bekker'dı. Ama Bekker, nasıl?

Avluda birlikte dururlarken Kennett, Lucas'a, "Tamam, artık polislikten çıktık, şimdi politikaya dönüyoruz," dedi.

"Asılacak mısın?" Lucas sordu.

"Yapabilirim," diye başını salladı Kennett. "İnsanları aramaya başlamalıyım, olayı biraz değiştirmeliyim, bulanıklaştırmalıyım."

"Sen buradayken zor olacak," dedi Lucas. "Peki sen ne yapardın?" Kennett sordu.

"Yalan söyle," dedi Lucas.

Kennett ilgilendi. "Nasıl?"

"Frank'i suçla. Arka kapının kilidini aç," dedi Lucas avlunun karşı tarafını işaret ederek. "Onlara Bekker'ın gün boyunca binada saklandığını ve anahtarları

Bir yerde. Dışarı çıkıp buraya geldiğinde, anahtarlarını kullanarak avluyu kestiğinde - ki burada sadece bir adamımız vardı, çünkü burayı önceden emniyete almıştık - Frank'le kafa kafaya çarpıştı. Kavga çıktı ama Bekker bir PCP manyağı ve Frank'i öldürüp binanın diğer tarafından kaçtı. Biri suçlanacaksa, Frank suçlanacak. Ama kimse bir şey söylemeyecek çünkü Frank öldü. Küçük bir kayıt dışı eylem bile yapabilirsin. Onlara Frank'in her şeyi berbat ettiğini söyle ama bunu herkesin önünde söyleyemeyiz. O iyi bir adamdı ve şimdi öldü..."

"Hmph." Kennett dudağını çekti. "Peki ya telsiz çağrısı?"

"Biri zaten bizimle alay ettiğini öne sürmüştü: bunu kabul et," diye önerdi Lucas. "Zaten dışarıdaydı. Medyanın düşündüğü kadarıyla bu Bekker'in karakterine uyuyor."

"Sence...?"

"Hayır, bence bizi kandırdı."

"Ben de öyle." Kennett bir süre ayaklarına baktı, sonra Lily ve O'Dell'e baktı. "Bu hikâye uzun süre dayanmayabilir."

"Eğer onu kırılmadan önce yakalarsak, kimsenin umurunda olmaz."

Kennett başını salladı. "Gidip O'Dell ile konuşsam iyi olacak. Vahşi bir kayıt dışı medya masajına ihtiyacımız olacak."

"Sence yardım edecek mi?"

Kennett kendine çok ince bir sırıtış izni verdi. "O da buradaydı," dedi Kennett. "Az önce dışarıda durdular..."

Kennett Lily ve O'Dell'e doğru ilerledi, sonra durdu ve döndü, elleri cebindeydi, artık sırıtmıyordu. "Minneapolis'e geri dön. Bizim için bir şeyler bul, lanet olası."

BÖLÜM

19

Lucas uçaktaki en kötü koltuk sırasına tek başına oturmuştu, bölmenin arkasındaki turist sınıfında, ayaklarını koridor dışında koyacak iyi bir yer yoktu. Hostes, Niagara Şelaleleri'ni geçmeden önce onu izliyordu.

"İyi misin?" diye sordu sonunda, omzuna dokunarak. Adam koltuğu sonuna kadar geriye atmış, gergin, gözleri kapalı, kanal tedavisi bekleyen bir hasta gibiydi.

"Tekerlekler yerden kalktı mı?" diye homurdandı.

"Uh-oh," dedi gülümsemeye karşı koyarak. "Bir viskiye ne dersin? Duple viski?"

"Değil mi iş," Lucas dedi. "Eğer sen var hakkında dokuz fenobarbital koyacağım."

"Özür dilerim," dedi. Yüzü profesyonelce düzdü ama eğleniyordu. "Sadece iki saat daha var..."

"Harika..."

Zihninin gözünde o kadar net görebiliyordu ki: Kanada'daki bir mısır tarlasının etrafına saçılmış yırtık alüminyum deri parçaları ve motor gövdesi parçaları, çöp parçaları gibi kafalar, kollar ve parmaklar, görüş alanının hemen dışında, yağlı siyah dumanlar çıkaran yangınlar; enkazın arasında dolaşıp para toplayan streç pantolonlu kadınlar. Ortadan ikiye kesilmiş, anlamsızca gülümseyen bir Raggedy Ann bebeği; hepsi filmlerdeki görüntüler, diye düşündü. Gerçekten bir uçak kazası görmemişti ama bunu hayal edememek için tam bir aptal olmak gerekirdi.

Oturdu ve terledi, oturdu ve terledi, ta ki hostes geri dönüp "Neredeyse geldik" diyene kadar.

"Ne kadar sürer?" diye mırıldandı. "Bir saatten az..."

"Yüce İsa..." Sadece bir ya da iki dakika olması için dua ediyordu; bundan emindi.

Uçak turuncu sodyum buharlı ışıklar ve mavi cıva ışıklarından oluşan ızgaranın üzerinden geçerek yan yattı, Lucas koltuğuna tutunuyordu. Pencere akan arabalarla doluydu, Minneapolis Loop'un hemen batısından aşağıya doğru uzanan göllerin kara delikleri. Yere baktı. Tekerlekler indiğinde sıçradı. Yanındaki boş koltuğa ve pencereden dışarı bakma hatasını yaptı ve zeminin geldiğini görüp gözlerini tekrar kapatarak çarpışmaya hazırlandı.

İniş rutindi. Sıkılmış pilot her zamanki gibi vedalaştı, Tennessee'li bir saman çuvalcısının sesiyle, ki şüphesiz öyleydi, bırakın bir jetlineri, 52 model bir Chevy'yi bile uçuracak nitelikte değildi...

Gece çantasıyla uçaktan fırlarken Lucas'ın korkudan koktuğunu düşündü. Tanrım, bu yolculuk en kötüsüydü. La Guardia'nın aşırı kalabalık olduğunu, uçakta bir anda ikiye bölünebileceğini okumuştı. Ve bunu bir iki gün içinde tekrar yapmak zorunda kalacaktı.

Bir taksi tuttu, yol tarif etti, arka koltuğa yığıldı. Şoför acele etmeden nehir boyunca, Ford fabrikasının kuzeyinden geçti. Lucas'ın evinin penceresinde bir ışık vardı. Zamanlayıcı.

"Eve dönmek güzel, ha?" diye sordu taksi şoförü, yolculuk günlüğüne bir not düşerek.

"Ne kadar iyi olduğunu bilemezsin," dedi Lucas. Şoföre bir onluk attı ve arabadan atladı. Caddenin karşısındaki nehir yolunda bir çift yürüyordu.

"Hey, Lucas," diye seslendi adam.

"Hey, Rick, Stephanie." Komşular: Sarı saçlarını, krom çerçeveli gözlüklerini görebiliyordu "Arka bahçenizdeki fıskiyeyi açık bırakmışsınız. Onu kapattık ve hortumu garajın arkasına koyduk."

"Teşekkürler..."

Kapının önündeki postaları aldı, reklamları ve katalogları ayıklayıp çöp sepetine attı, duş alıp

korku kokusunu vücudundan atıp yatağa düştü. Otuz saniye içinde gitmişti.

"Lucas?" Quentin Daniel kafasını ofisinden dışarı uzattı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve kilo kaybetmişti. Minneapolis'te iki dönem polis şefliği yapmıştı ama onu yiyip bitiren şey bu değildi. Quentin Daniel yüzünden masum insanlar ölmüştü: Daniel bir suçluydu ama bunu Daniel ve Lucas dışında kimse bilmiyordu. Lucas bunu zihninde çözmüş, onu affetmişti. Daniel asla affedemezdi... "İçeri gel. Yüzüne ne oldu?"

"Soyuldum, aşağı yukarı... Yardıma ihtiyacım var," dedi Lucas kısaca, ziyaretçi koltuğuna yerleşerek. "New York'ta çalıştığımı biliyorsun."

"Evet, beni aradılar. Onlara sizin Bay Wunnerful olduğunuzu söyledim."

"Bekker'ın yanındaki hücrelerde kalan adamları ya da o içerideyken konuştuğu kişileri bulmam gerekiyor."

"Görünüşe göre kovanın dibini kazıyorsun," dedi Daniel, masasının üzerinde duran humidorla oynarken.

"Ben de bu yüzden buradayım," dedi Lucas. "Şerefsiz içeri girdi ve onu dışarı çıkaramıyoruz."

"P e k â l â ." Daniel telefonunu aldı ve bir numara tuşladı. "Sloan orada mı? Onu ofisime getirir misin? Teşekkürler."

Bir an garip bir sessizlik oldu, sonra Lucas, "Bok gibi görünüyorsun," dedi.

"Kendimi bok gibi hissediyorum," dedi Daniel. Nemlendiriciyi ç e v i r d i ve masanın kenarına dayadı.

"Karınız...?"

"Gitti. Onun gidişini görmenin beni rahatlatacağını sanmıştım ama öyle olmadı. Her sabah kalkıp ona bakar ve gitmiş olmasını dilerdim ama şimdi kalkıp yatağa bakıyorum ve yatakta bir delik var."

"Onu geri mi istiyorsun?"

"Hayır. Ama bir şey istiyorum ve ona sahip olamıyorum. Sana bir şey söyleyeyim, seninle benim aramda ve duvar arasında, ben buradan gidiyorum. İki ay sonra emeklilik skalasında bir krize gireceğim. Belki kuzeye gider, göl kenarında bir yer alırım. Param var."

Kapı çalındı ve Daniel'in sekreteri kafasını içeri uzatarak "Sloan..." dedi.

Lucas ayağa kalktı. "Sana şans diliyorum," dedi. "Ciddiyim."
"Teşekkürler ama ben lanetliyim," dedi Daniel.

Sloan dış ofiste uzanıyordu, tenis tişörtünün üzerine pamuklu bir spor ceket, chino pantolon, yürüyüş ayakkabıları. Lucas'ı gördü ve ince yüzüne bir sırıtış yayıldı.

"Döndün mü?" diye sordu elini uzatarak.

Lucas, gülerek: "Sadece bir günlüğüne. Birkaç pislik bulmalıyım ve rozeti olan birine ihtiyacım var."

"Büyük Elma'da çalışıyorsun..."

"Evet. Sana anlatırım ama şerifle konuşmamız lazım." Şerif yardımcısının söylediğine göre üç isim varmış. Kayıtlara bakmış, diğer gardiyanlarla kontrol etti. Hepsi aynı fikirdeydi.

Bekker, şu anda Stillwater'da eczane soygunundan yirmi dört ay yatan Clyde Payton'ın yanındaydı. Bir dozer.

"Orospu çocuğu dışarı çıkıp insanları öldürecek," dedi şerif yardımcısı. "Bekker'ın rock idolü gibi bir şey olduğunu düşünüyordu. Payton'ın ne düşündüğünü görebiliyordunuz: İnsanları öldürmek. Çok uzak."

Tommy Krey, araba hırsızlığı, diğer taraftaydı. Hâlâ kefaletle serbest bırakılmıştı; Krey'in avukatı duruşmayı ağırdan alıyordu. "Duyduğuma göre araba sahibi Kaliforniya'ya taşınacakmış. Tommy'nin avukatı bir savunma arıyor," dedi şerif yardımcısı.

Burrell Thomas koridorun karşısındaydı, basit saldırı suçunu kabul etti ve para cezası ödedi. Gitmişti.

"Tommy'yi tanıyorum ama diğer ikisini tanımıyorum," dedi Lucas. Bağlantısız.

"Payton, St. Paul, Rice Caddesi'nden. Aslında bir uyuşturucu bağımlısı, düzgün olduğu zamanlarda emlak satıyor," dedi Sloan.

"Thomas'ı da tanımıyorum." "Burrell tam bir baş belası," dedi şerif yardımcısı. "Ona Rayon derler.

Becky Ann'i bilirsiniz, şu kocaman memeleri olan kart oyuncusu, onu bazen Lake'te görür müsünüz?"

"Elbette." Lucas başını salladı.

"Çok uzun boylu siyah bir adamla gidiyordu..."

"Manny," dedi Sloan ve Lucas ekledi, "Manfred Johnson."

"Evet, bu o. Burrell'in arkadaşı. Liseden, hatta belki de çocukluklarından..." - - "New York nasıl?" Sloan sordu. Sloan'ın plakasız arabasıyla Minneapolis'in güney tarafına doğru ilerliyorlardı.

"Sıcak. Alabama gibi."

"Mmm. Oraya hiç gitmedim. New York'u kastediyorum. Anladığım kadarıyla çöplük gibi bir yer."

"Çok farklı," dedi Lucas, yıkık dökük evlerin önünden geçişini izlerken. Bisikletli çocuklar, yaz boyunca yuvarlanıp gidiyorlardı. Krey'in avukatını aramışlardı, mahalledeki bir dükkânda çalışan bir adamdı. Yarım saat içinde Krey'i oraya getirebileceğini söyledi.

"Ne kadar farklı? Yani, Fort Apache gibi mi?"

"Hayır, o değil," dedi Lucas. "Asıl mesele şu ki, sonsuz sayıda pislik var. Pisliğin nereden geleceğini asla bilemezsin. Hiçbir şeyde üstünlük sağlayamazsın. Yer hakkında bilgi sahibi olamazsınız. Burada, biri lanet olası bir Best Buy kamyonunu kaçırıp elli tane Sony alırsa, nereye gittikleri hakkında bir fikrimiz var. Dışarıda... Kahretsin, sikinden daha uzun bir şüpheli listesi yapabilirsin ve bu sadece kişisel olarak bu işi halledebileceğini bildiğin adamlar olur. Ve muhtemelen bunun yüz katı kadar da tanımadığın adam vardır. Yani, benim sikimden daha uzun bir liste."

Sloan, "Burada uzun listelerden bahsediyoruz," dedi.

"Bu çok garip," dedi Lucas. "IDS Binasının tepesinde olmak ve yeri göremediğiniz bir pencereden dışarı bakmak gibi. Yönünüzü kaybediyorsunuz ve düşüyormuş gibi hissediyorsunuz."

"Peki ya şu Bekker?" Sloan heyecanla söyledi. "O lanet olası bir yıldız ve biz onu eskiden tanıyorduk." - - Tommy Krey avukatının ofisinde tahta bir sandalyede oturuyordu. Avukatı sarı-kahverengi çift örgü bir takım elbise giymiş, saçlarını da tam takım elbisenin tonunda ağdalı bir şekilde yaptırmıştı. Sloan ve Lucas'la tokalaştı; elleri nemliydi ve Lucas, Sloan'ın elini gizlice pantolonunun paçasına sildiğini gördüğünde bir sırıtışı bastırdı.

"Tommy sizin için ne yapabilir?" diye sordu avukat, ellerini masasının üzerinde kavuşturmuş, parlak ve iş adamı gibi görünmeye çalışıyordu. Krey yarı sıkılmış, kuşkulu görünüyor, dişlerini karıştırıyordu.

Lucas, "Michael Bekker ile hapishanede ne konuştuklarını bize anlatabilir," dedi.

"Bu araba hırsızlığını durdurma şansımız nedir..."

"Bunu kendi başına yapman gerekecek," dedi Lucas, avukattan Krey'e bakıp tekrar geri dönerek. "Belki Sloan içeri girer ve yargıca büyük bir davaya yardım ettiğini söyler ama bunun garantisi yok." Avukat Krey'e baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Ne düşünüyorsun?"

"Evet, lanet olsun, umurumda değil," dedi Krey. Kürdanını sepete doğru fırlattı, kenarlarını dışarı çıkardı ve kürdan halının üzerine düştü. Avukat kaşlarını çatarak baktı. "Her lanet şey hakkında konuştuk," dedi Krey. "Ve sana ne diyeceğim: New York'a gittiğinden beri kafamı patlatıyorum, bana herhangi bir ipucu verip vermediğini anlamaya çalışıyorum. Ama vermedi. Tek yaptığımız saçmalamaktı."

"New York'taki arkadaşlar hakkında, kılık değiştirmeler hakkında hiçbir şey...?"

"Hayır, hiçbir şey. Yani, bir şey bilseydim şehir merkezinde anlaşılmaya çalışırdım. Diğer cinayetleri işleyen arkadaşının bir aktör olduğunu biliyorum... belki de kılık değiştiriyordur."

"Orada nasıldı? Yani, korkmuş muydu...?"

"Sürekli ağlardı. Eşyaları olmadan yaşayamazdı, anlıyor musun? Bu onu incitiyordu. İlk gittiğimde bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama saçmalık değilmiş. Bazen saatlerce ağlardı. O tamamen kafayı yemiş, dostum."

"Peki ya şu Clyde Payton? Bir çeşit uyuşturucu işindeydi, Bekker'ın etrafındaydı."

"Evet, kefaletle serbest bırakılmadan bir gün önce geldi. Bilmiyorum; sanırım o da Bekker gibi kaçığın tekiydi. Kare, ama kaçık, biliyor musun? Biraz korkutucu. Bir çeşit iş adamıydı ve uyuşturucuya bulaştı. Sonra bir bakmış ki eczanelere girip reçeteli ilaçları çalmaya çalışıyor. Ben oradayken çoğunlukla oturur ve insanlara küfredirdi ama bazen taş gibi olurdu. Stillwater'a gideceğini düşündü."

"Öyle yaptı," dedi Sloan.

"Salak herif," dedi Krey.

"Burrell Thomas'a ne dersin?"

"İşte şimdi bir şey oldu," dedi Krey parlayarak. "Bekker ve Burrell çok konuştular. Rayon zeki bir zenci."

Burrell'in adresi boş bir evdi, kapıları indirilmişti, yerler Zip-Loc plastik torbalarla doluydu. Açık bir merdivenden kırık camların üzerinden geçerek yukarı çıktılar, bir odada yanmış bir şilte buldular, diğerinde hiçbir şey yoktu ve tuvalet olarak kullanılmış bir küvet. Sloan banyo kapısından geri çekilirken açık pencereye sinekler üşüşmüştü.

"Manny Johnson'ı bulmalıyız," dedi Sloan.

"Eskiden Dos Oto Cam'da çalışıyordu," dedi Lucas. "Kötü bir adam değil.

Çarşafı olduğunu sanmıyorum, ama o kadın..."

"Evet." Manny'nin kız arkadaşı kendine Rock Hudson diyordu. "Geçen ay Loin'de yüksek bahisli bir oyundan yirmi beş bin dolar aldı. Ortalıkta dolaşıyor."

"Tam bir baş belası," diye onayladı Lucas.

Manny ve Rock'ı oto camın önünde buldular. Kadın elinde bir kutu dolusu kazı kazan piyango biletiyle plastik bir sandalyede oturuyor, çakı bıçağıyla gümüşleri kazıyor, kötü olanları yere atıyordu.

"Polisler," dedi, onlar içeri girdiğinde başını zorlukla kaldırarak. "Nasılsınız?" Lucas sordu. "İyi misin?"

"Ne istiyorsun?"

"Manny ile konuşmamız gerek," dedi Lucas. Kendini ayağa kaldırmaya başladı ama Lucas elini başının önüne koydu. "Biletlerle devam et. Onu yakalayabiliriz."

Sloan bekleme alanı ile çalışma odası arasındaki kapıya doğru ilerledi. "O burada," dedi Lucas'a.

Birlikte geri döndüler. Johnson onları gördü, bir bez alıp ellerini sildi. En az bir metre boyundaydı, diye düşündü Lucas. "Manny? Seninle Burrell Thomas hakkında konuşmamız gerek."

"O ne yaptı?" Johnson'ın sesi bir kamyon dan yuvarlanan yağ varilleri gibi derin ve gürdü.

"Bildiğimiz kadarıyla hiçbir şey yok. Ama hapishanede Michael Bekker'in yanında kalıyordu, o kaçık herif."

"Evet, Rayon söyledi," dedi uzun boylu adam.

"Ona nerede ulaşabileceğimizi biliyor musun?"

"Hayır, nerede yaşadığını bilmiyorum ama bu gece mahallede biraz dolaşırsam muhtemelen onu bulabilirim. Genellikle dokuzdan sonra Hennepin'e iner."

"Bekker insanları doğruyor," dedi Sloan. "Onları doğramaktan bahsediyorum. Burrell'in polislerle başı dertte mi bilmiyorum ama bize yardım etmesinin bir yolu varsa..."

"Ne?"

Sloan omuz silkti, bir kutu WD-40 aldı, elinde çevirdi ve omuz silkti. "Polislerle bir kez daha karşılaşırca üzerimizdeki baskıyı biraz azaltabiliriz. Ya da dışarıdaki arkadaşın, eğer o..."

Johnson bir süre onları inceledikten sonra, "Telefon numaranız var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Sloan. Cebinden bir kart çıkardı. "Beni oradan ara."

"Bu geceki gibi," dedi Lucas. "Şu Bekker denen adam..."

"Evet, biliyorum," dedi Johnson. Sloan'ın kartını gömleğinin cebine koydu. "Öyle ya da böyle seni arayacağım."

Stillwater'a gitmek günden bir saat daha çaldı; görüşme on dakika sürdü. Payton eski bir kolej yan hakemine benziyordu, kare şeklinde, şişmana doğru koşuyordu. Konuşmakla ilgilenmiyordu. "Polisler benim için ne yaptı ki? Ben hasta bir adamım ve işte bu kafesteyim. Siz kendinizi becerebilirsiniz."

Onu kendi kendine konuşurken ve yere küfürler savururken bıraktılar. "Onu nasıl tehdit edeceksin? Ona, onu hapiste mi?" Sloan otoparka doğru yürürlerken sordu.

Lucas tekrar cezaevine baktı. İçeriden ve dışarıdan eski bir Katolik lisesine benzediğine karar verdi, ta ki çelik kapıların açılıp kapandığını duyana kadar. O zaman bunun hapishaneden başka bir şey olamayacağını anlıyordunuz...

Johnson saat altıdan biraz sonra Sloan'ın numarasını aradı. Burrell konuşacak ve Lucas'la Hennepin'deki Penn's Bar'da buluşacaktı. Johnson onları tanıştırmak için aşağı inecekti.

Sloan, "Evde yapmam gereken bazı işler var," dedi.

"Hey, çek git," dedi Lucas. "Ve teşekkürler."

El sıkıştılar ve Sloan, "Tahta kadınları almayın," dedi.

Penn'in barında sarkık bir ahşap zemin ve içkileri dolduran, bardakları yıkayan, kasayı işleten ve bir gözü kapıda olan ince bıyıklı bir barmen vardı. Yalnız, siyah bir fahişe bara yaslanmış, yarı sarhoş, soluk yeşil bir daiquiri'yi görmezden gelerek sigara içiyor ve çizgi roman okuyordu. Fahişe Lucas'ın gözlerini bir an için yakaladı, hoşuna gitmeyen bir şey gördü ve çizgi romanına geri döndü.

Arka tarafa doğru, dört erkek ve iki kadın jetonlu bir bilardo masasının etrafında duruyordu. Sigara dumanı katmanları sonbahar yapraklarının hayaletleri gibi etraflarında süzülüyordu. Lucas barın yanından arka tarafa doğru yürüdü, bilardo masasının yanından geçti, sigara makinesinin yanındaki oyuğa asılmış köhne bir ankesörlü telefonun yanından geçti. Erkekler tuvaletine baktı, geri döndü ve bilardo masasındaki kalabalığın etrafından dolaştı. Kot pantolon ve yelek giymiş, büyük cüzdanları kemerlerine zincirlenmiş adamlar o geçerken ona yan yan baktılar. Johnson orada değildi. Burrell olabilecek biri de yoktu.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu barmen, ellerini hardal lekeli bir havluya kurulayarak.

"Bir şişe Leinie's," dedi Lucas.

Barmen onu bir soğutucudan çıkardı ve ıslak bir şekilde barın üzerine bıraktı: "İki dolar." Ve sonra başını arkaya doğru eğerek, "Birini mi arıyorsunuz?"

"Evet." Lucas ödemeyi yaptı ve tabureye oturdu. Barın arkasındaki ayna o kadar aşağıya inmeden sona erdi ve Lucas taburesinin karşısındaki sahte ceviz kaplamaya bakıp birasına vurarak programını düzeltmeye çalıştı.

Burrell'i hemen bulamazsa, bir gün daha kalması gerekecekti. O zaman Atlanta'ya giden erken uçağı kaçıracaktı. Sabah Charleston'a varmak yerine öğleden sonraya kadar varamayacak ve muhtemelen ertesi güne kadar da çıkamayacaktı. O zaman New Yorklular için bir bahane bulması gerekecekti.

Fahişe parmak eklemleriyle bara vurdu, daiquiri'ye başıyla selam verdi ve yeni bir tane aldı. Soluk yeşil bir parti elbisesi giymişti, neredeyse

içkinin rengindeydi. Onun gözlerini tekrar yakaladı, bu sefer bakışlarının uzun süre kalmasına izin verdi. Lucas onu hatırlamıyordu. Çalışırken müdavimlerin çoğunu tanıyordu ama aylardır sokaklarda değildi. Sokaklarda bir hafta sonsuza kadar sürer. On üç yaşındaki kızlardan oluşan yepyeni bir sınıf, daha sonra mahkeme belgelerinde iyi babalar olarak tanımlanacak olan banliyö sigorta acentelerine kapı önünde oral seks yapıyor olacaktı...

Johnson koşuyormuş gibi nefes nefese içeri girdiğinde Lucas birayı yarılammıştı.

"Tanrım, Davenport," dedi. "Otobüsü kaçırdım." Lucas taburenin üzerinde dönerken barın aşağısındaki fahişeye baktı.

"Nerede o?" Lucas söyledi.

Johnson'ın yüzü aydınlandı. "Ne demek o nerede? Tam şurada."

Lucas fahişenin yanından geçip barın arka tarafına baktı; bilardocuların hepsi beyazdı.

"Nerede?"

Johnson gülmeye başladı, bir bacağını kaldırdı ve bir kalçasını tokatladı. "Onun yanında oturuyorsun, dostum."

Fahişe Lucas'a baktı ve bir oktav alçak bir sesle, "Merhaba," dedi.

Lucas bir an için fahişeye baktı, yüz hatlarını tekrar okudu ve gözlerini kapattı. Travesti. Yarım saniye içinde her şey yerli yerine oturdu. Lanet olası Bekker. Kadınlara ve turist erkeklere bu şekilde yaklaşıyordu. Bir kadın olarak. Doğru makyajla, geceleri, küçük, dar omuzlu vücuduyla. New School'dan böyle çıkmıştı.

Allah kahretsin.

"Bekker'a bunu nasıl yapacağını söyledin mi?" Lucas elbiseyi işaret ederek sordu. "Elbise, makyaj."

"Biz konuştuk hakkında " Thomas dedi. "Ama o oldu a Hasta bir orospu çocuğuydu ve onunla konuşmaktan hoşlanmıyordum."

"Ama bunun hakkında konuştuğunuzda... gerçekten ilgileniyor muydu, yoksa sadece konuşuyor muydunuz?"

Thomas uçlu onun Kafa Geri, baktı yukarı at ve tavan, hatırlayarak. "Şey... denedi. Birkaç şey." Atladı

bar taburesinden kalkıp Lucas ve Johnson'dan uzaklaştı, kalçalarını oynattı, döndü ve poz verdi. "Doğru yürüyüşü yakalamak o kadar kolay değil. Bloğun yarısında unutursanız, tüm imajınız mahvolur."

Barmen, "Siz eşcinsel misiniz?" diye sordu. "Polis," dedi Lucas. "Bu resmi bir şey."

"Sorduğumu unut..."

Thomas alt dudağını yalayarak, "Unutmayacağım tatlım," dedi. "Sen lanet olası..."

"Kapa çenenı," diye tersledi Lucas, parmağıyla barmeni d rtterek. Tekrar Thomas'a baktı. "Ama bunu o mu yaptı? Y r y    ?"

"Birkaç ke , sanırım birkaç ke . D          de bunun hakkında konuşmuştuk. Ne kadar iyi hissettirdiği hakkında değil, nasıl yapılacağı hakkında. Bilirsin, protez sütyen almak ve bunun gibi şeyler. Yara izleri dışında çok da güzel bir kız olurdu."

" yle mi d        rsun?" Lucas sordu. "Bu profesyonel bir görüş m ?" "Benimle dalga geçme, dostum," dedi Thomas, alevlenerek.

"Ben değilim. Bu gerçek bir soru. İyi bir kadın olur muydu?"

Thomas bir an ona baktı ve sorunun gerçek olduğuna karar verdi: "Evet, yapardı. Bu işte gerçekten iyi olurdu. Yara izleri hariç."

Lucas bar taburesinden atladı, teşekkür etti ve Johnson'a başını salladı: "Sana borçluyuz. Bir şeye ihtiyacın olursa Sloan'la konuş."

"Hepsi bu mu?" diye sordu

Thomas. "Hepsi bu kadar," dedi Lucas.

Lucas barın arka tarafındaki ankesörlü telefondan Fell'i aradı. Telefonu a tı ında arka planda bir beyzbol ma ının oynandığını duyabiliyordu. "Kennett'a gidebilir misin? Hemen  imdi?"

"Elbette."

"Ona Bekker'ın bunu nasıl yaptığını bulduğumuzu söyle," dedi Lucas. "Sokaklarda nasıl gözden uzak kaldığını, New School'dan nasıl kaçtığını."

" yle mi?"

"Evet. Az  nce Hennepin İlçe Hapishanesi'ndeki eski kapı komşusuyla konuştum, adı Rayon Thomas. Hoş görünümlü bir adam. İyi makyaj yapmış. Harika bacakları var. Daiquiri yeşili bir parti elbisesi giyiyor. Bekker'a ders vermiş..."

Bir anlık sessizlikten sonra, "Orospu ocuğu, Bekker bir kadın. Biz çok aptalıız."

"Kennett'ı ara," dedi Lucas.

"Kimseyle konuşmadın mı?" diye sordu.

"Bunu kırmak istersin diye düşünmüştüm."

"Sağ ol dostum," dedi Fell. "Ben... teşekkürler."

BÖLÜM

20

Bekker, duş vücudunda oynasırken damlaları tek tek sayabiliyordu. Ecstasy bunu yaptı: iki küçük hap. Ona hayal etme ve sayma gücü veriyordu, çirkin duyguları tarifsiz duygularla çarpıp sayılara ulaşmasını sağlıyordu...

Duşa girdi ve su püskürtülerinin içine işlemesine izin verdi. Artık soğuk suyu hiç kullanmıyordu ve durak sıcak ve buharla boğulmuştu, eski derisi haşlanırken vücudu kiraz kırmızısına dönüyordu. Ve dönerken, gözleri kapalı, başı geriye eğik, elleri çenesinin altında, dirsekleri birbirine yakın, karnının üzerinde, tüm damlaları sayabiliyordu, her birini...

Su soğuyana kadar duşta kaldı, sonra titreyerek, hüzünlenererek ve sinirlenerek dışarı fırladı. Saat kaçtı? Parmaklıklı bodrum penceresinin üzerine siyah plastik bir çöp torbası yerleştirdiği odanın sonuna doğru yürüdü ve plastiğin bir köşesini sıyırdı. Karanlık. Gece yarısı. Bu iyiydi. Geceye ihtiyacı vardı.

Bekker yatağa doğru yürüdü, ayak tabanlarındaki yapışkanlığı hissetti ve yere baktı. Yerleri yıkaması gerekiyordu. Yerdeki kurumuş kanı görünce kesiği hatırladı. Koluna baktı, başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarladı. Kesik acı veriyordu ama karıncalar gitmişti.

Duvar aynasında kendini, çatlamış yüzünü gördü. Banyoya gidip yüzünü yıkadı ve yara izlerini görünce yüzünü buruşturdu. Uzun pürüzlü sıralar halindeydiler ve etraflarındaki yumuşak derinin üzerinde yükseliyorlardı. Silahla açılan kesikler, kalifiye bir plastik cerrah yerine acil servisteki bir kasap tarafından dikilerek kapatılmıştı.

Davenport'u düşündü, Davenport'un dişlerini, görünen göz dişlerini, gözlerini, silahın sallanışını, vuruşunu...

İç çekti, geri geldi, sarsılmıştı, aynada yüzüne bakıyordu. Makyajını mekanik ama dikkatli bir şekilde yaptı. Yara izlerini gizlemek için Cover Mark, sonra düz, sivil makyaj. Max Factor New Definition. Cover Girl oje. Suave şekillendirici spreylere, sarı saçlarını biraz fazla erkeksi olan çene çizgisini örtecek şekilde aşağı çekmek için.

Ruj sonuncuydu. Çayır gülü renginde bir ruj. Sadece bir dokunuş. Bir fahişeyle karıştırılmak istemiyordu... Aynaya öpücükler kondurdu, ruju diliyle düzeltti, tuvalet kağıdıyla kuruladı. Tam kıvamında.

Sonunda tatmin olmuş bir şekilde sandığa gitti, iç çamaşırlarını seçti, protez sütyeni aldı ve yatağa oturdu. Bir gece önce bacaklarını tıraş etmişti ve artık diken diken olmaya başlamışlardı. Bekker sarı ve ince saçlıydı: tıraş olmasaydı bile bacakları sorun yaratmazdı. Ama hissi yakalamak için tıraş olmuştu. Rayon bunun önemli olduğunu söylemişti ve Bekker da bunu anlamıştı - ya da o zamanlar anlamıştı.

Rolünü yaşamalı, hissetmeliydi. Parladı. Karanlık park rampasından korkan bir kadın arkasından aceleyle koşuyordu. Rolünü yaşa... Külotlu çorap bacağından yukarı doğru rahatça kayıyordu.

Onları bir araya getirme, parça parça kaydırma tekniği. Hortumu giydiğinde ayağa kalktı ve soyunma aynasında kendine baktı; çıplak göğsü ve taytıyla bir eskrimciye benzediğini düşündü. Yan dönerek poz verdi. Ön tarafı biraz dolgundu. Külotlu çorabın içine uzandı ve penisini ayarladı, aşağı ve altına doğru itti, sıktı, yerinde tutmak için hortumu yukarı çekti. Tekrar poz verdi. Güzel.

Sırada sütyen vardı. Bundan hoşlanmamıştı: soğuk ve garipti ve omuz kaslarını kesiyordu. Ama ona doğru görünümü ve hatta doğru hissi veriyordu. Sütyeni arkadan taktı ve tekrar aynaya baktı. Artık doğal bir şekilde omuzlarına dökülen yumuşak sarı saçlarıyla -artık peruk yoktu- o bir kadındı. Whitechurch kesinlikle ikna olmuştu. Bekker'in gözünün önüne geldi: Whitechurch'ün farkına vardığında ve silahını doğrulttuğunda yüzünde beliren ifade...

Yüksek yakalı ve omuz vatka kalıntıları olan orta mavi bir bluz, muhafazakar, orta baldır boyunda bir bluz seçti.

pileli etek ve kalın tabanlı koyu renk spor ayakkabılar. Göğüs protezleri ve dar omuzlarıyla bir kadın vücuduna sahipti ama elleri ve ayakları onu ele verebilirdi.

Ayakkabılar çok büyük, çok köşeliydi: 10 numara erkek ayakkabısı giyyordu. Ancak koyu renk kadın spor ayakkabısı giydiğinde, numara o kadar belirgin değildi. Bir kadın olarak ortalamadan daha uzundu ama garip bir şekilde değil. Ve insanlar sarışınların uzun boylu olmasını beklerdi. Ellerini saklamak daha büyük bir sorundu...

Giyinmeyi bitirdiğinde aynaya baktı. İyiydi. Mükemmel. Büyük omuz çantası daha şık ayakkabılarını koyabileceği bir şeydi, spor ayakkabılarını ise park rampasına gidip gelirken giyyordu. Yuppie. Sentetik incilerden bir kolye ekledi, bir şişe Christian Dior Poison aldı, boğazına ve bileklerinin iç kısmına sürdü. Parfüm çok çiçekliydi ve bilerek çok fazla kullanmıştı. Rayon ona parfümün kadınsı, psikolojik bir şey olduğunu söylemişti. Tek başına parfüm kokusu, yakın mesafelerde bilinçaltında ikna edebilirdi...

Orada. Hazır. Boğazının çukuruna dokundu ve rahmetli karısının bunu yaptığını gördüğünü hatırladı, oraya dokunmak bir tür tamamlamaydı. Tekrar aynanın karşısına geçerek tüm topluluğu inceledi ve bunun sevinciyle kendiliğinden güldü.

Güzellik geri gelmişti.

Beauty, hortuma takılmamaya dikkat ederek yabani otların arasından dikkatlice geçip garaja doğru yürüdü. Arabanın ışıklarını açık bıraktı, kapıya kadar sürdü, sokağa baktı, kapının kilidini açtı, içeri girdi ve arkasından tekrar kilitledi. Bir süre arabada oturup düşünmeye çalıştı.

Bellevue'deki otopark beyninde kilitliydi. Bellevue. Yerde çantasına uzandı, çantayı buldu ve bir yeşil hap çıkardı: PCP. Bir, iki tane patlattı. Poşeti katlayıp çantasına geri koydu ve sola döndü. Dikkatli ol. Bellevue? Direksiyondaki eller onu oraya götürdü, loş ışıklı sokaklarda hassas, eşit bir şekilde ilerledi. Bir kadın mı? Evet, bir kadın. Kadınlar daha küçüktü ve kaçırıldıktan sonra daha kolay idare edilebiliyorlardı. Cortese'le mücadelesini hatırladı, ölü ağırlığı Böcek'in arka koltuğuna sıkıştırıyordu.

Ve kadınlar, diye düşündü ani bir netlik ve biraz da merakla, daha uzun sürüyordu...

Bekçi başıyla onayladı. Eski Volkswagen Bug'ın içindeki çekici sarışını tanıdı. Daha önce de oraya gelmişti...

Bekker arabayı neredeyse terk edilmiş olan en üst kata götürdü. Bir köşede kırmızı bir Volvo duruyordu ve sanki birkaç gündür oradaymış gibi görünüyordu. Diğer iki araba geniş aralıklarla duruyordu. Garaj sessizdi. Yolcu tarafındaki kattan içinde anestezi tüpü ve şok tabancası olan çantasını aldı.

Bekker parladı: Cortese, ilki. Bekker onu şok tabancasıyla vurmuş, bir... Bir an için görüntü gelmedi, sonra bir domuz. Ağır, orta batılı bir yaban domuzu, vahşi bir hayvan. Bekker onu Plaza'nın arkasındaki ara sokakta indirmiş, sonra da maskeyi kullanmıştı. Güç...

Garajın başka bir yerinde bir araba kapısı çarptı; içi boş, gümbür gümbür bir ses. Bir motor çalıştı. Bekker asansöre gitti, aşağı düğmesine bastı ve bekledi. Duvardaki bir tabelada şöyle yazıyordu: "DEĞERLİ EŞYALARINIZI ARABADAN ÇIKARIN: Bu rampada devriye gezilmesine rağmen, kilitle arabalara bile kolayca girilebilir. Tüm değerli eşyalarınızı çıkarın."

PCP'nin ilk darbesi geliyordu, onu kontrol ediyor, sertleştiriyor, beynine ihtiyacı olan ustalığı veriyordu. Etrafına baktı. Kamera yoktu. Merdivenlerden yavaşça inerek kasiyerin yanından geçti ve köşeyi dönerek hastanenin ana girişine doğru yürüdü. Girişe giden kaldırım aslında bir rampa olarak inşa edilmişti ve park rampası ile küçük bir hastane parkı arasında aşağı doğru eğimliydi. Bekker rampadan aşağı yürüdü, durakladı, sonra sola parka gitti ve bir ışığın altındaki banka oturdu.

Dışarıda gece ılık ve nemliydi, kirli yağmur ve soğumuş sakız kokusu vardı. Sokakta bir çift ondan uzaklaşıyordu, adamın başında hasır bir şapka vardı; şapka o mesafeden bir meleğin halesi gibi görünüyordu, başını çevreleyen altın-beyaz bir oval. Sonra: Hastanenin ana kapısı açıldı ve bir kadın dışarı çıktı. Rampaya doğru yöneldi, anahtarlar için çantasını karıştırdı. Bekker ayağa kalktı, peşinden gitti. Kadın durakladı, hâlâ kazıyordu. Bekker kapıyı kapattı. Kadının büyük olduğunu fark etti. Yaklaştıkça kadının çok iri olduğunu gördü.

Büyük. Yüz seksen ya da iki yüz kilo diye düşündü. Onu taşımak zor olacaktı.

Durdu, döndü, sol ayakkabısının tabanına bakabilmek için bir ayağını kaldırdı. Rayon ona kadınları izle demişti. Ne yaptıklarını izleyin. Bekker bunu görmüştü; durma, kontrol etme, öfke ya da iğrenme bakışı, topuğun kırılıp kırılmadığına ya da sadece bir şeye basıp basmadığına bağlı olarak, ve sonra dönüş...

Baktığı şeyi düzeltmek için bir yere gidecekmiş gibi döndü, ağır kadından uzaklaştı, parkın içine doğru yürüdü. İçeride birini bekliyor olabilir, hatta yas tutuyor bile olabilir. Etrafta polisler vardı, kimse onu rahatsız etmezdi...

Shelley Carson mezun bir hemşireydi. Ameliyathaneyi yönetirdi, kimseden bir bok almazdı.

Ve tam doğru boyuttaydı.

Bekker'in beyni onu gördüğünde, bir lokma büyüklüğünde, dedi.

Beş-iki yaşında, tamamen giyindiğinde ancak yüz kiloya ulaşıyordu. Davetkâr cüssesinin farkında olduğu için rampa konusunda dikkatli davranıyordu. Bu gece uzun boylu, iri yarı, sarışın ve sert Michaela Clemson'la birlikte çıktı; hayatı boyunca tenis oynamış, hem hemşire hem de ameliyat teknisyeni. Hâlâ üniformalı ve günün yorgunluğu üzerlerindeydi.

"Sonra ne dediğini duydunuz mu? Sanki çocukmuşum gibi 'Al şunu ve ilk söylediğim yere koy' dedi. Kesinlikle şikayet edeceğim..." Clemson diyordu.

Bir lokma büyüklüğündeki Shelley Carson onu cesaretlendirdi: hemşireler doktorlardan daha az değillerdi, farklı bir mesleğin üyeleriydiler. Hiçbir bok almamalılar. "Ben olsam kesinlikle girerdim..."

"Bu sefer görmezden gelemem," dedi sarışın cesaretini toplayarak. "Pislik herif kötü bir cerrah ve ameliyatına daha fazla zaman ayırıp rütbe almaya çalışmasa..."

Bekker onların arkasına geçti. Onu uzaktan gördüler ama birlikte rampaya çıkıp merdivenleri çıkana kadar ikisi de ona bakmadı.

"Kesinlikle yapardım," diyordu küçük olan. Koyu renk saçları bir kask gibi kafasına yakın kesilmişti ve üzerinde küçük elf noktaları vardı.

kulaklar.

"Yarın öğleden sonra saat üçte yürüyüşe geçeceğim..." Sarışın önce Bekker'a, sonra tekrar arkadaşına baktı. Bekker arkalarından tırmandı, bir eli şok tabancasının üzerindeydi.

Yolun yarısında sarışın, "Yarın yapacağım," dedi.

"Yap," dedi elf. "Yarın görüşürüz."

Sarışın uzaklaştı, rampanın ana kısmına adım atarak dışarı baktı. "Her yer temiz," dedi. Sarışın Toyota'ya doğru ilerlemeye başladı. Bekker ve siyah saçlı kadın yukarı çıkmaya devam etti, Bekker'ın topukları merdivenlere vuruyordu.

"Bir anlaşmamız var," dedi elf, Bekker'e bakarak. "Birimizin tek başına dışarı çıkması gerekirse, birbirimize göz kulak oluyoruz."

"İyi fikir," diye ciyakladı Bekker. İşin zor kısmı ses çıkarmaktı. Rayon öyle olacağını söylemişti. Bekker elini ağzına götürdü ve sanki sesi kırk yıllık testosterondan değil de soğuk algınlığından pürüzlenmiş gibi öksürür gibi yaptı.

Kadın, "Bu kapalı otoparkta bir gün birileri saldırıya uğrayacak," dedi. "Gerçekten güvenli değil..."

Bekker başıyla onayladı ve çantasına geri döndü. Elf ona baktı, şaşkın bir bakıştı, bir şeyler tam olarak doğru değildi. Ama ne? Arkasını döndü. Beladan uzaklaşmak. Bekker onu en üst kata kadar takip etti, aşağıda Toyota'nın motorunun çalıştığını duydu. Şok tabancasını çıkardı, tankı çantada hazırladı. Tıslamayı duydu. Hareketi ayaklarında hissetti.

Kadın onun hareket ettiğini gördü. Adamın üzerine gelmesinden bir saniye önce, adamın hareketinin şiddetini fark etti ve gözleri refleks olarak açılarak dönmeye başladı.

Sonra onu yakaladı. Bir eliyle ağzını kapatırken, diğer eliyle şok tabancasını boynuna dayadı. Kadın çığlık atmaya çalışarak yere yığıldı ve adam şok tabancasını bastırıp tutarak onun üzerine bindi...

Kollarını bağlı bir kuşun kanatları gibi çırpıttı. Şok tabancasını bıraktı, el yordamıyla tankı aradı, buldu, vanayı çevirdi ve maskeyi yüzüne kapattı. Şimdi ona sahipti, saçları başının etrafında bir çalı gibi, gözleri geniş, vahşi, bir tavşanın üzerindeki bir çakal gibi, sert nefes alıyor, ağzı açık, tükürük dişlerinde parlıyor.

Isırılan kadının çırpınışları zayıflayıp sonunda durduğunda Toyota'nın rampadan aşağı inerken çıkardığı sesi duydu. Ayağa kalkıp dinledi. Hiçbir şey duymadı. Sonra uzaklardan bir ses geldi. Küçük kadın ayaklarının dibinde kıvrılmıştı. Çok tatlı, güç...

Bekker bütün gece çalıştı. Örneği hazırladı; ağzını bağladı, onu hareketsiz hale getirdi. Göz kapaklarını aldı; onları avuçlarının içinde tuttu, hayret etti; çok... ilginçlerdi. Kırılgan. Onları, diğerlerini topladığı metal bir tepsiye taşıdı. Diğerleri artık kurumuştur ama formlarını koruyorlardı, kirpikler hâlâ parlak ve güçlüydü...

Shelley Carson saat yediden hemen önce, diğerleri gibi sessizce, ağzı kafatasına bağlı, gözleri sürekli açık bir şekilde öldü. Bekker ölürken kamerayla üzerine çömelmiş ve doğrudan gözlerinin içine çekim yapmıştı.

Ve şimdi paslanmaz çelik sandalyesine oturmuş, tutkusunun kanıtı olan, Carson ölürken ondan bir şeylerin -bir ışıltının, bir varlığın- aktığını açıkça gösteren sekiz ultraviyole fotoğrafa bakıyordu. Soru yok, diye sevindi. Hem de hiç soru yok.

Dink.

Dahili telefon zili. Sevinç duygusunu böldü, onu yere serdi. Yaşlı kaltak. Bayan Lacey erken kalkardı ama öğleye kadar televizyonun karşısına geçip sabah programlarını izlemeyi alışkanlık haline getirmişti.

Dink.

Dahili telefona gitti: "Evet?"

"Çabuk gel," diye ciyakladı. "Görmelisin, televizyona çıkıyorsun."

Bekker dahili telefona baktı, sonra hızla yatağa gitti, bornozunu aldı, sarındı, ayağına kabarık terliklerini geçirdi. Yaşlı kadın çok iyi görmüyordu, çok iyi duymuyordu, geçebilirdi... ve hala makyajlıydı. Televizyonda mı? Şifonyerin yanından geçerken tepside iki tablet çıkardı, parlatıcı olarak patlattı. Ne demek istemiş olabilir?

Birinci kat karanlık ve küflüydü, ince turuncumsu sabah ışığı parşömen benzeri pencere perdelerinin arasından süzülüyordu. İkinci kat daha da kötüydü, esrar kokusu perdelerle sinmişti, pis bir koku

Çürüyen kedi pisliği, eski sebze ve halı küfü kokusu. Ve karanlıktı, tütün fosforlu ışıltısı dışında.

Bayan Lacey ayakta durmuş, elinde uzaktan kumandayla televizyona bakıyordu. Bekker ekrandaydı, evet. Başına bela olan, onu sokaklardan uzak tutan fotoğraflardan biri. Ama bu fotoğrafta o bir kadın ve sarışındı. Detaylar mükemmeldi:

"... Dedektif Barbara Fell ve New York'a danışman olarak getirilen eski Minneapolis Dedektifi Teğmen Lucas Davenport'a atfedildi..."

Davenport. Bekker ani bir baş dönmesi ve mide bulantısı dalgasıyla sarsıldı. Davenport geliyordu; Davenport onu öldürecekti.

"Ama..." dedi Bayan Lacey, ekrandan Bekker'e bakarak.

Bekker kendini toparladı, başını salladı. "Doğru, benim," dedi. İç çekti. Yaşlı kadının bu kadar uzun süre dayanabileceğini tahmin etmemişti. Halının üzerinde dikkatlice adım atarak ona doğru ilerledi.

Döndü ve koşmaya çalıştı, yaşlılığa ve güçsüzlüğe karşı ayaklarını sürüyerek mücadele etti, dehşet içinde gargara yaptı. Bekker kıkırdadı ve kediler tıslayarak aşırı doldurulmuş mobilyaların üzerinden en yüksek raflara doğru fırladılar. Bekker yaşlı kadını salonun kenarında yakaladı. Sol elinin topuğunu kafatasının arkasına, sağ elinin kabını da çenesinin altına koydu.

"Ama..." dedi yine.

Hızlı bir kırılma. Omurgası çürümüş bir odun gibi çatladı ve yere yığıldı. Bekker ona baktı, sallanıyordu, parlatıcı sekmesi geliyordu.

"Benim," dedi tekrar.

BÖLÜM

21

Ziyaretçilerin çoğu O'Dell'in ofisinden geliyordu; Lily'nin işaretlenmemiş ofis kapısı çalındığında, Wall Street Journal'ının üstünden baktı ve kaşlarını çatı.

Hafif bir vuruş daha oldu ve yarım ay şeklindeki okuma gözlüklerini çıkardı - henüz kimsenin görmesine izin vermemiştir- ve "Evet?" dedi.

Kennett kafasını içeri uzattı. "Bir dakikan var mı?"

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, kâğıdı katlayıp bir kenara koyarken.

"Seninle konuşuyorum," dedi. Kapıdan içeri adım attı, yarı açık yan kapıdan O'Dell'in ofisine baktı ve boş bir masa gördü.

"Personelde," dedi Lily. "Neler oluyor?"

Kennett ziyaretçi koltuğuna çökerek, "Kasabayı kadın Bekker'in resmiyle donattık," dedi. Küçük bir konuşma. Gülümsemeye çalıştı ama işe yaramadı. "Lucas'ın anladığını biliyorsun, şu cross-dressing olayı. Fell değildi."

"Belki öyledir diye düşünmüştüm," dedi Lily. "Fell'in başarılı olmasını istiyor."

"Güzel," dedi, sesi kesilerek. Sanki kafasının içini görmeye çalışıyormuş gibi ona bakıyordu.

"Alalım," dedi sonunda.

"Pekâlâ," dedi. "O'Dell'in sattığı bu Robin Hood saçmalığı hakkında ne biliyorsun?"

Lily şaşırmıştı ve kafasının arkasındaki küçük bir ses bunun iyi bir şey olduğunu söylüyordu, bu şaşkınlık ifadesinin. "Ne? Ne satıyor?"

Kennett ona baktı, sanki bir şeyi yeniden değerlendirmiş gibi gözlerini şüpheyle kırptırdı. Sonra dedi ki, "Bir süredir

Robin Hood, sözde kanunsuzlar hakkında. İçimden bir ses, vefasız parmağın beni işaret ettiğini söylüyor."

"Tanrım," dedi Lily.

"Aynen öyle. Hiç kanunsuz yok. Bu Robin Hood işi tamamen saçmalık. Ama bu beni mahvedemeyeceği anlamına gelmez. Eğer bir sorunları olduğunu düşünüyorlarsa..." Başparmağıyla tavanı, yani üst kattakileri işaret etti: "Ve kimseyi bulamazlarsa, kışkırlarını kurtarmak için yine de birini asmak isteyebilirler."

"Oğlum..." Lily başını salladı. "O'Dell'in ne yaptığına dair oldukça iyi bir fikrim var, ama böyle bir şey bilmiyorum. Ve senden bir şey s a k l a m ı y o r u m , Richard. Gerçekten saklamıyorum."

"Ve size söylüyorum, bu işin arkasında o var."

Lily öne doğru eğildi. "Bana birkaç gün ver. Öğrenirim. Birkaç soru sormama izin verin. Eğer o yapıyorsa, sana söylerim."

"Yapacak mısın?"

"Tabii ki yapacağım."

"Pekâlâ." Ona sıırttı. "Teğmen ve aşağısındaysanız arkadaşlarınız ve sevgilileriniz vardır. Yüzbaşı ve üstü olduğunuzda ise müttefikleriniz olur. Sen benim ilk müttefik-sevgilimsin."

O da gülümsemedi. Dedi ki: "Richard."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Mmm?"

"Kıçımı riske atmadan önce, sen Robin Hood değil misin?" "Hayır."

"Yemin et," dedi onun gözlerinin içine bakarak.

"Yemin ederim," dedi adam, irkilmeden, doğrudan ona bakarak. "Böyle bir adam olduğuna inanmıyorum. Robin Hood lanet olası bir bilgisayar eseri."

"Nasıl?"

Omuz silkti. "Bir bozuk parayı beş yüz kez çevirin. Olaylar rastgeledir ama bir düzen bulursunuz. Bir beş yüz kere daha çevir, yine bir düzen bulacaksınız. Farklı olanları. Ama desen bir şey ifade etmez. Bu bilgisayar aramalarıyla aynı şey - yeterince sayıya bakarsanız her zaman kalıplar bulabilirsiniz. Ama desen kafanızın içindedir; gerçek değildir. Robin Hood, O'Dell'in küçük hayal gücünün bir ürünü."

Gözleri kısıldı: "Ne **y a p t ı ğ ı** hakkında bu kadar çok şeyi nasıl öğrendin?"

"Hey, ben istihbaratın içindeyim," dedi, soru karşısında hafifçe aşağılanmıştı. "Etrafta laf dolaşıyor. Adım ortaya çıkmaya başlayana kadar onun küçük oyununun oldukça zararsız olduğunu düşünüyordum."

Bir dakika düşündü, sonra başını salladı. "Pekâlâ. Etrafı biraz kolaçan edeyim."

BÖLÜM

22

Lucas Charleston'daki Darius Pike'ı arayıp uçağın varış saatini bildirdi, sonra da Sloan ve Del'le şehir merkezinde buluştu. Bir spor barına gittiler, konuştular, hatırladılar. Lucas departmandaki dedikodulardan -kim kimin kışını öpüyor, kim kiminle yatıyordu- uzun süredir uzaktı. Sloan saat birde eve gitti, Lucas ve Del de soluğu St. Paul'de, Batı Yedinci Cadde'de bir lokantada aldılar.

"... kahretsin, evlenmenin sorun olmadığını söyledim," dedi Del. "Ama sonra bir çocuktan bahsetmeye başladı. Kırk yaşında falan."

"Dünyanın sonu değil," dedi Lucas.

"Babamla Hayat'a benziyor muyum? " diye sordu Del. Kollarını iki yana açtı: kot ceket ve siyah kolsuz bir atlet giyiyordu. Ceketin kolundaki turuncu ve siyah amblemde "Harley-Davidson-Sürmek için Yaşa, Yaşamak için Sür" yazıyordu. Beş günlük sakalı vardı ama gözleri Lucas'ın hiç görmediği kadar rahat ve berraktı.

"Aslında oldukça iyi görünüyorsun," dedi Lucas. "Bir yıl önce hurda yığınınına dönmeye hazırdın."

"Evet, evet..."

"Öyleyse neden çocuk yapmayalım?"

"Tanrım." Del pencereden dışarı baktı. "Ben de kendime bunu soruyordum."

Del saat üçte soyundu ve Lucas eve gidip evdeki tüm pencereleri açtı ve postayla gelen faturaları karşılamak için çekler yazmaya başladı. Saat beşte, faturalarla işi bitmiş ve yorgun bir halde tüm pencereleri kapatıp kilitledi, yatak odasına geri döndü ve gece çantasını yeniden doldurdu. Bir taksi çağırdı ve

şoför SuperAmerica'da durdu, iki jöleli çörek ve bir fincan kahve aldı ve havaalanına doğru yola çıktı.

Uçak saat altı buçukta terminalden uzaklaştı. Hostes meyve suyu ve yumurta isteyip istemediğini sordu.

"Uyumaya çalışacağım," dedi. "Lütfen, lütfen beni uyandırmayın..."

Kalkış koşusu başladığında korku onu ele geçirdi, çaresizlik hissi, kontrol eksikliği. Gözlerini kapattı, yumruklarını sıktı. İngiliz vücuduyla yerden kalktı. Motor sesi değişene ve tırmanış hızı yavaşlayana kadar nefesini tuttu. Koltuğu geriye yatırdı. Uyumaya çalıştı. Bir süre sonra, ne kadar sürdüğünü bilmiyordu, ağzının tavuk tüyü gibi tadı olduğunu ve boynunun ağrıdığını fark etti. Hostes omzunu sallıyordu: "Koltuğunuzu dik konuma getirebilir misiniz lütfen?"

Gözlerini açtı, kafası karışmıştı. "Uyuyordum," diye inledi.

"Evet," dedi en nötr sesiyle. "Ama Atlanta'ya yaklaşıyoruz ve koltuğunuz..."

"Atlanta mı?" Buna inanamıyordu. Uçaklarda hiç uyumazdı. Uçağın sol kanadı alçaldı ve döndüler, aşağıya baktığında Atlanta şehrini gri bir halı gibi görebiliyordu. On dakika sonra yere inmişlerdi.

Atlanta havaalanı RoboCop'tan fırlamış gibiydi; bilinç seviyesinin hemen altında çeşitli uyarılar yapan kadınsı makine sesleri ve steril karo koridorlara inen çelik yürüyen merdivenler. Charleston'a uçuş kötü olsa da buradan kurtulduğuna sevinmişti. Korkuyla savaştı ve uçak yere inene kadar kendini toparlamayı başardı.

Pike küçük terminalin içinde bekliyordu, beyaz bir gömlek ve haki pantolon üzerine yeşil pamuklu bir ceket giyen sert, siyah bir adamdı. Ceketini hareket ettiğinde Lucas gömleğinin cebineleştirilmiş yarım düzine tükenmez kalem ve kemerindeki küçük tabancayı görebiliyordu.

"Lucas Davenport," dedi Lucas el sıkışırken.

"Arabam var," dedi Pike, yolu göstererek. "New York nasıl?" "Burası daha sıcak," dedi Lucas.

"Bu bir şey değil," dedi Pike. "Ağustos'ta burada olmalısın." "New York'ta öyle derler..."

Havaalanından hızla ayrıldılar. Kafası karışan Lucas, "Okyanus nerede?" diye sordu.

"Dümdüz ileride, ama şehir aslında okyanusun üzerinde değil. Aslında Manhattan'a benziyor," dedi Pike. "İki taraftan bir nehir geliyor ve birleşiyorlar, burası da liman, sonra okyanusa ulaşmak için Fort'u geçmeniz gerekiyor."

"Sumter Kalesi mi?"

"İşte bu," dedi Pike.

"Bir ara görmek isterim. Savaş alanlarına gidiyorum. Bana Reed'den bahset."

Pike gri bir Maxima'nın yanından hızla geçti, bir rampadan çıktı, sonra da sola döndü. Sokak çatlaktı, kenarları yabani otlar ve çalılıklarla kaplıydı. "Reed aptal bir orospu çocuğu," dedi kesin bir ifadeyle. "Bunu konuşurken çıldırıyorum. Babası hayatı boyunca burada yaşadı, bir garaj ve benzin istasyonu işletiyor, kasabadaki en iyi kaporta işlerini yapıyor ve bir ton para kazanıyor. Ve Red lisede çok başarılıydı. Sınavları iyi geçmiş ve Columbia Üniversitesi'ne burslu olarak girmiş. Aptal herif New York'a gider ve burnuna kokain sokmaya başlar. Harlem'de takılıyor, buraya gelip saçmalıyordu. Sonra bir daha gelmedi. Söylenenlere göre, kokaini tam zamanlı olarak burnuna sokuyormuş."

"Huh. Ne zamandır geri döndü?"

"Birkaç hafta," dedi Pike. "Ailesi için üzülüyorum."

"Kalıyor mu?"

"Bilmiyorum. İlk döndüğünde, Narkotik'ten yanlış insanlarla takıldığına dair birkaç söylenti vardı. Ama son zamanlarda bunu duymadım. Belki bir şeyler değişmiştir."

Lucas, Charleston'ın neye benzeyebileceğini düşünmemişti ama arabayla geçerken bunun doğru olduğuna karar verdi: Eski Güney. Boyaları dökülmüş fıçı tahtası evler ve tuhaf ağaçlar; deri gibi yaprakları ve sivri uçları olan bitkilerle dolu çalılar. Birkaç palmye. Bir sürü toprak. Sıcak.

Reed garajı, Mobil benzin istasyonu ve marketle yan yana duran gri beton bloklardan oluşan bir binaydı. Benzin pompalarının biri hariç hepsinin yanına bir araba park edilmişti ve üniformalı görevliler etrafta dolaşarak ön camları temizliyor ve yağı kontrol ediyorlardı.

"Buraya gelirsiniz, ön camınızı silerler, yağınızı kontrol ederler, lastiklerinize hava basarlar. Bunu bulabileceğiniz tek yer," dedi Pike. "Don Reed bu yüzden bu kadar para kazanıyor."

Kaportacının otoparkında motoru durdurdu ve Lucas onu dükkânın ofisine kadar takip etti. Ofis motor yağı kokuyordu ama plastik müşteri sandalyeleri, dergilerle dolu yuvarlak bir masaya bakıyordu. Tezgâhın arkasında iri yarı bir adam sarı ekranlı bir bilgisayarın başına geçmiş, klavyeyi tek tek parmaklarıyla kurcalıyordu. İçeri girdiklerinde başını kaldırdı ve "Hey, Darius." dedi.

"Hey, Don. Red buralarda mı?"

Reed doğruldu, gülümsemesi yüzünden kayıp gitti. "Bir şey mi yaptı?"

Pike başını salladı ve Lucas, "Hayır. Ben New York'tan geliyorum. Oğlunuz bir silahlı saldırıya tanık oldu. Yoldan geçen biriydi. Onunla sadece birkaç dakika konuşmam gerekiyor."

"Emin misin?" Reed düşmanca bir ses tonuyla sordu. "Bir avukatım var..."

"Bak, beni tanıımıyorsun: Beni tanıımıyorsunuz, bu yüzden... Ama size söylüyorum, burada duran bir tanıkla, tek yapmak istediğim konuşmak. Arama emri yok, hiçbir şey yok. O bir şüpheli değil."

Reed Lucas'a soğukkanlılıkla baktı ve sonunda başını salladı. "Pekâlâ, hadi. Arka tarafta."

Polisler onu bulduklarında Red Reed boya odasından çıkıyordu, başında plastik bir maske ve şapka vardı. Babasını ve iki polisi gördüğünde koruyucu giysisini çıkardı ve boya odasının kapısında belirsiz bir şekilde bekledi. Uzun boyluydu, çok zayıftı ve belirgin beyaz dişleri vardı.

"Polis seninle konuşmak istiyor. Biri New York'tan," dedi babası. "Dinleyeceğim." Red Reed endişeli görünüyordu ama başını salladı.

"Oturacak bir yer bulabilir miyiz?" Lucas sordu.

Yaşlı Reed başını salladı: "Bekleme odasında kimse yok..."

Lucas cebinden Bobby Rich'in raporunu çıkardı, açtı ve Red Reed'e raporu inceleyerek parça parça onaylattı.

"Beyaz saçlı adam," dedi Lucas. "Zayıf mı, şişman mı?"

"Evet. Sıksa gibi." "Koyu mu? Soluk mu? Ne?"

"Bronz. Bronz gibiydi."

"Fred Waites vurulduğunda olay yeri nasıldı?"

"Şey, dostum, orada değildim. Arabanın geçtiğini gördüm ve bir silah gördüğümü sandım ve diğer tarafa yöneldim. Silah sesini duydum, arabayı gördüm."

"Ne tür bir araba?"

Reed, "Bilmiyorum dostum, buna dikkat etmiyordum," dedi. Elllerine bakıyordu. Pike sabırsızca hareket etti ve Reed'in babası kapıdan dışarı baktı ama bir şey söylemedi. Reed'in gözleri önce babasına, sonra tekrar Lucas'a kaydı.

"Saat kaçtı?" Lucas sordu. "Saatim yoktu..."

"Yani, öğleden sonra mı, akşam mı, gece mi?"

Reed endişeyle dudaklarını yaladı, sonra birini seçer gibi oldu: "İyi akşamlar."

"Öğleden sonra saat üçtü, Red," dedi Lucas. "Parlak gün ışığı."

"Dostum, berbat durumdaydım..."

"Ne tür bir araba olduğunu bilmiyorsunuz ama içindeki adamın beyaz saçlı, sıksa ve bronz tenli olduğunu görebiliyorsunuz? Ama diğer adamlarla ilgili bir şey görmediniz mi? Kırmızı..." Lucas Don Reed'e baktı. "Red, bize yalan söylüyorsun. Bu önemli bir dava. Aynı adamların bir polisi ve ondan önce de bir avukatı vurduğunu düşünüyoruz."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi Reed, şimdi herkesin gözlerinden kaçarak.

"Tamam, bildiğini sanmıyorum. Ama bana yalan söylüyorsun..." "Yalan söylemiyorum," dedi Reed.

Don Reed oğluna döndü ve sert, keskin bir sesle, "Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Saçmalık yok, yalan yok, uyuşturucu yok, hırsızlık yok ve seni hayatta tutmaya çalışacağız. Yalan söylüyorsun evlat. Küçük bir bebekken bile ne tür bir arabanın ne olduğunu bilmediğin bir zaman olmadı ve bir adam görüyorsun, beyaz saçlı ve bronz tenli olduğunu biliyorsun ve hangi arabada olduğunu bilmiyor musun? Saçmalık. Yalan söylüyorsun. Dur artık."

Lucas, "John O'Dell'in bununla ne kadar ilgisi olduğunu bilmek istiyorum." dedi.

Reed perişan bir halde ayaklarına bakıyordu ama şimdi kafasını kaldırdı.

"Bay O'Dell'i tanıyor musunuz?"

"Ah, kahretsin," dedi Lucas. Ayağa kalktı, küçük odanın içinde bir tur attı, Lions Kulübü'nün küre şeklindeki sakız makinesine avucuyla vurdu, sonra burnunun kenarını sıkıp gözlerini kapattı. "O'Dell için çalışıyorsun amına koyayım."

"Dostum..." dedi Reed.

"O'Dell uyuşturucu satıcısı mı?" Don Reed sordu, sesi karanlık ve öfkeliydi.

"Hayır," dedi Lucas. "O New York'taki en önemli beşinci polis."

İki Reed karşılıklı bakiştılar ve Pike, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Lanet olası bir oyun, eşeğe kuyruk takma oyunu," dedi Lucas. "Ve ben de eşğim."

Reed'e dedi ki, "Artık biliyorum. Biraz detaya ihtiyacım var. Onunla nerede tanıştınız, bu işe nasıl bulaştınız..."

Reed ağzından kaçırdı. O'Dell ile Columbia'daki bir seminerde tanışmıştı. O'Dell üç kez konuşmuş ve her seferinde Reed dersten sonra onunla konuşmuş. Reed, Harlem'in İrlandalı bir polisin bilebileceğinden çok daha farklı olduğunu söyledi. Şişman polis ve sıska güneyli sokaklardaki yaşam hakkında tartışmışlar; birkaç öğrenci ve profesörle birlikte bir kafeye gitmişler ve geç saatlere kadar konuşmuşlar. O'Dell'i ilkbaharda tekrar görmüş ama O'Dell o sırada uyuşturucuya başlamış. Bir uyuşturucu evinde yakalanmış, O'Dell'i aramış. Tutuklama ortadan kayboldu, ama uyarıldı: bir daha asla. Ama başka bir sefer daha oldu. Uyuşturucu bulundurmaktan iki kez daha tutuklandı, mahkemeye çıktı. Sonra üçüncü kez ve bu sefer üzerinde biraz fazla uyuşturucu vardı. Polisler onu satıcı olarak suçlamaktan bahsediyordu, o da O'Dell'i aradı. Basit uyuşturucu bulundurmaktan ceza aldı ve tekrar dışarı çıktı.

Sonra O'Dell aradı. Bir polisle bağlantısı olan bir dolandırıcı tanıyor muydu? Bir dedektife mi? Şey, evet.

"Sonofabitch. Çok düzgündü, öyle olmak zorundaydı," dedi Lucas. "Ne haltlar dönüyor burada?" Pike tekrar sordu.

"Bilmiyorum, dostum," dedi Lucas. Reed'e, "O'Dell'i arama. Sen bu işin dışındasın ve dışında kalmak istiyorsun. Burada her ne oluyorsa, ki oldukça zor bir durum, seninle bir ilgisi yok. Göze batmasan iyi olur."

Don Reed oğluna bakarak, "Çıktı," dedi.

Reed başını salladı. "Artık New York'la ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Havaalanına dönerken Pike, "New York'u seveceğimi sanmıyorum" dedi.

"Bazı düşük noktaları var," dedi Lucas. Cebindeki günlüğünden bir kart çıkardı ve arkasına ev telefonunun numarasını karaladı. "Dinle, yardımın için teşekkürler. New York ya da Minneapolis'ten bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Atlanta'ya uçuş kötüydü ama New York'a giderken korku kaybolmuş gibiydi. Lucas bir tolerans seviyesine ulaşmıştı: üç günde beşinci uçuşu. Hayatında hiç bu kadar çok uçmamıştı. Az çok rahatlamıştı, çantasında bir not defteri buldu ve üzerine bir şeyler karaladı.

Bobby Rich bu davaya en iyi niteliklere sahip olduğu için atanmamıştı; sadece Red Reed'i tanıyan birini tanıdığı için atanmıştı. Böylece Red Reed arkadaşını arayabilir ve arkadaşının Fred Waites'in vurulmasıyla ilgili bilgileri polisler iletmeye için ısrar edebilirdi.

Reed'in orada olmaması dışında. Beyaz saçlı ve bronz tenli adam bir O'Dell icadıydı. Lucas kendine rağmen sırtıttı. Çarpık bir şekilde, çok güzeldi: bir sürü katman.

Bir sonraki sorudan kaçınmak için gözlerini kapattı: Lily biliyor muydu?

La Guardia'da Times'ın bir nüshasında Bekker'in sarışın bir kadın olarak resmedildiğini gördü. Bir kopya satın aldı, taksi kuyruğuna girdi ve konuşmak isteyen dişli bir şoför buldu.

"Bekker, ha?" dedi dişlek, gözleri dikiz aynasındayken. Lucas gazetenin içindeki yazıyı okurken gazetenin ön yüzündeki resmi görebiliyordu. "İşte sana bir şapşal. Kadın gibi giyinmiş."

"Evet."

"Bu sonuncusu, dostum, onu bir otoparktan çıkardı. Kız arkadaşı Bekker'ın da yanlarında olduğunu söylüyor, ikisini de götürebilirmiş."

Lucas kâğıdı katladı ve şoförün kafasının arkasına baktı. "Bir tane daha mı var? Bugün mü?"

"Evet, bu sabah. Onu bir otoparkta ağzı telle kapatılmış, göz kapakları kesilmiş halde buldular. Bence onu yakaladıklarında taşaklarından bir sokak tabelasına asmalılar. İbret olsun."

Lucas başını salladı ve, "Dinle, oteli unut. Beni Midtown South'a götür."

BÖLÜM

23

Carter, Huerta ve James koordinasyon ofisinde bir tabloid gazete üzerinde toplanmışlardı, üçünün de elinde strafor kahve fincanları vardı. Lucas içeri baktı ve James, "Kennett köşedeki ofiste, seni görmek istiyor," dedi.

"Barbara Fell'i gördün mü?" Lucas sordu.

"Eve gitti." Üç polis arasında hızlı bir bakış alışverişi oldu, ince bir eğlence damarı. Fell ile yattığını biliyorlardı.

"Bir şey mi oldu?"

Carter, "Bekker'da üçü iyi olmak üzere yaklaşık bin kişi görülmüş," dedi. "Bir Volkswagen Bug kullanıyor..."

"Tanrım, bu müthiş," dedi Lucas. "Onu kim gördü? Arabayı nasıl aldın?"

"Dün gece park yerinde iki tanık var. Carson kadının kız arkadaşı ve kasiyer. Kız arkadaşı kesin; hatta bize çok fazla Zehir sürdüğünü bile söyledi. Bu bir parfüm..."

"Evet."

"... Kasiyer sarışın kısmını hatırlıyor ve onun eski bir Volkswagen kullandığını söylüyor. Hatırlıyor çünkü oldukça iyi durumda görünüyordu ve Bekker'in sanatçı falan olup olmadığını merak etti. Koyu yeşil ya da lacivert olduğunu düşünüyor. Şu anda Ruhsat Bürosu'nda araştırıyoruz ama Volkswagen kısmı henüz halka açık değil. Eğer şimdi dışarı çıkarsa, bir arabaya binmek zorunda kalacak. Ve Midtown'daki her Bug'ı durduruyoruz."

"Üç kişi demiştiniz..."

"Üçüncüsü belki ama oldukça kesin. Village'daki bir kitapçıdaki gece tezgâhtarı yüzü çok net hatırladığını ve Bekker olduğunu söylüyor. İşkenceyle ilgili garip bir kitap alıyormuş."

"Huh."

"Yaklaşıyoruz," dedi Carter. "İki ya da üç gün içinde onu dışarıdan alacağız."

"Umarım," dedi Lucas. "Şu şok tabancası işinden geri dönüş var mı?" "Üç. Hiçbir şey."

"Telefonlar mı?"

"Hayır. Lanet olası fare yuvası."

"Tamam..."

Lucas arkasını dönmeye başlayınca Carter, "Gazeteleri gördün mü?" diye sordu.

"Bekker ile mi? Evet..."

"Hayır, o bu sabah; öğleden sonra gazetesi..." Huerta bakmakta oldukları gazeteyi aldı, kapattı ve Lucas'a uzattı. Kapakta bir kadın yüzü vardı, gözlerini dikmiş bakıyordu; manşetler beyne ulaşmadan önce yüzün dehşeti, sonra da kelimeler ortaya çıktı: "Kill #8-Bekker Death Pix. "

"Bu yasal mı?" Lucas sordu.

"Bu Carson," dedi Carter acımasızca. "Üç gazeteye ve iki televizyon kanalına notlar ve fotoğraflar gönderdi. Onları kullanıyorlar."

"Tanrım..."

Koridorun sonundan bir kadın sesi duydu. Lily.

Köşeye doğru yürüdü, odayı yarı karanlıkta buldu, kapı açıktı. Kapıyı çaldı, geri çekildi ve Kennett "Evet?" dedi.

Lucas kafasını içeri uzattı. "Davenport," dedi.

"İçeri gelsene. Biz de tam senin hakkında konuşuyorduk," dedi Kennett. Standart bir metal masanın önündeki ziyaretçi koltuğunda oturuyordu, ayakları yukarıdaydı. Gömleğinin yakası açıktı ve parlak Polinezya Gauguin kravatı masanın önündeki telefon rehberi yığınının üzerine serilmişti.

masanın kenarına oturdu. Lily masanın yan tarafındaki başka bir sandalyeye oturdu, yüzü ona dönüktü.

"Lanet olası fotoğraflar," dedi Lucas.

"Ortalık karışıyor," dedi Kennett acımasızca. "Önce New School olayı, şimdi de resimler. Belediye başkanı komiseri halının üzerine yatırdı. Jersey'deki çığlıkları duyabilirsiniz."

Lucas üçüncü bir sandalyeyi sürükleyerek Kennett'a çarptı. "Kaldır kışını da ayaklarımı kaldırayım."

Kennett hareket ederken, "Ve ben de lanet olası kötü bir kalple," diye mırıldandı.

"Fell'e travesti olayını anlatmışsın," dedi Lily. Telefon defterlerini itti ve kravatı eline aldı.

Lucas omuz silkti, oturdu ve ayaklarını uzattı. "Bunu konuştuk ve muhtemel olduğuna karar verdik."

"Bu iyi bir zamanda geldi. Herkese Carson'ın muhtemelen sonuncu olacağını, onu hemen hemen yakaladığımızı söyledik" dedi.

"Çapraz giyinmeyi daha önce düşünmeliydik," dedi Kennett asık suratla. "Bir önceki lezbiyendi, bunu biliyorduk. Bir lezbiyen barının dışında yabancı bir erkeğin ona yaklaşmasına izin vermeyeceğini görmeliydik."

"Lanet olsun, her şeyi doğru yaptın..." Lily başladı.

Kennett araya girdi: "Onu yakalamak dışında her şey..." "Sıkışmış."

"Umarız," dedi Kennett.

Lily kravatı parmaklarının arasında yuvarlıyordu ve şimdi çıplak göğüslü Polinezyalı kadına baktı, başını salladı ve "Bu en çılgın kravat" dedi.

"Sakin vurma," dedi Kennett, sonra bacağını tokatlayıp kelime oyununa gülerken Lily gözlerini devirdi.

Lucas, Kennett'a, "Benimle Gauguin ve Christian Dior hakkında dalga geçiyordun," dedi. Lily'ye baktı. "Bana bu Gauguin denen adamın Christian Dior'un kravat ortağı olduğunu söyledi."

Lily yine güldü ve Kennett, "Öyle olmadığını nereden biliyorsun?" dedi.

"Onu araştırdım," dedi Lucas. "1903 yılında ölmüş. Sembolistlerle ilişkisi vardı."

"Eğer sembolistin ne olduğunu bilseydin, şimdi şişman bir şehirde olurdun," dedi Lily.

Lucas, "Özellikle sembolik etkisi, duygusal ve entelektüel etkisi için renk kullanımı söz konusuydu," dedi. "Bu da mantıklı. Bazı nezarethaneler de aynı nedenle sakız pembesine boyanıyor. Renk insanları serinletiyor."

Kennett gözlerini dikerek, "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi.

"Carter bana Bekker'ı üç gün içinde dışarıda yakalayacağınızı söyledi," dedi Lucas.

"Sik kafalı. Bu tür konuşmalar başımızı belaya sokuyor," diye homurdandı Kennett. "Onu yakında yakalayacağız, ama üç gün için bahse girmezdim. Yiyeceği ve suyu varsa, saklanabilir."

"Yine de..."

Kennett, "Bir haftadan fazla sürmez diye düşünüyorum," dedi. "Kırılacak. Umarım bu olduğunda hâlâ polis departmanında çalışıyor olurum. İnsanlar çok kızgın. Bu lanet resimler, dostum: New School'daki karmaşa bunun yanında hiçbir şeydi."

"İnsanlar polislerin..." Lucas başladı.

Ama Lily başını sallıyordu. "Sorun insanlarda değil, politikacılarda. İnsanlar bir adamı her zaman hemen yakalayamayacağınızı anlıyor; zaten çoğu anlıyor. Ama politikacılar bir şeyler yapmaları gerektiğini düşünüyorlar, bu yüzden yaptıkları şey etrafta koşuşturup bağırarak ve insanları kovmakla tehdit etmek."

"Mmmm. Bir hafta," dedi Lucas. "Bu uzun bir süre, at arabası yıllarına göre."

"Eve dönmek için sabırsızlanıyor musun?" Kennett sordu.

"Hayır. Eğleniyorum. Baskın için orada olmak istiyorum."

"Ya da öldürmek için," dedi Kennett.

"Her neyse..."

Lily sandalyeden kalktı, gerindi ve Kennett'in saçlarını karıştırdı. "Hadi gidip nehre bakalım," dedi.

"İsa İsa, ve kadının yorulmaz, ve Ben ile Bu kalp," diye yakındı Kennett.

Lucas belli belirsiz utanarak ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Yarın görüşürüz çocuklar..."

Otelde Fell'den bir mesaj bekliyordu: "Geldiğinde ara, saat bire kadar." Asansörle kendi katına çıkarken fişi elinde tuttu, komodinin üzerine bıraktı, banyoya girdi, yüzünü sıcak suyla ıslattı ve aynaya baktı, su yüzünden aşağı süzülüyordu.

Kızının annesi olan bir kadınla uzun bir ilişkisi olmuştu ve şimdi geriye dönüp baktığında bu ilişkinin ortak bir sinizm üzerine kurulu olduğunu görüyordu. Jennifer bir muhabirdi, sokaklarda çok fazla zaman geçirmiş, tükenmişliğe doğru gidiyordu. Bebek onun için bir kurtuluş fırsatıydı.

Kendi evliliğinin sonuyla mücadele eden Lily ile daha kısa ve yoğun bir ilişkisi olmuştu; aynı şehirde, aynı duygusal yerlerde olsalardı bu bir şey olabilirdi. Ama öyle **o l m a m ı ş t ı** ve ilişkilerinin suçluluk duygusunun bir kısmı hâlâ ilişkilerine yapışıp kalmıştı.

Uzun ya da kısa, mutlu ya da mutsuz pek çok başka ilişkisi olmuştu. Birlikte olduğu kadınların çoğu ondan hâlâ yeterince hoşlanıyordu, temkinli, bir kez yanmış bir şekilde; ama onları başkaları olarak düşünme eğilimindeydi, Jennifer ya da Lily olarak değil.

Fell de diğerlerinden biriydi. Hüzünlü, sevimli ve nihayetinde yalnız bir kadın. Sürekli bir ilişki içinde olsalar birbirlerini delirtebilirlerdi. Yüzünü kaba otel havlularından biriyle sildi ve yatağa geri döndü. Oturdu, telefonu aldı, bir süre ahizeye baktı, sonra gülümsedi. Bir yıldır kendini suyun altındaymış gibi hissediyordu: sessiz, sakın, kendinden geçmiş. New York polisleri onu yetiştiriyordu ve Fell onu başka şekillerde düzeltiyordu. Onun numarasını **t u ş l a d ı** . İkinci çalışta açtı.

"Bu Lucas," dedi.

Fell, "Kennett senin yaptığını biliyordu, ama ben bu cross-dressing olayından çok faydalandım," dedi söze girmeden. "Adım televizyon haberlerine çıktı, Times ve Post gazetelerinde de yer aldı. Bu asla zarar vermez."

"Onu gördüm..."

"Size teşekkür etmenin bir yolunu bulmak isterim. Oral seks aklıma geliyor, eğer payımı alırsam," dedi Fell.

"Bugünlerde kadınlar çok ileri gidiyor," dedi Lucas. "Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?"

Fell yanında yedek kıyafet getirmişti ve geceyi gülerek ve sevişerek geçirdiler. Ertesi sabah giyinirlerken Lucas, "Jackie Smith'i nasıl bulacağız?" diye sordu.

"Ofisini arayın," dedi. "Bu kadar kolay mı?"

Fell, "O bir dolandırıcı," dedi. "Bulunmak onun işinin bir parçası."

"Öyleyse ara onu."

Smith beş dakika sonra tekrar aradı. "Siz hiç gitmeyecek misiniz? Kendi başına bir şey bulamıyor musun?" diye yakındı. "İstediğiniz her şeyi yaptım..."

"Tek yapmak istediğimiz konuşmak," dedi Lucas.

Smith tekrar, "Sana istediğini verdim," dedi. Kızgındı. "Jackie... on dakika, lütfen? kahvaltayı bizimle ya da bir şey. Satın alacağız."

Smith onlarla St. Moritz otelinin dışındaki bir kafede buluşacaktı. Bir taksiye bindiler, sabah trafiğinde kuzeye doğru ilerliyorlardı, şoför kolunu pencereden çıkarmış, ıslık çalıyordu. Gün yine sıcak olacaktı; gökyüzü şimdiden beyazımsı bir pus gösteriyordu ve Central Park'ın karşısında taksiden indiklerinde Lucas parktaki ağaçların yapraklarının sıcağa karşı kıvrıldığını görebiliyordu.

Smith metal bir masada oturmuş krem peynirli kruvasan yiyor ve kahve içiyordu. Onlar geldiğinde kalkmamıştı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, yüzünde asık bir ifadeyle.

"Size teşekkür etmek istedik - bize verdiğiniz isimler zincirleme bir reaksiyon başlattı. Belki de o pisliği yakaladık."

"Bok yok mu?" Smith şaşırmış görünüyordu. "Onu ne zaman yakalayacaksın?"

"Bazıları birkaç-üç günlüğüne bahse giriyor. Kimse ona bir haftadan fazla süre vermiyor," dedi Lucas. "Ama senden istediğimiz bir şey var. Keşlerden mal alan tüm küçük çaplı çitler, dopingcilere Bekker'ın melek tozu, ecstasy, speed arayacağını söylemeliler. Belki de asit. Ve öldürecek. Yakaladığımız adam,

Senin yardımınla Bellevue'den mal getiriyordu ama aynı zamanda uyuşturucu satıyordu. Bekker onu öldürdü. Soğukkanlılıkla. Yürüdü ve bam. Öldürdü onu."

"Bunu televizyonda gördüm.
Merak ettim..." "O yaptı," dedi
Lucas.

Smith başını salladı. "Tamam. Benim için sorun değil. Tanıdığım herkese söyleyeceğim ve onlardan bu haberi iletmelerini isteyeceğim."

"Muhtemelen Village civarında ama şehir merkezi ile Central Park arasında herhangi bir yerde olabilir. Tek bildiğimiz bu. Haberin olması gereken yer orası," dedi Lucas.

"Orası benim bölgem," dedi Smith. "Hepsi bu mu?"

Lucas Fell'e baktı ve sonra, "Hayır, sana başka bir şey sormam gerek. Burada başka bir tanıkla bu konu hakkında konuşmak istemeyebilirsin." Başını Fell'e doğru eğdi. "Ama eğer kalmasının bir sakıncası yoksa..."

Fell ona kaşlarını çattı ve Smith, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Buraya ilk geldiğimde evini dağıtmıştım. Dikkatini çekmeye çalıştım..."

Smith hayıflanarak, "İşe yaradı," dedi.

"Evet. Birkaç gün sonra, bir arkadaşımın evinden çıkarken sümüğümü patlattılar. Bunu yapanın sen olup olmadığını bilmem gerek. Kayıt dışı. Eğer öyleyse, sorun değil, yemin ederim."

Smith elindeki kruvasanı tabağa bıraktı ve güldü. "Tanrım, ben değildim. Gerçi okudum ama ben değildim."

"Öyle mi?"

"Evet. Ve eğer söylememde bir sakınca yoksa, sen dayak yiyen, başına bu tür şeyler gelen bir adamsın," dedi Smith.

Lucas Fell'e baktı. "Bir dakikalığına bloğun sonuna kadar yürüyebilir misin?"

"Bilmiyorum," dedi onu inceleyerek.

"Hadi," dedi Lucas.

"İç İşleri'nden misiniz?"

"Siktir et, sana söylemiştim," dedi Lucas sabırsızca. "Hadi, bir yürüyüşe çık."

Fell sandalyesini geriye itti, çantasını aldı ve hızla uzaklaştı.

"Kızgın," dedi Smith, Fell'den Lucas'a ve tekrar Lucas'a bakarak.
Düştü. "Onu beceriyor musun?"

Lucas soruyu duymazdan geldi: "Büyük bir çatışma yaşanıyor. Departmanın içinde. Ve ben de bu işin içindeyim. Şimdi. Bana saldıran insanlar o büyük köpeklerden biri olabilir. Bu yüzden gerçekten bilmem gerekiyor."

"Dinle..."

"Bir dakika," dedi Lucas elini kaldırarak. "Bunu sana olabildiğince basit bir şekilde anlatmak istiyorum. Eğer bana hayır, sen yapmadın dersin ve ben yaptığını öğrenirsem, geri gelip canını yakarım. Tamam mı? Gerçekten yapacağım, çünkü bunun gerçeğini bilmeliyim. Gerçeği bilmemek beni öldürtebilir. Öte yandan, eğer evet, sendin dersin, sorun olmaz. Cezamı çekerim."

Smith inanmayarak başını salladı, yüzünde yarım bir gülümseme vardı. "Cevabım hâlâ hayır. Bunu ben yapmadım. Hatta haberi gazetede gördüğümde pek mutlu bile olmadım, çünkü benden intikam alabileceğini düşündüm."

Lucas başını salladı ve Smith ellerini açıp omuzlarını kaldırdı: "Ben bir iş adamıyım. Hiçbir bok istemiyorum. Etrafta kas gücü istemiyorum. Silahlı insanlardan nefret ederim. Herkesin lanet bir silahı var." Altıncı Cadde'ye, Central Park South'daki ışıklarda bekleyen trafiğe baktı, sonra Lucas'a döndü. "Hayır. Ben değildim."

"Pekâlâ," dedi Lucas. "O zaman Bekker'ı keşlere haber ver. Ayrıca onun yakalanması için yirmi beş bin dolarlık bir suç önleme ödülü olduğunu da belirtebilirsin."

Lucas Smith'ten uzaklaştı ve sokakta Fell'e doğru yürüdü. "Keşke dudak okuyabilseydim," dedi. "Az önce ona ne söylediğini bilmek için çok şey verirdim."

Lucas, "Ona neden peşimden gelenlerin onun adamları olup olmadığını öğrenmek istediğimi söyledim," dedi.

"Anlat bana," dedi.

"Hayır. Ve ben İç İşleri'nden değilim."

Günü Village ve SoHo'da yürüyerek, dükkânlara girip çıkarak, Fell'in sokaktaki bağlantılarıyla konuşarak, Washington Meydanı'ndaki üniformalı polislerle sohbet ederek ve Broadway'deki sokak hareketlerini izleyerek geçirdiler. Bekker'in görüldüğü kitapçıyı buldular; uzun, dar bir dükkan ve dar bir ön vitrini vardı.

ve üç basamak yukarıda yıpranmış, boyası dökülmüş bir kapı. Kapıdaki tabelada "Bütün Gece, Yılın 365 Gecesi Açık" yazıyordu.

Bekker'le konuşan tezgâhtar çalışmıyordu ama onu sorduktan birkaç saniye sonra bisikletiyle yanlarına uğradı. Keçi sakalı ve bir şiir kitabı olan zayıf bir adam, son zamanların Beat'i gibi görünüyordu, karşılaşmayı anlatırken yüzü hareketliydi.

"Yakışıklı bir kadın, bunu size söyleyebilirim," dedi tezgâhtar. "Ama birine bakıp ne tür bir kitap alacağını anlayabilirsin ve bulduğu kitap için onu asla seçmedim. İşkence falan. Belki de New York Üniversitesi'nde profesör falan olduğunu ve bu yüzden aldığını düşündüm..."

Kaldırımın aşağısında Fell, "Sanırım o gerçek." dedi.

"Ben de öyle," dedi Lucas. "Onu gördü." Etrafındaki demir merdivenleri ve petunyalarla dolu pencere kutularıyla kırmızı tuğlalı binalara baktı. "Ve Bekker yakınlarda bir yerde. Küçük bir kitapçıya gitmek için o kadar uzağa gitmedi. Orospu çocuğunun kokusunu alabiliyorum."

Onu Petty'nin öldürüldüğü restorana götürdü, oturup kola içtiler ve neredeyse ona olanları anlatacaktı.

"Çok kötü bir yer değil," dedi etrafına bakarak.

"Fena değil," dedi kadın.

"Buraya hiç geldin mi? Her zamanki karakolun buralarda, değil mi?"

"On blok ötede," dedi Fell, kolasına bir pipet sokarak. "Çok uzak. Ayrıca burası oturup yemek yiyebileceğiniz bir yer, polisseniz öğle yemeği için geleceğiniz türden bir yer değil."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

Öğleden sonra Fell bir dergi rafına göz atarken Lucas bir ankesörlü telefonda durdu, bir çeyreklik attı ve Lily'yi O'Dell'in arabasına bindirdi.

"Neredesin?"

"Morningside Heights."

"Orası neresi?"

"Columbia'nın yukarısında."

"Seni görmem gerek. Bu gece. Tek başına. Çok uzun sürmez."

"Pekâlâ. Dokuza ne dersin, benim evimde?"

"Güzel."

Telefonu kapattığında Fell, Country Home'un bir kopyasından başını kaldırdı ve "Akşam yemeğine var mısın?" diye sordu.

"Bu gece Lily ile konuşacağım," dedi. "Yine de daha sonra gelmek isterim."

Fell, "Seni o kadınla takılırken görmekten nefret ediyorum," dedi ve dergiyi rafa geri bıraktı.

"Bu tamamen işle ilgili," dedi Lucas. "Ve bak, Midtown'a uğrayıp şu dosya özetlerini alabilir misin? Bütün gün etrafta dolanıp saçmalıkları dinledik... belki dosyalardan bir şeyler çıkar."

"Pekâlâ. Onları evime götüreceğim..."

Lily oturma odasındaki sandalyede oturuyordu, yüksek topuklu ayakkabıları halının ortasındaydı, çıplak ayakları bir çorabın üzerindeydi. Çorap, Lucas'a belli belirsiz Rus ya da Eski Dünya işi gibi görünen brokarlı bir örtüyle kaplıydı. Diyet kolasını yudumluyordu, gözlerinin altında yorgunluk lekeleri vardı.

"Otur. Sesin gergin geliyordu," dedi. "Ne oldu?" Başı arkadaydı, koyu renk saçları soluk oval yüzünün etrafında mükemmel bir çerçeve oluşturuyordu.

"Hiçbir şey olmadı, en azından bugün. Sadece seninle konuşmam gerekiyor," dedi. Kadının diğer aşırı doldurulmuş sandalyesinin kenarına tünedi. "Walter Petty ile aranızdaki ilişkiyi bilmem gerekiyor."

Sandalyede biraz daha geriye yaslandı, yerleşmek için bir kez kıpırdandı, başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "Neden bilmek istediğinizi sorabilir miyim?"

"Henüz değil."

Gözlerini açtı ve ona dikkatle bakarak, "Robin Hood mu?" dedi.

"Emin değilim. Peki ya Petty?"

"Walt ve ben senin gidebileceğin kadar geriye gittik," dedi Lily, gözleri odaklanmadan. "Brooklyn'de aynı blokta doğmuşuz, orta sınıf kahverengi taşlardan. Ben tam bir ay büyüktüm, gün olarak. Haziran'ın biri ve Temmuz'un biri. Annesi ve ben arkadaştık, bu yüzden sanırım onu ilk kez beş ya da altı haftalıkken görmüştüm. Biz

birlikte büyüdü. Anaokuluna birlikte gittik. İkimiz de zeki gruptaydık. Altıncı ya da yedinci sınıftayken o matematik, fen ve amatör radyoyla ilgilenmeye başladı, ben de sosyal şeylerle ilgilenmeye başladım. Ondan sonra pek konuşmaz olduk."

"Yine de hala arkadaşız..."

Başını salladı. "Elbette. Onu sokakta gördüğümde konuşurdum ama okulda değil. Hayatının büyük bölümünde bana aşıktı. Sanırım ben de onu seviyordum ama cinsel anlamda değil. Engelli bir kardeş gibi ya da onun gibi bir şey."

"Engelli mi?"

Bardağı dikkatlice masaya koydu ve "Evet, sosyal açıdan özürlüydü. Kemerinde bir cetvelle dolaşırdı, sofrada adabı kötüden daha kötüye giderdi, kızların yanında tuhaflaşırdı. Tipini bilirsiniz. Etkisiz, fiziksel olmayan. Yine de çok hoştu. İstekli... çok istekli."

"Evet. Bir ahmak. Bir inek. Kızlar tarafından parçalanan türden bir çocuk."

"Evet. Kesinlikle. Parçalanan türden," dedi. "Ama biz arkadaştık... Ve ne zaman bir şeye ihtiyacım olsa - bilirsiniz, bir daireyi boyatmak ya da bir şeyi tamir etmek için yardım almak - onu arayabilirdim ve o da her şeyi bırakıp orada olurdu. Onu hafife alırdım. Hep yanımdaydı ve hep yanımda olacağını sanıyordum."

"Neden polis oldu?"

"Çünkü yapabilirdi. Bu, bir sınavla ve aile bağlantılarıyla elde edebileceğiniz bir işti. Testlerde çok başarılıydı ve bağlantıları vardı."

"İyi bir polis miydi?"

"Üniforma içinde berbattı," dedi. "Onda o... o... soğuk nokta yoktu. Ya da sıcak nokta. Ya da her neyse. İnsanların üstüne çıkamazdı, bunu bilmeniz gerekir."

"Evet." Lucas sırtıttı. "Yine de sıcak mı soğuk mu bilmiyorum. Her neyse, Petty..."

"Sokakta çok kötüydü ve onu içeri aldılar. Gardiyanlarla falan çalışıyordu. Sonra onu uyuşturucuyla denediler. Ve İsa, o başka bir şeydi. Yani hiç kimse, hiç kimse

onun polis olduğuna inanmazlardı. Bir şey satın alacak ve destek ekibi satıcıyı yakalayacaktı ama yine de inanmayacaklardı. Bu salak gizli polis olamazdı. Bazen yargıçlar bile inanmazdı. Her neyse, bu gerçekten iyi yaptığı ilk işti; biraz aktördü. Sonra soruşturmayla, olay yeri incelemeye ilgilenmeye başladı. Onda da iyiydi. En iyisiydi. Bir suç mahalline gider ve her şeyi görürdü. Ve onları bir araya getirebiliyordu. Sonra bilgisayarlar ortaya çıktı ve bilgisayarlarla arası çok iyiydi." Hatırladıkça gülüyordu. "Birdenbire, her şeyin içine eden adam, ay kadar büyük inek, çok popüler oldu. Ve o hala eski iyi Walt'tu. Dairenizin boyanması gerektiğinde, o oradaydı. Harika bir gülümsemesi vardı, tamamen... inekçe ama dürüst. Sizi gördüğüne sevindiğinde, sizi gördüğüne sevinirdi; ışıldardı. Ve eğer sinirlenirse, bağırmaya başlardı ve sonra belki ağlamaya falan başlardı; ya da ağlayacağını düşünürdünüz..."

Lily'nin dudakları titriyordu ve ayaklarını hasırdan indirip başını eğdi.

"Robin Hood'u arama işini nasıl aldı?"

"Bilgisayarlardan anlıyordu ve O'Dell ile çalışmıştı ve biz de onun için bu fırsatı değerlendirdik. Bize yardım edebilirdi ve bu onun için bir çıkış şansıydı. Ve belki de benim bununla bir ilgim vardı - benimle çalışıyor olacaktı. Dediğim gibi..."

"Evet. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." "Kulağa kibir ya da kendini beğenmişlik gibi geliyor."

Lucas başını salladı. "Pek sayılmaz. Sadece hayat... Robin Hood'la yakınlaştığını mı düşünüyorsun?"

"Öyle olmalı. Tanrım, o öldürüldüğünde bir hafta boyunca gözyaşlarımı tutamadım. Gerçekten... Bilmiyorum. Hiçbir cinsel dürtü yoktu, ama onca yıl boyunca onu düşündüğümde, o köpek yavrusu kalitesini, beni sevdiğini... Sanki... Bilmiyorum. Onu sevmiştim. Olaylar bu noktaya geldi."

"Huh." Dirseğini sandalyenin koluna dayamış, bir parmağı çenesinde, onu izliyordu.

"Peki tüm bunlar ne hakkında?" diye sordu. Sesindeki yorgunluk kaybolmuştu ve başını kaldırıp niyetle baktı.

"Sen ve O'Dell beni bir tür yem olarak kullanıyorsunuz," dedi Lucas. "Hedefleriniz her kimse beni onların önüne sürüklüyorsunuz. Onların kim olduğunu düşündüğünüzü bilmem gerek."

Uzun bir sessizlik anından sonra, "Düştü. Bildiğim kadarıyla, hepsi bu."

"Saçmalık."

"Bu saçmalık değil," dedi. "Elimizdeki tek şey o." "Bu doğru olamaz."

"Öyle."

"O'Dell'in yaptığı her şeyi biliyor musun?"

"Şey, evet, yani onun için program yapıyorum... Sanırım bir yandan da bir şeyler yürütebilir..."

Bir an daha sessizlik oldu, sonra Lucas, "Korkarım bana ihanet ediyorsun," dedi.

Kırılmıştı, kızgındı. "Allah kahretsin."

"Öyle olduğunu biliyorum ya da birileri öyle. Kesinlikle O'Dell ve sen de O'Dell ile birliktesin..."

"Bir de bana sor," dedi, tekrar arkasına yaslanarak.

Lucas ona baktı ve "Öncelikle Fell'in bu işle ilgisi yok," dedi. "Neden olmasın?"

"Sadece biliyorum ve yanılmıyorum," dedi Lucas.

"Lucas, içgüdülerin olsun ya da olmasın, lanet olası kayıtlar bu konuda yalan söylemiyor," dedi Lily. "Her yerde o var."

"Biliyorum. O bir alarm." "Ne?"

"O bir tuzak teli," dedi Lucas. "Hırsızlık ve yem olarak yaptığı işlerde Midtown'daki pisliklerin yarısını tanıyor. Yani Robin Hood onu referans olarak kullandı ve tanıdığı pislikleri seçti. Sonra onu izlediler. Biri ona yaklaşacak olsa, önce ona yaklaşırlardı..."

"Bilmiyorum." Lily başını sallıyordu. Buna inanmıyordu.

"Bunu ayarlamak için sert bir orospu çocuğu olmak gerekir," diye devam etti Lucas. "Onu normal işinden alıp beni yanına koyar koymaz alarm çalmaya başladı. Petty öldürüldü, resmi soruşturma suya düşmüş gibi görünüyor ve işte Lily Rothenburg ve departmanın Svengali'si beni de arkalarına alarak geliyorlar."

Sen de beni Fell'in yanına koy. Bekker olayını hiç y u t m a d ı l a r : bizi bir kitap gibi okuyorlar."

"Kim?"

Lucas tereddüt etti. "Kennett demek istiyorum."

"Saçmalık." Lily başını salladı. "Biliyordum. Aslında ona sordum. Böyle bir grup olduğunu bile düşünmüyor."

"Ama olduğunu biliyoruz. Ve ben hala Kennett demek istiyorum. O'Dell beni Fell'in karşısına koydu ve o da beni Kennett'in karşısına koydu. O'Dell'in Kennett olduğunu bilmesi ama elinde kanıt olmaması mümkün."

Lily ona bakarak düşündü. "Bu..."

"Tuhaf. Katılıyorum. Ve tabii ki başka olasılıklar da var." "Benim olduğumu mu?" Küçük ve soğuk bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Evet." Lucas başını salladı. "Bu da onlardan biri." "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Sen değilsin, o yüzden..." "Ben olmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Fell olmadığını bilmemle aynı şekilde, seni ameliyat ederken gördüm." "Bunun için teşekkürler," dedi Lily.

"Evet... bu da bizi son olasılığa getiriyor."

"O'Dell?"

"O'Dell. Grubu organize etmek için ihtiyacı olan her şeye erişimi var. Teşkilattaki herkesi tanıyor ve muhtemelen suikast timleri için muhtemel adayları seçebilir. Pislikleri seçmek ve Fell'i alarm olarak ayarlamak için bilgisayar dosyalarına sahip..."

"Bir delik var," dedi Lily çabucak. "O kadar yüksekte ki alarma ihtiyacı olmaz..."

"İç İşleri - İç İşleri soruşturmalarını bilmiyor olabilir."

Dudağını ısırdı. "Tamam. Devam et."

"Petty de bir bilgisayar uzmanı olduğu için, belki de bilgisayarlar onu O'Dell'e yönlendirdi. Her ne olduysa, Petty her ne sebeple vurulduysa, O'Dell soruşturmayı yönetmek için oradaydı. İçişlerinden uzak tuttu..."

Lily düşünceli bir ifadeyle, "Çok politik olduğunu söyledi," dedi.

"Evet. Sonra beni işin içine çekti, Fell'i üretti ve beni Kennett'in karşısına koydu. Ve ne oldu biliyor musun? Fell ve Kennett elimdeki tek şey, bana verdiğin tüm o kağıtlar, düzenli soruşturma, raporlar. Hepsi saçmalık. Hepsi taştan bir duvar. Etkileyici görünüyor ama içinde hiçbir şey yok."

"O'Dell neden Kennett'i seçsin ki?"

"Çünkü Kennett ölecek," dedi Lucas açık açık. "Diyelim ki her şeyi Kennett'a yöneltti ve sonra Kennett... öldü. Doğal nedenlerle, kalp krizinden. Eğer Kennett'in suçlu olduğuna dair bir anlaşma olursa, soruşturma sona erer ve gerçek organizatör ortaya çıkar."

Lily, defter kağıdı gibi solgun: "Yapamazdı... Sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Sanmıyorum... Yeterince cesur olduğunu sanmıyorum. Fiziksel olarak. Hapse girmeyi düşünürdü."

"Bu tamamen nasıl kurduğuna bağlı. Belki şutörleri onu tanımıyordur."

"Evet ama unutma, eğer O'Dell'se sana Fell'i vermek zorunda kalmaz. Eğer Fell bir alarmısa, ne için burada olduğunuzu bilir."

"Evet. Ve Fell'in beni tam olarak onun olduğu yere getireceğini bilirdi: hiçbir yere. Ve aynı zamanda, tüm bu işe bir parça gerçeklik katacaktı. Fell bütün o ölü adamları tanıyordu. Ayrıca, Petty ikinizle de konuşurken ve Fell bilgisayardan çıkarken, onu içeri geri sokmanın bir yolu yoktu..."

"Belki," dedi.

"Kennett'la nasıl tanıştın?" Lucas aniden sordu.

"Konferans içi toplantılarda."

"O'Dell'in asistanı olarak

mı?" "Evet."

"O'Dell seni ona yedirdi mi?" Lucas sordu.

"Tanrım, Lucas," dedi kadın.

"Öyle mi yaptı? Yani, ikinizi de tanıyor. Anlamış olabilir mi..."

"Bilmiyorum. Birbirlerinden hoşlanmıyorlar, biliyorsun." Lily ayağa kalktı.

ve yatağını daha rahat hale getirmeye çalışan bir köpek gibi yerinde döndü. "Biliyor musun, bütün bu dokuyu tek bir lanet olası gerçek olmadan bir araya getirdin..."

"İlginç, şaşırtıcı ve genellikle bilinmeyen bir gerçeğim var," dedi; ve kış gülümsemesi üretme sırası ondaydı.

"Ne?"

"O'Dell'in Kennett'i suçlamaya çalıştığını biliyorum. Bundan eminim. Asıl soru şu: Bunu Kennett suçlu olduğu ve onu yakalamanın tek yolu bu olduğu için mi yapıyor? Yoksa bir günah keçisi aradığı için mi?"

"Saçmalık," dedi ama adam kızın gözlerindeki şoku görebiliyordu.

"Red Reed'i Charleston, Güney Carolina'da buldum," dedi. "O'Dell'in Columbia'dan bir arkadaşı..."

Sonra da Bayan Logan'ın Petty'nin alt katındaki dairede kendisiyle görüştüklerinde söylediği tuhaf şey dışında kalanların çoğunu ona anlattı.

BÖLÜM

24

Lily, Lucas'ın Fell'i aramasını dinledi, yüzünü izledi, gülümsemesini, arkasını dönmesini, bir randevu ayarlamasını izledi. Lucas aceleyle çıktı ve Lily elinde çantasıyla pencerede durup onu izledi. Lucas bir taksiye işaret etti ve tam binmeden önce başını kaldırıp baktı, Lily'nin çantasını işaret edip el salladığını gördü.

Sonra da gitti.

Dairenin içinde yürüdü, eşyalara dokundu, bir şeylerin bittiği hissiyle, bir korku duygusuyla.

Kennett? Hayır. Ama O'Dell de düşünülemezdi. O'Dell kendi adamını soğukkanlılıkla infaz etmiş olabilir mi?

Sonunda telefonu eline aldı ve Kennett'in teknesinin numarasını tuşladı. Kennett telefonu açtı ve "Lily." dedi.

Memnuniyetle, "Ben olduğumu nereden anladın?" dedi.

"Sanırım bu aşk olabilir," dedi. "Kendini yalnız mı hissediyorsun?" "Aklımı okuyorsun."

"Nehir bu gece çok güzel..."

Nehir sessizdi, çamur, yağ ve tuz kokuyordu. Halat donanımları alüminyum direklere çarparak tıngırdıyordu. Gece geç saatlerde kuzeydoğu kıyılarında bir fırtına kopuyordu ve Manhattan'ın ışıklarının çok ötesinde gökyüzündeki şimşekleri görebiliyorlardı.

Lily ve Kennett sevişirken, bir an mutlak bir berraklık yaşadı, Crash Test Dummies'in "Superman" şarkısının yakındaki bir tekneden kederli bir şekilde yuvarlandığını duyabiliyordu, marinanın tanımlanamayan on bin tezahüratı ve tıkırtısı tarafından susturuldu.

Sonra, kokpitte.

Kennett sessizce, "Tanrım, ben burada oturmuş saçmalıyorum ve sen orada oturmuş ağlıyorsun," dedi. Uzanıp kızın yanağından bir damla gözyaşı kopardı. "Bütün bunlar da neyin nesi?"

"Nehrin karşısına bakıyordum, ne kadar güzel olduğunu, ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyordum. Sonra Walt'u düşündüm, bir daha asla göremeyeceğini."

"Küçük mü?"

"Evet. Allah kahretsın."

Kennett sesini hafif tutmaya çalışarak, "Adamın senin üzerinde tuhaf bir etkisi var, tatlım," dedi: konuşmaya bir davet.

"Neden biliyor musun?" diye sordu, daveti kabul ederek.

"Neden mi?"

"Çünkü ona karşı çok acımasızdık, işte bu yüzden. Biz kızlar, okulda. Lucas beni bu konuda düşündürdü..."

Kennett, "Sizi kötü biri olarak görmek zor," dedi.

"O zamanlar bunu düşünmemiştim. Walt'un özelliği sizin için her şeyi yapabilecek olmasıydı. Her zaman çok hevesliydi. Ve biz okuldayken -ve hatta ondan sonra bile, polisken- onun giyimine, davranışlarına ve yanında taşıdığı kalemlere gülerek ona borcumuzu öderdik. Onu bir palyaço haline getirdik ve o bir palyaço değildi; ama ne zaman ciddi olmaya çalışsa, ona izin vermedik. Onu incittik. Ben de bunu düşünüyordum, onu incittiğimizi bildiğim zamanları -kızlar, lisedeyken- bir şey yapmaya çalıştığında, bir yaklaşım denediğinde ve biz yüzüne güldüğümüzde yüzündeki o incinmiş ifadeyi. Hiçbir zaman gerçekten anlamadı... Tanrım."

Birden hıçkırmaya başladı ve Kennett çaresizce onun sırtını sıvazladı. "Tanrım, Lily..."

Bir an sonra sesi netleşerek, "Sen bir Katoliksın. Hayallere inanır mısın? Meryem Ana'nın çobanlarla konuşması gibi şeylere?"

Kennett alaycı bir ifadeyle, "Ben de görmek isterdim," dedi.

"Mesele şu ki, Petty'yi görmeye devam ediyorum..." Güldü, kısa, hüznünlü bir kahkaha attı ve onu dürttü. "Hayır, hayır, hayır, onu odamın etrafında süzülürken görmüyorum, onu zihnimde görüyorum..."

"Whew."

"Ama mesele şu ki, bu şok net. Walt sokakta koşuyordu, saçları aşağıya dökölmüştü ve kulakları dışarıdaydı... Tanrım. Walt beni seven ve benden hiçbir şey istemeyen tek adamdı. Seks yok, çocuk yok, iyilik yok, sadece ben varım ve o mutlu."

Kennett söyleyecek bir şey bulamadı ve orada oturup ayaklarını uzatarak karanlık nehri izlediler. Bir süre sonra Lily tekrar ağlamaya başladı.

BÖLÜM

25

Lucas, Lily'nin evinden Fell'i arayıp geç saat için özür diledi.

"Tavernaya gidiyordum," dedi. "Neden benimle buluşmuyorsun..."

Bir taksiye işaret etti, Lily pencereden onu izliyor ve gülümsüyordu. Adam el salladı ve Lily sol elindeki çantasını kaldırıp sağ elini silah çantasının içine soktu. Son seferini hatırlıyor musun?

Meyhanede Lucas, Muskies Inc. para klipsinden bir yirmilik çıkardı ve sekiz dolarlık yolculuk için şoföre iki dolar bahşış verdi. Fell arka kabindeydi, masada bir bira ve bir kâse fıstık vardı. Ücretsiz bir gazete okuyordu.

"Hey," dedi, kabine girerken.

"Merhaba. Rothenburg'da bir gelişme var mı?" "Hayır..."

"Güzel," dedi.

Lucas başını iki yana salladı. "Tanrım." Ve sonra: "Bir bira almalıyım." Garsona el salladı, Fell'in bardağını işaret etti ve ona zafer/iki işareti yaptı. Onlar beklerken, açık mavi spor ceketli ve haki pantolonlu esmer bir adam, elinde bir bardak koyu bira, masaya yaklaştı ve kötü bir Bogart taklidiyle Fell'e şöyle dedi: "Nasılsın, tatlı şey. Adını halka açık baskılara yazdır."

"Hey, Tommy. Otursana." Fell yanındaki koltuğu sıvazladıktan sonra tetik parmağıyla Lucas'ı işaret etti. "Bu Lucas Davenport, kendisi bir polis."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Kantor, kabine girerken. "Ama nasıl olduysa New York'a Hoş Geldiniz mülakatlarının davetiye listesinden çıkarıldım."

"Ve Lucas," diye devam etti Fell, "bu Tommy Kantor, Village Voice gazetesinde köşe yazarı..."

Bir süre dava hakkında konuştular ve Kantor serbest çalışan bir dergi yazarı ile kız arkadaşının dikkatini çekti. Bir sandalye çektiler ve bir sürahi bira sipariş ettiler. Sonra bir TV yapımcısı uğradı ve Fell ile konuşmaya başladı.

Fell'e, "Senden iyi bir parça olur," dedi.

"Buna kesinlikle katılıyorum," dedi Lucas yüzünü ekşitmeden. "Lanet olası Davenport..." Fell söyledi.

Saat ikide Fell'in dairesine döndüler, duşta sabunlu on dakika geçirdiler ve yatağına uzandılar.

"O insanlarla konuşmak eğlenceliydi," dedi Lucas. "Arkadaşın Kantor başımızı belaya sokmadığı sürece sorun yok."

"Kaynaklarla ilgileniyor," dedi Fell. "Her şey yoluna girecek. Medya mensuplarıyla bu kadar iyi anlaşmanıza şaşırdım..."

"Onları çoğunlukla seviyorum," dedi. "Bazıları biraz aptal ve yarısı iki dolar için adam öldürür ama iyi olanları seviyorum."

"Bunu beğendin mi?" diye sordu.

"Ooo, sanırım biliyorum," dedi. Sonra: "Bundan eminim."

Ertesi sabah duştan çıkıp saçlarını havluyla kuruladıktan sonra oturma odasından Fell'in sesini duydu. Adam iç çamaşırını çıkarırken Fell koridordan yatak odasına geldi. Hâlâ çıplaktı ve onu öpmek için parmak uçlarında duruyordu.

"Az önce Carter'la konuştum. Hiçbir şey yok, hiçbir şey." "Pekala. O dosyaları getirdin mi?"

"Ön odada, yerde," dedi.

"Bir süre oturup kitap okumak istiyorum, sonra belki geri dönüp kıyafetlerimi değiştiririm. Bilmiyorum, onu aldıklarında orada olmak isterdim..."

"Saçmalık. Onu kendin almak için sol taşağını bile verirsin. Sen de öyle.

I."

"Sol taşağımı mı vereceksin?" diye sordu dehşete kapılarak.

"Şey... Frenk soğanlı krem peynirli bir simit ve biraz meyve suyu?"

"Evet, aslına bakarsanız."

Dosyaları okuyup konuştular ve saat birden sonra Lucas onu yatak odasına kadar kovaladı ve saat ikiye kadar dışarı çıkamadılar.

"Üstümü değiştirmek için otele dönüyorum," dedi ceketini çekiştirerek. "Neden Midtown'da bir araya gelmiyoruz? Saat dört buçuk gibi, günlük toplantı için."

"Pekala..."

Ayaklarının dibindeki yere, hastanede ölü bulunan Whitechurch'ün olay yeri fotoğrafının Xerox kopyasına baktı. Birkaç acınası yirmilik, açgözlülük üzerine bir yorum gibi vücudunun altından dışarı fırlamıştı.

"Akıntının ortasında öküzleri değiştirirseniz sonunuz kötü olur," dedi.

"Ne?"

"Annemin bana söylediği eski bir İngiliz atasözü," dedi Lucas.

"Saçmalık," dedi kadın.

"Anneme yalancı mı diyorsun?"

"Git buradan, Davenport. Saat dört buçukta görüşürüz."

Asansörle lobiye indi, tek gecelik ilişkiden anlayan bir güvenlik görevlisine başıyla selam verdi, bir yolcuyu bırakmak için kaldırıma yanaşan bir taksi gördü, durdu ve cüzdanının bulunduğu ceketinin cebini tokatladı.

"Kahretsin," dedi.

"Hub?" Güvenlik görevlisi masasından başını kaldırdı.

"Özür dilerim. Sen değil... Yukarıda bir şey unuttum."

Tekrar yukarı çıkıp kapıyı çaldı. Fell, bornoza sarınmış bir halde onu içeri aldı. "Bana borç verebileceğin yirmi doların var mı?" diye sordu. "Dün gecedan sonra iki dolarım falan kaldı. Bütün seyahat çekleri otelde."

"Oh, Tanrım..." Çantasına gitti, açtı ve bir hesap cüzdanı çıkardı. "Altı dolarım var," diye açıkladı. Sonra parladı ve daha da kazdı. "Bir de nakit kartı. Sokağın aşağısında bir makine var. Şifremi sana emanet edeceğim ve sen beni atladığında değiştireceğim."

Para kartına baktı, onu geçip yere, Whitechurch'ün fotokopisine, vücudunun altındaki yirmiliklere baktı. Paraya,

Para. Bekker.

"Giyin," diye tersledi Lucas. "Acele et lan."

Whitechurch'ün cesedinin etrafında ve altında üç adet yirmi dolarlık banknot bulunmuştu. Görevlinin gözetimi altında parayı kanıt dolabından aldılar.

"Peş peşe mi?" Fell fısıldadı. Heyecanlıydı, güçlkle kontrol ediyordu.

Lucas rakamları taradı, tezgâhın üzerindeki banknotları yeniden düzenledi. "İki tane," dedi. Rakamları bir not defterine not etti. "Gidip federallerle konuşalım."

Federal Rezerv'den Terrell Scopes'un seri numaraları hakkında bilgi vermek de dahil olmak üzere her şey için bir prosedürü vardı. "İnsanların buraya öylece gelmesine izin veremem..." El salladı, bir standarda tam olarak uymadıklarını düşündüren bir el sallama. Lucas'ın saçı başı dağılmıştı. Fell'in saçları dağılmaya başlamış, başının etrafında bir hale gibi duruyordu.

Fell masasına doğru eğilerek, "Verileri almak birkaç saatimizi alırsa ve Bekker birinin kalbini keserse, senin resmin de onunla birlikte New York Times'ın baş sayfasında yer alır," diye hırladı.

Doğal olarak solgun olan Scopes'un rengi biraz daha soldu. "Bir dakika," dedi. "Bazı soruşturmalar yapmam gerekecek."

Bir süre sonra geri geldi ve "Citibank..." dedi.

Citibank daha işbirlikçi davrandı ama süreç uzundu. Alice Buonocare adlı yuvarlak yüzlü bir bankacı, "Para Prince'teki bir makineden çıktı, tamam, ama tam olarak ne zaman ya da nereye gittiğini anlamak biraz zaman alacak," dedi.

"Acilen ihtiyacımız var," dedi Lucas.

Buonocare neşeyle, "Elimizden geldiğince hızlı çalışıyoruz," dedi. "Yapmamız gereken çok fazla çıkarma işlemi var - bilinen bir sayıya geri dönmemiz ve sonra iadeler üzerinde çalışmaya başlamamız gerekiyor ve elle yapmamız gereken çok fazla şey var. Bu tür bir ayıklama için hazır değiliz... ve yirmi bin kadar ürün var..."

"Peki ya resimler?"

"Gerçekten çok iyi değiller," diye itiraf etti Buonocare. "Tek bildiğiniz sarı saçlı olduysa, kasette muhtemelen binlerce sarışın vardır... Numaraları yapmak, sonra resimlerle teyit etmek daha kolay olurdu."

"Pekâlâ," dedi Lucas. "Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum: bir saat ya da belki iki. Tabii bu neredeyse paydos saati."

"Hey..." Lucas, sinirlenmeye hazır.

"Şaka yapıyorum," dedi Buonocare, Fell'e göz kırparak.

Üç saat. İlk turun yarısında b i r hata bulundu, hangi numaraların nereye gittiği sorusu ve Houston Caddesi'nde başka bir makine.

Bilgisayar operatörlerinden biri saat altıda "Pekâlâ," dedi. "Bize yirmi dakika daha verin ve bir kişiye kadar indirelim. Eğer şimdi bakmak isterseniz, size sekiz ya da on kişilik bir grup verebilirim ve yüzde doksan o grupta yer alır."

"Peki ya fotoğraflar?"

"Kaseti şimdi çıkaracağız."

Buonocare, "On hesabı görelim," dedi.

Programcının parmakları klavyenin üzerinde dans etti ve yeşil ekranda bir hesap belirdi. Sonra bir tane daha, bir tane daha ve daha fazlası. Altısı erkek, dördü kadın toplam on hesap. Biri erkek, diğeri kadın olan iki hesap Manhattan dışındaki adresleri gösteriyordu ve onları elediler.

"Diğer sekizinin hesap hareketlerini alabilir miyiz? Son iki ay için?" Buonocare bilgisayar operatörünün omzunun üzerinden sordu.

"Sorun değil," dedi. Bazı anahtarları karıştırdı ve ilk hesap ortaya çıktı.

"Rutin görünüyor..." Buonocare bir dakika sonra şöyle dedi. "Sıradakini al."

"Acele etsen iyi olur," dedi Fell. "Altıma işemek üzereyim." Edith Lacey'nin hesabı baktıkları beşinci hesaptı. "Oh-oh,"

Buonocare dedi ki. Bilgisayar operatörüne: "Bunun geri kalanını getir, gidebildiğin kadar geriye git."

"Sorun değil..."

Hesabın tamamı göründüğünde, Buonocare bilgisayar operatörünün yanından uzanıp bir dizi tuşa bastı ve ardından kapsamlı bir hesap listesinde aşağı doğru ilerledi. Bir süre sonra t e k r a r en başa döndü ve Lucas ile Fell'e döndü.

"Şuna bakın: altı hafta önce 100.000 \$ bakiye ile başladı ve daha sonra banka kartından bir süre boyunca hemen hemen her gün günde beş yüz \$ çekmeye başladı. Şimdi bile haftada üç ya da dört kez."

"Bu o olabilir," dedi Lucas heyecanla başını sallayarak. "Bir fotoğrafını çekelim. Adı ve adresi var mı?"

"Edith Lacey..."

"SoHo'da. Bu iyi, bu doğru," dedi Fell ekrana dokunarak. "Peki ya video...?"

"Şu para çekme işlemlerinin referans numaralarını alalım..." Buonocare söyledi. Numarayı bir karalama defterine yazdı ve kaseti depoya taşıdılar. Doğru kaset zaten makinenin içindeydi ve Buonocare onu çalıştırarak numaralara baktı...

"İşte," dedi.

Ekranda yüzü yere düşmüş bir sarışın görünüyordu.

"Söyleyemem," dedi Fell. "Yemin ederim a l t ı m a işeyeceğim."

Buonocare, "Bu sırayla başka bir geri çekilme deneyelim," dedi.

Kaseti çalıştırdı, durdurdu, başlattı, aradı. Başka bir sarışın buldu.

"Orospu çocuğu," dedi Lucas ekrana bakarak. "Seni tekrar görmek güzel, Mike."

"Bu o mu?" Fell ekrana bakarak sordu. "Çok güzelmiş." "Bu o," dedi Lucas.

Bekker objektife gülümsüyordu, sarı saçları ağırbaşlı bir şekilde alnından uzakta toplanmıştı.

BÖLÜM

26

Bekker öğle vakti uyandı. Dairede dolaştı, banyoya gitti ve kendine baktı. Güzel. Güzel sarışın. Güzel sarışın için çok geç.

Küvetin kenarına oturarak ağladı ama bunu yapmak zorundaydı. Kafasını kazıttı. Bayan Lacey'nin dikiş kutusundan aldığı turuncu saplı bir makasla ince ipek gibi saçlarını keserek kirli sakal haline getirdi, şampuanla köpürttü, usturayla kirli sakallarını kazıdı. Kendini iki kez kesti, kan köpüğün içinde pembeleşti...

Sigh.

Kendini aynanın önünde buldu, kulaklarının etrafında kurumuş sabun, saçları. Gitmişti. Gözyaşları yine aceleyle akmaya başladı. Kafası çok küçüktü ve bir mermer gibi hastalıklı beyazdı. Güzellik neredeydi?

Kendisini bir gözetmenin, teftişlerden Simon Legree'nin gözüyle inceledi. Kel. Solgun. Hiç iyi değildi. Köyde bile kafa derisindeki solgunluk dikkat çeker ve yüzündeki makyaj belli olurdu.

Yara izleri, yara izleri onu ele verirdi. Yüzüne dokundu, çatlamış, mermerleşmiş etini hissetti. Yeni bir rol, ihtiyacı olan şey buydu. Saçlarını kesmeyi, erkek rolüne geri dönmeyi düşünmüştü ama bu işe yaramayacaktı. Ayrıca, kadınların kılık değiştirme konusunda daha geniş bir özgürlüğü vardı. Kendi saçları uzamadan önce taktığı peruklara geri dönecekti.

Bekker daireyi adımladı, merdivenlere yöneldi, dış dairedaki masasının üzerinde asılı duran örümcek bulutuna dokunmak için durdu. Çok güzel, çok hoş...

Git hadi. Peruğu al, giyin, giyinmeye zahmet etmemişti. Giysiler uygunsuz ve kısıtlayıcı görünüyordu. şimdi PCP tarafından yönlendirilen, dik ve ağırbaşlı bir şekilde yürüyordu, sonra aniden penisinin, uygunsuz bir şekilde büyük ve sarkık bir burun gibi sallanarak, saygınlığı hakkında renkli bir yorum yaptığının farkına vardı. Bekker penisini kalçasına bastırdı ama yürüyüşün ritmi bozulmuştu...

Yeni bir sakız düştü. Ne zamandan beri? 50'lerden mi? Ed Sullivan Show'daki bir komedyen mi? Evet. Küçük bir adam puro kutusuna bakıyor, içindeki sesle konuşuyor... Tamam mı? Tamam. Tamam. Replik bu muydu? Evet.

Bekker, mutfağın önünden geçti, direksiyonu kırdı, içeri girdi. Buzdolabını açtı ve içine baktı: Bir kola alın, Bay Bekker. Teşekkür ederim. İçeceğim. Tamam mı? Tamam. Buzdolabının kapısını komedyen gibi çarptı ve kahkahalarla inledi. Tamam mı? Tamam. Tamam.

Gerçekten komik... Uludu...

Elinde kola, sendeleyerek televizyona döndü, CNN'i açtı ve birkaç dakika izledi. Sabah haber programlarından birine Carson denen kadının fotoğraflarıyla çıkmıştı; onunla alay etmişler, Carson'un halelerinin fotoğraf kağıdındaki parmak basma noktaları olduğunu söylemişlerdi. Bu ne anlama geliyordu? Bu metodoloji miydi? Artık hatırlamakta zorlanıyordu...

Haberi tekrar görmeyi umarak izledi ama onu haber döngüsünden çıkarmışlardı.

Çıplak ve yalınayak aşağı indi, birinci kattaki dükkânın dağınıklığı arasında dikkatle ilerledi ve bodruma indi. Peri kesimli koyu renk peruğu buldu. Yukarıya, banyoya taşıdı ve taktı. Kafasında bir kürk parçası gibi sıcaktı ve kaşındırıyordu. Ama iyi görünüyordu. Kaşları için bir şeyler yapmalı, onları gölgelendirmeli ve kirpiklerini düzeltmeliydi. Belki yüzünü renklendirecek bir şey...

Bayan Lacey sofistike bir makyaj için çok yaşlıydı, yanaklarında Ronald Reagan'inki gibi iki küçük pembe nokta oluşturmak için pembemsi bir allıkla yetinmişti. Ama bir kaş kalemi vardı. Kalemi buldu, aynanın yanına geldi, diliyle ıslattı ve kirpiklere sürmeye başladı. Aynada yeni bir yüz oluşmaya başladı...

Saat beş buçukta dışarı çıktı, temkinli ve ürkekti, gün hâlâ aydınlıktı ve Washington Meydanı'na doğru döndü. Güneş ışığına alışık değildi ve gözlerini kısarak baktı, hızlı görüşü renk ve yoğunluktan kamaşmıştı. El çantasını ve Bayan Lacey'nin dolaplarından birinde bulduğu eski bir gazete kâğıdı çizim defterini taşıyordu.

Ne kuzeyde ne de güneyde fazla yaya trafiği yoktu. Dar sokakların daha gölgeli tarafında, başı eğik duruyordu. Koyu renk saçlar, koyu renk kaşlar, koyu renk bluz, kot pantolon, spor ayakkabılar. Biraz maymun iştahlı. Bir kadın için biraz fazla sert. Bir tavır.

Şehirde yaptığı ilk keşif sırasında meydanın etrafında bir hareketlilik görmüştü. Satıcılar oradan oraya sürükleniyordu. Poşetler ve nakit para. Kot pantolonunun cebindeki plastik kutuyu hissetti, içindeki fişler tıkırdıyordu. Altı tane kalmıştı, altısı da kendisiyle... Bunu düşünemiyordu. Çantasında beş bin nakit parası ve her ihtimale karşı tabancası vardı.

Biraz şansa ihtiyacı vardı. - Oliveo Diaz'ın elinde on tane ex, bir on tane de speed vardı ve belki de satmak için birkaç saati vardı. O gece parti vardı; parayı kendine biraz kokain almak için kullanabilirdi. Kokain hızdan daha yumuşak bir kafaydı. Oliveo yeterli hızda her yere gidebileceğini hissediyordu. Kokainle çoktan varmıştı.

Oliveo meydanın güney tarafına geçti ve Bekker'in beton bir istinat duvarının üzerinde oturup çizim yaptığını gördü. Mürekkep gibi siyah saçlarıyla uzaktan güzel görünüyordu, belki de bir PR. Daha yakından bakınca İrlandalı olabileceğini düşündü, soluk tenli siyah İrlandalı.

Bekker ona aldırış etmedi, yüzü eskiz defterine gömülmüş, elinde kalemle meşguldü. Ama izliyordu.

"Hey, Oliveo, doood..."

Oliveo döndü ve otomatik gülümsemesini takındı. Shell adında bir adam. Hırpalanmış bir alnı, puslu mavi gözleri ve faturası arkaya dönük bir Mets şapkası olan genç beyaz bir adam. Oliveo'nun bir teorisi vardı: Bir adamın zekâsı, şapkasının başının etrafında ne kadar döndüğüne göre belirlenebilirdi. Beyzbol yakalayıcısı değilse, şapkayı arkaya doğru çevirmek tam bir aptallıktı. Shell'in şapkası arkaya dönüktü ve tekrar, "Hey, doood," dedi ve elini havalı bir beşlik için kaldırdı.

"Shell, adamım, neler oluyor...?" Oliveo söyledi. Shell bir lastik tamirhanesinde çalışıyordu, bazen nakit parası oluyordu.

"Hizmet ediyor musun?" Sağa sola hızlı bir bakış.

"Dostum, neye ihtiyacın var?" Gülümseme tekrar başladı. Oliveo kendini bir profesyonel, bir sokak Mick Jagger'ı, her on saniyede bir gülümseyen, rolünün bir parçası olarak görüyordu.

"Kalkmalıyım, dostum..."

"Miami'den on tane çok iyi mal getirdim, dostum..." -

• - Bekker duvarın üzerine oturdu ve yangın musluğunu çizdi; iyi çizdiğini düşünüyordu. Çizim tekniklerini tıp fakültesinde öğrenmiş, patolog olarak faydalı bulmuştu. Yapıyı açık ve basit hale getiriyorlardı. Oliveo'nun beyaz çocukla sohbetini, birbirlerinin etrafında dönmelerini, polisleri kontrol etmelerini ve sonunda bir plastik parıltısını izlerken çizimi devam ettirmek için mücadele etti.

Bekker etrafına bakındı. Meydanda polisler vardı, ama diğer tarafta, kemerin yanında. Üç mavi Plymouth yan yana park etmişti, polisler kaputların üzerine oturmuş ya da çamurluklara yaslanmış, konuşuyorlardı. Bekker çantasını aldı ve beyaz adam Oliveo'dan uzaklaşırken yanına gitti.

"Servis mi?" diye ciyakladı.

Oliveo sıçradı. Elinde resim defteri olan kadın başını eğmişti. Yüzünü çok iyi göremiyordu ama onunla asla anlaşılamayacağını biliyordu. Yanlıştı, yanlışı bir şey vardı. Bir polis mi?

"Çekil üstümden, dostum," dedi.

Bekker hâlâ ciyaklayarak, "Çok param var," dedi. Sesi kendi kulaklarında bir fare gibiydi. "Ve ben çaresizim. Ben polis değilim..."

"Nakit" kelimesi Oliveo'yu durdurdu. Çekip gitmesi gerektiğini biliyordu. Bunu biliyordu, kendine yabancılara satmamasını söylemişti. Ama "Ne kadar?" dedi.

"Hem de çok. Hız ya da melek ya da her ikisini de arıyorum..." "Lanet polis..."

"Polis değil..." Bekker sokağın yukarısına, polis arabalarına baktı, sonra elini çantaya soktu ve içi para dolu bir zarf çıkardı. "Ödeyebilirim. Tam burada."

Oliveo etrafına bakındı, dudaklarını yaladı ve sonra "Neye benziyorsun anne?" dedi. Uzandı, Bekker'i çenesinin altından yakaladı ve

yüzünü kaldırmaya çalıştı. Bekker onun kolunu bileğinden yakaladı ve büktü. Orada kas vardı, testosteron kası. Oliveo'yu iterken kafasını kaldırdı, dişlerini göstermiş, gözlerini kocaman açmıştı.

"Orospu çocuğu..." Oliveo geri çekildi ve kekeleyerek konuştu. "Sen o herifsin."

Bekker arkasını döndü, caddeyi geçmeye başladı, yarı koşuyordu, zihni dönüyordu, yardım arıyordu, bir cevap arıyordu, herhangi bir şey arıyordu.

Oliveo onun arkasında, meydanın karşısındaki polis arabalarına doğru dönmüştü. "Hey," diye bağırdı. Polislerden Bekker'a, sonra tekrar polislere baktı, sonra onlara doğru koştu, bağırdı, kollarını salladı. "Hey, hey, bu o, bu o..."

Bekker koştu. Spor ayakkabılarıyla koşabilirdi ama bir sürü polis vardı ve yeterince hızlı gelirlerse ve koşan bir kadını sorarlarsa...

Bir serseri ara sokağın ağzında durmuş, bir çöp kutusunu karıştırıyordu. Başında parçalanmış bir şapka ve ayak bileğine kadar uzanan lekeli bir asker paltosu vardı.

Kaldırımın üzerinde yarım bir tuğla duruyordu, beton kalıntıları havuçlu kekin üzerindeki krema gibi üzerine dökülmüştü.

Dar bir sokaktı, en yakın insanlar bir blok ötedeydi, bakmıyorlardı.

Bekker tuğlayı sokaktan kaptı, hâlâ koşuyordu. Serseri başını kaldırdı, doğruldu, eğildi, Bekker göğsüne tam isabet ettirince şaşırды. Serseri çöp tenekesinin üzerinden yuvarlandı ve sırt üstü sokağa düştü. "Hey," diye inledi.

Bekker tuğlayla gözlerinin arasına vurdu, sonra tekrar vurdu. Bir pitbull gibi hırlayarak, kanının yükseldiğini hissederek üzerine çıktı...

Bir siren ve bir tane daha.

Şapkayı ve trençkotu serseriden çıkardı, trençkotu çantanın üzerine çekti, peruğu çıkardı, şapkayı kafasına indirdi. Serseri bir kan kabarcığı üfledi. Hâlâ hayattaydı. Bekker sokağın ağzına doğru geri döndü, yeni kişiliğini, dilencilik maskesini deniyordu...

Arkasından bir gargara sesi geldi. Yarı dönmüştü; serseri ona bakıyordu, tek sağlam gözü harap bir yüzün içinden ışıltı ışıltı parlıyordu. Serseri ölüyordu. Bekker gargarayı tanıdı. Soğuk bir şeydi,

Uzak ve akademik bir ses zihnine konuştu: beyin kanaması, masif parietal kırık. Ve ona bakan o göz. Serseri ölecekti ve sonra geri dönüp izleyecekti... Bekker iki tarafa da baktı, sonra aceleyle serseriye döndü. Çakıyı çıkardı, hızlıca vurdu; gözler gitti. Serseri inledi ama yine de gidiyordu.

Tuğla serserinin başının yanındaydı ve Bekker onu alıp cebine soktu. İyi silah. Silah çok gürültülüydü. Ama el yordamıyla çantanın içindeki silahı buldu ve cebine koydu.

Sokağa doğru. Altı blok. Bir polis arabasının geçip gittiğini, kavşakta ciyaklayarak durduğunu, polislerin camlardan iki tarafa da baktığını ve sonra devam ettiğini gördü. Paltosu iğrenç kokuyordu: kurumuş idrar. Koku boğazını tıkadı ve üzerine pirelerin üşüştüğünü hayal etti. Daha fazla siren sesi, mahalleye akın eden polisler. Bekker aceleyle...

Greene'e döndü, sallanıyordu, sarhoştı, eski püskü paltosu kaldırımında sürükleniyordu. Bir kadın geliyordu. Yaklaştı, aynı taraftan. Bekker caddenin diğer tarafına geçti. Görüşü dalgalandı, gerginliği değişti: Lacey binasına yaklaşıyordu. Uzaktan siren sesleri geliyor, ama azalıyor. Kadın Lacey binasının kapısına gidiyor.

Ne...

Panik onu bir an için yakaladı. Kafası karıştı. Ne istiyordu? Aşağı bakan boş yüzlü binalar. Gumball damlaları. Kırmızı olan, öfke yüklüyor. Yetenekli bir adama bunu yaparlardı. Kadın ona doğru yarı dönüktü, başı eğikti.

Kafasının arkasında uzak bir ses: Bridget. Bridget Land. Ziyarete gelin...

Adam doğruldu, caddenin karşısına, ondan uzağa doğru yürüdü ve kadın anahtarı ön kapının kilidine sokup çevirerek kapıyı açtı. Bridget Land, onu unutmuştu... Bilmiyor olmalıydı.

Kapıyı iterek açtı, omuzları yuvarlanmıştı, yaşlanmıştı, çabayla gerilmişti, sonra yukarı çıktı ve içeri girdi. Bekker öfke ve fırsatın etkisiyle hareket etmeye başladı. Görünüşe göre yer ya da zaman yoktu ve kapıya çarptı, içeri girdi ve kadına vurdu.

Hızlıydı, melek tozu kadar hızlıydı, bir defans oyuncusundan daha hızlıydı ve kadının suratına tuğlayı indirdi. Kanadından vurulmuş bir kuzgun gibi garip, sert bir vıraklamayla yere yığıldı.

Bekker, düşüncesiz ve umursamaz bir tavr  la kapıyı çarpıştı, onu sa  lar  ndan tutup merdivenlere sürükledi ve aşağı indirdi.

Serserinin giysilerini unuttu ve boğazına kemik takılmış bir chihuahua gibi havlayan kadına aldırmadı. Onu odaya sürükledi ve yere başladı. Bacakları   imdi çalışmaya başlamıştı, seğiriyordu. Susturucuyu kadının a  z  na başladı, bir derv     gibi çalışıyordu, havada asılı duruyordu...

BÖLÜM

27

Bankacı Buonocare, fotoğraf kasetini iki çekimden daha geçirdi. Bekker üçünde de poz vermiş, kasetin pürüzlü kalitesine rağmen şaşırtıcı bir kadın güzelliği ortaya çıkmıştı.

Buonocare, "Tanrım, keşke ben de bu kadar iyi görünseydim," dedi. "Saçını kimin yaptığını merak ediyorum."

Fell, "Kennett'i aramalıyım," dedi ve masanın üzerinden uzanıp bir telefon aldı.

"Hayır." Lucas onun gözlerinin içine baktı ve başını salladı.

"Hayır." "Yapmamız gereken..."

"Benimle dışarıda konuş," dedi Lucas, alçak sesle. "Ne?"

"Dışarıda." Lucas Buonocare'e baktı ve "Burada güvenlikle ilgili bir şey var, üzgünüm size söyleyemem..." dedi.

Fell çantasını, Lucas da ceketini aldı ve yarı koşar adım kapıya gittiler. "Bunu haberlerde göreceğiz miyim?" Buonocare onları bir güvenlik görevlisinin yanından geçirip ön kapıya kadar götürürken sordu.

Güvenlik görevlisi onları dışarı çıkarırken Fell, "Eğer bu oysa muhtemelen haberlere çıkarsınız," dedi.

"İyi şanslar o zaman. Ve seni televizyonda göreceğim," dedi Buonocare. "Keşke gelebilseydim..."

Dışarıda yağmur başlamıştı, ılık ve pis bir sis. Lucas bir taksiye el salladı ama taksi geçip gitti. Bir başkası onu görmezden geldi.

Fell onun dirseğini tuttu ve aceleyle, "Ne yapıyorsun, Lucas? Hemen aramalıyız..."

"Hayır."

"Bak: Ben de orada olmak istiyorum ama zamanımız yok. Bu trafikte..."

"Ne? On beş dakika mı? Siktir et, onu istiyorum," dedi Lucas. "Lucas..." diye feryat etti kadın.

Bir taksi kaldırıma yanaştı ve Lucas sokağın ilerisindeki bir kapıdan koşarak çıkan bir kadının üç saniye önünde aceleyle taksiye bindi. Kapıyı açık bırakarak atladı. Fell arkasındaydı, hâlâ sokaktaydı. "Atla."

"Aramalıyız..."

"Burada senin bildiğinden daha fazlası dönüyor," dedi Lucas. "Ben İç İşleri'nden değilim ama daha fazlası var."

Fell uzun bir süre ona baktıktan sonra, "Biliyordum," dedi ve taksiye bindi. Taksi uzaklaşırken, taksiye **k o ş a n** kadın kapının arkasından onlara işaret etti.

Kâbus gibi akan trafikte sessizce şehir merkezine doğru ilerlediler, yağmur giderek şiddetleniyordu. Fell'in ağzı sıkı, tedirgindi. Taksi onları Houston'da bıraktı, Lucas ödemeyi yaptı. Bir ekip arabası geçti, polisler devam etmeden önce Lucas'a dikkatle baktılar. Puslu yaz yağmuru yüzünden nemli olan bir markete girdiler.

"Pekâlâ," dedi Fell, yumrukları kalçalarında. "Hadi yapalım şunu."

"Ne olacağını bilmiyorum ama tuhaf olabilir," dedi. "Robin Hood'u yakalamaya çalışıyorum. Bu yüzden beni Minneapolis'ten buraya getirdiler."

Ağzı bir karışık kaldı. "Delirdin mi sen?"

"Hayır. Ya benimle gelersin ya da çekip gidersin ama bunu mahvetmeni istemiyorum," dedi Lucas.

"Peki, geleceğim," dedi. "Ama Robin Hood? Anlat bana." "Başka bir zaman. Benim de bir telefon görüşmesi yapmam lazım..."

Lily, O'Dell'le birlikte Brooklyn Köprüsü'nden Manhattan'a, Police Plaza'dan on dakika uzağa geliyordu.

"Duydun mu?" diye sordu.

"Neyi?"

"Bekker Washington Meydanı'nda görüldü ama kaçtı. Bu saat üç civarındaydı. Her yerde insanlarımız var ama o zamandan beri bir şey yok..."

"Kulağa doğru geliyor, çünkü sanırım nerede olduğunu biliyoruz. Fell ve ben. Ve SoHo'da."

"Ne?" Ve onun, "Lucas, Bekker'ı yakaladığını söylüyor," dediğini duydu. O'Dell'in sesi Lily'ninkinin yerini aldı.

"Neredesin sen?"

"Citibank'tayız ve burada sıkışıp kaldık. Sanırım Bekker SoHo'da yaşlı bir kadının yanında kalıyor ama emin değilim. Askerleri çağırmadan önce etrafa hızlıca bir göz atmak için yukarı çıkıyorum. Bir şeyler ters giderse diye Lily'nin bilmesini istedim..."

O'Dell ıslak kıkırdamasıyla, "Ayrıca, şimdi ararsan ve şehir merkezinde sıkışıp kalırsan, baskın için tüm övgüyü Kennett alır," dedi. "Yaptığın şeyin, her ne ise, Bekker'a haber vermiş olma ihtimali var mı?"

"Hayır ama oraya gitmemiz biraz zaman alacak; burada yağmur yağıyor ve taksi bulmak imkânsız."

"Evet, burada da yağmur yağıyor... Tamam, devam et. Ama dikkatli ol. Bir sorun çıkma ihtimaline karşı bana adresi ver, ben de Lily'ye arama emri çıkarttırayım. Bu gecikmeyi ve neden haber vermediğinizi açıklamaya yardımcı olur."

"Pekala..." Lucas ona adresi verdi ve Lily hatta geldi. "Dikkatli ol," dedi. "Etrafa baktıktan sonra... bizi ara. Desteğimiz hazır bekliyor olacak."

Lucas telefonu kapattı ve Fell, "Pekâlâ, neler oluyor?" diye sordu. "Bir süre gözetleyeceğiz..."

"Neyi gözetlemek?" Başka bir polis arabası geçti ve yine bakışları üzerlerindeydi.

"Öncelikle şu Lacey denen kadının binası. Bekker beni tanır, hemen ön tarafa gitmek istemiyorum..."

"Nereden şapka alabileceğimizi biliyorum," dedi Fell. "Ve yolda..."

Ellerinden geldiğince yağmurdan uzak durarak kapı aralıklarından gölgeliklere atladılar. Fell sonunda Lucas'ı 69'dan beri ne mallarını ne de müşterilerini değiştirmedeği anlaşılan bir giyim mağazasına soktu. Lucas dışındaki tüm erkek müşteriler sakallıydı ve dört kadın müşteriden üçü batık takıyordu. Lucas üzerine tam oturmayan deri bir

Porkpie şapkası. Aynaya baktığında, hippie bir tasarımcının Amazon kaşifleri için tasarladığı bir şeye benziyordu.

Fell, "Homurdanmayı bırak, doğru ışıktaki sevimli görünürsün," diyerek onu acele ettirdi.

"Pisliğin teki gibi görünüyorum," dedi Lucas. "Her ışıktaki."

"Sana ne diyebilirim ki?" dedi. "Esquire'a poz vermiyorsun."

Yağmur daha da yavaşlamıştı ama sokaklar ıslak ve kaygandı, iki yüzyıllık kirin hızlı sağanakla emülsiyon haline gelmiş kokusu vardı. Lacey'nin binasını buldular, önünden ve arkasından dolaştılar. Arka duvar penceresiz tuğlaydı. Yıpranmış bir kulübe ya da sundurma alt duvara yaslanmıştı. Zincirlerle çevrili çitin kapısı kısa süre önce açılmıştı ve araba izleri alçak otların arasından geçerek kulübeye ulaşıyordu.

Lucas arsanın kenarına, kulübeye en keskin açıyla baktığı yere doğru yürüdü. "Şuna bak," dedi.

Fell çitin arkasından baktı. Yuvarlak krom tamponun arka ucu kulübenin içinde görünüyordu. "Orospu çocuğu, bu bir Bug," diye nefes aldı. Onun kolunu yakaladı. "Lucas, aramalıyız."

"Lily ve O'Dell bununla ilgileniyor," dedi.

"Kennett'i kastediyorum. O bizim amirimiz. Tanrım, patronu çıkarıyoruz..."

"Yakında," diye söz verdi Lucas. "Birkaç dakika daha oturup izlemek istiyorum."

Ön tarafa doğru yürüdüler ve Lucas, Lacey'nin dükkânının yüz metre ilerisinde, caddenin karşı tarafında bir Afrika kilim ve sanat eserleri galerisi seçti. Dükkânın sahibi siyah, balıkçı yakalı, ipek bir elbise giymiş, derin göğüslü Lübnanlı bir kadındı. Gergin bir şekilde başını salladı ve yaka kartlarını gösterdiklerinde "Elbette" dedi. Sandalyeleri getirdi ve pencereye açılı bir şekilde, perdeler ve hasır kitaplıklar arasında oturup sokağı izlediler.

"Ya arkadan çıkarsa?" diye sordu Fell.

"Gelmeyecek. Her yerde polisler var. O saklanıyor." "O zaman neyi bekliyoruz?"

"Bazıları için. Robin Hood ve onun neşeli adamları. Yarım saat içinde bir şey olmazsa, içeri gireceğiz..."

"Kurabiye ister misiniz?" diye sordu Lübnanlı dükkân sahibi, sesinde bir parça endişe vardı. Ellerini evirip çeviriyordu ve Lucas, eğer Disney filmlerini doğru hatırlıyorsa, Pamuk Prenses'teki kötü kalpli üvey anneye çok benziyor, diye düşündü. "Baklava, belki...?"

"Hayır, teşekkürler, gerçekten," dedi Lucas. "Biz iyiyiz. Telefonunuzu kullanmak isteyebiliriz."

"Evet, kesinlikle..." Kadın kasanın yanındaki siyah telefonu işaret etti ve dükkânın arka tarafına çekilerek yüksek bir tabureye tünedi ve ellerini ovuşturmaya devam etti.

"Onun lanet olası baklavasını yersen taşakların muhtemelen bir cinle birlikte bir şeye kapatılır," diye mırıldandı Lucas.

Fell arkasına baktı ve "Şşt," dedi ama gülümseyerek başını salladı. "Lanet olası orta batılı beyaz adamlar, orada bir şey olmalı, duvardan duvara eşekarısı..."

"Bak," dedi Lucas.

Spor ceketli ve pantolonlu iki adam Lacey'nin binasına bakmadan caddede yürüyordu. Biri iri yarı, diğeri incekti. Spor ceketleri New York yazı için fazla ağırdı, büyük mağazaların "yıl boyu" dediği türden, yazın çok sıcak, kışın yeterince sıcak tutmayan bir ceketti. İri yarı olan sanki sırtında bir sorun varmış gibi kaskatı yürüyordu; zayıf olanın ise sol kolundaki alçı görünüyordu.

"Polisler," dedi Fell. Ayağa kalktı. "Polis gibi görünüyorlar."

"Alçılı orospu çocuğu beni döven adam sanırım," dedi Lucas. Fell kapıya doğru bir adım attı ama Lucas onu kolundan yakalayıp, "Dur, dur, dur..." dedi ve tezgâha doğru geri çekilip telefonu aldı, hâlâ iki polisi izliyordu. Lacey'nin binasının önünden geçtiler, geziniyorlardı, çok hareketli, yapmacık konuşuyorlardı, bir sonraki binanın önüne gelene kadar yürüdüler, sonra durdular.

Lucas telefona Lily'nin ofis numarasını tuşladı. İkinci çalışında telefonu açtı. "Lacey'nin evindeyim..."

"Nasıl aldın...?"

"Yalan söyledim. Ve Robin Hood'lar az önce içeri girdi, caddenin karşısında onları izliyoruz. Yani O'Dell..."

"Olamaz. Telefona dokunmadı bile."

"Ne?"

"Şu anda onunla birlikteyim. Ofisinde."

"Kahretsin..."

Sokağın karşısında Robin Hood'lar dönmüş ve Lacey'nin yerine doğru ilerlemeye başlamışlardı. Biri tabancasını çekerken diğeri ceketinin altından uzun saplı bir kızak çıkardı.

"Bana destek getirin..." Lucas dedi ki. "Tanrım, içeri giriyorlar. Bana hemen destek getirin. "

Lucas telefonu tekrar kancaya taktı. "Gidelim," dedi. "Koluma gir, sanki biraz fazla içmişiz gibi kolumu gerçekten çek."

Kapıdan çıktılar ve Lucas şapkasını eğerek kolunu Fell'in omzuna doladı ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. İki polis Lacey'nin evinin önündeki pencerelerin önünden geçmeden hemen önce durdular, etraflarına bir kez daha baktılar ve Lucas ile Fell'i elli adım ötede gördüler. Lucas bir kalçasıyla Fell'i bir binanın önüne itti, boştaki eliyle de bir göğsünü yokladı. Kadın onu itti ve iki polis kapıya yöneldi.

Şimdi koşuyorlardı.

Elinde çekiç olan polis durdu, döndü ve kalçasını bir golfçü gibi salladı. Geriye doğru savurdu, çekiç başının üzerinde parladı.

Çekiç kafası kapının tam koluna çarptı ve içeriye doğru patladı, cam kırıldı, tahta parçalandı.

Tabancalı ve alçılı polis içeri girdi; diğeri horozu indirdi ve tabancasını çekti. Sonra içeri girdi, çömeldi, odaklandı, dümdüz ilerledi.

"Git," dedi Lucas. 45'liği elindeydi ve üç saniye içinde kapıdaydı. Kapıdan içeri. İki polis içerideydi, tabancaları açık bir merdiveni işaret ediyordu ve Lucas kapının eşiğine çökerek, "Polis, kıpırdama," diye bağırdı.

"Biz polisiz, biz polisiz..." Lucas'ın en yakınındaki polis silahını merdivenlere doğrultmuştu.

"Parçayı bırak, bırak, bırak, Allah kahretsin, yoksa o lanet kıcını havaya uçururum, bırak..."

"Biz polisiz, seni pislik..." İri yarı polis ona doğru dönmüştü, silahı hâlâ merdivenleri gösteriyordu. Tabanca siyahtı.

pürüzsüz, plastik görünümlü, yüksek kapasiteli bir Glock 9mm. Bu adam departmanın verdiği silahlardan kullanmıyordu.

"Bırak onu..."

Fell arkadan geldi, silahını çıkarmış hedef arıyordu, Lucas kesik Colt.38'in siyah namlusunu kulağının yanında hissetti.

Lucas tekrar, "Bırak onu," diye bağırdı.

Kapıya en yakın olan zayıf polis silahını bıraktı ve Lucas hâlâ belirsiz bir şekilde merdivenlerden yukarı bakan diğerine odaklandı. Silahsız polis, "Tanrım, seni pislik, Bekker için sivil kıyafetliyiz..." dedi.

Lucas onu görmezden gelerek diğer silaha odaklandı: "Silahını bırak dedim, ahmak; siz pislikler beni fena dövdünüz ve tartışacak havada değilim. Hemen şimdi tetiği çekeceğim..."

Polis eğilip silahını yere bıraktı ve ortağına baktı. "Dinle..."

"Kapa çeneni." Lucas Fell'e baktı. "Silahını yukarıda tut, Bekker buralarda bir yerde."

"Lucas, Tanrım..." Fell söyledi ama silahını kaldırmadı.

Lucas iki polise bir buhar radyatörünü işaret etti ve onlara bir dizi kelepçe fırlattı. "Klik sesini duymak istiyorum," dedi.

"Seni orospu çocuğu, senin suratını dağıtmalıyım," dedi ağır olan.

"Denersen seni öldürürüm," dedi Lucas basitçe. "Kelepçeler."

"Orospu çocuğu..." Ama ikisi de kendilerini radyatör borusuna kelepçelemişti. Lucas merdivenlerden yukarı baktı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Fell.

"Destek yolda, burada olmalı." 45'liği zincirlenmiş polisler doğru altı.

"Sıçıp batırıyorsun," dedi kalın polis.

"Bunu O'Dell'e söyle," dedi Lucas.

"Ne?" dedi polis. Kaşlarını çatı, şaşkıındı.

Lucas onun arkasına geçti, 45'liğini adamın kulağına doğru altı. "Kimliğini almaya gidiyorum, sakın kırırdama..." Elini polisin ceketinin cebine soktu ve bir rozet çantasıyla çıktı. "Şimdi de sen," dedi diğerine.

İki kimliğı de aldıktan sonra geri çekildi ve kimlikleri açtı. "Clemson," dedi. "Bir çavuş ve Jeese..." Lucas alçılı adama, Clemson'a baktı ve, "Sen de öyle bağırdın, 'Jeese' diye bağırdın. Seni arkada bırakıp kaçtığını düşündün. Ben senin 'İsa' diye bağırdığını sanmıştım..."

"İşte süvariler geliyor," dedi Fell. Mavi bir Plymouth kapının önünde sarsılarak durdu ve sokağın yukarısından gelen lastik gıcırtilarını duydular. Kapıdan silahını çıkarmış bir üniformalı girdi.

"Davenport ve Fell," dedi Lucas rozet çantasını kaldırarak. "Bekker ekibiyle birlikte Kennett için çalışıyorlar. Bu adamlar da polis ama iyi bir sebepten dolayı kelepçelendiler. Bu şekilde bırakılmalarını istiyorum, tamam mı?"

"Neler oluyor?" diye sordu üniformalı. Bir çavuştu, yaşlıydı, biraz fazla kiloluydu, içine girdiğı şeyden tedirgindi. Dışarıda başka bir araba gıcırdayarak durdu.

"Politika," dedi Lucas. "Birilerinin memeleri sıkıştı ve en tepedekilerin bunu daha sonra çözmesi gerekecek. Ama bu adamlar ellerine fırsat geçerse sizi vururlar. Zaten bir polisi vurdular..."

Kelepçeli polislerden biri, "Saçmalık, orospu çocuğı," dedi.

"... O yüzden sakın olun. Silahları yerde ama yedek parça var mı diye kontrol etmedim, muhtemelen vardır."

"Bilmiyorum..."

Ellerinde tabancalarıyla iki üniformalı daha içeri girdi.

"Bak, lanet olası departmanın yarısı beş dakika içinde burada olacak," dedi Lucas. "Eğer çuvalladıysak daha sonra birbirimizden özür dileyebiliriz. Şimdilik burayı dondurun."

"Peki ya siz...?" diye sordu üniformalı.

"Biz yukarı çıkıyoruz. Sen burada kal, kimsenin ya da hiçbir şeyin girip çıkmasına izin verme. Olay yerini dondurun ve dikkatli olun. Bekker aşağıda olabilir, tüm bildiğimiz bu ve silahlı olduğı."

"Bekker bu mu?"

"Bu Bekker," diye onayladı Lucas. Fell'e, "Hadi gel. Hadi onu yakalayalım."

BÖLÜM

28

Lily Beşinci Karakol'daki devriye komiserini aradı ve Lacey'nin binasına destek ekip gönderilmesini emretti: "Bu Bekker," dedi. "Onları hemen oraya götürün. "

Telefonu yuvasına geri bıraktı ve O'Dell'in ziyaretçi koltuğuna ağır ağır oturarak durumu değerlendirmeye başladı.

Arabanın içindeydiler.

O'Dell geniş masasının üzerinden ona baktı. "Bütün bunlar neyle ilgiliydi?" diye sordu. "Davenport'tan gelen telefon mu? Sanırım benden bahsedildi." Sesi çirkin ve sertti. Soğuktu.

Lily başını salladı.

"Ne dediğini bilmek istiyorum, Teğmen," diye bağırdı

O'Dell. "Kapa çenenin, düşünüyorum," dedi.

O'Dell'in gözleri kısıldı ve arkasına yaslandı. Elli yıldır politikacıydı ve kadının sesindeki uyarı tonuna içgüdüsel olarak tepki verdi. Dengeler bir yerlerde değişmişti ve tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Bir sonda denedi.

Rütbesini vurgulayarak, "Manevra yapmayacağım, Teğmen," dedi. "Belki de karakol düzeyinde bir iş sizin tarzınıza daha uygun olur."

Lily başının üstündeki duvara bakıyor, dudakları hafifçe kıpırdıyordu. Şimdi gözlerini onun yüzüne dikmişti: "Red Reed'i Güney Carolina'ya göndermeden önce bilet taleplerini silmeliydin John. Senin imzanı taşıyan bilet makbuzları elimde, sözde ifadeleriyle ilgili raporlar elimde, hatta Columbia Üniversitesi'nde ders aldığını gösteren transkriptler bile elimde.

ders verdiğini biliyorum. Ayrıca onun için en az bir uyuşturucu tutuklaması ayarladığını da biliyorum. O yüzden bana karakol düzeyindeki işlerle ilgili saçmalıklar anlatma, tamam mı?"

O'Dell başını salladı ve sandalyesine yerleşti. Bu halledilebilirdi. Bekleyen kişi her şeyin üstesinden gelebilir. Kadın başının üzerindeki duvara bakarken O'Dell sessizce oturdu. Sonunda yanağından bir damla yaş süzüldü ve "Bilgisayar konusunda yardımına ihtiyacım var" dedi.

"Peki ya Red Reed olayı?" O'Dell sordu.

"Tanrı aşkına, onu kullanmayacağım. Yani, onu kullanacağım herhangi bir durum düşünemiyorum. Sadece bir şeydi... öğrendim."

O'Dell kendine rağmen sırtıttı. Bu iş halledilebilirdi, tamam. Şimdi asıl soru, bu işi kimin halledeceğiydi. "Davenport," dedi. "Bana onu hafife almamamı söylemiştin. Ama yüzündeki o yara iziyle tam bir kavgacıya benziyor ve Bekker'a yaptığı şey..."

"İki Robin Hood az önce Bekker'ın saklandığı yere geldi. Lucas onları yakalayacak."

"Ne?" Şimdi O'Dell'in kafası karışmıştı.

"Bilgisayar mı?"

"Bana neler olduğunu anlat..."

"Copland'ı Kennett'e karşı çalıştırmanı istiyorum."

O'Dell bakakaldı, kalın dudakları hesaplamaları yaparken içeri girip çıkıyordu, ıslak ve nahoş bir bakım hareketiydi bu. "Oh, hayır," dedi. Döndü, bilgisayar terminaline doğru ilerledi, bir düğmeye bastı, bilgisayar açılana kadar bekledi, bir kullanıcı adı ve şifre girdi ve işleme başladı.

Eşleştirme işlemi on dakika sürdü. Tarih ve saatlerden oluşan çift sütun ekranda ilerledi.

"Hepsi çok uzun yıllar önceydi," dedi O'Dell sessiz bir sesle, listeyi okuyarak. "Baba oğul gibi olmuş olmalılar. Copland onu ritme **a l l ş t ı r d ı**. Copland sert bir ihtiyardı. Zamanında birkaç kafadan daha fazlasını kırmıştı."

"Kennett onu senin üzerine yerleştirdi. Ne kadar zaman önce?"

O'Dell omuz silkti. "Beş yıl oldu. Beş yıldır beni o götürüyor. Arabada bir mikrofon düzeneği ya da bir böcek olmalı-

Ya da belki de konuştuklarımızı duyabilmek için ses yalıtımı yaptırmıştır. Söylediğimiz her şeyi." Lily'ye baktı. "Nasıl?"

"Lucas her şeye baktı, Robin Hood'un ya sen ya da Kennett olduğunu düşündü... Kennett olmadığı konusunda benim kararına güvendi. En azından benim kararına güvendiğini söyledi. Ve Kennett'i seviyor."

"Bunu yapabileceğimi düşünmesi biraz gururumu okşadı," dedi O'Dell. "Yani sen ve Davenport bana tuzak mı kurdunuz?"

"Telefonlarınızı kapatmamı, sonra size bazı bilgiler yerleştirmemi ve ne olduğunu görmemi önerdi. Nereye gittiğini izleyin. Tam olarak ne yapacağımıza karar vermemiştik, bu akşam konuşacaktık. Sonra bu ortaya çıktı. Bekker olayıyla ilgili bizi aradığında Citibank'ta değildi. Zaten Bekker'ın evini izliyordu. Sizin birilerini aramanızı ve belki birilerini göndermenizi bekliyordu, Robin Hood'ları. Ve bazıları ortaya çıktı. Ama ben seninleydim..."

O'Dell, "Şimdi ne olacak?" dedi.

Gözyaşları tekrar yüzüne dökülmeye başlamıştı ama o bunun farkında değil gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

Avuç içleri yukarı bakacak şekilde elleriyle sorgulayıcı bir hareket yaptı. Aynı zamanda yüzüne garip bir şekilde memnun bir ifade yerleşmişti. "Şimdilik işleri sen yürütüyorsun gibi görünüyor. Peki biz ne yapacağız?"

Bir süre ona baktıktan sonra, "Kennett'in grubundan Carter'ı ara," dedi.

"Öyle mi?"

"Ona Bekker'a neler olduğunu anlat, ama Kennett'i bu işin dışında tutmasını söyle."

"Peki ya sen?"

"Sorma," dedi. Ayağa kalktı ve kendi ofisinin kapısına doğru yalpalayarak yürüdü. "Sakin sorma, çünkü bilmiyorum."

BÖLÜM

29

Bekker, Bridget Land'in üzerine çömelmiş, neşteri elinde, donmuş, mırıldanıyor...

Ön kapı kapandığında geri çekildi, hâlâ orada olduğundan emin olmak istercesine kendine, sonra da masadaki kadına, neştere ve izleme cihazına baktı. Önce ayak seslerini, sonra da bağırırları duydu.

Çok erken, o bu kadar yakınken çok erken gelmişlerdi.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Hayatı böyle geçmişti, yanlış anlaşılmış, eziyet görmüş, takdir edilmemişti. Bridget Land, hala hayatta ama yaralı, sessizce ondan uzaklaştı...

Bir tane daha yapmanın sadece dakikalar alacağını düşündü. Eğer kendini tutabilirse, eğer çok çabuk aşağı inmezlerse.

Ama Davenport geliyordu. Silah. Döndü, neşter yüzünün önündeydi. Silah diğer odadaydı.

İki dürtü kontrol için savaşıyordu. Biri onu Davenport için silaha doğru itti; diğeri ona Land ile işini bitirmesini söyledi. Belki de Land aşkın olan olacaktı...

"Beni kıcımdan vurma," dedi Lucas.

Merdivenlerden yukarı çıktı, Fell iki adım gerisindeydi. Yüzü soluk ve kararlıydı, tabancası Lucas'ın belinde ve solundaydı.

"Sadece sola dönme," dedi.

"Uh-uh..."

Duvarlardan marihuana ve başka bir şeyin kokusu yayılıyordu. Lucas kokladı ve kaşlarını çatı. Kedi idrarı mı? Ve marihuana kokusu yıllar öncesine aitti, Bekker'a değil. Her halükârda Bekker otla pek ilgilenmiyordu.

Köşede, ilk sahanlıkta Lucas ikinci katın kapısının kısmen açık durduğunu görebiliyor, Fell'in aşağıda ve yanında nefes alışını duyabiliyor, çimen ve kedi sidiği kokularının altında onun belli belirsiz kokusunu alabiliyordu...

Yavaşça yukarı çıktı, sahanlığı geçip duvara dayandı. 45'liğinin ucuyla kapıyı iterek açtı. Bir koridor, bir dolap kapısının yanından geçerek bir oturma odasına açılıyordu; bir televizyon ekranının sol kenarını görebiliyordu. Ne bir hareket ne de bir ses vardı. Ve odada saklanan bir insanın kendine özgü uzamsal gerilimi yoktu. Çok netti.

"İçeri giriyorum," diye fısıldadı.

Açık kapının önünden geçerek bir kat daha merdivene çıktı, ikinci kat kartonlarla doluydu, kartonlar yılların tozu ve dökülen boyayla kirlenmişti.

"Çekil," diye fısıldadı Fell'e. Fell başını salladı ve onun yanından geçerek silahını kapıya doğrulttu.

"Git," diye fısıldadı kadın. Lucas çömeldi, bir nefes aldı, sonra elleri ve dizleri üzerinde açık kapıdan içeri süzüldü, bir eli itiyor, silahını oturma odasının kemerine doğru uzatmış, bir hareket, bir anormallik arıyordu... Hiçbir şey yoktu.

Ayağa kalktı, onu uyarmak için elini kaldırdı, oturma odasını tekrar taramak için hızlı bir baş hareketi yaptı ve sonra içeri girdi. Temiz olduğundan emin olunca onu içeri buyur etti. Oturma odasını ve yemek odasını kontrol ettiler; kanepenin yanında duran bir çift gözlük buldular, kalın camlı, çift odaklı. Yaşlı kadın gözlüğü. Dolapları kontrol ettiler, el yordamıyla aradılar. Hiçbir şey bulamadılar.

Mutfak küçüktü, haşlanmış pancar, haşlanmış lahana, haşlanmış havuç ve yulaf lapası kokuyordu. Buzdolabının altında bir su havuzu parıltıyordu. Fell yanına çömeldi, sonra buzdolabına baktı. Ana kapı tam olarak kapanmamıştı ve altından su damlıyordu. İşaret etti, sonra parmağını dudaklarına götürdü.

Yanında duran Lucas uzanıp kapının kolunu tuttu. Başını salladı. Sarsarak açtı.

"Kahretsin," dedi Fell buzdolabından uzaklaşırken.

Bayan Lacey o kadar da iyi sığmamıştı ama Bekker onu sınırlı alana sıkıştırmayı başarmıştı. Baş omuzlarının üzerinde dik açıyla duruyordu ve başının arkasındaki ışık sapkın bir reklam gibi parlıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Bir düzine kutu kola

vücudunun etrafına dikkatlice dizilmiş, biri bükülmüş kolları ile göğsü arasına sıkıştırılmıştı. İki ölü kedi, kuyrukları dışarıda kalacak şekilde plastik bir et bölmesine tıkmıştı.

"İsa. Tanrım." Lucas geri çekildi. "Bir sonrakine çıkalım ama çabuk ol."

"Sence orada mı?" Fell şüpheyle sordu. Buzdolabına bakıyordu, boğazı çalışıyordu.

"Hayır. Eğer binadaysa aşağıdadır, burada hiçbir şey hissetmiyorum."

"Hava çok sessiz," dedi Fell. "Hadi, sen beni koru..."

Bir sonraki kata doğru ilerledi, kartonların arasından, tozun içinden tırmandı. En üstte üç yatak odası ve eski moda bir banyo buldular. Dolapları, duşu, yatakların altını kontrol ettiler. Evde kimse yoktu.

"Aşağı," dedi Lucas.

"Peki ya çatı?"

"Yukarıya birkaç adam göndereceğiz ama Bekker tünek değil, delik arardı."

Altı polis birinci kata yayılmıştı ve Lucas ile Fell aceleyle merdivenlerden inerken hepsi de endişeyle yukarı bakıyordu.

Lucas devriye çavuşuna, "Yaşlı bir kadını öldürüp cesedini buzdolabına tıkmış," dedi ve başparmağını merdivenlere doğru salladı. İki Robin Hood kalorifer peteğinden sessizce izliyordu, elleri hâlâ kelepçelere bağlıydı. "İki katı da aradık, evde kimse yok. Birkaç iyi adamı yukarı gönderin, bakalım çatı girişini bulabilecekler mi? Orayı kontrol etmedik. Onlara dikkatli olmalarını söyle. Silahı var."

"Ben kendim giderim..."

"Hayır, sen burada kal. Bu pislikleri kelepçelemeye yetecek kadar rütben var," dedi Lucas, Clemson ve Jeese'i başıyla işaret ederek. "Yakında daha fazla insan gelecek, biraz bekleyin. Bodruma ineceğiz..."

"Sakin ol o zaman," dedi çavuş, hâlâ tedirgindi, radyatöre zincirlenmiş iki asık suratlı polise bakarak.

Merdivenler temizdi; kullanılmış görünüyorlardı. Lucas 45'liğiyle önden giderek ağır ağır aşağı inerken Fell en üstte çömelmiş, alttaki köşeye odaklanmıştı. Eğer Bekker gelirse onu Lucas'tan önce görecekti. Ama Lucas köşeye ulaştığında ateş hattı kesildi ve onu uyarmak için elini kaldırdı.

En alt basamağa çömelip köşede bir baş hareketi yaptı, bel hizasında tek gözle baktı. Beton zeminli kısa bir koridor yeşil ahşap bir kapıda son buluyordu. Kapının üzerindeki koridorda çıplak bir ampul asılıydı. El yordamıyla köşedeki düğmeyi aradı, buldu ve açtı.

Ayağa kalktı ve Fell'e iki parmağıyla işaret etti. "Şu balyozu al ve nasıl fırlatılacağını bilen birini getir."

Fell başını salladı. "Hemen döneceğim," diye fısıldadı.

Lucas kapının yanında bekledi, silahı tokmağa doğrultmuştu. Bekker bodrumdaysa ve hayattaysa, polislerin geldiğini bilecekti. Ama elinde silahla bekliyorsa, kapının aşağı ineceği anı bilmemesi çok önemliydi...

Fell çavuş ve kızakla birlikte merdivenlerden geri döndü. " bir giriş ekibimiz geliyor," çavuş fısıldadı acilen. "Zırhı aldılar..."

Lucas başını iki yana salladı. "Siktir et. Onu götürüyorum..." "Dinle, bu adamlar onu halledebilir, sorun değil..."

"Ben gidiyorum," dedi Lucas. Fell'e baktı. "Peki ya sen?" "Ben korurum ya da içeri girerim, her neyse..."

"Lanet olsun, bizi vurduracaksınız," diye fısıldadı çavuş.

"Kızağı bana ver," dedi Lucas. "Beni dinle."

"Ver şu lanet kızağı bana..."

"Ahhh, kahretsın..." Çavuş başını salladı ve çekici havaya kaldırdı. "Ben sallayacağım, siz de bana destek olun. O pisliğe bir kez vuracağım, sonra da yere yatacağım."

"Hadi yapalım," dedi Fell.

Bekker karanlık bodrumda dolaşırken neden kanepeye gittiğini hatırlamaya çalışıyordu. Aklından bir şarkı geçti:

İsa beni seviyor, bunu biliyorum, çünkü İncil bana böyle söylüyor...

Bir cenaze töreninde söylenmişti, çok eskiden, kafasından daha yüksekte duran bronz bir tabutu ve koronun söylediği şarkıyı hatırlıyordu. Her şey çok keskindi, sanki resme yeni girmiş gibiydi...

Bir örümcek yanağına dokunarak gıdıkladı ve Bekker cenaze görüntüsünden sıyrıldı. Tepesinde bir şey gümbürdedi. İşte buydu. Gürültü. Tepesindeki gürültü yüzünden kanepeye gitmek zorunda kaldı.

Kanepeler duvardan dışarı itilmişti ve onun arkasına geçip halının üzerine oturdu. Silah bekliyordu, ucuz krom çelik. Dolu. İki atışlık. Silahı eline aldı. Merhaba dedi, ağzına soktu, piposunu içen bir adam gibi oturdu, sonra çıkardı ve namluya baktı.

Merhaba.

Parmağı sıkılaştı, tetiğin baskısını hissetti, boşluğu aldı... ve zihni berraklaştı. Bir göl kadar berrak. Kendini gördü, bodrumun köşesinde büzülmüştü. Davenport'un içeri girdiğini gördü. Kendisini gördü, ellerini göğsünde kavuşturmuş, omuzlarını içeri çekmiş, başını eğmişti.

Davenport'un yaklaştığını ve ona bağırdığını gördü; kendisini topuklarının üzerinde ileri geri sallanırken gördü. Alt elindeki tabancayı göğsünde hissetti, gizlenmişti. Davenport'un ona uzandığını, dönmesini emrettiğini gördü; Davenport farkında değildi, bilmiyordu, düşünmüyordu. Kendisinin derringer'a uzandığını, Davenport'un kalbine bastırdığını, patlamayı ve Davenport'un yüzünü gördü...

Çavuş Lucas'a baktı ve kaşlarını kaldırdı. Hazır mısın? Lucas başıyla onayladı. Çavuş bir nefes aldı, çekici başının üzerine kaldırdı, durakladı ve sonra aşağı indirdi. Kapı içeri doğru uçtu ve çavuş yere düştü. Karanlık odadan hemen ateş açılmadı ve Fell'i geçip merdivenlere doğru koşarak silahını aramaya başladı.

"Bu bok için çok yaşlı," dedi.

Odaya odaklanan Lucas, "El fenerleri," dedi.

"Ne?"

"Birkaç el feneri getirin..."

Köşeden hızlıca baktıklarında bodrumun içinin pek de karanlık olmadığını fark ettiler. Bir yerlerde bir ışık yanıyordu ama sanki kapıdaki bir çatlaktan sızan ya da bir çocuğun gece lambasından gelen ince aydınlık kısmen engellenmiş gibiydi. Lucas ve Fell silahlarının nişangâhlarına bakarak mobilyaların bloklu şekillerini, kitaplık olabilecek bir dikdörtgeni görebiliyorlardı.

"Yakaladım," dedi çavuş.

"Onları köşeden dürtün, iç tarafa, yaklaşık baş hizasına vurun. Mümkünse elini geride tut. Ne zaman gideceğini söyle, namlu parıltısında ateş edeceğim," dedi Lucas. Fell'e baktı, onun terlediğini gördü ve ona sıırttı. "Büyük şehirde hayat işte."

Polis başıyla onayladı. "Hazır mısın?" "Her zaman."

"Şimdi."

Polis ışığı köşeye doğru itti ve Lucas bir metre aşağıda, silahının ağzı, kolu ve tek gözüyle onu takip etti. Hareket yoktu. Çavuş koridora doğru biraz eğildi ve ışığı içeride gezdirdi.

"Ben gidiyorum," dedi

Lucas. "Git," dedi Fell.

Lucas yerde debelenerek daire kapısına doğru ilerledi, sonra yere yatarak başını ve omuzlarını kapıdan içeri uzattı, yukarı uzandı ve bir elektrik düğmesine bastı. Tek bir ampul yandı. Hareket eden bir şey yoktu. Çömeldi ve Fell koridorda ilerledi.

"Bu da ne?" diye fısıldadı.

Lucas dinledi.

İsa beni seviyor.

Çocuk sesi değil. Ama bir yetişkininki de değil, insan sesi değil, diye düşündü. Bir filmde, özel bir efektten, garip, ürpertici bir şey.

Çünkü İncil bana öyle söylüyor.

"Bekker," diye fısıldadı Lucas. "Orada, sanırım..."

Dairenin içindeydi, ördek yürüyüşü yapıyordu, 45'liği çift eliyle tutuyordu ve dairenin etrafındaki göz izini takip ediyordu. Düştü,

"Sağa dönün." dedi.

"Benim hakkım var, sen şu karanlık kapıya dikkat et..." Çavuşun sesi. Lucas hızla arkasına baktı ve yaşlı adamın 38'liğiyle içeri girdiğini gördü.

"Anladım," diye onayladı Fell.

"Köşede," dedi Lucas. Yarı ayakta durmuş, kadife bir kanepeye bakıyordu. Kanepeler duvardan uzağa itilmişti ve doğaüstü ses arkasından geliyordu.

"Bekker," diye seslendi.

İsa beni seviyor.

"Ayağa kalk,

Bekker..." Bunu

biliyorum.

Lucas kanepeye odaklandı, silahını tamamen uzatmış bir şekilde yanına yaklaştı. Yakından bakınca Bekker'in başının üst kısmını görebiliyordu; traşlı, pürüzsüz, şarkının basit ritmiyle aşağı yukarı sallanıyordu.

"Kalk, orospu çocuğu," diye bağırdı. Ve Fell ile polise: "O burada, yakaladım..."

"Silahı izle, silahı izle..."

Lucas silahını Bekker'in başının üstüne doğrultarak kanepenin kenarına kaydırarak ona baktı. Bekker başını kaldırıp baktı, sonra ayağa kalktı, ellerini göğsünde birleştirdi, sallanıyor, mırıldanıyordu...

"Arkanı dön," diye bağırdı Lucas.

Fell onun yanına taşındı.

"Daha deli," diye fısıldadı. "Onu

izle, onu izle..."

Daha iyi bir açı yakalamak için etrafından dolaştı, sonra yüzüne vurdu ve tekrar vurdu, sonra elini başının üzerinde salladı.

Lucas, yan gözle baktı: "Ne?"

"Karıştım..."

Bekker'in başı, yuvasında dönen bir bilye gibi döndü. "Örümcekler..." dedi.

Mutfak kapısının yanındaki çavuş yavaşça yaklaşarak bir elektrik düğmesine bastı ve Fell zayıf bir sesle inleyerek başının etrafındaki nesneleri itip kakmaya başladı.

"Uzaklaş," diye boğuldu. "Benden uzak dur..."

Çapraz tel askılardan oluşan bir demetten tek tek siyah iplere asılmışlar, Fell'in başının etrafındaki ayrı yörüngelerinde yüzüyorlardı, şimdi buruşmuşlardı, kuruyorlardı, varis renkli kirpikler göz kapaklarının sahiplerinden kesildiği günkü kadar şıktı...

Fell, ağzı açık, dehşete düşmüş bir halde sendeleyerek onlardan uzaklaştı.

"Yakalayın onu," dedi Lucas, tabancası Bekker'ın boş gözlerinden üç adım ötedeydi. Çavuş öne doğru bir adım attı. Fell'in arkasında, kapıdaki bir çatlaktan ince bir ışık süzmesi geçti. Işık sert, keskin, mavi ve profesyoneldi. Çavuş bir adım öne çıkınca Fell kapıyı iterek açtı.

Bekker ellerini göğsünde kavuşturarak Lucas'a doğru bir adım attı. "Spi..."

Yaşlı bir kadın orada yatıyordu, elleri ve ayakları bağlıydı, gözleri sürekli açıktı, bakıyordu, beyaz gözbebekleri vardı, göğsündeki deri alınmıştı...

Yaşıyor.

"Ah, lanet olsun," diye bağırdı Fell. Döndü, silah havaya kalktı, ağzı açık, çalışıyor, elleri kavrıyordu.

Lucas'ın "Hayır." diyecek zamanı vardı.

Bekker, "...ders." dedi. Bir elini indirdi ve diğer eli çelikten bir parıltıyla havaya kalktı. Derringer'ı Lucas'ın göğsüne sapladı.

... ve Fell, Michael Bekker'ın burnunun köprüsünden tek bir 357'lik mermi ateşledi ve Michael Bekker'ın şık, traşlı kafasının arkasını havaya uçurdu.

BÖLÜM

30

Lily'nin ofisinin duvarları erimiş gibiydi ve Petty oradaydı, yetişkin yüzü çocuğun yüzünün üzerine bindirilmişti, ikisi birlikteydi.

Ve sonra Kennett'in yüzü.

Lily'nin yatak odasında, karanlıkta Kennett'in yüzü. Kış mevsiminde olmalıydı: Maine'de bir yerden Altıncı Cadde'deki bir arsaya gönderilmiş bir Noel ağacı almıştı ve onlar konuşurken dairedaki çam iğnelerinin kokusunu hatırlayabiliyordu.

Seks yok, sadece birlikte uyuyorlar. Kennett buna gülüyordu ama mutsuzdu da. Kalp krizinin üzerinden çok geçmemişti.

"Bir inekle takılıyorum," dedi. "Buna inanamıyorum. Ben yetmezmişim gibi bir de ineği var."

"İnek değilim," dedi.

"Pekâlâ. Bir ahmak. Bir inek. İneklerin İntikamı, Richard X. Kennett'i bizzat ziyaret etti. Bir inek kadınımı inekliyor olabilir. Ya da bekle, belki de bir aptal kadınımı inekliyordur. Ya da bekle..."

"Kapa çeneni," dedi alaycı bir tavırla. "Yoksa narin yerlerini okşar, sonra da seni asılı bırakırım - tabii ki sağlıklı bir şekilde."

"Lily..." Ses tonu değişti. Aklında seks var.

"Hayır. Söylediğim için özür dilerim.

Kennett..."

"Pekâlâ. Aptala dönelim..."

"O bir aptal değil. O gerçekten iyi bir adam ve bu işi başarırsa bir yerlere gelebilir..."

Lily, Robin Hood davası hakkında konuşmuştu. Yatakta konuşmuştu. İstihbaratçıların bu olayda tökezlediğinden bahsetmişti,

Petty'nin görevlendirilmesinden bahsetmişti, bilgisayarlardan bahsetmişti.

Hepsi birden değil. Resmi olarak değil. Ama parça parça. Yastık muhabbeti. Ama Kennett çoğunu anladı. Copland'ın kulak misafiri olduğu ve Kennett'in yatakta öğrendiği şeylerle, her şeyi biliyor olmalılar.

Petty'nin görüntüsü zihninde canlandı; saçları dağılmış, kırmızı kulakları dışarı fırlamış, elinde gazeteyle Brooklyn kaldırımında koşuyordu ve onu gördüğü için çok mutluydu...

"Seni ben öldürdüm," dedi onun görüntüsüne, yüksek sesle konuşarak. Sesi bir kış kargası kadar keskindi. "Seni ben öldürdüm, Walt."

BÖLÜM

31

Nehir mürekkep gibi siyahtı, ama son birkaç milini denize doğru iterken kalın, yağlı ve çalkantılıydı. Doğuda bir dolunay doğmuştu, kırmızı, kocaman, şehrin üzerindeki dumanla örtülmüştü. Lily yaşlı gece bekçisi ve köpeği marinanın en ucuna gelene kadar bekledi, sonra anahtarını üye kapısında kullandı.

Rıhtım her zamanki gibi darmadağındı, geniş aralıklı sarı böcek ışıklarıyla kötü bir şekilde aydınlatılmıştı. Suyun dışında, demirli yarım düzine teknenin direklerinde çapa ışıkları parlıyordu. Orada burada, lombozlarda ışıklar görünüyordu ve hafif bir esinti, rüzgâr çanları gibi hoş bir çınlama ile alüminyum direklere halatları vuruyordu. Küçük bir Capri yelkenlisinin etrafında marihuana kokusu dolaşıyordu ve küçük kamaranın içinde bir adam kıkırdıyordu. Marihuana kokusundan çıkıp çamur ve çürüyen balıklardan oluşan nehir kokusuna doğru yürüdü.

"Lily." Lestrade'a yaklaşırken karanlıktan Kennett'in sesi geldi. Direksiyonun arkasında oturmuş sigara içiyordu. "Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

"Bekker'ı biliyor musun?"

"Evet. Ve bu döngünün dışında bırakıldım."

Lily kokpite girip oturdu ve ona bakmaya başladı. Yüzü düz ve ciddiye; sabit bir şekilde arkasına bakıyordu. "Sen Robin Hood'sun," dedi.

"Robin Hood, saçmalık," dedi bıkkınlıkla. Sigarasını suya doğru fırlattı.

"Üzerimde dinleme cihazı yok," dedi.

"Ayağa kalk, arkanı dön." Kadın ayağa kalktı ve Kennett ellerini kadının bacaklarının arasında gezdirdi. "Çantayı bana ver."

Çantayı açtı, arka direkte asılı duran elektrik lambasını yaktı ve içine baktı. İçini kurcaladıktan sonra 45'liği yuvasından çıkardı, şarjörü düşürdü ve fişekleri suya attı. Sonra fişek y a t a ğ ı n d a k i mermiyi çıkarmak için sürgüyü çekti. Fişek yatağı boştu ve başını salladı. "Bir tane de horozun altında taşımalsın."

"Buraya silahlar hakkında konuşmaya gelmedim," dedi. "Buraya senin Robin Hood olman hakkında konuşmaya geldim. O'Dell'i gözetlemek için beni kukla olarak kullanman hakkında. Walt Petty'yi öldürmen hakkında."

"Seni kukla olarak kullanmadım," dedi açıkça. "Seninle birlikte oldum çünkü senden hoşlandım ve sana aşık oluyorum. Güzelsin, zekisin ve bir polissin ve etrafta konuşabileceğim çok fazla kadın yok."

"Benden hoşlandığından hiç şüphem yok," dedi onunla karşı karşıya gelerek. "Ama bu beni koşturmana engel olmadı. Buraya gelirken, aşağıda, ranzada uzandığımız zamanları hatırlıyordum ve sen O'Dell'in seks için neler yaptığına dair o lanet fantezileri kuruyordun. Bunu hatırlıyor musun? Beni O'Dell hakkında konuşturmak için böyle şeyler yazmış olmalısın. Ondan önce de Walt hakkında. Sana anlattığım şeyleri düşündüğümde, çünkü kendimi güvende hissediyordum. Çünkü sen bir sevgili ve kardeş polistin. Tanrım, yatağa her girdiğimizde benden bilgi istiyordun."

"Tanrım, Lily... Lily, eğer bana O'Dell ya da Petty hakkında bir şey söylediyse... bu bir yan üründü. Seninle bilgi almak için yatmıyordum. Tanrım, Lily..."

"Kapa çeneni," dedi Lily. Başının üstünden uzanıp arka taraftaki ışığın zincirini çekti ve tekrar karanlığa gömüldüler. "Bir şeyler bilmek istiyorum. Jeese ve Clemson elimizde, Davenport onları yakaladı ve Copland'ı da biliyoruz..."

"Davenport'un tehlikeli olduğunu biliyordum," dedi Kennett sessizce. "Onu gerçekten hafife almadım. Kravat konusunda Gauguin'e baktığında onun gerçekten tehlikeli bir orospu çocuğu olduğunu anlamıştım. Ve onu sevmekten kendimi alamadım."

"Bu yüzden mi adamlarınız onu pataklamak yerine dövmeye çalıştı?"

Kennett sırtıttı: dişlerini görebiliyordu. Mutlu bir gülümseme değil, kederli bir gülümsemeydi. "Başka bir hata," dedi. "New York'ta her şeyin daha fazla olduğunu düşünmeye başlıyorsun. Küçük bir kasabada yaşayan biri New York'un gerçek profesyonellerini asla alt edemez. Bu yüzden belki birkaç kaburga kıracaktık. Onu bir ay sokaklardan uzak tutacak bir şey. Profesyonel bir dövüşçü kadar hızlı olduğunu söylediler. Çok kızdılar, bir santim daha yavaş olsalardı onları havaya uçuracağını, 45'liğini çıkaracağını söylediler..."

"Şanslıydılar," dedi Lily. "Neden tekrar denemediniz?"

Kennett omuz silkti. "O noktada ya onu öldüreceğimizi ya da unutacağımızı düşündük. Öldürmek için yeterince yakın görünmüyordu. Zaten çocuklar bunu yapar mıydı bilmiyorum. Petty'yi hazmetmek zaten zordu. Davenport'un O'Dell'e gönderdiği mesaj, Copland'ın aldığı. O sahte miydi?"

"Tam olarak değil. Bekker'ı bulan Davenport'tu. Vurucuların gelip gelmediğini görmek için O'Dell'e mesaj gönderiyordu. Geldiler ama ben hep O'Dell'in yanındaydım. Hiç arama yapmadı. Ben de bunu düşünmeye başladım."

"Allah kahretsin. Bekker'ı atlamayı düşündüm."

"Yapmalıydın."

"Yapamadım. Ne diyeceğini bilemedim..." Durdu, hatırladı.

"Walt'a vurduğunu gördüğü adamlar hakkında. Jeese ve Clemson. Kalın ve İnce."

Kennett sakın bir sesle, "Hayır," dedi. "Onlar değildi." "Saçmalık," diye parladı. "Uydular."

"Hayır. Değildi."

"Kim o zaman?"

"Sana söylemeyeceğim, ama Jeese ve Clemson, hayır." Dudağını çekti. "Yaşlı Copland. İyi bir adamdı. Ona ne oldu?"

"O'Dell bir şeyler düşünecek... Kaç kişisiniz? Ve kaç kişiyi öldürdünüz?"

Kennett başını salladı. "Birkaç tane var. Bazıları tek, bazıları iki kişilik takımlar. Hiçbiri diğerlerini tanımıyor ve size kim olduklarını söylemeyeceğim."

"İstersek Jeese ve Clemson'ı Attica'ya koyabiliriz - bir polis memuruna ateşli silahla saldırı. Ve eğer O'Dell bunu düzeltmek istiyorsa, eminim Copland'ın emekli maaşında bir sorun bulabiliriz. Son yirmi yılını bir park bankında oturarak geçirecek. Ya da bir kaldırımda battaniyeye sarınarak."

"Sakın bunu yapma," diye fısıldadı Kennett.

"Kaybedince böyle oluyor işte," dedi Lily, sesi buz gibiydi. "Doğru yapıyorduk," dedi Kennett. "İptal edeceğim. Çekip gideceğim, ve bunu iptal edeceğim. İstersen polisliği bırakırım."

"Ne yani, Times'a yazabilesin diye mi? Orada şu anda bulunduğun yerden daha büyük bir tehlike olursun," dedi Lily.

"Peki benden ne istiyorsun?"

"Lanet olası isimleri istiyorum."

Kennett başını salladı. "Hayır. Asla olmaz. Eğer size isimleri verirsem, sadece iki şey olabilir: bir sürü iyi adam soyulur ya da O'Dell kendi küçük fırtına birliklerini kurar. Şişko, alkolik bir iş bitiricinin bunu yapmasına izin vermeyeceğim, vermeyeceğim..." Bunu söylerken sesi soğuklaştı. Dişlerini gösterdi ve ekledi, "Senden gerçekten hoşlanıyorum. Ama yaptığın en kötü şey, seninle ilgili en kötü şey, o... o... amcık O'Dell'le ilişki kurman."

"Amcık olan benim," dedi Lily. "Bilgi almak için yuvarladığın kişi benim." "Siktir git o zaman," dedi Kennett ve arkasını döndü.

"Sen de istiyorsun ki bundan bir şey çıkar, mahkemede yap. Seni parçalayacağım. Şimdi kışını tekнемden çek."

"Gitmeden önce bir sorum daha var."

"Ne?"

"Neden Walt?"

Kennett bir an ona baktı, sonra gömleğini karıştırdı, bir paket sigara buldu, bir tanesini salladı ve kibritle yaktı. Kibriti denize attı: isabet ettiğini duydular, tıslama sesi nemli havada asılı kaldı.

"Mecbur dım," dedi. "O ve onun lanet bilgisayarları. Ne zaman Bu işe başladığımızda kimse bilgisayarları ve neler yapabildiklerini bilmiyordu. Elektrikli dosya dolapları gibiydiler. Bir bilgisayara bakmak, birinin masasındaki kağıtları karıştırmak gibiydi. Bir dosyaya her girdiğimizde iz bıraktığımızı bilmiyorduk."

Petty bizi iviledi. Makinelere girip bir Şeyleri tamir etmek için zamanımız olmalıydı. Biz de bunu yaptık. Bilgi artık yok." Nehrin aşağısına, nehir boyunca parıldayan Manhattan'a, köprülerin yaylarına baktı. "Dinle Lily. Manhattan'dan beş yüz ya da bin kişiyi ıkarabilirsen, burayı yüzde seksen daha güvenli hale getirebilirsin. Orayı bir cennet haline getirebilirsin."

"Bin değil," dedi. "Belki on bin."

"Hayır. Hayır, pek sayılmaz. Bin kişi yeter. Muhtemelen bin kişiyi alaşağı edemezdik ama bir fark yaratabilirdik. Arvin Davies. Ona baktınız mı? O da insanlardan biri miydi..."

"Evet."

"Düşünüyoruz ki... istihbarat tahminlerine göre... yüz kadar suç iŐlemiŐ, her türden: saldırılar, hırsızlıklar, tecavüzler, cinayet. Yüzlerce su daha iŐleyebilirdi. Ama Şimdi yapmayacak."

"Bu kararı veremezsin."

"Elbette yapabilirim. Birinin de yapması gerekiyor," dedi Kennett ona bakarak. "Ortalama bir keş her yakalandığında elli ya da yüz hırsızlık yapar ve küçük hırsızlıklar iin büyük ihtimalle tekrar sokağa çıkar. Suunu kabul eder ya da otuz gün, altı ay falan yatar. Yeterli değil. Bir zamanlar tutkuyla cinayet iŐleyenleri hapisten çıkarıp tüm keşleri içeri tıksaydık, Manhattan bir bahçe olurdu. ıkardıklarımız bile... Tanrım, sadece ıkardıklarımızla yılda bin Őiddet suçunu azalttık."

"Orada kaç kişi vardı?"

Başını iki yana salladı. "Bilmene gerek yok. Ama nedeni bu."

"Petty'yi bu yüzden mi vurdun? Bahçede bir yerimiz olsun diye mi?"

Kennett arkasını döndü. "Bunu yapmak hoŐumuza gitmedi. Ama başka seçeneğimiz yoktu... Bu arada O'Dell suu benim üzerime atmaya alıŐıyor. Güya Waites vurulduğunda beni gören bir tanığı varmış."

"Biliyorum."

Kaşları yukarı kalktı. "Biliyor musun?"

"Davenport seni gördüğü söylenen çocuğu buldu. Charleston'da bulmuş ve onu çökertmiŐ. Sahte olduğunu biliyor."

Kennett gülümsedi. "Minneapolis'e gittiğinde ertesı gün Charleston'a gitti. Ertesi gün Charleston'a gitmesinin garip olduğunu düşünmüştüm."

Davenport gibi bir adam için garip."

"Peki ya diğlerleri? Waites boşboğazın tekiydi ama..."

"Onu beslediler, çürüttüler. Tanrım, şuraya bak, şu şehre bak, ne olabileceğini düşün..."

Suyun karşısından Samanyolu'nun ışıkları gibi parıldayan ışıklara baktı. "Ve sen onu sattın. Ve beni lanet bir mendil gibi kullandın."

"Saçmalık," dedi. Yüzü kızarmaya başlamıştı.

"Walt öldürüldüğünde buraya geldim ve omzunda ağladım, sen de tüm ayarlamaları yaptın, başımı okşadın, beni aşağıya indirdin ve benimle seviştin, beni teselli ettin. Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Evet, şey..."

"Peki, ne?"

"Hayat bu." Dişlerini sıkmişti. "Şimdi, hadi Lily, defol git buradan."

Lily ayağa kalktı, iskeleye doğru bir adım attı. Sonra Kennett'a doğru bir adım daha.

"Ne..." Kennett başladı.

Kadın ona vurdu, açık elle, sertçe: neredeyse onu yere serecek bir tokat. Adam ona doğru bir adım attı, eli yüzündeydi ve kolunu yakaladı. "Lily, kahretsın!"

"Bırak beni," dedi. Kadın çekilmeye çalıştı ama adam tuttu ve bir süre birlikte mücadele ettiler, adamın yüzü daha da kızardı; sonra aniden omuzlarını sıktı ve elini bıraktı.

Döndü, çömelir gibi oldu, sonra dizlerinin üzerine çöktü. "Oh, Tanrım," diye nefesi kesildi. "Lily... çantamda, aşağıda..."

Hapları. Hapları çantadaydı. Kulübeye doğru dönmeye başladı.

Bir spazm onu vurdu ve kokpitte dümdüz oldu, yüzü gerildi, boynundaki tendonlar öne çıktı. "Lily..."

Durdu. Kulübeye ve sonra tekrar ona baktı. Sonra dikkatlice, sanki ağır çekimdeymiş gibi tekmeden çıktı, rıhtımda bir saniye durdu, şehre ve sonra tekrar Kennett'a baktı. Yüzü kireç gibiydi, ağzı açıktı, gerilmişti, gözleri

büyük ve bakıyordu. Elleri sanki onu tutmaya çalışıyormuş gibi güvertede geziniyordu. "Lily..."

"Bekker'e merhaba deyin," dedi.

BÖLÜM

32

O'Dell yarı karanlık ofisinde oturmuş, çok lezzetli bir sineği yakalamış bir kurbağa gibi memnun bir tavır takınmıştı. "Ne düşündüğün gerçekten umurumda değil," dedi Lucas'a.

"Bu da bende masanın karşısına geçip seni tokatlama isteği uyandırıyor," diye hırladı Lucas.

"New York hapishaneleri pek hoş değil," dedi O'Dell hafifçe. "Size bir tur garanti edebilirim..."

Lucas başını salladı. "Hayır. Sen bunu yapmazdın. Red Reed'le çok fazla zaman geçirdim. Tanıklarımız vardı. Ben de seni pataklarım, sen beni hapse atarsın, ben de gazetelere Reed'den bahsederim ve tanınmış bir siyah politikacının öldürülmesinde kilit bir tanığı sakladığını söylerim. Sen de benimle birlikte orada olurdun."

O'Dell bir an düşünür gibi oldu, sonra içini çekti ve ağırlaşmış gözlerini yarı kapalı tuttu. "Pekâlâ, tamam. Ama bak, eğer beni tokatlayacaksan, neden bu işi bitirmiyoruz? Biraz uyumam lazım."

Bir dakika sessizce oturdular, sonra Lucas, "Yapmayacağımı biliyorsun. Ama bana borçlusun, lanet olsun. Kennett'in çetesi tarafından vurulmamı sağladın. Bilmek istediğim, ne kadarını ayarladın? Kennett olduğunu biliyor muydun? Lily de işin içinde mi? Peki ya Fell? Ve başka kim var?"

"Lily iyi. Onun bu olayla hiçbir ilgisi yok. Lily de Fell'in bir alarm olduğuna inandığını söylüyor. Buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum ama olasılığı görebiliyorum..."

"Kennett?"

O'Dell, "Evet, Kennett'i ve birkaç kişiyi daha biliyordum ve açıkçası sen ve Lily'nin de bunu bilmeniz gerekirdi," dedi. "Petty'nin soruşturması bir televizyon programı değildi. Gizlice kaçıp tüm işi yapmadı ve tüm sonuçlarını kendine saklamadı. Her gün gelip burada oturdu ve bana ne düşündüğünü söyledi. Kennett'i ve birkaç kişiyi daha tespit ettik, ne yazık ki Copland'ı değil. Kennett'in kendi bilgisayarları olduğunu bilmiyorduk. İstedğimiz zaman sisteme girip kanıtlarımızın çıktısını alabileceğimizi düşündük. Sonra Petty öldürüldü ve çıktıları alındı. Sisteme geri döndüğümde, dosyalar çöpe atılmıştı. Elimde sadece birkaç isim vardı ve hiçbir şey yapamıyordum."

"Demek bize tuzak kurdun."

O'Dell gülümsedi, hâlâ kendinden memnundu. "Evet. Lily senden bahsetmişti. Zeki olduğunu söylemişti. Ben de simülasyonlarından birini gördüm. Ben de Kennett'i Bekker'ın üzerine, seni de Kennett'in üzerine verdim, Fell'i seninle çalışması için getirdim ve Lily'nin de seni çalıştırmasını sağladım. Tüm bu baskı altında bir şeylerin patlaması gerekiyordu. Her neyse, kaybedecek bir şeyim yoktu."

Lucas bunu düşündü, ayağa kalktı, gerindi, esnedi, O'Dell'in penceresine gitti, ağır pelüş perdeleri geri çekti ve parıldayan şehre baktı. "Bu lanet olası yer büyük bir yama, biliyor musun? Sana buranın nasıl büyük bir yama olduğunu anlattım mı?"

"Evet."

"Ve ben de bir diğerydim."

"Evet."

Lucas tekrar gerindi, sonra odanın içinde kapıya doğru yürüdü. "Güzel oyundu," dedi.

O'Dell ona baktı, sonra alçak sesle ve uzun uzun güldü, gerçekten keyifliydi. "Öyleydi, değil mi?"

Lucas, eski uçakların plastik resimleriyle dolu plastik bir barda, rögar kapağı büyüklüğündeki yuvarlak, taklit ahşap bir masanın arkasında oturuyordu. Şeffaf pleksiglas duvarların arkasından kalkış kapılarına doğru akın eden insanları izleyebiliyordu. Saatine baktı: öğleden sonra üç yirmi yedi, aşağı yukarı. Bir Rolex'le, aşağı yukarı, yeterince iyi olduğunu keşfetmişti. Budweiser'ını yudumladı, ilgilenmiyordu, sadece yerinde duruyordu.

Fell saat üç buçukta geldi, zayıf, kuş bakışlı, sert. Ve belki kızgın ya da başka bir şey. Güvenlik kapılarına doğru uzanan kuyruğun sonunda durdu, iki tarafa da baktı ve barı gördü. Kapıda tekrar durakladı ve Lucas elini kaldırdı. Onu gördü ve masalar arasında ilerledi. Bacağının yanındaki çantayı görünce çantadan Lucas'a baktı ve "Demek üç gecelik bir ilişkiydim ya da her neyse işte," dedi.

"Tam olarak değil," dedi Lucas. "Otur."

Oturmadı. Onun yerine, "Bir süreliğine bir yere gidebiliriz diye düşünmüştüm," dedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Otur," dedi Lucas.

"Seni lanet olası," dedi ama oturdu, ağır bir şekilde karşısındaki sandalyeye çöktü, elleri bacaklarının arasında umutsuzca sallanıyordu. "Biz demiştin..."

"Benimle Adalar'a gelmeni istemeyi düşündüm," dedi Lucas. "Hangi adalara gidebileceğimizi öğrenmek için Kennedy'ye, United'a bile telefon ettim."

Masanın üzerine baktı. "Anlat bana," dedi.

"Şey, ben... yapamadım." Cebini karıştırdı ve önündeki masaya kırmızı bir kibrit kutusu attı. Kibrit kutusunun üzerinde bir at başı vardı. Kadın onu aldı ve çantasına koydu.

"Demek Walter Petty'nin öldürüldüğü restorandaydın," dedi. "Bana olmadığınızı söylemişsiniz."

"Öyle mi?"

"Evet. Dairende kibritleri gördüm." "Ne zaman?"

"Şey, biz yukarıdayken..."

"Saçmalık, onlardan kurtuldum. Buraya gelebileceğini düşündüğümde onları gördüm ve 'Bunlardan kurtulmalıyım' diye düşündüm. Onları dışarı attım. Peki onları ne zaman gördün?"

Masanın karşısından ona doğru baktı. "Birlikte çalıştığımız ilk gün çantanı aldım, anahtarlarının kalıplarını çıkardım. Ertesi gün içeri girdim."

"Seni orospu çocuğu," dedi. Sonra gözlerinin önüne bir farkındalık geldi. "Dinleme cihazı mı takıyorsun?"

"Hayır. Senden çok hoşlanıyorum. Ama mesele şu ki, sana güvenemem. Tam olarak değil. Seninle Adalar'a gitmeyi düşündüm ama yapamayacağıma karar verdim. Eninde sonunda seninle bu konuyu konuşacaktım, ve sonra..." Bu düşüncenin havada asılı kalmasına izin verdi, o da öyle yaptı. Devam etti: "Beni Minnesota'ya geri götürecek bir yalan bulmaya çalıştım. Ama aklıma bir tane bile gelmedi. Ve sana nedenini söylemek istedim."

"Pekala. Bunu takdir ediyorum. Ama yeterince güvende olurdun. Bir kibrit kutusu oldukça incedir..."

"Bir kibrit kutusundan daha fazlası vardı. Tüm bu lanet olası bölüm O'Dell'in kurduğu bir oyundu. O kadar güzeldi ki beni güldürüyor. Hepimizi kullandı. Ama her neyse, kurbanlar üzerinde bir bilgisayar araştırması yaptı. Çok sık karşıma çıkıyorsun. Bu büyük bir parçaydı."

Kaşlarını çattı. "Beni yakalayacaklar mı?"

"Hayır, hiç sanmıyorum. Senin bir alarm olduğunu düşünüyorlar." Adam açıkladı ve kız yere bakarak sessizce dinledi.

"Ve sen onlara farklı bir şey söylemeyeceksin öyle mi?" diye sordu, adam sözlerini bitirdiğinde. "Hayır. Onlara alarm fikrini satan bendim."

"Neden?"

Omuz silkti. "Sen bir arkadaşsın."

Bir an ona baktı ve sonra başını salladı. "Tamam."

"Lily bunu öğrenirse seni pekâlâ öldürebilir."

Konuşmak istememin bir diğer nedeni de

buydu..." "Kennett'i o mu öldürdü?" Fell ağzından kaçırdı.

"Kennett? Hayır, hayır, bütün akşam O'Dell ile şehir merkezindeydi."

"Lanet olsun," dedi Fell, bir tırnağını kemirerek. "Bekker'ı vurduğumda..."

"Bekker seni tanıyordu," dedi Lucas. "İşte bu yüzden mektubunda Thin hakkında hiçbir şey söylemedi. İnsanların kadın katilleri hakkında düşünmesini istemiyordu..."

"Evet," dedi Fell. "Ama onu bu yüzden vurmadım. Onu kirpikleri ve o kadın yüzünden vurdum... ve her şey yüzünden."

"Biliyorum. Yani, buna inanıyorum. Ama neden Petty?"

Fell, "Petty'yi yapmak istemedim," dedi, sesi kısık ve gazsızdı. "Oradaydım ama durdurmaya çalıştım."

"Orada olman gerekmiyordu..."

"Şey... öyleydim. Eğer birkaç dakikam daha olsaydı, sanırım diğer adamı vazgeçirebilirdim. Ama Petty kapıdan bir dakika erken girdi. Bir dakika sonra hiçbir şey olmazdı. En azından o zaman olmazdı. Petty'nin bize karşı bir kozu vardı... Petty için cehennemde yanacağım."

"Bundan şüpheliyim," dedi Lucas alaycı bir ifadeyle.

"Ben de öyle," dedi. Sonra: "Yine de Adalar'ı isterdim. Seninle aşağı inmek."

"Evet, güzel olurdu. Ama seni tanıyan tek kişi benim. O silahla çok hızlısın... ve eğer ben orada olursam, bunu düşünmeye başlayabilirsin."

"Ben olsam yapmazdım," dedi ama küçük bir sırıtmayı da bastıramadı. "Yine de benden korkuyor olman ilginç."

"Evet, şey..."

İç çekti. "Lanet olası pantolonlu yılan polisler. Lanet olası hainler."

"Ben de sana Lily'den bahsetmek istiyordum," dedi. "Ne?"

"Kennett'in yarım düzine şutörüyle aynı çizgide. Öyle ya da böyle sert olacak. Ama iki şeyi bilmenizi istiyorum: ellerinde hiçbir kanıt yok. Sadece durmasını istiyorlar."

"Diğer şey ne?"

"Diğer bir şey de, eğer biri Lily'yi alırsa, kasabaya geri döneceğim," dedi. Onu izliyordu ve gözleri granit gibi sertleşmişti.

"Sen de bizden biri olmalısın," dedi.

"Haberini ilet," dedi.

"Kimseyi tanımıyorum, benim... dostum... ve bir kişi dışında. Ama onlara söyleyeceğim. Belki onlar daha fazlasını biliyordur. Bu konuda konuşmayız. Kennett'in kurallarından biri b u y d u . Kimse hiçbir şey hakkında konuşmayacak, derdi."

"İyi kural," dedi Lucas. Tekrar saatine baktı. "Lily çok yakında geliyor."

"Burada mı?"

"Evet, ben de onunla konuşmalıyım."

"O zaman gitsem iyi olacak," dedi Fell çantasını toplarken.

Ayağa kalktı ve Basamaklı uzakta itibaren ve
Masa, sonra döndü Geri.

"Birlikte olduğumuz ilk gün 'Burası evrenin koltuk altı' gibi bir şey söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Öyle mi?"

"Kennett'in adamları... biz sadece başka bir şey yapmaya çalışıyorduk."

"Tamam."

"Yanıldık mı?"

Bir süre bu konu hakkında düşündü. "Bilmiyorum," dedi sonunda.

Fell uzaklaştı ve Lucas masanın üzerinde ıslak O'lar çizerek bira şişesine baktı. Bodrumdaki çatışmadan, dikte edilen ifadelerden ve sorgulamalardan, basın toplantısından sonra takım ofisine geri dönmüştü. Ofis çalışanlarının çoğu gitmişti, ama bir bilgisayar ustası bulmuş ve birkaç polis hakkında bazı bilgilere bakması gerektiğini söylemişti: Jeese ve Clemson.

Bilgisayar operatörü onu boş bir terminale oturtmuş ve dosyaları nasıl çağıracağını göstermişti. Yapmış, dosyaları hızlıca okumuş, sonra da Fell'in adını girmiş. Dosyayı aldığı anda, en alta kadar taradı ve en yakın akrabasını buldu: Roy Fell, Brooklyn'de bir adreste. Roy Fell'i tuşladı. Bir dosya çıktı. Emekli olduğu yazıyordu. O zaman: Emekli Dosyasını Geri Getir? (Y/N).

Lucas Y tuşuna basmıştı. Fotoğraf taraması, kısa bir menüden doğru seçeneği seçmek kadar basit bir işlemdi ve Fell'in babasının yüzü ortaya çıkmıştı. Ağır bir yüz, gri saçlar, gri bıyık, neredeyse acı verici görünen bir gülümseme. Bir buçuk metre boyunda. 1930 doğumlu. Bekker onu neredeyse tam olarak saptamıştı.

"Kalın," demişti Lucas yüksek sesle.

Bilgisayar operatörü "Ne?" dedi.

"Hiçbir şey," dedi Lucas ve terminali kapattı.

Havaalanında oturmuş, bira şişesinin dibiyle daireler çizerken Lucas, "Ailenden uzaklaşamazsın..." diye düşündü.

Lily on dakika sonra geldi. Fell gibi o da güvenlik kuyruğunda durmuş, barı arıyordu. İçeri girdiğinde onu gördü, yüzü kül rengi, yorgun ama kontrollüydü.

"O'Dell'le konuşmuşsun," dedi otururken.

"Evet."

"Her şeyi tamir etti." "Evet."

"Ne zaman öğrendin?" diye sordu.

"Charleston'da. Ondan önce de şüphelenmiştim -herkes birbirine çok yakındı, her şey çok kolaydı. Ama onun Robin Hood olmadığından emin değildim."

"Hâlâ Fell'in bir alarm olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, oldukça eminim. Emin değilim. Ama bence Kennett tarafından tuzağa düşürüldü. Yani, Bekker'ın evindeki Robin Hood'ları aldı. Bunu yapmasına gerek yoktu, tam kulağımın dibindeydi."

"Robin Hood'un Bekker'ı yakaladığı söyleniyor." "Ne bekliyordun ki? Vurularak öldürüldü."

Lily bir süre oturup masanın üstündeki sahte tahıllara baktı. "Dick'ten ne zaman haberin oldu?" diye sordu.

"O'Dell ona tuzak kurmaya çalıştı - şu beyaz saçlı adamın politikacıyı öldürmesi olayı. Bunun bir tuzak olduğunu bilmiyordum, bu yüzden o zaman bile onu düşünüyordum."

"Ama ne zaman...?"

"Petty'nin dairesine gittiğimizde Logan adlı kadın Petty'nin dairesine gelen kişinin asansöre varmadan önce durduğunu, asansörden indikten sonra da kapıya varmasının uzun s ü r d ü ğ ü n ü söyledi..."

"Elbette," dedi, onun gözlerinden kaçınarak. "Dick."

"Evet, ama anlayamadım. Araba kullanamadığını düşündüm - herkes öyle düşündü- ve bir şoförün onu Midtown South'a bıraktığını gördüm. Eğer araba kullanamıyorsa, o değildi. Copland ya da diğer arkadaşlarından biri tarafından götürülseydi, tüm o merdivenleri kendi başına çıkmak zorunda kalmazdı. Eşyalar için şoförü gönderebilirdi. Bu da beni bir süreliğine ondan uzaklaştırdı. Ta ki nehirdeyken bana onun araba kullanabildiğini söyleyene kadar. Bazen dört tekerlekli arabayı sürdüğünü ve bunun seni kızdırdığını..."

"Yani," dedi. "Sadece Petty'ye ihanet etmedim, Dick'e de ihanet ettim."

"Ah, hadi ama Lily, sızlanmayı bırak. Lanet olası bir fare yuvasında elinden gelenin en iyisini yapıyordun," dedi Lucas.

"Ve sonunda herkes ölüyor," dedi.

"Hey." Söyleyecek başka bir şey yoktu. Lucas Rolex'ine baktı. "Gitmem gerek. Muhtemelen şu anda uçağa biniyorlardır," dedi.

Güvenlik kuyruğunun sonunda Lucas elleri cebinde ona baktı ve "Eğer bu bir film olsaydı, tam burada ateşli bir öpücük olurdu ve her şey yoluna girerdi," dedi.

Rembrandt'ın resmedeceği gözleri vardı. "Ama bir filmden sonra asla bir şey olmaz," dedi. "Ateşli bir öpücükle bitiyor ve asla işe geri dönme kısmını göremiyorsunuz."

"Önemli olmaya başlama kısmı..."

"Evet. Ve doğruyu söylemek gerekirse, eğer büyük ve ateşli bir öpücük olacaksa, bunu Fell'in alacağını düşünmüştüm. Onunla Adalar'a gideceğini düşünmüştüm."

"Hayır. O New York'lu, ben değilim. Ayrıca..."

"Ne?"

"Gerçekten hiç Ada yok, değil mi?"

Petty ve Kennett'i düşünerek gözlerini ondan kaçırdı. "Hayır," dedi bir dakika sonra, "sanırım hayır."

Bir an daha geçti ve elini uzattı.

"Beni rahat bırak, Rothenburg," dedi Lucas ve ona doğru eğilip dudaklarından öptü, neredeyse ama tam olarak değil, iffetli bir şekilde. Döndü ve güvenlik kontrolünden geçmeye başladı. "Eğer başka bir Bekker bulursan bana bir ıslık çal. Bilirsin işte...?"

"Evet, evet. Tanrım," dedi ona tam olarak inanmayarak. Küçük bir gülümseme ağzının kenarını kırıştırdı. "Islık çalmayı biliyorum."

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

